

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

Το κινηματογραφικό 1961

ΣΑΣ δίνουμε κάθε χρόνο μία σύντομη ανασκόπηση των κινηματογραφικών γεγονότων της περασμένης χρονιάς. Εφέτος καθυστερείται κάπως, λόγω της δημοσιεύσεως άλλων επικαιρών θεμάτων. Σας την παρουμε όμως, σήμερα, πληρέστερη από κάθε άλλη φορά, και συμπληρωμένη με τα από ελληνικής πλευράς σημαντικότερα γεγονότα.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

2: Συνεχίζεται με έντατικό ρυθμό στο Λονδίνο το γύρισμα του φιλμ «Ο Λέων της Σπάρτης», ο αρχικός τίτλος του οποίου ήταν «Η μάχη των Θερμοπυλών». Ο Διάδοχος και οι προηγουμένως παρακολουθούσαν μερικά γυρίσματα. 3: Κατά την επέτειο του γάμου τους, η Καίτη Χιουράντο και ο Έρνεστο Μπρόγκινγκ μαλώνουν και αποφορτίζουν να χωρίσουν. 4: Η Τζόνι Φονταίν χωρίζει από τον παραγωγό Κόλλινς Γκράντ. 5: Ο Μπάρνι Φιντσερλντ πεθαίνει σε ένα νοσοκομείο του Σουάινθου από όγκο στον εγκέφαλο. 6: Η Άννα Μαίη Βόνγκ πεθαίνει στην Αμερική από καρδιακή προσβολή. 7: Ο Μπίνγκ Κρόμπι γίνεται δύο φορές καππύς μέσα στην ίδια εβδομάδα. 8: Ο Ρόμπερτ Τάιλορ εγγεχειρίζεται σε ένα νοσοκομείο του Λος Άντζελες. 9: Υστερα από 15ετή συζυγική είο η Τζιούν Άλλουσον και ο Ντικ Πάουελ χωρίζουν. 10: Ο Τζακ Κούγκαν (46 χρόνων), πρώην παιδί-θαύμα, συλλαμβάνεται στην Καλιφόρνια για λαθρεμπόριο ναρκωτικών. 11: Ο Διμήος Στάρνιους, που υποδύεται ένα υιδοδόχο, από τον οποίο ο Έρικλντς μαθαίνει το δρόμο της προέλευσης, εισπράττει 1200 δολάρια για ένα εξάμηνο γύρισμα στο φιλμ «Ο Λέων της Σπάρτης». Παιρνει συγχρόνως 11 δολάρια την ημέρα για έξοδα διατροφής. 13: Στη Ρώμη ο Ζάκ Σερνός παθαίνει έγκεφαλική διάσειση περτώντας από έλκιο. 14: Η Μπέττυ Χάττον μεταφέρεται στο νοσοκομείο. Υποφέρει από εξάνθημα. 15: Ο Γάλλος Ισπανός συνθέτης Λού Γκαστάρ κατηγορεί το Μάνο Χατζηδάκη ότι το τραγούδι του «Τα παιδιά του Βαλερολίδου». 22: Η Μαίριλιν Μονρόε υποβάλλει στο Μεξικό αίτηση διαζυγίου κατά το σύζυγό της Άρθουρ Μίλλερ. 25: Η Μαίρη Μερκαντί φέρνει στον κόσμο μία κορούλα, τη Βερνίκια. 27: Η Σοφία Λόρεν πέφτει στις σκάλες του ξενοδοχείου της στη Μαδρίτη, όπου γυρίζει το φιλμ «Ελ Σίντ», και εξάρθρώνει τον αριστό της.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

4: Ο Μαρτέλλο Μαστρογιάνι, η Σοφία Λόρεν και ο σκηνοθέτης Λουκίνο Βισκόντι κερδίζουν τις «Ασημένιες κορδέλλες», το Όσκαρ του εθνικού κινηματογράφου. 6: Η Μαίριλιν Μονρόε μεταφέρεται σε μία ψυχιατρική κλινική της Νέας Υόρκης. 7: Η Ρούθ Λούθερ, η Λίζε-Λοτ Πούλνερ, ο Χάιντς Ρήμαν και ο Όττο Φίσσελ ανακηρύσσονται τα πιο έμπορικά αστέρια της Γερμανίας. 8: Ο ανθρωπιστής, που υποστηρίζει τον φρανκενστάιν αποδοκιμάζεται από την εκκλησία. 8: Ο Χιούμ Μπράντνιαν θεωρείται ο μινιστήρ της Σουαβίας. 9: Φτάνει στην Αθήνα η Γαλλίδα τραγουδίστρια Δαλντ. 10: Η Μαίριλιν Μονρόε εγκαταλείπει την κλινική. 15: Δύο παλαιότεροι καλοί συνεργάτες η Άλντριν Βουγιουκλάκη και ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ γίνονται άπονοδοι έχθροι. Αφορμή το μέγεθος των γραμμάτων, που θα χρησιμοποιούν για τα όνόματά τους στο φιλμ, και στις εκδόσεις. Η Άλντριν δηλώνει: «Απατάω κάθε άλλο νόμο να ανανεώσω με μικρότερα γράμματα. Δεν ανέχομαι το ανέθεμα να γίνω με τις δικές μου πλάτες». 16: Η Έλζαμπετ Τάιλορ βρίσκεται στο προσκήνιο του Έντνι Φίσερ, που υποδύεται ο γυγχερσισ σκαλωκοειδής. 17: Η Νίτα Νάλντι, παλαιά παρτενέρ του Ροδόλφου Βαλεντίνο, πεθαίνει α.

Τα πιο σημαντικά ελληνικά και ξένα γεγονότα κατά το χρόνο που πέρασε

πό καρδιακή προσβολή σε ηλικία 63 χρόνων. 21: Η Μυλέν Ντεμονζό γυρίζει από τα χειμερινά σπώρ με το σύζυγό της Ανρύ Κόστ πάνω σε φορείο. Έχει τρία κατάματα. 22: Ο Ρόκ Χάτσον χαρακτηρίζεται ο πιο κακοντυμένος άνδρας του κόσμου. 23: Η Κάρεν Σεβίλιν παντρεύεται το μουσικοσυνθέτη Άγκουστο Άλγκερο. Η Βαλερί Λαγκράνς φέρνει στον κόσμο ένα αγοράκι, τον Ζερόμ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

2: Ο σκηνοθέτης Ζάν-Λυκ Γκοντάρ παντρεύεται τη Γαλλίδα στάρλετ Άννα Καρίνα. 4: Μία διπλή

Ο κινηματογράφος έχασε την πιο ευγενική και ηρωική μορφή του: τον Γκάρι Κούπερ.

πνευμονία βάζει σε κίνδυνο τη ζωή της Έλζαμπετ Τάιλορ. Τρεις γιατροί και ο Έντνι Φίσερ δέ φεύγουν από το προσκήνιο της. 5: Ο Λώρεν Όλνι και η Βίβιαν Λή χωρίζουν. 5: Η Λίζ Παλνέι με το θάνατο. 6: Η Λίζ περιέρχεται σε κοματώδη κατάσταση. 11: Η κατάσταση της Λίζ παρουσιάζει μία βελτίωση. 12: Η Λίζ σώθηκε χωρίς σε μία τραγωδία και σε μία καινούργια αγγλική αντανευοτική συσκευή, που χρησιμοποιείται για πρώτη φορά. 13: Ένα αστοκίνητο τρέχει με 160 χιλιόμετρα πάνω σε ένα δρόμο της Καλιφορνίας, υπεραπέρει και μέσα στα συντριμμάτα του βρίσκεται το πτώμα μιας από τις πιο ώριμες γυναίκες του κινηματογράφου, της Μελίνα Λή. Η Ρόμυ Σάντρερ μεταφέρεται στην κλινική με όξια σκολιότητα και έγγεχειρίζεται άμεσως. 13: Ρήξις μεταξύ Ζυλιέτ Γκρεκό και του παραγωγού Ντάρντλ Τζάνουκ. Η Μαρπέσα Ντάνον (Ορφέο Νέγκρο) φέρνει στον κόσμο τον Έρικ, ένα ξανθογό αγοράκι σαν τον πατέρα του. 14: Η Άννιτ Στράμπμπεργκ και ο Ρόζε Βαντίμ χωρίζουν. 16: Η Τζινίφερ Ρότσερς παντρεύεται για πέμπτη φορά με τον Μπίλ Μάρσαλ, πρώην σύζυγό της Μισέλ Μαργκόλ. 17: Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ, ο οποίος ως κομπέρ της συνταλίας άγγεγυλσε, εκτός κελεύου, την παρουσία του Ντάνου και της Μελίνας μέσα στην αίθουσα Δ. 18: Η Σιλβάν Μάγκανον διακόπτεται το γύρισμα του φιλμ «Βαραντέζ» για να φέρη στον κόσμο ένα τέταρτο παιδί.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

13: Ειδύλλιο μεταξύ της Ζυλιέτ Γκρεκό και του δημοσιογράφου Κρίστιαν ντε λα Μαζιέρ. 15: Η Μπέττυ Χάττον χωρίζει για τέταρτη φορά. 16: Οι Γάλλοι δημοσιογράφοι μοιράζουν τα «λεμόνια» τους στην Άννυ Λόρεν και στον Πιέρ Μπράσσερ και τα «πορτοκάλια» στην Άννυ Ζιραντό και τον Μισέλ Σιμόν. Ένα νέο ειδύλλιο: Βιτόριο Γκάμαν - Άννιτ Στράμπμπεργκ. 17: Η Δαλντ παντρεύεται στο Παρίσι τον Λουίσι Μορίς. 18: Διανομή των Όσκαρ στο Χόλλυγουντ. Τα κερδίζουν η Έλζαμπετ Τάιλορ και ο Μπάρνι Φιντσερλντ. Όσκαρ στον Σάτν Λόρεν (Λιγνόν) και στον Γκάρι Κούπερ, που είναι σοβαρά αρρώστος. 22: Η Σοφία Λόρεν κερδίζει το «Μπαμπίν», Όσκαρ του γερμανικού κινηματογράφου. 25: Η Ροσάνα Ποντεστά διακόπτεται στο Μαρόκο το γύρισμα του φιλμ «Σόδομα και Γόμορρα» και επιστρέφει στη Ρώμη με μία μυητηρώδη αρρώσθεια. 26: Η Έλζαμπετ της Αγγλίας στέλνει ένα τηλεγράφημα συμπαθείας στον Γκάρι Κούπερ, το οποίο η κατάσταση χειροτερεύει. 27: Ο Ζάν-Λουί Τριντινιάν άρραβωνιάζεται με την αδελφή του Κριστιάν Μαρκαν, Ναντίν. 28: Πειθαίνον δύο διάσημοι σκηνοθέτες, ο Αμερικανός Ρούι ντελ Ρούθ και ο Γερμανός Γκούσταβ Ούσικ.

ΜΑΙΟΣ

4: Τελευταίο μήνυμα του Γκάρι Κούπερ: «Τίποτα δε με φοβίζει. Ο,τι γίνη θα είναι θέλημα Θεού». 5: Πειθαίνε στο Χόλλυγουντ η Άννιτ Στιούαρτ, διάσημη στάρ του θωβού.

Το άστρο της Μελίνα Λή έσθεσε άδοξα πούν άδυση φάση στο ζενίθ του.

8: Έξ αίτιας της μη προσκλήσεώς τους στο ρεστώ, του Μάνου Χατζηδάκη στον Όρφέο, ο Ζυλ Ντασφου τραγουδιστή, το πρώτο βραβείο κερδίζει ο Μίκης Θεοδωράκης, με την «Απαγωγή». Το Β' ο Μάνος Χατζη-

Ο θάνατος του Τζέφ Τσάντλερ θεωρήθηκε μυστηριώδης και οι φίλοι του ζήτησαν εύθυνες από τους γιατρούς, που τον περιποιήθηκαν.

13: Ο Γκάρι Κούπερ πεθαίνει στη Βόλλα του, στο Χόλμπερ Χιλς, από γυναικείο καρκίνιο. 16: Η Μαρτίν Καρόλ αναγγέλλει ότι πήρε την απόφαση να χωρίση από το γιστάρ Ρουδέξ. 18: Κλείνει το Φεστιβάλ των Καννών με την άπονομή των βραβείων. Τα κερδίζουν οι ηθοποιοί Σοφία Λόρεν και Τόνι Πέρκινς και τα φιλμ «Μία τόσο μακριά άπονομή» και «Βιριντιάν». 19: Ο Τζέφ Τσάντλερ, που τραυματίστηκε κατά το γύρισμα ενός φιλμ στις Φιλιππίνες, μεταφέρεται έπειγόντως σε ένα νοσοκομείο του Χόλλυγουντ. Η έγγεχειρση διαρκεί 7 ώρες. 20: Ο Γιούλ Μπρύνερ ανακηρύσσεται επίτιμος διδάκτορας του Πανεπιστημίου του Ουίλλινγκτον, γι' άνταμοίεση των υπηρεσιών που προσφέρει στους πρόσφυγες. 25: Η Μαίριλιν Μονρόε μεταφέρεται σε κλινική για να υποστεί μία μικρή χειρουργική επέμβαση. Η Κίμ Νόσσεκ εγκαταλείπει την κλινική όπου μεταφέρθηκε με πόνους μετά από μεταφορά. 25: Η Τζιούν Άλλουσον μεταφέρεται για δεύτερη φορά στο νοσοκομείο για να υποβληθή σε μία σοβαρή έγγεχειρση στο λάρυγγα. 26: Ο Κέννeth Μούρ έγγεχειρίζεται στο Λονδίνο και του αφαιρείται μία πέτρα από το νεφρό.

ΙΟΥΝΙΟΣ

1: Ο Φρανσουά Περριέ παντρεύεται την κομμάτριά της πρώην συζύγου του Μαρί Ντίνες. 3: Ο Σαμύ Φρέντ, που βρίσκεται σε στρατιωτικό νοσοκομείο, αποπειράται να τοκτονήση κόβοντας τις φλέβες του. Σε μία γιορτή οι άνδρακοί της Κωνσταντίνης χαρίζουν στην Ίβον Φονντ το θάρος της σε τριαντάφυλλα. 10: Κυκλοφορούν φήμες περί ειδύλλιου μεταξύ Μονρόε και Σινάτρα. 16: Η Λαίρη Μπακάλ και ο Τζέφσον Ρόμπαρντ δεν καταφέρνουν να παντρευτούν στη Βιέννη και γίνονται γιά την Αμερική. 18: Ο Τζέφ Τσάντλερ πεθαίνει στο νοσοκομείο από σπληνίτιδα. 20: Το φιλμ «Ποτέ την Κυριακή» απαγορεύεται σε πολλές από τις Ηνωμένες Πολιτείες, ως άνηθου περιεχομένου. Στις Άλλες όπου προβάλλεται καταρρίπτεται ρεκόρ εισπράσεων. Ένα νέο καλλιτεχνικό ειδύλλιο άρχίζει μεταξύ του Ζάν-Πιέρ Κασσέλ και της Φρανσουά Ντορλέακ. 22: Η Νόρμα σύζυγος του Κλάιντ Ντράφν, που ήθελε να χωρίση, αλλάζει γνώμη και γράφει ένα μυητορήμα με τον τίτλο «Είμαι ένα γιό-γιο». 29: Αφαιρείται από τη Μαίριλιν Μονρόε η χοληδόχος κύστις. Ο πρώην σύζυγος της Τζο ντε Μάτζιο στο προσκήφαλό της.

ΙΟΥΛΙΟΣ

1: Η Ρίτα Χαίμγουορθ χωρίζει από τον πέμπτο σύζυγό της Τζέμιν Χιλ. 2: Στο Γ' Φεστιβάλ έλλαφου τραγουδιστή, το πρώτο βραβείο κερδίζει ο Μίκης Θεοδωράκης, με την «Απαγωγή». Το Β' ο Μάνος Χατζη-

δάκις για το «Κουρασμένο Παλληκάρι». Το Γ' δίδεται στο «Ηλίο μου γιού της χαρμυγής» του Γιώργου Κουρουπού και το Δ' στο Χρ. Χαλροπούλου για τα «Εράματα». 3: Ο Πιτερ Λάφοντ, γαμπρός του προέδρου Κένεντι, γίνεται μπαμπάς μιας χαριτωμένης κορούλας. 4: Η Λαίρη Μπακάλ και ο Τζέφσον Ρόμπαρντ (συναίας του Χ. Μπόζοκ) παντρεύονται στην Ένναδελ του Μεξικού. 5: Κλείνει το Φεστιβάλ του Βερολίνου. Βραβεύονται το φιλμ «Η νύχτα» και οι ηθοποιοί Μπέρναρ Βικς, Άννα Καρίνα και Πιτερ Φιντς. 5: Η Μαίη Μπρίτ, σύζυγος του νέγρου Σάμυ Νταίλνις, φέρνει στον κόσμο ένα αγοράκι. 6: Η έφορία ζητάει από την Τζίνα Λολομπρίτζινα 11 εκατομμύρια λιρέτες. 8: Τα χρυσά μετάλλια του Ιταλικού κινηματογράφου κερδίζουν οι στάρ Άννιτ Έκμπεργκ, Σιλβία Κούσιν, Άννα Μανιάνι και Τζίνα Λολομπρίτζινα. 10: Η Τζην Σίμμονς φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι ο' ένα νοσοκομείο του Χόλλυγουντ. 11: Η Μαίριλιν Μονρόε είναι καλύτερα και επιστρέφει στο σπίτι της με φορείο. 12: Οι δημοσιογράφοι ανακαλύπτουν ένα παιδί τεσσάρων χρόνων στη θάλα της Ντανιέλ Νταρριέ στο Νταμπιέρ. Είναι δικός της γιούς και τον έκρυψε επί χρόνια. 16: Στο κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Μόσχας η Τζίνα Λολομπρίτζινα και η Έλζαμπετ Τάιλορ συναντώνται και φορούν την ίδια τουαλέτα. 17: Η Σάρα Τσάρτσιλ καταδικάζεται σε θήμερη φυλάκιση για άλκοολισμό. 18: Ο Λούις Μαρτιάνο λαδώνει ένα κομμάτι, που περιέχει μία ζώντα, η έχιδνα. 20: Φτάνουν στην Αθήνα ο Ζυλ Ντασφέν, η Μελίνα Μερκούρη, ο Τόνι Πέρκινς και ο Ράλφ Βαλλόνε για το γύρισμα της «Φαίδρας». 24: Η Μαίριλιν Καρόλ έγγεχειρίζεται στη Νίκαια. 25: Ειδύλλιο μεταξύ της Γαλλίδος Έτοκίς Σ. Ορό και του Δόν Ζουάν του Ισπανικού κινηματογράφου Μασομί Οκάντα. 26: Ο Κάρλος Μόν προσπαθεί να συμφιλιώσει την Άλντριν Βουγιουκλάκη και το Δημήτρη Παπαμιχαήλ και να τους πείση να ηγηθούν θιάσου, υπό την καλλιτεχνική ηγεμονία του. 31: Ο Κ. Νίρχος δίνει έντολη να πλημυρίσουν τη δεκαμενής του Σκαρμαγκά, όπου ο Ζυλ Ντασφέν γυρίζει τη «Φαίδρα». Ηθοποιοί και τεχνικοί βρίσκονται μέσα στο νερό ως τη μέση.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

3: Ο Τζών Γκάβιν γίνεται ο εφύχιωμένος πατέρας μιας κορούλας. 4: Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μορίς Τουρνέρ πεθαίνει στο Παρίσι σε ηλικία 86 χρόνων. 5: Η Άλντριν Βουγιουκλάκη συνεχίζει τις προετοιμασίες για την καλλιτεχνική τουρνέ, με την οποία θέλει να καταπλήξη την Ελλάδα. 7: Η Τζιούν Άλλουσον χωρίζει από τον Σιντ Λάφν για δεύτερη φορά. 8: Γεννιέται στη Ρώμη το δεύτερο παιδί του ζεύγους Άντοναλλά Λο-Αντρίν Φράνκο - Ίντερ-λένγκι. 12: Η Τζιούν Άλλουσον μεταφέρεται σε μία κλινική με δυνατότητα πόνους στην κοιλιακή χώρα. 15: Η Μάρα Λέην παντρεύεται το βασιλιά των πετρελαίων Μπίλ Ντάγκερ. 17: Ο Έντνι Φίσερ υποδύεται τη μικρή Αίκα, κόρη του Μάρκ Τόντ. 27: Η Άλντριν Βουγιουκλάκη παρ'όλνιο να βρη τραγικό θάνατο από ασφυξία στο Έδμπερδουρ, όπου πήγε να παρουσιάση το φιλμ «Το Έζλο εγνη από τον Παράδεισο» στο έκει Φεστιβάλ. Η Άλντριν γύρισε το δια

κόπη του φωταερίου, νομίζοντας πως άνοίγει το καλοριφέρ. 28: Πεθαίνει η Γκέηλ Ράσελ. 29: Ο Τσάρλς Κόμπερν πεθαίνει από καρδιακή προσβολή σε ηλικία 84 χρόνων. 30: Ο Χόρστ Μπόχολτς παρ'όλνιο να βρη τραγικό θάνατο στο Μόναχο. Η αστυνομία ανακαλύπτει πως οδηγούσε μεθυσμένος και του παίρνει το δίπλωμα.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

3: Στο Φεστιβάλ της Βενετίας, ο Χρυσός Λέων δίδεται στο φιλμ «Πέρι στο Μάριενμπαντ» και τα κύπελλα Βόλπι στους ηθοποιούς Σουζάν Φλόν και Τσούρο Μιφούνε. 9: Ο Χάρρυ Μπελαφόντε άποκτά μία κόρη. 10: Η Μαρί Λαφορέ παντρεύεται το σκηνοθέτη Γκαμπριέλ Άλμπι. 10: Ο ηθοποιός Λέο Καρλνιό πεθαίνει στη Σάντα Μόνικα σε ηλικία 81 χρόνων. 11: Ξαναρχίζει στη Ρώμη το γύρισμα της «Κλεοπάτρας» με την Έλζαμπετ Τάιλορ. Μία στατιστική άποδεικνύει πως το φιλμ θα έκανε τα 60% της αξίας του, αν γυριζόταν με άλλη πρωταγωνίστρια. 12: Η Ντανιέλ Σαδά θέλει να ξαναρχισή τη ζωή της με τον Αμερικανό Ρίτσαρντ Μπέμπερ. 13: Πεθαίνει ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τζορτζ Άρβινγκ. 15: Ο Χέλμοντ Σμιτ και η Λίζελοτ Πούλνερ παντρεύονται στη Γερμανία. 22: Ο Χοσέ Φερέρ και η Ρόζ-Μαρί Κλούνεν (5 παιδιά) άποφασίζουν να χωριστούν. 25: Πειθαίνει από καρκίνιο η διάσημη στάρ του θωβού Μάριον Νταίλνις. 26: Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης κλείνει με την άπονομή των άκαλούθων βραβείων: Βραβείο σκηνοθεσίας στο Μιχ. Κακωνιάνη για την «Ερρίκω». Α' βραβείο ηθοποιίας στο Δημ. Χόρν για το «Άλλοιμονο στους νέους» και στην Ελβίρη Παπά για την «Αντιγόνη». Β' βραβείο στο Μάνο Κατράκη για την «Σουνοικία το δνειρο» και στην Αθηνά Μιχαηλίδου για τον «Εφιάλτη». Βραβείο φωτογραφίας στο Δημ. Σκαελαρίου, για το φιλμ «Σουνοικία το δνειρο» και βραβείο μουσικής στον Αργύρη Κουβάδη για την «Αντιγόνη».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

2: Ο Σαμύ Φρέντ απαλλάσσεται από τη στρατιωτική θητεία και έγγεχειρίζεται το νοσοκομείο. 3: Η Ζάν Βαλερί παντρεύεται κρυφά στο

Η Άλντριν Βουγιουκλάκη σημείωσε μία άδυση κινηματογραφική επιτυχία με το φιλμ «Η Αίκα και η Άλντριν» στο οποίο παίζει ένα διαπλό ρόλο.

Παρίσι τον Μισέλ Μπαρτινέ. 4: Το κόττερο του Γιούλ Μπρύνερ «Ποσειδών» πέφτει πάνω στα βράχια του Μπονιφάτσιο. 4: Στη Ρώμη ο Σιούζαρτ Γκρέντνερ και η κόμηςσα Μία Άκουαρόνε έχουν γινεί άχώριστοι. 6: Η Μπέττυ Νταίλνις ζητάει ένα εκατομμύριο δολάρια από ένα περιοδικό έπειθι την επώνυμιας αγηραιά καλλιτέχνη. 9: Η Μόνα Γκόγια πεθαίνει ολόμορφη από καρκίνο σε ένα νοσοκομείο του Μπάζον.

Η Ζωή Λάσκαρη, το νέο άστρο που άνετείλε με το φιλμ «Ο κατήφορος».

Η Έλζαμπετ Τάιλορ δείχνει στην κόρη της το Όσκαρ, που κέρδισε με το φιλμ «Ζήσαμε στην άμαρτία». Διακρίνεται καθαρά στο λαιμό της η στήλη που της άφησε η τραχειοτομία, η οποία όμως της έσωσε τη ζωή.

θοποιός Ρούθ Τσάτερτον πεθαίνει από έγκεφαλική αιμορραγία.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

3: Η Τζόνν Πλούρατζ χωρίζει από Λόρεν Όλνι ένα γιού που ζυγίζει 4 κιλά 200. 4: Προβάλλεται στην Αθήνα το κοινωνικό φιλμ του Γιάννη Δαλιανίδη «Ο κατήφορος». Πρωταγωνιστούν ο Νίκος Κούρκουλος, ο Παντελής Ζερβός και με το φιλμ αυτό ένα καινούριο λαμπρό άστρο αντέλλει στο ελληνικό κινηματογραφικό στερέωμα: η Ζωή Κουρούκλη. 9: Στα 55 της χρόνια η Γκρέτα Γκάρμπο ξαναγυρίζει όριστη και στην πατρίδα της, τη Σουηδία. 14: Κατά την προβολή του φιλμ «Γ' άπορρητή της Νυρεμβέργης» στο Βερολίνο, ο Σπένσερ Τρέισντ παθαίνει έλσφρά καρδιακή προσβολή και μεταφέρεται με ειδικό αεροπλάνο στην Αμερική. Η Κόνταντας Σμιθ μαχαίρωνε στο Λονδίνο τον κινηματογραφικό Πάλ Ρότα. Πρόκειται για έρωτική άπογοήτευση. 16: Η Λαίρη Μπακάλ φέρνει στον κόσμο ένα άραιο αγοράκι. 20: Άποκαλύπτεται πως η κληρονομιά του Έρλου Φλνν ανέρχεται σε δύο εκατομμύρια δολάρια. 21: Ο Μπίνγκ Κρόμπι μεταφέρεται στο νοσοκομείο με πόνους στο νεφρό. 29: Κυκλοφορούν φήμες ότι η Άλντριν Βουγιουκλάκη θα παντρευτεί τον έκ των διευθυντών δημοσιογραφικό συγκροτήματος κ. Νάσο Μπότση. Ο τέλευταίος μεταβαίνει στην Κύπρο, όπου βρίσκεται η Άλντριν με το θιασό της. Λέγεται πως έπιθυμία του μέλλοντος συζύγου της είναι να εγκαταλείψη το θέατρο και τον κινηματογράφο και να περιοριστή στην άγνευση μεγάλου θεάτρου, με το όνομά της.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1: Ο Τζάκ Γκέρναρντ ζητάει διαζύγιο από τη σύζυγό του Ντάλια Λαβί. 4: Ο Μοντγκόμερυ Κλίφτ φεύγει από τη Βιέννη, όπου γυρίζει το φιλμ «Φρόντν», για να έπισκεφθή ένα διάσημο ορθακματρώ στο Λονδίνο, Κινδυνεύει να τυφλωθή. 6: Η Μιάνια Ντόρε κινδυνεύει να καθσ' ένα καρτί έξω από το Λονδίνο. 6: Μία πυρκαγιά τρομακτικής έκτάσεως καταστρέφει 250 άλλες άστέρων του κινηματογράφου. 10: Η Γκόκα Τα-νι και ο Ρόλαν Λεκάφ άποφασίζουν να χωριστούν ενώ γυρίζουν μαζί το πρώτο τους φιλμ. 15: Ο νέγρος τραγουδιστής Ραίη Τσάρλς συλλαβάνεται στην Ίνδιανάπολη για χρήση ναρκωτικών. 20: Η Ντενις Νταρ, σέλ χαρίζει ένα παιδί στο σύζυγό της, πλούσιο Αμερικανό διαμνηχά. Ο Πιέρ Μπαρναρ μεταφέρεται άρρώστος σε κλινική για γενική εξέταση. 22: Η Άννα Καρίνα άποπειράται να άδοκτονήση παίρνοντας άπονωτικά χάπια. 25: Την ίδια άποπειρα κάνει και η Μαρί Ντίνες. Ο διευθυντής Γραμμάτων και Θεάτρου κ. Γ. Κουρνοπόλος καταγγέλει ως νοθεία την άποπειρα του Μιχαήλ Κακογιάννη να κινηματογραφήση την «Ηλέκτρα». 26: Η η.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

Φρανσουάξ Σαγκάν: «Το καινούργιο μου ανδρικό ιδανικό...»

Η Φρανσουάξ Σαγκάν είναι ευτυχισμένη.

Ο πρόεδρος της μικρής κοινότητας της Μπαρνβίλ δεν ήτανε τόσο ευτυχισμένος. Της Γαλλίας ήτανε γεμάτος συγκίνηση.

Είπατε ευτυχείς να σας δειχώμετε σήμερα, εσείς τη διάσημη μυθιστοριογράφο, που η δόξα δεν περιμένα να περάσουν τα χρόνια, για να σας πάρω στα φτερά της...

Ποτέ ο μαρκήσιος Ουρμπαιν ντε Λαμπρεσπίν, δημάρχος του Μπαρνβίλ δεν ήτανε τόσο συγκινημένος, όσο τη στιγμή, που έβλεπε με τα χρυσά δαχτυλάκια του γάμου τη Φρανσουάξ Σαγκάν με τον Αμερικανό Μπόμπι Βέστλοφ.

Γάμος κρυφός και μυστηριώδης που έμοιαζε σαν την πρώτη πράξη ενός θεατρικού έργου, με τεράστιο το δαμάσκηνο της Μπαρνβίλ. Τέσσερα ήτανε τα κεντρικά πρόσωπα:

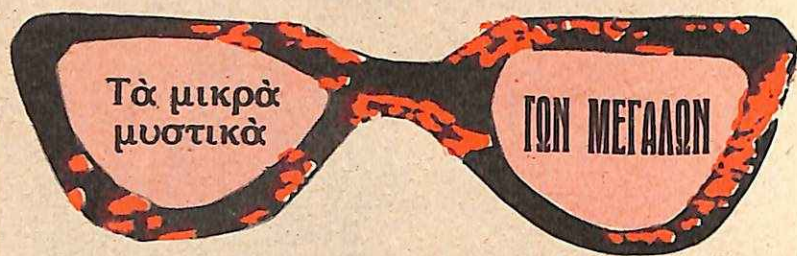
Φρανσουάξ, η μυθιστοριογράφος, Μπόμπι ο σύζυγος, Σουζάν η αδελφή της Φρανσουάξ και Ζακ ο αγαπημένος της αδελφός.

Η Άντονέλλα Λουάλντι έχει τα νεύρα της

Δράμα στο Μιλάνο. Με σοβαρές «επιπτώσεις» — όπως λένε και στην πολιτική — στην κινηματογραφική παραγωγή της «Ιταλίας». Αλλά το δράμα αυτό σκόρπισε το γέλιο στα μικρά μπάρ του Μιλάνου και στη Βία — Βένετο της Ρώμης. Ένα γέλιο βέβαια, που μόλις έκρυβε την ζωηρή ανησυχία.

Το ντεκόρ, δημιουργούσε μια υπέροχη ατμόσφαιρα για «ντόλορε βίτα»: Μια καταπληκτική πιπίνα, που στα χρυσόχρυσα νερά της καθρεφτιζόνταν τα αγγαλιτένια κορμιά πεντάμορφων κοριτσιών.

Σε μία γωνιά της πιπίνας, γυρίζεται το πιο τολμηρό, «Ιταλικό» φιλμ των τελευταίων ετών. Η πρωταγωνίστρια — η γλυκύτατη Άντονέλλα Λουάλντι — δολοφονική σχε-

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

δόν, μ' ένα ελάχιστο μικροσκοπικό μπικίνι, — γέρνει στην άγκαλιά του νέου Γάλλου ζεν-πρεμιέ Σενί.

Εκείνη: Θά μ' αγαπάς πάντα ή απλώς με θέλεις; Εκείνος: Σε θέλω αλλά και σ' αγαπάω...

Εκείνη: Μ' αγαπάς αληθινά; Εκείνος: Θά σ' αγαπούσα περισσότερο, αν που και που διάβαζες και κανένα σοβαρό βιβλίο! Και έδω ακριβώς, ενώ ο όπερας συνέχιζε το γύρισμα του φιλμ, με τις οδηγίες του σκηνοθέτη, έσπασε το δράμα... Γιατί η τελευταία φράση του πρωταγωνιστή, δεν υπήρχε στο διάλογο του σενάριου και την πρόσθεσε ο ίδιος την τελευταία στιγμή!

Η γλυκιά Άντονέλλα το θεώρησε προσωπική προσβολή και μετεβλήθη σε μαινόμενο θηρίο... Το γύρισμα του φιλμ διεκόπη... Η πρωταγωνίστρια κλείστηκε στο ξενοδοχείο της και δε θέλει να δει κανένα.

Και το θέμα πήρε διαστάσεις κινηματογραφικού σκανδάλου αλλά και οικονομικής καταστροφής για τον παραγωγό.

Η Φαράχ περιμένει κορίτσι...

Ο Ρέζα, το προηγουμένως της Περίας, είναι 14 μηνών, και όπως φαίνεται, σε λίγους μήνες θα αποκτήσει μια αδερφούλα ή ένα αδερφάκι.

Η Φαράχ, η πρώην φοιτήτρια του Παρισιού, θέλει να αποκτήσει πολλά παιδιά.

Η «Αυτοκράτειρα-θαύμα» όπως την αποκαλούν στην Περία, κατάρτισε μέσα σε δυο χρόνια να γίνει η απαραίτητη σύνοδος του Σαχ, η σύμβουλος του και συχνά η εμπνευστή του.

Αλλά η νεαρά Φαράχ ξέρει πολύ καλά πως το πρώτο καθήκον της στην αυλή της Περίας είναι ένα: Να είναι μητέρα. Και το αυτοκρατορικό ζευγάρι πάντοτε έρωταμένο όσο ποτέ δεν κρύβει την επιθυμία του, το δεύτερο παιδί τους να είναι κορίτσι, μία μικρή προηγουμένη, που του είχε πολύ.

Σε ένα συνδυασμένο με την οικογένεια Τρουχίλλο — του δικτάτορος του Αγίου Δομινίκου — που παντρεύτηκε άλλωστε και την κόρη του, ο Πορφύριο κατηγορείται για συνοχή σε μία πολιτική δολοφονία στη Νέα Υόρκη.

Είμαι, τελείως άθωος, δήλωσε ο Νοτιοαμερικανός γάμος φαντάσματος στο Παρίσι με την τελευταία του σύζυγο, την τοισανιζμένη Γαλλίδα Όντλ Ροντέν.

Δεν κινήθηκε ποτέ τους πολιτικούς αντίπαλους του Τρουχίλλο. «Τό μόνο κυνήγι που μ' ενδιέφερε ήτανε των ωραίων γυναικών. Αλλά κι' αυτό σταμάτησε από τότε που παντρεύτηκα την Όντλ.

Όστε ο Πορφύριο μετεβλήθη σε άθωα περιστερά:

Τό βέβαιον είναι ότι τα χρειάστηκε με την κατηγορία του εισαγγελέως της Νέας Υόρκης, για το έγκλημα. Και αποφάσισε να σοβαρευτεί — έλπιζουμε για λίγο. Γιατί, αλλιώς, τί θα γίνουμε χωρίς διεθνή γόντα...

Ο Σάχης και η Φαράχ: «Θέλωμε κι' ένα κορίτσι».

θά παίξει με τον Ρέζα. Γιατί η Φαράχ, αγωνίζεται, για τη χειραφέτηση των γυναικών της πατρίδας της. Αγωνίζεται, παρ' όσον σκηνικά, αλλά με επιμονή και πάθος. Και σε μία χώρα που οι κάτοικοι της γιορτάζουν όταν αποκτήσουν γιορό και πενθούν για ένα κορίτσι, η Φαράχ δηλώνει δημόσια με τη συνείσθησή της ότι θέλει ένα κορίτσι!

Είναι ένας συμβολικός τρόπος, για να δώσει αξία, στις γυναίκες της πατρίδας της.

Ο Ρουμπιρόζα σεβαστήθηκε...

Ο διεθνής γόνος αριθ. 1, ο Πορφύριο Ρουμπιρόζα, ο διαδοχικός σύζυγος των πλουσιωτέρων γυναικών του πλανήτη μας, προσέθεσε κι' άλλο ένα όπλο στη καταχτητική του φαρέτρα: Την υπο-

πύροξη κοπέλλα έλαμπε δολοφόνος.

Η είδηση του προσεχούς του γάμου έσκασε πάντως στο Χόλλυγουντ, σαν βόμβα. Γιατί ο Σινάτρα δεν είναι μόνο ένας διάσημος ηθοποιός και ντίζερ. Είναι μία ξεχωριστή προσωπικότητα στη Μέξα του αμερικανικού κινηματογράφου. Έμπνευστης και άρχηγος μίας ομάδας καλλιτεχνών — της περίφημης «Φατρίας» — κράμα από εντόπιους βίτσα της πιο τολμηρής μορφής, εχθρότητα προς κάθε τι το συμβατικό, και πρωτότυπα πνευματικά ιδανικά, ο Σινάτρα είναι και ο ουσιαστικός «μπόξ» του δημοκρατικού κινήματος στο Χόλλυγουντ, καθώς και προσωπικός φίλος του Προέδρου Κένεντι.

Οι αποφάσεις του αποτελούν νόμο για τους Αμερικανούς καλλιτέχνες και οι ιδέες του — από το ντύσιμο μέχρι... την εξωτερική πολιτική της Αμερικής — άποψή του είναι πιο πιστή από σκηνοθέτες, σεναριογράφους, σάτο, τεχνικούς και όλη τη μικρή και μεγάλη ζούγκλα του κινηματογράφου.

Στα 25 χρόνια της Τζούλιετ Πρόουζ είναι αναμφισβήτητο μία υπέροχη κοπέλλα, γι' αυτό δάμασε και τον «Φράνκ» — το τρουσεό παιδί του Χόλλυγουντ.

Ψηλή, με μακριά χρυσοκόκκινα μαλλιά, με τονευτές γάμους, με ένα πανέμορφο αισθησιακό πρόσωπο και μία πραγματικό ταλέντο χορεύτριας, η Τζούλιετ, που έγινε πασίγνωστη διεθνώς χορεύοντας μπροστά στον Κρούστερ, κατά την επίσκεψή του στο Χόλλυγουντ, ένα διαδοχικό σόου — καν — που έσκαρε το Σοβιετικό ηγέτη — είναι η μόνη ίσως γυναίκα, που μπορούσε να πειθαρχήσει τον «Φράνκ».

Γιατί ο άμετανόητος αυτός εργάτης — έπειτα από δυο αποτυχίες — μένους γάμους — είναι απλώς ένας, τραμερά, πρελλά, ασύλληπτα έρωταμένος με τη Τζούλιετ. Και αυτό εξηγεί τα πάντα.

Ο έψιλον μι.

Τζούλιετ Πρόουζ: «Παντρεύτηκα το τρομερό παιδί του Χόλλυγουντ...»

Τζούλιετ Πρόουζ: «Παντρεύτηκα το τρομερό παιδί του Χόλλυγουντ...»

Ο άρχηγος της «Φατρίας» παντρεύεται!...

Ξαφνικά ο Φράνκ Σινάτρα έγινε λυρικός. Τό αδύνατο πρόσωπο του φωτίστηκε. Τό μικρό του άναστημα τεττώθηκε, σαν κινημένο από κρυφό έλατήριο. Τά μαύρα του μάτια έγιναν νωσταλικά.

— Η Τζούλιετ είναι μία υπέροχη κοπέλλα! Ο γάμος μας δεν πρόκειται ν' αργήσει. Είμαι πιά 46 χρονών και θέλω να βάλω μια τάξη στην ζωή μου.

Και όταν ο Φράνκ έλεγε «μια υπέροχη κοπέλλα» έλαμπε δολοφόνος.

Η είδηση του προσεχούς του γάμου έσκασε πάντως στο Χόλλυγουντ, σαν βόμβα. Γιατί ο Σινάτρα δεν είναι μόνο ένας διάσημος ηθοποιός και ντίζερ. Είναι μία ξεχωριστή προσωπικότητα στη Μέξα του αμερικανικού κινηματογράφου. Έμπνευστης και άρχηγος μίας ομάδας καλλιτεχνών — της περίφημης «Φατρίας» — κράμα από εντόπιους βίτσα της πιο τολμηρής μορφής, εχθρότητα προς κάθε τι το συμβατικό, και πρωτότυπα πνευματικά ιδανικά, ο Σινάτρα είναι και ο ουσιαστικός «μπόξ» του δημοκρατικού κινήματος στο Χόλλυγουντ, καθώς και προσωπικός φίλος του Προέδρου Κένεντι.

Οι αποφάσεις του αποτελούν νόμο για τους Αμερικανούς καλλιτέχνες και οι ιδέες του — από το ντύσιμο μέχρι... την εξωτερική πολιτική της Αμερικής — άποψή του είναι πιο πιστή από σκηνοθέτες, σεναριογράφους, σάτο, τεχνικούς και όλη τη μικρή και μεγάλη ζούγκλα του κινηματογράφου.

Στα 25 χρόνια της Τζούλιετ Πρόουζ είναι αναμφισβήτητο μία υπέροχη κοπέλλα, γι' αυτό δάμασε και τον «Φράνκ» — το τρουσεό παιδί του Χόλλυγουντ.

Ψηλή, με μακριά χρυσοκόκκινα μαλλιά, με τονευτές γάμους, με ένα πανέμορφο αισθησιακό πρόσωπο και μία πραγματικό ταλέντο χορεύτριας, η Τζούλιετ, που έγινε πασίγνωστη διεθνώς χορεύοντας μπροστά στον Κρούστερ, κατά την επίσκεψή του στο Χόλλυγουντ, ένα διαδοχικό σόου — καν — που έσκαρε το Σοβιετικό ηγέτη — είναι η μόνη ίσως γυναίκα, που μπορούσε να πειθαρχήσει τον «Φράνκ».

Γιατί ο άμετανόητος αυτός εργάτης — έπειτα από δυο αποτυχίες — μένους γάμους — είναι απλώς ένας, τραμερά, πρελλά, ασύλληπτα έρωταμένος με τη Τζούλιετ. Και αυτό εξηγεί τα πάντα.

Ο έψιλον μι.

Τζούλιετ Πρόουζ: «Παντρεύτηκα το τρομερό παιδί του Χόλλυγουντ...»

τά χειμαδιά του, όπου έμενε όλη τη θεομιά, έβριζε την πόρτα του μισάνοιχτη και το κρεβάτι άδειο. Ένοιωσε τότε έκπληξη, ώστε δε σκέφτηκε καν να θυμώσει. Στην αρχή του πέρασε απ' το νού πως η Ρηνούλα πήγε στη μάνα της.

Όμως η ώρα περνούσε κι' αυτή δεν έλεγε να φανή. Ξαναδύθηκε τότε στην πόρτα του και κύταξε μακριά. Τό φεγγάρι είχε χαθεί πάνω απ' τον Τυμφορστό. Βαθύ κι' αδιάπεραστο τό σκοτάδι άπλωνόταν πέρα ως πέρα. Μερικά κυκλοφούνουνα άντρουσαν μέσα στην άπειρη έρημιά και πίσω από μία μάντρα του χωριού, άλυχτούσε ένα σκυλί. Τό πολύ σέ δυο ώρες θά ζημέρωνε. Από τα ταξίδια που είχε κάνει ο Λιάκος στην Αθήνα, είχε καταλάβει πως οι περισσότεροι άντρες προδίδονται από τις γυναίκες τους. Αλλά τό να συμβέ σ' αυτόν ένα τέτοιο άτύχημα, τό θεωρούσε σχεδόν άδύνατο. Άλλωστε η Ρηνούλα, δεν έμοιαζε μ' όλες εκείνες που είχε γνωρίσει τυχαία στην πρωτεύουσα. Η γλύκα της, η ήρεμία της, η ταπεινοφροσύνη της, τον καθυστέρωναν πάντα.

— Θεέ μου! ψιθύρισε ο Λιάκος. Και την άγαπούσα τόσο πολύ...

Η Ρηνούλα κρατούσε καθαρό τό σπιτικό τους. Πότιζε τις μικροάφνες του περιβολιού τους και περιποιόταν τό λιγυστά πρόβατα, όσα ήταν έτοιμα νά γεννήσουν. Είχε πάντα τό σεπτόνιο του κρεβατιού τους καθαρά και τό σκουτιά φρεσκοπλυμένα. Όστε λοιπόν, ενώ αυτός παιδεύονταν ο Λιάκος τη θεομιά στα χειμαδιά μαζί με τό μοναχικό μυστικό του, για νά πολλαπλασιάσει τό κοπάδι του, η Ρηνούλα τον άπατούσε! Και δεν είχε μυριάση τό παραμικρό. Και της είχε έμπιστοσύνη. Κι' έπεφτε στα πόδια της κάθε φορά που γύριζε απ' τη Μούντρα και τη χάρδευε και τη φιλούσε και της έλεγε λόγια τρυφερά και της έταζε τό ούρανό με τό άστρα. Ο Λιάκος ένοιωσε έναν πόνο στην καρδιά του. Τά μάτια του δούρκωναν.

— Θεέ μου! Ξαναψιθύρισε. Κάνε νά είναι ψέματα όλα τότα.

Μά δεν ήταν. Η Ρηνούλα είχε πάρει μαζί όλα σχεδόν τό ρούχα της. Δεν είχε λοιπόν στο νού της νά ξαναγυρίσει. Ο Λιάκος δεν ήξερε τί νά κάνει. Νά τρέξει στην πεθερά του, στην άλλη άκρη του χωριού, νά την ευχήσει και νά της ευχήσει ξεγνήσεις για τη θυγατέρα της; Για ποιο λόγο όμως νά ταπεινωθή μπρος στα μάτια της; Όχι! Θ' άφηνε τα πράγματα νά κυλήσουν μόνο τους. Σε κανένα δε θά έλεγνε τίποτε. Κι' όποιος τον ρωτούσε, θά τό έλεγε πως η Ρηνούλα είχε πάει στον Άλμυρό, όπου είχε άρρωστηθεί κάποια θεία του. Πέρασε τη νύχτα του μακριά από τό σπιτικό

Τό 6 κοτάδι

του, στην έρημη κοιλιά του Μούντρα. Η δροσιά κι' η κοφραία τον καθυστέρωναν. Σκέφτηκε τότε, όποτεύτηκε όλα τα παλληκάρια του χωριού. Έβλεπε στο νού του όλους τους μιστικούς, όλους τους τελεγκάδες κι' όλα τ' άρχοντοπούλα, που περνούσαν συχνά από εκεί νά τους φιλέι.

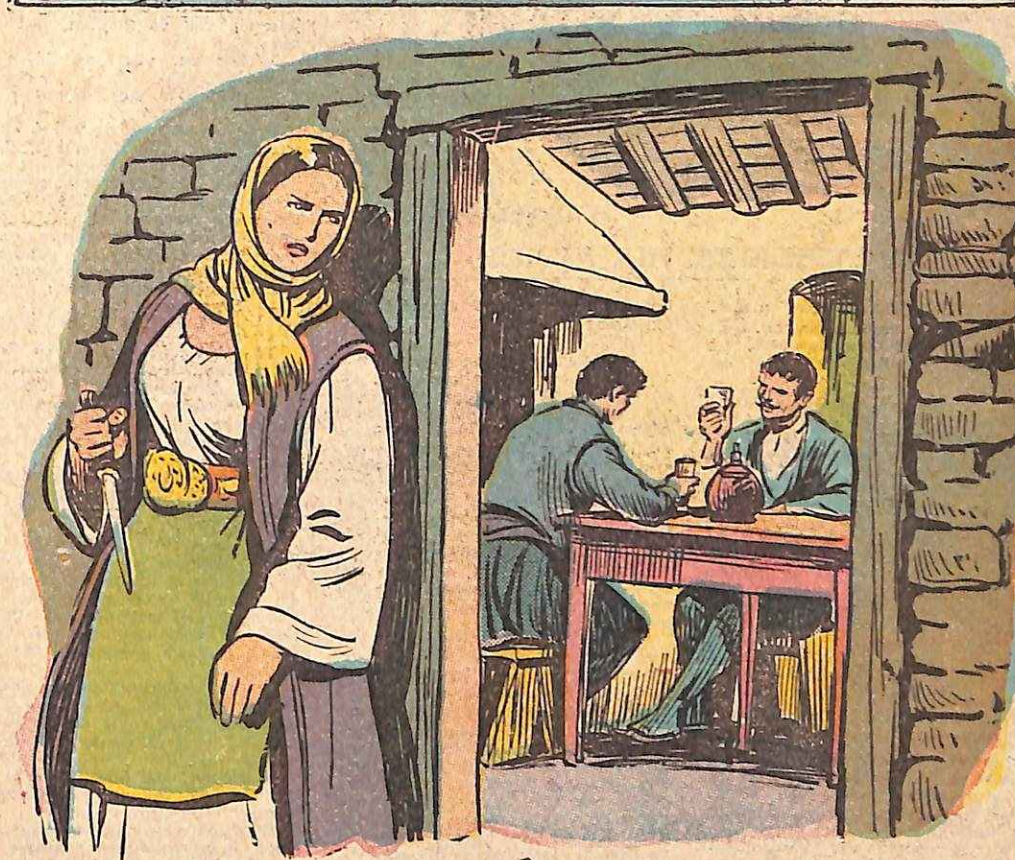
Ήν ένα κρασί και κανένα κομμάτι στη θράκα. Μά έφτασε τό πρωί, είχε ήμερώσει κι' ακόμα δεν είχε καταλήξει ποτέ. Έτσι πέρασαν κάμποσες μέρες. Ο Λιάκος δε μπορούσε νά κρατήσει περισσότερο και μία και δυο, τράβηξε στην πεθερά του. Στην αρχή της μίλησε με τό καλό. Την παρκαλάσε ύστερα. Την απείλησε κατόπιν. Έπί τέλους η γρή άνοιξε τό στόμα της. Δειλά, φοβισμένα, σάμπως νά ήταν αυτή ο φταχτής, τό έπλε την άλήθεια: Η Ρηνούλα είχε φύγει μ' έναν ξενοπραματευτή, που γύριζε στα χωριά πουλώντας άλυσσίδες, σατουρβάκια, δοχτυλίδια, θραχιόλια, κεντήματα. Είχε φύγει μαζί του και κανείς δεν ήξερε πού είχε πάει.

Τό παλληκάρι χαμογέλασε πικρά. Ένοιωσα σου, της έπλε. Η θυγατέρα σου θά ξαναγυρίσει. Δέ θά μπορούσε νά κάνει μ' έναν άνδρα σάν κι' αυτόν. Τον έβρε καλά τό Μαυόλη Κερίρη. Ξελογιάζει τά θηλυκά κι' ύστερα τά παρτάει, για νά πάη νά βρή άλλη φιληνάδα.

Η γρή άν κύταξε έντρομη. — Κι' άν ξαναγυρίσει; τον ρώτησε. Θά τη δείχης πίσω στο σπιτικό σου; Ο Λιάκος της χάρδευε τό κεφάλι. — Θά τη δείχω, μάνα. Η Ρηνούλα είναι γυναίκα μου και την άγαπώ. Ό,τι έκανε θά της τό συγχωρέσω. Μείνε ήσυχη...

Πραγματικά, δεν πέρασαν ούτε τρείς μήνες, όταν μία νύχτα η Ρηνούλα ξαναγύρισε, μετανοημένη, απελπισμένη, άρρωστη. Ο Λιάκος δεν την έδωξε. Και κίνη άναστήρη τη θεία της στο σπιτικό τους, όπως ένα κουραμένο σκυλί που ξάπλωνάει δίπλα στο τζάκι. Περιμένα απ' τον άντρα της τίς χειρότερες θρίαιες. Περιμένα νά τη χτυπήσει, νά τη σκοτώσει ίσως. Όμως ο Λιάκος δεν της έπλε ούτε λέξι. Μόνο η ματιά του, όποτε την κυττούσε, έδειχνε τό μίσος του για την ήμερολή που τό έκανε. Όσοσο μέρα με τη νύχτα, νά χαμπαλίζει, πρόσθεσε στο φάος της άρχαιας νά χαμπαλίζει. Στην αρχή υπέθεσε ότι τά κλάματά κι' ο πόνος, της είχαν πειράξει τό μάτι. Άλλά όταν ένα πρωί όπωσιόστηκε την άλήθεια, ήταν

Είδωλια στα βουνά και στα λαγκάδια

Η Ρηνούλα, κολλημένη στον τοίχο, έσφιγγε σπασμωδικά ένα μαχαίρι στα ιδρωμένα δάχτυλά της...

έπί τέλους από τό δρόμο τη γνώριμη, την τόσο άγνωστη φωνή του Μαυόλη, τό πραγματευτή. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά, καθώς συλλογίστηκε τό Λιάκο, που ήταν εκείνο τό βράδυ εκεί. Κάποια στιγμή έκανε τη σκέψη νά τον εδωποήσει για τον κίνδυνο. Μά όσπου νά βγή στο περίβολο, άκουσε τον άντρα της νά τον καλωσώρει και νά του άνοιξη την μαντρόπορτα για νά περάσει μέσα. Τον έμπασε στην ξύλινη καλύβα, εκεί πού είχε τό κρασί κι' άρχισε νά τον φιλεί. Η μία τράβηξε άναίσχυντα την άλλη. Έπιναν κι' οι δυο καλώς όσαν κι' έλεγαν άστεία, σάμπως νά γνωρίζονταν από παλιά.

Η Ρηνούλα, άκουσμαμένη σ' έναν τοίχο, άκουγε όλα εκείνα που έλεγαν κι' η ψυχή της φούσκωνε, φούσκωνε, ο πόνος της γυγνώτανε και τό κεφάλι της βούιζε ολότελο. Ήταν άσπαστο σίγουρη πως ο πραγματευτής έβλεπε όλη την πορνεία του για νά τη ζυγώσει, χωρίς νά προκαλέσει τίς ύψεις τό Λιάκου. Ύστερα από λίγο, ά έξασαζε σίγουρα ο άντρας καυχάς άναμέσά τους, Πόσο άμως άργούσε! Πώς δεν είχε όρμησει άκόμη ο άντρας της έναντιον του ξένου, αφού ήξερε πως αυτός τό είχε κλέψει όλη την ευτυχία του;

Κολλημένη στον τοίχο, με τό λαμό σφιγμένο από την άγωνία, περιμένοντας την άγρια κραυγή που θά σήμαινε τό έξοσάσμα τό δράματος, η Ρηνούλα έσφιγγε σπασμωδικά ένα μαχαίρι στα ιδρωμένα της δάχτυλα. Όταν οι δυο άντρες θ' άρχιζαν ν' άγωνίζονται μεταξύ τους σκληρά, με χρι θάνατος, αυτή θά τους ζύγωνε άσπασμένα. Θ' άναγνώριζε από την άφή τό Λιάκο, από τη φουστανέλλα του και τά κεντήματα τό σπασχού του. Τό χέρι της δε θά έτρεφε καθόλου. Θά κάρφωνε με δύναμη τό άσάκι του μέσα στις άρνες του άνδρός της, θά τό βούιζε στην καρδιά του. Και θά περιμένα με την ψυχή στο στόμα ν' άκούση τό πρώτο δαγκνητό. Μ' άντίς αυτό, άκούσε την όμορφη φωνή του Λιάκου νά σκαρφαλώνη ψηλά, όλο τασάματα και λεβεντιά:

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

«Ρηνούλα, πού σ' άγάπησα και σ' άγαπά ακόμα. Άλλά σού κρύβω στην καρδιά κι' άλλα τό λέει τό στόμα μου.

ΕΤΣΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ...

ΕΚΕΙΝΟΣ Έκανε κάτι μικρο-δουλίτσες του ποδαριού, 'Ε. κείνη ήταν κάποιος ποδαράκι, με άγνη ψυχή, γεμάτη καλοσύνη κι όμορφια.

Τη συνάντησε μια βροχερή βραδιά στο βουλεβάρτο και τις πρόσφερε πέντε λεπτά συντροφιά κάτω από ένα ύπαιστο, όπου να περνούσε η βροχή.

Δεν όρισε κανένας. Μά η-ξερε εκείνος πού θα μπορούσε να την ξαναβρεί.

Αλλά, ο Ζακό, ο δανός, ο άμορφος, σκέφτηκε πως δεν ή-ταν ακόμη καιρός να προσφέρει την προστασία του στην άρρωστη αυτή κοπέλα. Έπρεπε πρώτα να κανονίσει μερικούς εκπαιδευτικούς, να ξεκινήσει κάτι περιστεύμα-τα, απ' το «εμπόριμα» που είχε κι' ύστερα μονάχα να φροντίσει για μια εγκατάσταση, για ένα κα-λοεπιπλωμένο, μοναχικό σπίτικι.

Βέβαια, αν θα προέβλεπε την Κλαίρη απ' τη δουλειά της, αν θα την είχε ολόκληρη δική του, έπρε-πε να της εξασφαλίσει τις ανέσεις της και το νοικοκυριό της.

Την άναυδο την Κλαίρη, και γι' αυτό περιοριζόταν να την πα-ρακολουθούσε από μακριά, δίχως να την πλησιάζει, ούτε και να της δι-νι να καταλάβει πως την συμπα-θούσε.

Τέλος, κατάφερε να πουλήσει μεμιάς όλο το νικητικό του εί-χε κρυμμένο, κι' εισέπραξε 100 χιλιάδες φράγκα. Τό ίδιο βράδυ, περίμενε έξω απ' το ατελίο που δούλευε η Κλαίρη.

Από αύριο, δε θα ξαναπαί-στη δουλειά σου, της είπε.

Εκείνη δοκίμασε μια ευχάρι-στη έκπληξη. Δε μπορούσε να πη-πως τον αγαπούσε, αλλά τον συμ-παθούσε, της άρεσε. Ήταν κάτι από κείνο που όνειρεύονταν για να γίνει ευτυχισμένη...

Και πραγματικά, επί τρία χρό-νια, η ζωή τους κύλησε μέσα στη γαλήνη και την ευτυχία, στο έ-

ξοχικό σπιτάκι που αγόρασε κι' επέπλεσε ο Ζακό.

— Θέλω να δεις, σήμερα όλη τη μαγευτική τέχνη σου, της εί-πε ο Ζακό, απ' όλη, πριν φύ-γι. Το βράδυ, θάρω με κάποιο φίλο μου. Έλυνε στο εξωτερι-κό... κι' έχω υποχρεώσεις σ' αυ-τόν. Πρέπει να τον περιποιηθώ.

Και βέβαια είχε υποχρεώσεις ο Ζακό στον Έρρικο. Για χατίρι του, ο φίλος του τακτικά έβαζε βράδυ με κάποιον Έγγλετο και τον μαγαζιέρα. Εύτυχος που δεν πέθανε το θέμα του, κι' έτσι του βρήκανε κάποια ελαφρυτικά και τον καταδίκασαν μόνο σε 3 χρό-νια φυλάκιση.

Ήταν σήμερα η μέρα που θα έβγαινε, κι' ο Ζακό θεώρησε κα-θήκον του να πάει να τον παρα-λάβει απ' τη φυλάκιση.

Το βράδυ, δε χρειάστηκε να στάσεις, γιατί ο Έρρικος γνώρι-ζε από πριν την Κλαίρη. Ήταν συμπατριώτες, απ' το ίδιο χωριό, και μάλιστα γειτονες. Πώς μπο-ρούσε να την ξεχάσει, αφού μία μέρα την είχε φιλήσει στα πετα-χτά; Κι' αν δεν έφτανε τότε για το Παρίσι, ίσως να ήταν σήμερα γυ-ναίκα του...

Δεν τα είπε ωστόσο, δι' αυτά, ο Έρρικος. Ούτε κι' η Κλαίρη. Φόβανε, ήπιανε... Προπάντων ή-πιανε πολύ. Όταν τελειώσε το κρασί, ο Ζακό πήρε τη μπισκό-για να πάει να φέρει κι' άλλο.

Βρήκε στο μισοί και μία μπροκάλα σαμπάνια.

«Τι γλέντι! συλλογίζονταν στο δρόμο. Πού να ξέρουν πως τους πάω και σαμπάνια!...»

Μά, όταν πάτησε το κατάφυ-λι της εξώπορτας, άκουσε τη γυναι-κά του να διαμαρτύρεται:

— Είμαι άναθεμα αυτό!... Τι πάει να πη αν δεν είμαι ακόμη παντρεμένη με το Ζακό; Έγώ τον αγαπώ... Και σύ, σαν φίλος του, έπρεπε να σεβασθείς το σπίτι του...

— Δε βαρύνει, που θα κατα-λάλη τώρα, αυτό το κοινό... άπαντοσε ο Έρρικος, με φωνή βραχνή απ' το μεθύσι και τον πόθο.

— Άσε με, γιατί θα βάλω τις φωνές!

— Και δεν τις βάσεις; Ποιος θα σ' ακούσει;

Μια γυναίκα στριγγιλά ακού-στηκε. Και μαζί μ' αυτήν, βρόν-τησε μια πιστολιά!

Με το ρεβόλεβερ που κρατούσε πάντα απάνω του, ο Ζακό υπέ-ρα-σπισε τη γυναίκα που άγαπούσε — κι' ως μόνον ήσαν νόμιμη γυναι-κά του. Ο Έρρικος κυλίστηκε γά-μο, μέσα στο αίμα του, και μουρμούριζε ξεμυχώντας:

— Συχώρα με!...

Τον αγαπούσε πολύ, το Ζακό, η Κλαίρη. Και γι' αυτό, όταν ήρθε η άστυνομία είπε πως αυτή είχε σκοτώσει τον Έρρικο, γιατί της επιτέθηκε. Το ίδιο είπε και στον άνακρηκτη και στο δικαστή-ριο.

Ο Ζακό την είχε παρακαλέσει να πη έτσι. Γυναίκα ήταν, είχε αμυνθεί για την τιμή της. Θα την αβάνων.

Κι' έτσι, για την αγάπη του Ζακό, σκέπασε το εγκλήμα του. Το σκέπασε... μα καταδικάστη-κε σε 10 χρόνια φυλάκιση.

Τη στελανε μάλιστα μακριά απ' τη Γαλλία, σε κάποιο νησί του Ειρη-νικού, για να κάνει εκεί την ποι-νή της.

— Δεν το φανταζόμουν ποτέ!... της είπε ο Ζακό, πριν φύγει. Έν-νοια σου όμως, εγώ θα ενεργήσω από δω να σου χαρίσουν κάμπο-σα χρόνια.

Χάρισαν, με δώδεκα στά μά-τια και με την ψυχή γεμάτη ά-γάπη.

Πέρασαν τρία χρόνια, χωρίς να πάει η φυλακισμένη γράμμα απ' το Ζακό. Στριγγόριζε νύχτα-μέρα στο σκληρό κρεβάτι της, με την έγνοια του:

«Δε μπορεί, κάτι θάπασε! έλε-γε με το νοι της. Ο Ζακό μ' ά-γαπούσε. Έγώ, για την αγάπη του, μπήκα στη φυλάκιση!...»

Μία μέρα έφυγε γ' ακούσει μία συνομιλία: Δύο άλλες φυλακισμέ-νες κάνανε σχέδια για να δρα-πεύσουν.

Τις παρακάλεσε να την πάρουν μαζί τους. Και πραγματικά, ένα φλογερό μεσημέρι, μπήκανε κι' οι τρεις σε μία θάρα κι' άνοιξη, καν στον άκαιρό.

Αντιμέτωποισαν φουρτούνες, πεί-να στερήσεις... Μα στο τέλος κατάφεραν να βγουν σε μία στε-ριά. Κι' έπειτα, από δυο μηνών καινούργιες παλαιότητες, φτάσανε μία νύχτα στο Παρίσι.

Με πόση λαχτάρα ξαναχτύπησε η Κλαίρη την πόρτα του σπιτιού της! Βλέποντας φως σκέφτηκε πως θα ήταν μέσα ο αγαπημένος της. Μά δεν της άνοιξε ο Ζακό, αλλά μία νέα, όμορφη και ξαν-θεία γυναίκα.

— Τι θέλεις; τη ρώτησε.

— Το Ζακό, άπάντησε η Κλαίρη.

— Τον άντρα μου;

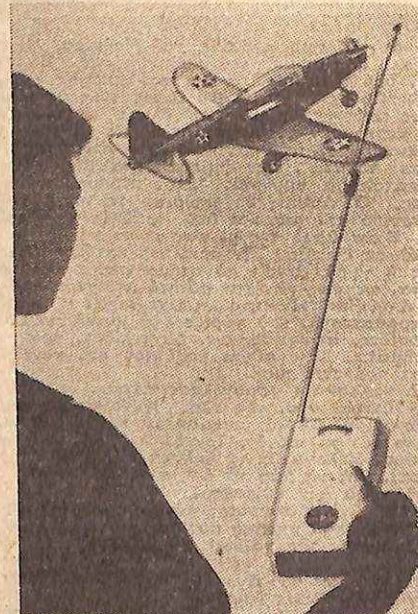
— Άντρα σου; Παντρεύτηκε ο Ζακό;...

— Μαμά!... φώναξε τη στιγμή εκείνη ένα αγοράκι, δυο χρονών.

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΔΑΛΙΔΑ

Ένω πολλοί πίστευαν πως η διάσημη τραγουδίστρια Δαλιδά θα ξαναγύριζε κοντά στο σύζυγό της, τον παραγωγό της τηλεοράσεως Λουιέν Μορίς, που φα-νόταν πρόθυμος να τη συγχωρήσει, έπει-δη εξακολούθησε να την αγαπά, έμφα-νίστηκε στο προσκήνιο ένα νέο πρόσωπο: η Άγκιτ Έμς. Πρόκειται για ένα από τα πιο ελπιδοφόρα νέα αστέρια του γα-λλικού κινηματογράφου. Ξεκίνησε στα 15 χρόνια της σαν μανικέν κι' έφτασε στο σημείο να είναι περίφημη και να γυ-ρίσει υπογράψει συμβόλαια, για να γυ-ρίσει τέσσερα φιλμ μέσα στο 1962.

ΕΝΑ ΑΚΡΙΒΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Νά ένα καινούργιο, αλλά κάπως ακριβό παιχνίδι που μάς έρχεται από το Νέο Κόσμο. Πρόκειται, καθώς φαίνεται, κα-θαρά στη φωτογραφία, για ένα αεροπλά-νο, που απογειώνεται, πέφτει και προ-σγειώνεται, καθοδηγούμενο εξ' αποστάσε-ως. Ένας μικροσκοπικός δέκτης άσυρ-μάτου υπάρχει μέσα στο αεροπλάνο, το οποίο διεύθυνεται έτσι μέσω του πομ-πού, που κρατάει στο χέρι ο ιδιοκτήτης-χειριστής.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, ο Πολύδωρος, που μέχρι τώρα ήταν ένας μυαλο-μένος και νοικοκυρεμένος σύζυγος, άλλαξε τρόπο ζωής. Είχε μπλέξει με κάτι παθολόγους, που το «τσού-ζανε» κάθε βράδυ και παρασυρμένος από αυτούς, έτρεχε στις ταβέρνες και γύριζε στο σπίτι του τις «μι-κρές» ώρες και πάντοτε πιωμένος.

Η κυρία Κούλα πήγαινε να σκά-ση απ' τη στενοχωρία της και προσ-πάθησε στην αρχή να τον φέρη-στον ίδιο δρόμο με νουθεσίες και συμβουλές.

— Δεν είναι σωστή ή τακτική, που κρατάς τελευταία, Πολύδωρε μου. Θα φθείρης την υγεία σου...

— Βρέ, δε με παρατάς! άπαν-τούσε απότομα ο Πολύδωρος. Όχι! άδελφέ!... Τι κάνω δηλαδή; Σάν

Κάτι πήγε να πη ο Πολύδω-ρος, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί ο άλλος του έκλεισε το τηλέφωνο.

άνθρωπος, πίνω κι' εγώ δυο ποτη-ράκια κρασί με τους φίλους για να περνά η ώρα.

— Μα χαλάρω το στομάχι σου, χρυσέ μου! Άσε, που δεν κοιμάσαι τις ώρες που πρέπει.

Να μ' αφήσεις ήσυχο! Έξπαγε τότε ο Πολύδωρος.

Και η κυρία Κούλα αναγκαζόταν να σταματήσει, προς στιγμήν την «κατήχηση» για να επανέλθει εκ νέου δριμυτέρη:

— Θα φας το κεφάλι σου μ' αυ-τά, που κάνεις, Πολύδωρε μου! Πά-λι στις δώδεκα γύρισε χτές και ήσουν τύφλα στο μεθύσι.

— Έ, και;

— Τι πάει να πη «έ, και»; Δε συλλογίζεσαι πως με το κρασί θα βλάψης το σκύωτί σου;

— Δικό μου είναι το σκύωτί και το κάνω ότι θέλω.

— Μα δεν είναι έτσι, Πολύδωρε μου... Στο κάτω-κάτω είμαι κι' ε-γώ γυναίκα και δεν είναι σωστό να με κλείνεις στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού κάθε μέρα, έπειδη του λόγου σου θέλεις να μπεκροπίνης στις ταβέρνες...

— Όχι άδελφέ, με σκότισες!... άπαντούσε τότε νευριασμένος ο Πολύδωρος και έβγαζε για τη ταβέρ-να, συνεχίζοντας την ίδια τακτική. Κατόπιν αυτού η κυρία Κούλα κατάλαβε πως με τις συμβουλές δεν είχε τίποτα να κερδίσει. Ο Πολύδωρος πεισματάρης από χαρακτή-ρος, δεν έπαυε από λόγια και τραβούσε την ίδια πορεία, ενώ η κυρία Κούλα φύσαγε και ξεφύσα-γε απ' τη στενοχωρία της και προ-σπαθούσε να βρή τρόπο για να φέρ-ει σε εθονομία τον άντρα της. Και αφού είδε πως με νουθεσίες δεν έβγαине τίποτα, σαν γυναίκα πρακτική αποφάσισε να ενεργήσει διαφορετικά.

κατέστρωσε άμέσως το σχέδιο δρά-σεως, που θα έφερε στην οικογε-νειακή στήλη το «απαλωδές προ-βάτον».

Και ένα βράδυ, που ο Πολύδωρος «τάσασζε» με την παρέα του στην ταβέρνα «Τα μεζεδάκια» άκουσε τον ταβερνιάρη να το φωνάζει:

— Τηλέφωνο!...

Παραδενέυτηκε ο Πολύδωρος. Ποιος μπορούσε να τον ζητάει στο τηλέ-φωνο δέκα ή ώρα τη νύχτα; Και σή-κωσε το ακουστικό άησυχος.

— Ποιος είναι; ρώτησε απότομα θολωμένος από την κρασοκατάνυξη.

— Μιμμή! Έκεί μου είσαι, που-λάκι μου; άκούστηκε μία άντρη-κή φωνή από την άλλη άκρη. Όραία οικογένεια! Του λόγου σου στην τα-βέρνα και η γυναίκα σου στη γύ-ρα! Μπράβο άντράγιο!... Σά δε ντρίψουν κύριε Πολύδωρε, και συγ-γνώμη που σε λέω και κύριο...

Κάτι πήγε να πη ο Πολύδωρος, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί ο άλλος έ-σπευσε να κλείσει το τηλέφωνο.

— Τι κουβέντα είναι αυτή, που μου είπε ο μασκαράς; ψιθύρισε συλλογισμένος ο Πολύδωρος. Η γυ-ναίκα σου στη γύρα... Διαισθητική; Και ξαφνικά το μυαλό του ξεβό-λωσε απ' το κρασί και τον ζώσανε τα φίδια...

— Ωστε έχουμε και τέτοια; ψι-θύρισε άναστατωμένος.

Και χωρίς να χάσει καιρό, πήρε στο τηλέφωνο το σπίτι του για να εξακριβώσει αν η γυναίκα του ήταν εκεί. Καμιά απάντηση. Ένοιωσε να τον κόβη κρίση ιδρώτας.

— Δέκα ή ώρα και δεν είναι στο σπίτι... μουρμούρισε άναστατωμένος. Και μονομιάς τάσθηκε στο τρα-πέζι των φίλων του, πλήρως βια-στικά το ρεφρέν και τραβήξε και

εμβόλιαν στο σπύρι του. Την ίδια σι-γή η κυρία Κούλα αφού λίγο πριν είχε ευχαριστήσει έναν άγνωστο πε-ριπτερά για την διευκόλυνση, που της έκανε να πη στον προκομμένο άντρα της απ' το τηλέφωνο, θ-σα τον είχε δασκαλέψει, γύρισε κι' αυτή στο σπίτι και κανόνισε, ώστε να βρεθεί στο διαμέρισμά της μετά τον Πολύδωρο.

— Πού ήσουν τέτοια ώρα; την ρώ-τησε εκείνος απότομα.

— Έκείνη έκανε τάχα πως τάχασε: Έγώ; Νά... είχα... δηλαδή πάει στο σινεμά για να περσώ η ώρα μου.

— Σε ποίο σινεμά; είπε ο Πολύ-δωρος.

— Μια της δίνω εγώ, μία μου δίνει εκείνη! Δώσε-πάρε, αυτό είναι το μυστικό της ευτυχίας μας!

δωρος φουντωμένος.

— Καλέ, δε με πιστεύεις; Νά... πρό όλίγου πέτασα το εισιτήριο!...

— Και με ποιόν πήγες στο σι-νεμά;

— Με κανένα, Πολύδωρε μου. Μό-νη μου πήγα. Βαρέθηκα να κάθωμαι κλεισμένη στο σπίτι.

Κι' έπειδη αυτός την κυτούσε με βλέμμα ύποπτο, προσέθεσε μουτρω-μένη:

— Όπως είναι δηλαδή να πι-στεύεις ότι!...

— Δεν ξέρω... φώναξε ο Πολύδω-ρος, που το τηλεφώνημα του άγνώ-στου τον είχε βάσει σε μεγάλες ύ-ποψίες και του είχε εξάψει τη ζή-λεια.

Αντιθέτως η κυρία Κούλα ήτα-νε ένδοξασμένη με τα πρώτα απο-τελέσματα της ενεργείας της για την «άνανηψη» του παραστρατημέ-νου συζύγου της κι' έλεγε από μέ-σα της ικανοποιημένη:

— Άμ θα σε φέρω πάλι στον ί-σιο δρόμο μασκαρά, που θα πές; Και δεν είχε δίκιο. Την άλλη μέ-ρα ο Πολύδωρος φευγοντας απ' το γραφείο του, αντί να πάει στην τα-βέρνα, όπως συνήθιζε μίνες τώρα, γύρισε στο σπίτι του χωρίς να εί-χε.

— Μπα! Έπρεπε; είπε όρθιος με δυσάρεστη έκπληξη η κυρία Κούλα.

— Γιατί; Μήπως δεν ήθελες; ρώ-τησε αυτός γεμάτος ύποπτες σκέ-ψεις.

— Καλέ, πως δεν ήθελα; Νά. Έ-λεγα να βγώ λίγο, γιατί έχω δώσει ραντεβού με την κυρία Χατζηπάρλα να πάμε βόλτα στα μαγαζιά...

— Δε θα πές πουθενά!... φώνα-ξε ο Πολύδωρος.

Και τα μάτια του πετάζανε φω-τιές.

— Καλέ, πως κάνεις έτσι; Μή-πως ήξερα πως θα έρθης τόσο να-ρίς; Νά πάω τουλάχιστον να είδο-ποιήσω τη γυναίκα να μη με περι-μενί!...

— Θα πωμε μαζί! είπε άποφα-σιστικά ο Πολύδωρος.

— Ωστε με υποπτεύεσαι; Αυτό δεν το περιμένα από σένα, Πολύδω-ρε!... φώναξε η κυρία Κούλα έτοι-μη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Και σ' ένδειξη διαμαρτυρίας, κλείστηκε στο δωμάτιό της, ενώ ο Πολύδωρος σούλιαζε απ' έξω.

— Όχι αν είσαι εν τάξει, να πά-με μαζί, να δούμε αν η Χατζηπάρ-λα σε περιμένει ή κανένας άλλος!

Μά η κυρία Κούλα δεν έδωσε ά-

πάντησι, αφήνοντας σκόπιμα τον άντρα της στην αμφιβολία.

Ούτε, λοιπόν, τις επόμενες μέ-ρες πήγε στην ταβέρνα ο Πολύδω-ρος. Μετά το γραφείο, έτρεχε κατ' ευθείαν στο σπίτι και δεν έφτανε ρούπι, ενώ η κυρία Κούλα έτριβε τα

— Δεν θα πάω πουθενά!... φώναξε ο Πολύδωρος, άγριεμέ-νος.

χέρια της χαρούμενη. Και που και πού πέταγε και καμιά σπόντα για να του βάλει ύποπτες ιδέες:

— Καλέ δε θα πές και λίγο στην ταβέρνα με τους φίλους σου; — Όχι, δεν έχω κέφι!

— Όπως θέλεις, χρυσούλη μου... Έγώ θα πάω επίσκεψη στην κυρία Μακρυτόνη.

— Θα σε συνοδεύσω εγώ!...

Και τη συνοδεύει παντού. Και στις επίσκεψές και στα μαγαζιά και στον κινηματογράφο. Παντού.

Το τηλεφώνημα του περιπτερά εί-χε κάνει το θαύμα του. Ο Πολύδω-ρος είχε κόψει μία για πάντα τις ταβέρνες και τα ξενοκτίρια. Και στην παρέα, που του τηλεφώνησε ένα βράδυ να πάει στην ταβέρνα «Το γιοματάρι», που είχανε ένα καλό μεζέ, τους τόκοψε με το μαχαίρι:

— Άδυνατον! Μαύ απαγόρευσε ο γιατρός το κρασί, γιατί με πείρα-ξε το σκύωτί μου! Γεια σας!

Ο άσωτος υιός είχε επιστρέψει στη Βασιλιά του κι' έγινε σπιντρίος περισσότερο από πριν. Και η κυρία Κούλα, που βαρέθηκε να τον βλέπει διαρκώς μέσα στα πόδια της, ά-ναγκάστηκε να του τη το μυαλό.

— Χαίλασε, Πολύδωρε μου!... Έ-γώ έβαλα έναν περιπτερούχο και σου τηλεφώνησε άκοντο το βράδυ στην ταβέρνα για να σε κάω να ζήλεις. Βρέ κουτέ και να πάψης να γυρίζεις στις ταβέρνες.

Αλλά που να πιστέψει ο Πολύ-δωρος! Και η κυρία Κούλα βρίσκε-ται πάλι σε δύσκολη θέση και λέει εμπιστευτικά στις φίλες της:

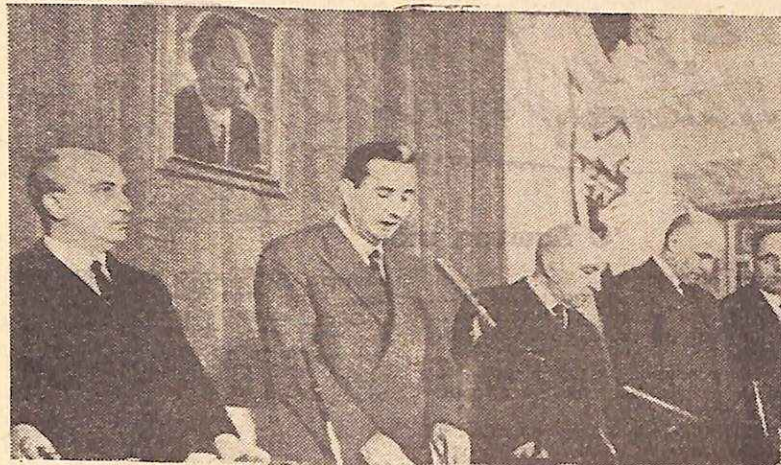
— Καλέ, είπαμε να μαζευτείται στο σπίτι του, αλλά όχι και να ρί-ξη... άκυρα!...

Και τώρα ψάχνει να βρή τρόπο να τον κάω να βγαίνει και λίγο. Έ-γω και να μην είναι διαρκώς μπρο-στά της σαν μπαστάκια!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ενώ εγώ έτύγχανον κατευχαριστιμέ-νο. Τό γεγονός δι' εμαυτόν ένείκεν απ-όθε-ω Ζεό!-εξαφνικώς ήσθάνην ύ-καθ' ό, ένώ εθώπευον την άσπρη (πουκαμισά του, αυτό τό έμβανάσικον έπίπλεον τά... Κι' άντι νά δρώω έρωτικώς κι' έως ήλ- (πιζόν) με μόνος επέστρεψον οικιακώς αλλά!... μευσο- (σκεμμένους) Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Από το συνέδριο των Χριστιανοδημοκρατών: Πρώτος εξ αριστερών ο Φανφάνι... Με ποιους θα ήταν ο Χριστός;

Ο ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ του Λεονάρντο ντ'Αβίντσι, υψώνεται μεγαλόπρεπος στην είσοδο του αεροδρομίου του Φιουμισίνιο. Ο ήλιος της Ρώμης δίνει μια ολόκληρη λάμψη στο γαλκίνο άγαλμα, που δρλώνει τα δώδεκα μέτρα του, σαν ένας σεβάσιμος θεός. Γυμνό το τεράστιο μέτωπο του ντ'Αβίντσι βρίσκεται σε τέλεια αντίθεση με τη μακρεία του γενειάδα, που απλώνει τις σκάλες της μέγας την άρχη του στήθους. Τό αριστερό γέρο με τα πολύ μεγάλα δάχτυλα υψώνεται σαν γαιρτισμός και σαν εύλογία. Το δεξί, βαστάει στην παλάμη του, ένα πουλί που απλώνει τα φτερά του. Ένας χιτώνας με λιτές πτυχές καλύπτει το εύωστο σώμα.

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Το Φιουμισίνιο, ο νέος αερολιμένας της Ρώμης, με «προσάτη» τον Λεονάρντο ντ'Αβίντσι, άρχισε τη ζωή του τον Ιανουάριο του 1961, ενώ τα σχέδια για την κατασκευή του χρονολογούνται από το 1947.

Το σύνολο της δαπάνης για την κατασκευή του υπερμοντέρνου αυτού αεροδρομίου είχε προυπολογιστεί σε 15.000.000.000 λιρέτες, (750.000.000 δραχμές), ξεπέρασε όμως τις 36.000.000.000 λιρέτες και τώρα ένα νόμο μετά την έναρξη της λειτουργίας του διαπιστώθηκε ότι θα απαιτηθούν άλλα 30.000.000.000, για να επισκευασθούν οι ελαττωματικοί και επικίνδυνοι διάδρομοι προσγειώσεων!...

Η κατάραση του δημοσίου γρήγορο ενεί προφανές. Δύο κοινοβουλευτικές επιτροπές διερευνούν τη βρωμερή αυτή υπόθεση, που οι αναθυμιάσεις της δηλητηριάζουν την πολιτική ζωή της Ιταλίας.

Στο κοινοβούλιο οι συζητήσεις για το σκάνδαλο διεξήχθησαν μέσα σε μια ατμόσφαιρα εξαιρετικά τεταμένη, με έντονους διαειφιμούς και όρμητικά πάθη. Εξεργάζονται άλλωστε — όπως γίνεται σε τέτοιες περιστάσεις — από τον κεντρικό στροβίλο των κοινοβουλευτικών σπασμών.

ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ένας σημαντικός ηλικίας 50 ετών, ο Τζιουζέππε Άντζελι, βρίσκεται στο κέντρο του σκανδάλου. Μέτοχος το άνοστης υαλλον πανός, με κατόμισμα π'όσια μαλλιά, με «μυζ-γλο» αιώσπου που «έξαι τη ζωή», ο Άντζελι απέθανη από το στράτευμα.

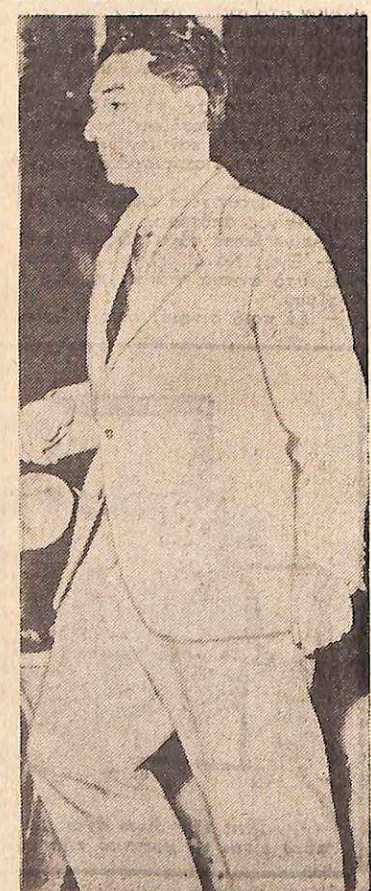
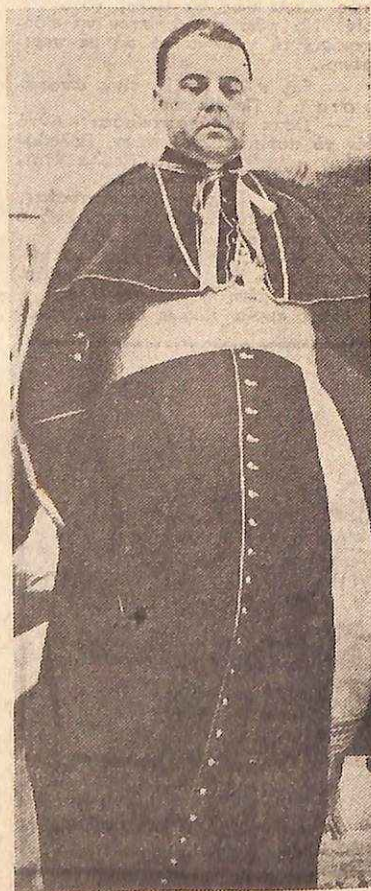
Φιλορέντο Άντζελι, ανώτατος κληρικός: Θρησκεία και υποθέσεις...

το 1945, για να επαναφερθεί το 1949. Αξίωματικός και ενοχόλος συγχρόνως, κατάρθωσε να διευθύνει ουσιαστικά με διαφόρους μεσάζοντες δώδεκα εταιρείες που είχαν αναλάβει την κατασκευή του αερολιμένα!... (Και μόνο ο σωφρό του, ήταν πρόεδρος της κυριωτέρας εταιρείας κατασκευής

Η ΠΙΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΩΡΑ

Με την άφορμη ενός σκανδάλου έτεθη

του Φιουμισίνιο). Ένας ανώτατος κληρικός, ο Φιλορέντο Άντζελι, υπήρξε το μυστικό ελάτηριο, που ώθησε την καριέρα του σπινάγου Άντζελι. Γύρω από τα δυο αυτά πρόσωπα κινούνται μερικοί ανώτατοι

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

δουδίοι υπάλληλοι, ανώτεροι αξιωματικοί της αεροπορίας και διάφοροι υπάλληλοι και ενοχόλοι της συνομοταξίας των «σαλταδόρων».

Μια μυστηριώδης επίσης κυρία, ιδιοκτήτρια της περιουσίας του Φιουμισίνιο, έπαιξε το ρόλο της στο παρασκήνιο της υποθέσεως, πετυχαίνοντας γάμοι στις πολιτικές της φίλες, να έγκριθη η περίπτωση αυτή για το αεροδρόμιο, παρ'όλο που ήταν βαλτώδης και έμπονως τελείως ακατάλληλη.

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Η συζήτηση για το σκάνδαλο στη Βουλή, πήρε δραματική μορφή. Γιατί βασύτατες κατηγορίες είχαν διατυπωθεί και εναντίον υπουργών και ηγετών του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος: του υπουργού Εθνικής Αμύνης Τζούλιο Άντρεότι, του υπουργού Δημοσίων Έργων Τζιουζέππε Τόνι και του πρώην προέδρου της Επιτροπής Εθνικής Αμύνης, του ρεπουμπλικάνου Ρουντόλφο Πατσιάρντι.

Τα έπεισάδια στη Βουλή δημοσιογόνων, με έκρηκτική ατμόσφαιρα. Ο Πατσιάρντι αντιτίτι-

σκει το ζερόδωμάριο... Παραδέχεται με θάρρος και ειλικρίνεια ότι «έν αγνοία του», μπορεί να έκαλυψε τις ενέργειες ώρισμένων υπαλλήλων, προσθέτοντας ότι και μόνο γι' αυτό «υποβάλλει τον εαυτό του σε αυστηρή αυτοκριτική».

Ο Πατσιάρντι χάρις στην ειλικρίνεια του, αποθεώνεται από τη Βουλή.

Ο Άντρεότι, όπως και ο Τόνι, υποστηρίζουν ότι το σκάνδαλο του Φιουμισίνιο, είναι στο διοικητικό και όχι στο πολιτικό επίπεδο...

Αλλά και αν δεν υπάρχε δόλος των υπουργών, — και όπως φαίνεται δεν υπάρχει — ποιος έχει την ευθύνη της διοικήσεως; Ο υπουργός Φανφάνι, έχοντας δίπλα του τον υπουργό των Έξωτερικών Σένι, παρακολουθεί με προσοχή τις αναρτήσεις των υπουργών του...

Γιατί πίσω από την υπόθεση του Φιουμισίνιο — που σίγουρα παρουσιάζει και ώρισμένες άλλες όψεις, που πιθανώς ποτέ δε θα γίνουν γνωστές — τίθεται το μεγαλύτερο μεταπολεμικό πρόβλημα της Ιταλίας...

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Με άφορμη το τεράστιο αυτό σκάνδαλο, η πολιτική κρίση, που απειλεί συνεχώς τους τελευταίους μήνες την Ιταλία και η κοινωνική, που μόνιμα την υπονομεύει, αρχίζουν να παίρνουν σχήμα και να δομώνονται αμείλικτες...

Η δεξιά είναι ένα ετερόκλητο ανάμικτο μοναρχικών, φιλελευθέρων και νεοφασιστών, με κεντρικό πρόγραμμα ένα αποφασιστικό και στείρο «όχι» σε κάθε μεταρρύθμιση.

Το κέντρο, εκπροσωπείται κυρίως από το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα, που στην πραγματικότητα αποτελείται από πλήθος στοιχείων, από τη δεξιά μένει και την αριστερά, από τους εκπροσώπους του μεγάλου κεφαλαίου μέχρι τους ένοχους, άνοχους και δανομένους. Ουσιαστικά οι Χριστιανοδημοκράτες γαρίζονται σε τρεις πτέρυγες: δεξιά, κεντρώα και αριστερή που έχουν σαν συνδετικό κρίκο τον καθολικισμό. Άνάμσα στο κέντρο και την αριστερά βρίσκονται οι Σοσιαλδημοκράτες του Σαραγκάτι.

Στην αριστερά δεσποζουν οι σοσιαλιστές του Νένι που μετά την ούγκρη επανάσταση δέχονταν κάθε σχέση με τους κομμουνιστές και στην άκρη αριστερά το ισχυρότατο κομμουνιστικό κόμμα της Ιταλίας, με άνοχο τον Παλιού Τολάτι.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ

Ο σημερινός πρωθυπουργός Φανφάνι — κοντός, ευθέστατος, προσεχτικός — που ήγεται μιας κυβερνήσεως Χριστιανοδημοκρατών, με την ένιχνυσι των Φιλε-

Σμήναρχος Τζιουζέππε Άντζελι: Ένα μεταπολεμικό φρούτο...

Ρουντόλφο Πατσιάρντι, Τζιουζέππε Τόνι, Τζούλιο Άντρεότι: Διοικητικές μόνο ευθύνες;

λευθέρων και των Σοσιαλδημοκρατών, ανήκει στην αριστερή πτέρυγα του κόμματος.

Οι κατηγορούμενοι για το σκάνδαλο Φιουμισίνιο υπουργοί ανήκουν στη δεξιά.

Έτσι, από τη Βουλή, το κέν-

Ο Φανφάνι φιλοδοξεί — και το σκάνδαλο του Φιουμισίνιο του δίνει τη δυνατότητα και στο επίπεδο της πολιτικής τακτικής — σηματοδοτώντας μια καινούργια προοδευτική κυβέρνηση, να αναβαπτίση την πολιτική ζωή του

για έτασι.

Οι αντίπαλοι του Φανφάνι τον κατηγορούν ότι «θέλει να παραδώσει τη χώρα στους άριστους». Ο Χριστιανοδημοκράτης ηγέτης απαντά ότι μόνο το πρόγραμμα του και μια προοδευτική

στάδιο αποφασιστικών εξελίξεων.

Η ώρα των μεταρρυθμίσεων μπορεί απλώς πια ν' αναβληθεί για λίγο, για πολύ λίγο...

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο Φανφάνι εγκαινιάσε άλλωστε — με τις επισκέψεις του στις Ηνωμένες Πολιτείες, στη Δυτική Γερμανία, στη Μεγάλη Βρετανία, στο Μαρόκο — μια εξωτερική πολιτική αρκετά ανεξάρτητη, μέσα βέβαια στα πλαίσια του ΝΑΤΟ.

Και οι καινούργιες τάσεις της Ιταλικής πολιτικής προκαλούν έντονη τη διεθνή προσοχή.

Γιατί και οι σχέσεις με τις μεγάλες και μικρές δυνάμεις και η Ατλαντική συμμαχία και η Ευρωπαϊκή συνεργασία — που αποτελούν τις βάσεις της Ιταλικής πολιτικής, δεν είναι κάτι το στατικό. Μπορούν και συχνά πρέπει, ν' αλλάζουν μορφή, ακριβώς για να λειτουργούν πιο αποτελεσματικά.

Και αυτό είναι ένα από τα κεντρικά αίτηματα των νέων τάσεων της Ιταλικής πολιτικής, που το διεθνές παρασκήνιο παρακολουθεί με άνοχη προσοχή...

ΕΠ. ΜΡ

ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

το ζήτημα ριζικών μεταρρυθμίσεων

τρο του πολιτικού βάους μεταφέρθηκε στο Συνέδριο του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος. Όρισμένοι πολιτικοί παρατηρητά υποστηρίζουν, ότι ο Φανφάνι, θέλει να απαλλαγεί από την ανασταλτική πίεση της δεξιάς του κόμματος του και να σηματοδοτήσει κυβέρνηση με τους Σοσιαλδημοκράτες του Σαραγκάτι και τους σοσιαλιστές του Νένι.

ΑΝΟΙΓΜΑ ΠΡΟΣ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Γιατί αποτελεί μόνιμο αίτημα της Ιταλικής πολιτικής ζωής, αυτό που ονομάζεται στην Ιταλική πολιτική ορολογία: «ανοίγμα προς τ' αριστερά», δηλαδή ο σηματοδότης μιας κυβερνήσεως συνεργασίας μεταξύ των προοδευτικών στοιχείων των Χριστιανοδημοκρατών και των σοσιαλιστών. Από τον τερματισμό του πολέμου, η δημοκρατική Ιταλία έχει — άναμφισβήτητα — πραγματοποιήσει ένα πολύ σημαντικό έργο. Έργο, που τα είκοσι χρόνια το φασισμού, δε μπορούσαν ούτε να όνειρευτούν.

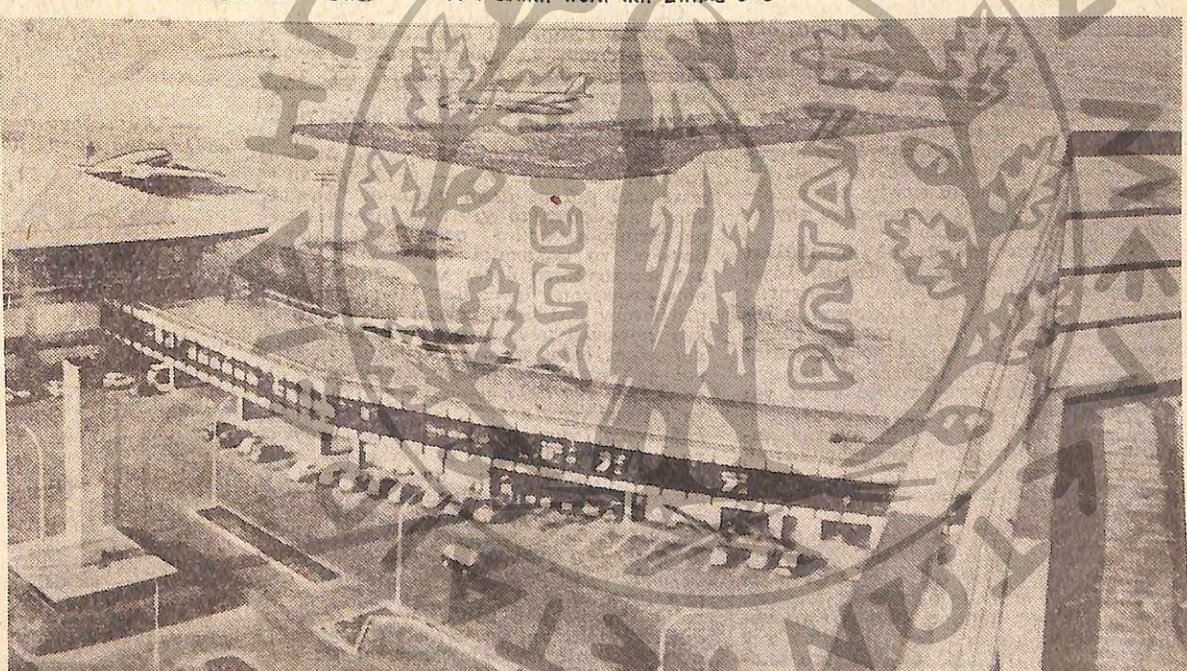
Αλλά ώρσιμένες βασικές μεταρρυθμίσεις — η γεωργική κυρίως μεταρρύθμιση, η ανάπτυξη της Νοτίου Ιταλίας, η νεοεφεύρεση της εοατικής τάς ως φεονόονται συστηματικά με πείσμα, με έπιμονη από τους συντηρητικούς κύκλους της χώρας, που έχουν εκπροσώπους σε όλα τα κόμματα της δεξιάς, του κέντρου ακόμα και της αριστεράς.

Γιατί ουσιαστικά τα σύνορα της δεξιάς και αριστεράς, — έτικέτες που μεταναστεύουν για συνεννόηση, γιατί οι έννοιες αυτές είναι σήμερα πολύ ευεστές — περνάνε μέσα από κάθε κόμμα...

τόπου, να απαλλαγεί από τη θηλεία των συντηρητικών και να βαδίσει, για την πραγματοποίηση του μεγάλου αίτηματος του Ιταλικού λαού: των βασικών μεταρρυθμίσεων, που οι Χριστιανοδημοκράτες έχουν στο πρόγραμμά τους, αλλά που διαρκώς αναβάλλονται.

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Γι' αυτό η Ιταλία βρίσκεται στο πιο αποφασιστικό σταυροδρόμο της μεταπολεμικής της ζωής. Οι έδικομματικές αντιεγκλίσεις στο συνέδριο των Χριστιανοδημοκρατών πήσαν μια σπά-

Το αεροδρόμιο του Φιουμισίνιο: Ο λαός πληρώνει...

Το Έρωτικό

Παραδοράτημα

Ανδρικά τεχνάσματα και γυναικείες αδυναμίες

...αλλά είναι τόσο ισχυρή, που τη συγκλονίζει και την ξεγελάει».

Νά, λοιπόν, ένας από τους δρόμους του ερωτικού παραδοράτηματος. Ο άνδρας παίζει εδώ δευτερεύοντα ρόλο ή και ολόκληρα παθητικό, γιατί δεν είναι αυτός που πηγαίνει να δροί τη νέα. Αυτή, του ναυτιών, του προσφέρεται και τις πιο πολλές φορές άσυνεδητα. Ο δικός του ρόλος είναι εδώ υποδομητικός ή παραπλανητικός.

Σε μία άλλη περίπτωση, όμως, ο άνδρας δεν είναι απλώς εκείνος που επωφελείται. Κάνει, τουλάχιστον, μετά επίδειξις δυναμικής και την εκμεταλλεύεται εις βάρος της νέας.

Για πολλούς άνδρες, ο πρωτογονισμός είναι ένα όπλο μάχης. Από ιδιοσυγκρασία ή από πεποίθησι, θέλουν να παραμείνουν στον πρωταρχικό ρόλο του άνδρα, που συνίστατο στην ώμη και θάναση επίθεσι. Ο ρόλος αυτός πετυχαίνει σε μερικές γυναίκες, που θα μπορούσαμε να τις διακρίνωμε σε δύο κατηγορίες. Σ' εκείνες που διατηρούν μέσα στα κατάδρα της ψυχής τους το ένστι-

κτο της απεριόριστης υποταγής στον άνδρα και σ' εκείνες που επιζητούν σπάνιες απολαύσεις και πιστεύουν πως η ώμη βία μπορεί να τους τις δώσει.

Η νέα, που πρωτοβγαίνει στη ζωή, όμως, δεν βρίσκεται ούτε στη μία κατάσταση ούτε στην άλλη. Συνήθισμένη να κουβεντιάζει και να παίζει με τα άγρια της ηλικίας της — κι' η σύγχρονη ζωή της παρέχει κάθε ευχέρεια γι' αυτό — δεν αισθάνεται μέσα στην ψυχή της φόβο απέναντί τους, ακόμη και στην περίπτωση που είναι κάπως συνεσταλμένη και ντροπαλή. Κι' από τ' άλλο μέρος, το σεξουαλικό της ένστικτο είναι ακόμη οδισμόφωτο κι' ο προσδοκός όχι πολύ ισχυρός. Ο άνδρας, λοιπόν, εδώ θ' αποβλέψει σε δύο πράγματα: 1) Θα προσπαθήσει να έμπνευστ φόβο στη νέα ή ν' αφυπνίστ με τρόπο βίαιο και όρμητικό το σεξουαλικό της ένστικτο.

Οι διεθνείς στατιστικές των τελευταίων ετών δείχνουν ότι είναι καταπληκτικός ο αριθμός των κοριτσιών που υποκύπτουν κάθε χρόνο

στην ώμη ανδρική βία. Συγκεκριμένα με το 1910 έχει αυξηθ κατά 80—120%. Και οι στατιστικές περιέχουν μόνο τις περιπτώσεις, που, γι' αυτόν ένα ή τον άλλο λόγο, ήλθαν εις φώς.

Κατά τον δόκτορα Σαλλιέ, που εξήτασε τους αστυνομικούς φακέλους πολλών κρατών της Εύρώπης και της Αμερικής, από τις νέες 15—18 χρόνων, που παραστρατούν, 34% κυλούν άσυνείδητα στον κατήφορο, 47% υποκύπτουν στη βία και οι υπόλοιπες 19% είναι άσυνεδη διανοητικές ή έχουν υπερβολικά πρόωμη σεξουαλική ανάπτυξη.

Όπως είπαμε και παραπάνω, το μοναδικό στοιχείο της βίας δεν είναι ο φόβος που έμπνεει ο άνδρας στη γυναίκα. Το όπλο που χρησιμοποιεί είναι σε πολλές περιπτώσεις η όρμητική διέγερσι των σεξουαλικών ένστικτων της νέας. Όταν ο άνδρας κατορθώσει να διεισφύσει μέχρι παροξυσμού αυτά τα ένστικτα στη νέα, κομμάτι δύναμι δε θα μπορούσ πιά να την συγκρατήσει.

Οι διαπιστώσεις του δόκτορα Σαλλιέ είναι διαφωτιστικές και σ' αυτό το σημείο. Η μελέτη των διαφόρων περιπτώσεων και η ακριβής εκτίμησις των ιδιαίτερων περιστατικών της κάθε μιας τον ώδηγησαν στο συμπέρασμα ότι οι περιπτώσεις υλικής βίας, στην οποία η νέα ήταν ανίκανη ν' αντιδράσει, δεν ξεπερνούν τα 18—24%. Σ' όλες τις άλλες, η βία υπήρξε μόνον ψυχολογική. Η υποβλητική άτμοσφαιρα, το πιστό πολλές φορές, διάφορες άλλες έντεχνες και προσεχτικές μελετημένες διεγέρσεις, την κάνουν να χάσει κάθε έλεγχο πάνω στον έαυτό της. Προσάδεται τότε άνυπεράσπιστη στην άγκαλιά του άνδρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ο ρόλος του χρήματος.

ΓΙΑΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ;

Μην τους άρνησθε, αλλά και μην τα κακομεταχειρίστε

Ο Αγγλος ψυχολόγος δόκτορ Έρμπερτ Τζόνς γράφει σχετικά: «Σε καμμία άλλη εποχή οι νέες δεν φλέγονται τόσο πολύ από τον πόθο να γνωρίσουν τη ζωή, δηλαδή τον έρωτα, όσο σήμερα. Πρόκειται για μία αληθινή μανία. Οι σημερινές νέες δεν θέλουν μόνο να άρουν στους άνδρες. Επιθυμούν ακόμη να άδουν τον ανδρικό θαυμασμό να εκφράζεται με λόγια κι' όχι σπώνια με έργα.

Μία σύγχρονη νέα θεωρεί σάν έγκλημα να τη μνην έχη γνωρίσει τον έρωτα. Και στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε μία άλλη παρατήρησι. Ο έρωας γι' αυτόν όποιον μιλάνε οι σημερινές νέες δεν έχει καμμία σχέση με τον παλιό. Δεν βγαίνει από την καρδιά τους. Είναι ένα προϊόν της φαντασίας τους, που συνευαγίζονται στην κατασκευή του και οι αισθήσεις, αν και οι τελευταίες δεν είναι άπασαίτητες. Φεώ να πώ ν' αυτό ότι δεν είναι το σεξουαλικό ένστικτο που παρακινεί τη σύγχρονη νέα στον έρωτα ή σ' εκείνο που νομίζει ν' άρρωτα. Τις περισσότερες φορές, η διέγερσι βοίσκεται μόνο στη φαντασία της.

γασία ή άν δε φιλονεικήσ με τ' άδέρφια σου ή άν είσαι καθαρός κλπ.». 4) Καθορίζετε ένα ποσό, τη βδομάδα στο παιδί σας και το άφήνετε να το ξοδεύη όπως αυτό θέλει.

«Ας άδουμε κάθε μία άπ' αυτές τις περιπτώσεις χωριστά.

Η άρχη ότι τα λεφτά δε χρειάζονται στα παιδιά ή, ότι διαφθείρουν τα χαρακτήρα τους δεν είναι άπόλυτη. Ούτε το παιδί θα ικανοποιηθ άν του πτε: «Πες μου τι θέλεις, νά σου το πάω έδώ». Το νά πέρη ένα πράγμα μόνο του, χωρίς τη δική σου μεσολάβησι, του προέχει ιδιαίτερη ευχαρίστησι, γιατί του δίνει την έντύπωσι ότι δεν εξαρτάται ά πολλών άπ' όσες κι' ότι μπορεί να κάνει κάτι χωρίς να βρισκόμαστε πάνω άπ' το κεφάλι του.

Το νά έχη, λοιπόν, μερικά χρήματα, που νά μπορεί να τα διαθέσ όπως θέλει, του δίνει μία έντύπωσι ώριμότητας και ταυτόχρονα άναπτύσει την πρωτοβουλία του.

Είναι άλλο πράγμα το νά του πάρετε μία σοκολάτα και άλλο το νά του δώσετε τα άπασαίτητα χρήματα για νά πάρη μόνο του τη σοκολάτα. Είναι πιθανόν τότε να μη γυρίση με μία σοκολάτα, αλλά με καραμέλλες, ή μ' ένα παιχνιδάκι κλπ.

Τι έγινε σ' αυτή την περιπτωσι; Ένώ η άρχη του επιθυμία ήταν η σοκολάτα, όταν βρέθηκε μπροστά στο περιττό, αόριστο διάφορους άλλους πειρασμούς. Και το παιδί, έχοντας ότι έχει χρήματα κι' ότι μπορεί να τα διαθέσ όπως θέλει, έκανε μόνο του την έλογή του. Η ευχαρίστησι του είναι τότε πολύ μεγαλύτερη παρό άν του παίρναι μες τη σοκολάτα.

Το παιδί έχει ανάγκη άπ' αυτή την αίσθησι της χειραφετήσεως, που του την παρέχουν τα λίγα χρήματα που θά του δώσετε. Η άλοκλήρωτική έξάρτησι που άπό όσα, τουλάχιστον, έ υποδουλώνη ή προκαλεί την αντίδρασι του.

Δεν είναι άδικοότατο, τουλάχιστον, να βάζετε όρους στο παιδί σας για να θά του δώσετε χρήματα. Η επιμέλεια του παιδιού ή καθαριότης του, ή εκτέλεσι των καθηκόντων του δε θά άφείλεται τότε στο ότι άντιλαμβάνεται, πώς έτσι πρέπει να κάνει, αλλά στην επιθυμία του να πάρη τα χρήματα, που του έχετε άποσχεθ. Το άμνημονόγετο έτσι την έντύπωσι, ότι για κάθε καλή πράξη, που κάνει, δικαιούται να πάρη μία άμοιβή κι' άυ.

το είναι πολύ κακό, γιατί σκοτώνει κάθε ευγενικό συναίσθημα μέσα του. Το χρήμα γίνεται τότε το μοναδικό κίνητρό του.

Δεν είναι άσχημο, όμως, να του δρίξετε προκαταβολικά άρισμένα έπαθλα σέ χρήμα ή είδος, άρκεί αυτή η ύποσχεσι ν' άναφέρεται σε κάποιες γενικώτερες επιδιώξεις και να μη γίνεται πολύ συχνά. Παραδειγμα: «Αν μου φέρης καλούς βαθμούς στον έλεγχο σου, θά σου πάω το ηλεκτρικό αυτοκίνητάκι μου ή το ζήτησε ή θά σου δώσω τόσα χρήματα, για να πάρης όποιο παιχνίδι θέλεις».

Το έπαθλο εδώ υποσχεθόη το έζλο του παιδιού, αλλά δεν τόν υποκαθιστά. Το παιδί έβρει ότι πρέπει να πάρη καλούς βαθμούς και θα καταβάλη κάθε προσπάθεια γι' αυτό, δε θά το κάνει, όμως, μόνο και μόνο για να του πάρητε το ηλεκτρικό αυτοκίνητάκι που του υποσχεθήκατε.

Δεν πρέπει, όμως, να λέτε στο παιδί σας: «Αν σας νά φερή, θά σου δώσω χρήματα για να πάρη καραμέλλες». Γιατί τότε πέφτουμε στην προηγουμένη περιπτωσι. Για να κάνη ό,τιδήποτε το παιδί σας, πρέπει να του δώσετε μία άρισμένη ύποσχεσι. Θά συνήθισι τότε και δε θά κάνει τίς τίς, άν δεν έβρη άπ' πριν ότι θάχη κάποια άνταμοιβή.

Κατά γενικό κανόνα, στα μικρά παιδιά πρέπει να δίνετε όσο το δυνατό λιγώτερα χρήματα κι' όχι πολύ συχνά. Έπειτα άπ' άρισμένη ηλικία, όμως, π.χ. έπειτα άπ' όκτώ, μπορείτε να δίνετε στο παιδί σας μερικά χρήματα. Προσέξτε, όμως, τα έξης:

α) Τα χρήματα αυτά δεν πρέπει ποτέ να είναι πολλά. Θά δώσετε, τουλάχιστον, στο παιδί σας όσο το δυνατό λιγώτερα χρήματα.

β) Άπό τη στιγμή που του τα δώσατε, δε θά το ξαναπείτε τί τί έκανε ή πώς τα διέθεσε, μ' όλο που θα προσπαθήσετε να το έξακριώσετε χωρίς το παιδί να το υποπτεύεται. Οι έρωτήσεις σας σκοτώνουν τη χαρά που νοιώθει το παιδί έόρυντας πάλι αυτά τα χρήματα είναι δικα του και πώς μπορεί να τα κάνει ό,τι θέλει.

γ) Καλό είναι να του δίνετε το ίδιο ποσό σε άρισμένα χρονικά διαστήματα, π.χ. κάθε βδομάδα.

δ) Θά το κάνετε ν' αντιλάβη ότι αυτό είναι ο «προβόλογισμός» του κι' ότι δεν πρόκειται να του δώσετε άλλα χρήματα.

Μοντέρνα ευναρωαστικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό Ίωάννα Άναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Όλγα καταλέβαινε ότι σ' άντρας της περνούσε μία τρομερή κρίσι, γιατί έδλεπε ότι ο μισός του Στέφανου δεν τούς έφτανε πιά και ύπεφερε κρυφά γιατί δεν άνεχόταν την ύποκρισία της Ζουζού. Όσο για τη Νέλλη, νόμιζε πως είχε άπομα κρύνει άπό το Μάριο τη μικρή πεταλούδα, μολονότι διεπίστωσε ότι, όταν άργούσε να γυρίση στο σπίτι ο πατέρας της, ο Μάριος περνούσε να τη δει κι' αντίθετως, όταν έρχόταν χωρίς ο Στέφανος, ο Μάριος της τηλεφωνούσε πως δε θά περνούσε...

Στο μεταξύ, ο Στέφανος ώδηγησε τη Ζουζού στην κλινική ενός φίλου του για ν' άποφύγη νά γίνη μητέρα. Σε λίγο, φάνηκε άπ' το έξωτερικό ο Άλκης Δρακίδης, για νά περάσει π' Πάχα με τους δικούς του. Όσο για τη Ζουζού, είχε μέρες να φανή, μά όταν ένα έρώδου η υπέρβρια φωνάξε πως ήταν στο τηλέφωνο, τόσο ο Μάριος, όσο και ο Στέφανος έκαναν μπροστά σε όλους την ίδια αόδημητη κίνησι, για να τρέουν να της τηλεφωνήσουν...

7ον Πέρασε κάμποση ώρα άωπτον να καταλάβη η Νέλλη πως αυτό έβρεπε να πάη. Έπρεζε, πρεζε το ακουστικό. Η φωνή της Ζουζού άκούσθηκε δυστυχισμένη.

—Νέλλη, έσύ; —Νέλλη, έλα, να πάμε οι δύο μας άμέσως.

Ο Στέφανος της έριξε μία γρήγορη ματιά, άναψοκοκκίνισε. Ήταν σανερό πως τα λόγια της τόν θυμωσαν. Δεν ήξερε όμως πως να μιλήση μπροστά στους άλλους.

—Εμείς, λοιπόν, να πηγαίνουμε, είπε ο Μιλτιάδης. Κρίμα... κρίμα, άπόψε άπάνω στη χαρά, αυτό το ξαφνικό.

Άποχαίρετ' αν, γρήγορα, έφυγαν, μαζί τους κι' ο Μάριος που φαινόταν σάν να δριακόταν στα σύννεφα. Έδωσε το χέρι του στη Νέλλη άποφασμένος, κι' ούτε πρόσέξε πως η κοπέλλα τον κύτταζε έρωτηματικά στα μάτια.

—Τι έπαθε η γιαγιά σου; —Πέθανε... Πέθανε η γιαγιά μου, Νέλλη. Μένω έρημη στον κόσμο... έρημη!...

—Πότε πέθανε; —Τώρα... τώρα... ξαφνικά. Η καρδιά της! Έτρεξε, έτρεξε γιατρό!... την πήρε πεθαμένη!

Εμεινε με το ακουστικό στο χέρι η κοπέλλα, κοκκαλωμένη. Στο τέλος σκέφτηκε τί έβρεπε να πη:

—Ερχόμαστε, Ζουζού. Θαρθούμε άμέσως!

Το νέο έπρεσε σά δάμβα στη χαρομένη συντροφιά. Το αίμα άνέθηκε στο κεφάλι του Στέφανου, τα μάτια του μεγάλωσαν, κόντεψαν να πεταχτούν άπ' τις κόγχες τους κι' η φωνή του άκούσθηκε δραχνή:

—Πέθανε η γιαγιά της; —Το δυστυχισμένο το κορίτσι! άναστήναξ η Όλγα, με αληθινή συμπόνη.

Φύσι άγαθή, τα έδωσε με μιάς όλα. Έκείνη τη στιγμή δεν ήταν τίποτε άλλο, παρ'ά μιά μανιά που έφριττε στη σκέψη πως ένα κορίτσι έμενε έρημο στον κόσμο, πεντάρφανο.

Ο Μάριος δάγκωνε τα χείλη του και δε μιλούσε. Ούτε λέει. Θάλεγε κανείς πως η είδησι αυτή του πήρε τη λαλιά του.

—Η γιαγιά της Ζουζού; ρώτησε ο Άλκης. Της μικρούλας της Ζουζού;

Όταν έφυγε για τη Γερμανία, η κοπελίτσα ήταν δεκαπέντε χρόνων. Ένα άσπμαντο κοριτσάκι, κακνυμένο, άδύνατο, και φαινόταν το πολύ δεκατριών χρόνων. Ο Άλκης δεν είχε ποτέ διανοηθ να της ρίξη μία ματιά. Έτσι τώρα ρώτησε, έχοντας μπροστά του με τη φαντασία του αυτό το άδύνατο και άσπμαντο πλάσματάκι.

—Ναι, της Ζουζού, άποκρίθηκε η Νέλλη.

—Μα, πώς να πάμε, είπε η Όλγα. Νά πάμε άμέσως. Θά χρειά-

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μόλις έφυγαν οι ξένοι, φανέωσε τις διαθέσεις του ο Στέφανος.

—Άλκη, παιδί μου, έπαι... έσύ να πέσις στο κρεβάτι να ξεκουρασθς άπ' το ταξίδι. Έμεις πρέπει να πάμε κι' ίσως άργήσουμε...

—Θά φύγετε όλοι; διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Θά μ' άφήσετε;

Δεν υπάρχη λόγος να φύγουμε όλοι, έπαι νευριασμένη η Όλγα. Έσύ, Στέφανε, μέινε με το γιό μας άπόψε, πρώτη βραδιά που ήθε στο σπίτι. Τί θά κάνης εκεί; Σ' αυτές τις περιστάσεις μάλλον η γυναικεία συντροφιά χρειάζεται.

—Σ' αυτές τις περιστάσεις δείχνει κανείς τον άνθρωπισμό του, φώναξε μ' έμφασις ο Στέφανος. Δεν είμαι τόσο άπάνθρωπος να μη δονήσθω ένα άμοιρο παιδί...

—Μπαμπά, φώναζε ζωηρά η Νέλλη, έχει δική η μαμά. Τί θά κάνης έσύ εκεί; Θ' άκους κλάψες μόνον, και θά ίδης τίποτε γυναικούλες μαζεμένες.

—Κι' εμείς δε θά μείνουμε όλο το βράδυ, έπαι η Όλγα. Θά πάμε να δούμε τί βοήθεια χρειάζεται και θά φύγουμε. Σίγουρα θάχη τίποτα γειτόνισες για το ξενύχτι. Σ' αυτές τις περιστάσεις μαζεύεται η γειτονιά...

Ούτε την άκουσε ο Στέφανος. Είχε κιάλας έτοιμαστή για έξω. Κι' έπειδή η γυναίκα έπέμενε ά-

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τριμπελιάζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ —«Αν και πλείστοι δρόμοι έχουν πεζοδρόμιο στενά, στο όποιο μετά βίας ένας άνθρωπος περνά, μ' όλ' αυτά ντυνιό και κόσμη γυρνάθ τους συγκεντρώνουν κι' οι πλανόδιοι γραφιάδες, πού... αϊτήσεις συμπληρώνουν! *

Συνωστίζονται μπροστά τους γέροι και ηλικιωμένοι, με χαρτιά και με χαρτάκια έπιμωμένα φορτωμένα, γιατί η γραφειοκρατία δίνει, σήμερα και παίρνει κι' ές άίθρια της ε' κόσμος άένανως... βολόδερνει!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Τρέχει, πάντως, ο καυμένος, μ' όλη αυτήν την κακουχία και σ' τα τέλος του ζήτησε και νεότερα «στοιχεία»...

«Η άκοίτη ο φοκασιόφης, με άρδανόχτα το στόμα, ότι πρέπει να τους φέρη και δυο... μάρτυρες ακόμα, μολονότι επί μέρες έχει τόσο λαχταρήσει, ώστε, δίχως αντίρρησης, έχει ο ίδιος... «μωρτωρήσει»!

ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΟΝ: Θ. ΓΙΣΒΙΟΣ

—Εμείς να μ' ή το μιλήσουμε! Έο' όσον καλύτερα δεν έχουν χειροπιαστά τίποτε, είναι άμαρτία άπ' το Θεό να του πούμε τέτοια πράγματα. Άν είναι έξιμνος ο πατέρας σου, δεν θά κάνει τίποτε που ν' άφιση τον άλλο του. Άν πάλι ο ίδιος ο πατέρας σου φανερώση με τη διαγωγή του 'κάτι... τότε, δεν φταίω εγώ.

Ο Στέφανος όμως άπόψε ήταν τόσο παραγμένος, τόσο άναστατωμένος, που δεν φαινόταν κύριος του έαυτού του.

—Έλατε! φώναζε την άλλη στιγμή, άδιαφορώτα για τις έκπληκτες κι' έρωτηματικές ματιές του γιού του. Έλατε!... άν θέλετε να σας πάω με το αμάσι.

—Άλκη, έπαι η Όλγα, μόλις συγκατώντας τα δάκρυά της, θά σ' άφίσουμε μόνο. Έλπίξω όμως να μην άόγησουμε να γυρίσουμε...

Και με χείλη σφιχτά, με έκφρασι φαρμακωμένη, άκολούθησε τον άντρα της.

κόμα, της έριξε μία δολοφονική ματιά.

—Θά μ' άφήσης να φερθώ όπως θέλω; φώναζε έξω φρενών. Περίεργη γυναίκα είσαι! Έννοείς να τα κανονίξης όλα όπως θέλεις έσύ; Κι' έπειτα λέμε γιατί τσακωνόμαστε, γιατί δεν τρώμε μία μερά γλυκό ψωμί.

Ο Άλκης τούς κύτταζε κεραυνοχτυπημένος. Ήταν κάτι το πρωφανές, το άσύλληπτο... να τσακωνώται οι γονείς του. Όσο θυμώταν, δεν τούς είχε άκούσει να λογοφέρουν. Κι' άν τυχάνε καμμία φορά, σάν άνθρωποι, ν' άλλάζουν καμμία επίσημη νευριασμένη, την άλλη στιγμή δεν ήξεραν ποιος να πρωτοψαλώσθη, ποιος να δείξη στον άλλον ότι δεν πρόκειται για κάτι το σοβαρό. Τα λόγια του πατέρα τώρα άνοιγαν ξαφνικά μία αύλαα και τόν άείναν να δη κάτι που δεν τόν φαντάζονταν.

Γύρισε, κύτταζε την αδελφή του έρωτηματικά. Η Νέλλη δάγκωσε τα χείλη της κι' άπέφυγε τη ματιά του. Δεν ήθελε άμέσως άμέσως, άπ' το πρώτο κιάλας βράδυ, να τόν δηλητηριάση με τις στενωχώριες τους. Έξ' άλλου, δεν είχε καμμία διάθεσι να τόν μυσήσι τις ύποψίες τους. Τα είχαν συζητήσει με τη μητέρα της κι' είχαν άποφασίσει κι' οι δύο τους, πως δεν έβρεπε να του δάλουν τέτοιες ιδέες στο μυαλό του. Η έρε η Όλγα πως ο Άλκης άάτρενε τον πατέρα του, πως τόν θεωρούσε τέλειό άπ' όλης άπόψης. Τόν θαύμαζε, τόν έκτιμούσε, κι' ένας λόγος που είχε γίνει γίνει έτσι καλός κι' επιμελής ήταν για να φανή αντίστροφο του πατέρα του. Δεν ήθελε λοιπόν να του κλονισι αυτή την άγάπη, αυτή την έκτιμησι. Κι' είχε πη στην κόρη της:

—Εμείς να μ' ή το μιλήσουμε! Έο' όσον καλύτερα δεν έχουν χειροπιαστά τίποτε, είναι άμαρτία άπ' το Θεό να του πούμε τέτοια πράγματα. Άν είναι έξιμνος ο πατέρας σου, δεν θά κάνει τίποτε που ν' άφιση τον άλλο του. Άν πάλι ο ίδιος ο πατέρας σου φανερώση με τη διαγωγή του 'κάτι... τότε, δεν φταίω εγώ.

Ο Στέφανος όμως άπόψε ήταν τόσο παραγμένος, τόσο άναστατωμένος, που δεν φαινόταν κύριος του έαυτού του.

—Έλατε! φώναζε την άλλη στιγμή, άδιαφορώτα για τις έκπληκτες κι' έρωτηματικές ματιές του γιού του. Έλατε!... άν θέλετε να σας πάω με το αμάσι.

Και με χείλη σφιχτά, με έκφρασι φαρμακωμένη, άκολούθησε τον άντρα της.

ΣΤΟ ΑΙΜΟ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Τα σπιτάκι της Ζουζούς δριακόταν στους Άμπελοκίπους. Ένα ταπεινό μονώροφο σπιτάκι.

πεντάκδοχο, άσθενομένο. 'Η άμιοιρη Μαριώ, ή γιαγιά της κοπέλλας, ώς την τελευταία της στιγμή πάλαιε να το διατήρηση καθαρό κι' ευπρόσωπο. 'Όλη της τή ζωή την είχε περάσει δουλεύοντας. Κι' έτσι πέθανε, χωρίς να πείση στο κρεβάτι, χωρίς να ξεκουράσει ούτε στιγμή το γέροκο κορμί της.

Στή μέση του ταπεινού δωματίου κειτόταν τώρα ήρεμη, κι' ό θάνατός της είχε χαρίσει και στη φτωχεια αυτή γυναίκα το τελευταίο του χάρισμα: τη μεγαλοπρέπεια, που στεφανώνει με το λιτό, σοβαρό της στέφανο, το ίδιο το βασίλειό και το ζητιάνο. Γύρω της φτωχικές γυναίκοι, οι αιώνιες μυροφόρες, βουβές, την κύτταζαν με κατάγια γεμάτα δέος. Έτσι κυττανε πάντα οι ζωντανοί τους νεκρούς. Είναι οι στιγμές που ό άνθρωπος αντικρύζει στο πρόσωπο του νεκρού το ίδιο του το πρόσωπο όπως θα είναι κάποια μέρα. Κι' είναι ή στιγμή, που ό άνθρωπος έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με την πιο μεγάλη αλήθεια της ζωής: με το θάνατο! 'Όλα τ' άλλα φαίνονται άσημαντα, μικρά, γελιοτά. Κι' έπειτα πάλι το κύμα της ζωής τόν συνεπαίρνει, σβύνει με το σφουγγάρι της καθημερινής ζωής το νεκρό πρόσωπο, το μεγαλείο του θανάτου...

'Η Ζουζού καθόταν σε μία γωνία περιτριγυρισμένη από κάμπους «κοριτσόπουλα. Δέν έκλαιγε. Φαίνονταν ήσυχη, αδιάφορη σχεδόν. Κάποια στιγμή όμως ή πόρτα άνοιξε κι' ή οικογένεια Δρακίδη έκανε την εμφάνισή της. Μόλις τους είδαν οι γυναίκοι, σήκωσαν τα μάτια τους. 'Αποτελούσαν μία παραφωνία στο φτωχικό περιβάλλον ή 'Όλγα κι' ή Νέλλη. 'Όσο άπλά και να είχαν ντυθί, το σύνολό τους διέφερε από τις άλλες.

'Η Ζουζού σήκωσε κι' αυτή τα μάτια της κι' έβλεπε τις φωνές. 'Ο θρήνος της ξέσπασε άμέσως γοερός.

Πήγε ή 'Όλγα κοντά της, την άγκάλιασε, τη φίλησε, της είπε δυό λόγια στοργικά. Κι' ή Νέλλη τη φίλησε, ξεχνώντας κάθε της θυμό. 'Η Ζουζού έκλαιγε δυνατά, τα μάτια της όμως όλο και στέφανονταν κλεφτά και ζήτοσαν το Στέφανο.

Αυτός είχε μείνει κάπως πιο πίσω. Περίμενε να τελειώσουν τα κλάματα για να ζωνώσει. 'Επί τέλους πήγε κοντά της, της έδωσε το χέρι του. Τότε ή Ζουζού

πετάχτηκε δοθία. Με μία κίνηση τρελλή (τόχα από όδύν), πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του, κρεμάστηκε άπάνω του. 'Η φωνή της άκούστηκε σπαρακτική: — Κύριε Δρακίδη μου! Προστάτη μου! Καλέ μου κύριε Δρακίδη! 'Εμείνα έρημη στον κόσμο, πεντάρφανη... Δέν έχω άλλον παρά εσάς!... Μή μ' αφήσετε!

'Ο Στέφανος ήταν κίτρινος σαν το λεμόνι, και φαίνονταν να τάχη χαμένα. Της χάιδεψε τα μαλλιά. Τα χέρια του έτρεπαν. Κάτι πήγε να πη, αλλά δέ μπόρεσε. Κι' έτσι, μη ξέροντας τι να κάνει, της χάιδεψε πάλι τα μαλλιά, τους ώμους. Λίγο ακόμα και θα τη φιλούσε μπροστά στον κόσμο.

Τήν πήραν έπειτα τη μικρή όρφανή στο διπλανό δωμάτιο, τη ρώτησαν τι χρειάζεται.

— Καί τί δέ χρειάζομαι; τους άποκρίθηκε πνιγμένη στο κλάμμα.

'Εβγαλε ό Στέφανος, της έδωσε χρήματα, υπόλοιπα χρήματα. 'Επειτα άρχισε να τη ρωτά, πολύ ταραγμένος, τι μπορεί να κάνει, πώς να τη βοηθήσει για την κηδεία. Σ' αυτά δέ χρειάζονταν βρήθεια ή κοπέλλα. Τό είχαν κι' όλως αναάδει οι γείτονες κι' οι φίλοι. Συγγενείς δέν είχε.

'Εμείναν κάμποση ώρα, της είπαν λόγια παρηγορητικά, κι' έπειτα ή 'Όλγα έδωσε το σύνθημα να φύγουν. 'Ο Στέφανος φαίνονταν να μην έχη σκοπό να το κουνήσει. 'Όλο ρωτούσε και ξαναρωτούσε:

— Ωστε, δέ θέλεις τίποτ' άλλο, παιδί μου;

'Η Ζουζού κουνούσε άρνητικά το κεφάλι της, και φαίνονταν ξαφνικά άνίκανη ν' άρθώσει μία λέξη.

'Επί τέλους, άποφάσισε κι' ό ό Στέφανος να φύγη.

— Θάρρουμε αύριο στην κηδεία, είπε ή 'Όλγα.

— Καί πριν... και πριν από την κηδεία, τη διαβεβαίωσε ό Στέφανος.

ΜΟΥΣΑΦΙΡΙΣΣΑ

Χάρης στα λεφτά του Δρακίδη ή κηδεία της φτωχικής Μαριώδς έγινε σχεδόν μεγαλοπρεπής. Το ίδιο βράδυ πήραν τη Ζουζού στο σπίτι.

Αυτό ήταν το σωστό, κι' ή 'Όλγα το ήξερε πώς αυτή έπρεπε να το προτείνη. Το στόμα της όμως δέν πήγαινε να το πη. Κι' ό Στέφανος, αφού περίμενε ώς την

τελευταία στιγμή να το προτείνη ή γυναίκα του, πήρε την άποφάσι κι' εκεί μπροστά στον κόσμο, την ώρα που έλεγαν τα συλλυπητήρια, είπε της μικρής:

— Απόψε θάρρής σπíti μας, βέβαια...

Κρεμάστηκε πάλι στο λαιμό του ή κοπέλλα.

— Εύχαριστώ... εύχαριστώ... Θά πέθαινα από το φόβο μου, αν έμεινα σπíti μου.

Τότε πετάχτηκε κάποια από τις νεαρές φίλες της:

— Πώς θα μινες σπíti σου, καυμένη Ζουζού; Δέν σου είπα νάρρής σε μιν;

'Η Ζουζού όμως την άποπήρε: — 'Εσείς δέν έχετε θέσι!... 'Αφίστε, αφήστε...

Κι' ή άλλη σαν να κατάλαβε, σώπασε. 'Η 'Όλγα όμως άρχισε να νοιώθι την καρδιά της να χτυπά. Δέν ήξερε τί να πη, πώς να βρή κάποια δικαιολογία για ν' άποφύγη την άνεπιθύμητη μουσαφίρισσα.

Έτσι, δέν είχε σουρουπώσει καλά — καλά το άλλο βράδυ, όταν χτύπησε το κουδούνι κι' έκανε την εμφάνισή της ή Ζουζού.

Μαυροφορεμένη, κάπως άδυνατισμένη, ήταν πιο ώραία από κάθε άλλη φορά. Τα μαύρα της πήγαιναν. 'Αναδέχονταν την κοκκιστική άσπριλα της. Τα ρούχα του πένθους βρίσκονταν σε τόση αντίθεση με την παιδιότητα, τσαχπινική φυσιογνωμία της, με το κοκκιστικό σματάκι της, με το όλδοροστο σύνολό της, που καταντούσαν πικάντικα, σχεδόν προκλητικά. Κι' άπάνω απ' όλα, τα χρυσά της μαλλιά, που έπεφταν αιώνια άχτένιστα στους ώμους της και στο μέτωπό της, πρόσθεταν μία φωναχτή νότα στο σύνολο.

Προχώρησε στο δωμάτιο, με βήμα άργό, με ύφος δυστυχισμένο.

'Η Νέλλη σγκώθηκε, τη χαιρέτησε πάλι κι' ή 'Όλγα, υπεννικώντας κάποια άποστροφή, την υποδέχθηκε στοργικά. 'Ο Στέφανος δέ σάλεψε από τη θέσι του. Τα μάτια του μόνον άστράψαν στο αντίκρισμά της. 'Ο 'Αλκης δέν βρισκόταν σπíti, είχε πάει να ιδή κάτι φίλους τους.

Κάθισε ή Ζουζού στην πολυθρόνα, όπως το συνήθιζε, δέν πήρε όμως τις συνηθισμένες της άσημνες στάσεις. 'Αρχισε να σιγοροκλαίη. Κι' ό Στέφανος δέ βάσταζε. Σγκώθηκε, πήγε και κάθισε κοντά της κι' άρχισε να της μιλά με συγκίνηση, να τη διαβεβαίωνη

πώς δέν πρόκειται να την έγκαταλείψουν. Μιλούσε στον πληθυντικό, λές κι' εξέφραζε τις προθέσεις όλης της οικογενείας. 'Η Ζουζού άκουγε, χαμογελούσε άχνά και συνέχιζε το κλάμμα της.

— Μείνε όσο θέλεις εδώ, της έλεγε και της ξανάλεγε ό Στέφανος. Το σπíti είναι δικό σου.

Τα λόγια, αυτά πάγωναν την καρδιά της 'Όλγας. Κι' ή Νέλλη ένοιώθε κάποια άνησυχία.

— Μπαμπά, φώναξε κάποια στιγμή. Μη λές στη Ζουζού να μείνη εδώ πολλές ημέρες. Θάχη δουλειές. Δέν είναι δυνατόν να μην έχη δουλειές. Τό πένθος φέρνει πάντα δουλειές. Μόνον για τα φορέματά της να φροντίση, για χίλιες δυό λεπτομέρειες...

— Δέν πρόκειται να μείνω εδώ, έννοια σου, Νέλλη, πρόφερε με τό ξεψυχισμένο της ύφος ή μικρή. Μονάχα άποψε.

— Γιατί, παιδί μου; έκανε με πάθος ό Δρακίδης. Τι δουλειές έχεις; Μη την άκους τη Νέλλη.

— Έχω δουλειές... έχω δουλειές...

— Κουταμάρες! είπε ό Δρακίδης, ριχνοντας μία άποδοκιμαστική ματιά στην κόρη του. Να μείνης εδώ κάμποσες ημέρες, να σου περάση ή πρώτη λύπη, κι' οι δουλειές δέν θα φύγουν.

Δέν άποκρίθηκε ή κοπελλίτσα. 'Εξακολουθούσε να σιγοκλαίη.

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ

'Όταν ήρθε το βράδυ ό 'Αλκης, ή Ζουζού δέν έκλαιγε πιά. Είχε θαρρείς ξεχάσει τη λύπη της, μιλούσε, άστετευόταν και μάλιστα κάποια στιγμή σγκώθηκε, έβαψε έλαφρά τα χείλη της και σιγύρισε κάπως τα μαλλιά της.

'Ο 'Αλκης μπήκε στο δωμάτιο με ύφος σοβαρό, την κύτταξε. Κι' ή κοπέλλα τον κύτταξε στα μάτια. Τό ύφος της άλλαξε με μίας. 'Ενώ πριν δυό λεπτά της ώρας μιλούσε φυσικά, τώρα, όποιος την έβλεπε, θα έλεγε πώς είναι το γαλμα της άπελπισίας. Τα κοκκιστικά ματάκια της βούρκωσαν λιγάκι — τόσο που να φαίνονται πιο ύγρα — τα σγουρά της χείλη φρικίσσαν — τόσο που να φαίνονται έτοιμα για κλάμμα.

'Ο 'Αλκης της έφαινε το χέρι, της τό κράτησε δυό λεπτά στη χούφτα του.

— Ζουζού, πρόφερε με συμπόνια... συλλυπητήρια. Λυπάμαι που σε θάλεω μετά τόσα χρόνια λυπημένη.

— Έκανε ή κοπέλλα να μιλήση, αλλά δέ μπόρεσε. 'Ενα δάκρυ ξε-

κλέφτηκε, κύλησε στο μάγουλό της. Τό σκούπισε με το μικρό, κοκκιστικό δακτυλάκι της και χαμογέλασε θλιμμένα. 'Άρες να είχε μελετήσει στον καθρέφτη το ρόλο της, δέν θα κατάφερνε να φερθή πιο τέλεια.

'Ο 'Αλκης την κύτταζε και τα ώραία, γαλανά του μάτια έδειχναν συμπόνια μαζί κι' έκπληξη.

— Πόσο μεγάλες! της είπε σε λίγο.

Τουρρίζε μία γρήγορη ματιά... μία άλλη και φώτερη συγχρόνως ματιά κι' έπειτα χαμήλωσε τα μάτια της.

— Δέ θα σε γνώριζα, τό ξέρεις; είπε με συγκίνηση ό νέος. 'Ο Στέφανος ήθελε κοντά. άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της μικρής.

— Μία σταλιά παιδι ήταν όταν έφυγες. 'Ε. 'Αλκη.

— Απίστευτο, ψιθύρισε ό νέος, σαν ν' άπαντούσε πιο πολύ σε δικές του σκέψεις, παρό στον πατέρα του.

'Η Ζουζού άρχισε να κλαίη σιγανά. 'Όχι τόσο που να παραμορφώνεται ή φυσιογνωμία της, αλλά άρκετά για να τινάζουν οι πνιγμένοι λυγμοί το στήθος της. Καί τα μάτια του νέου, άθελά του, στηλώνονταν στο προκλητικό μικρό στήτο στήθακι, που ρόμφιζε σε κάθε λυγμό το έφορμωστό μαύρο ρούχο.

Βάσταζε κάμποση ώρα το κλάμμα της. 'Επειτα σιγά-σιγά, ό Στέφανος άρχισε να της μιλά για άλλα πράγματα κι' ό 'Αλκης πήρε θάρρος κι' άρχισε να πετάη «κανένα άστείο. Καί τότε, κάποια στιγμή, άκούστηκε το γέλιο της κοπελλίτσας. Τό κρυστάλλινο, παιδιάτικο γέλιο της.

'Η 'Όλγα κύτταξε την κόρη της άποδοκιμαστικά. Φαίνεται όμως πώς ή Ζουζού είδε αυτή τη ματιά, έπειδή την άλλη στιγμή πήρε πάλι το θλιμμένο της ύφος. Κι' έτσι πέρασε όλη ή βραδιά. Τη μία στιγμή έβινη την έντύπωση ή Ζουζού πώς ξεχνόταν και γελούσε και την άλλη ξαναπέφτε στη μελαγχολία της, που της πήγαινε πολύ και την όμορφαινε.

«ΘΑ ΜΕΙΝΩ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ»

Τό άλλο πρωί, ή Ζουζού ξύπνησε άργά. Είχε κιόλας φύγει για τη δουλειά του ό Στέφανος κι' είχε πάει στο Πανεπιστήμιο ή Νέλλη. 'Ο 'Αλκης όμως καθόταν στην τραπέζια, σαν να γυρόφρονε. Κι' ή 'Όλγα δέν έβλεπε την ώρα να κάνει την εμφάνισή της ή μικρή, για να της υποδείξει να φύγη, δέν δέν ήταν παρών ό Στέφανος.

Δροσερή, ρόδινη, έκανε την εμφάνισή της στην τραπέζια ή κοπέλλα. Πήγε στην 'Όλγα τη φίλησε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο. 'Επειτα τα μάτια της στράφηκαν στον 'Αλκη.

Της έσφιξε αυτός το χέρι με τό αυθόρμητο νεανικό του ύφος: — Πώς κοιμήθηκες, Ζουζού; — Τώρα το πρωί με πήρε ό ύπνος, άποκρίθηκε αυτή.

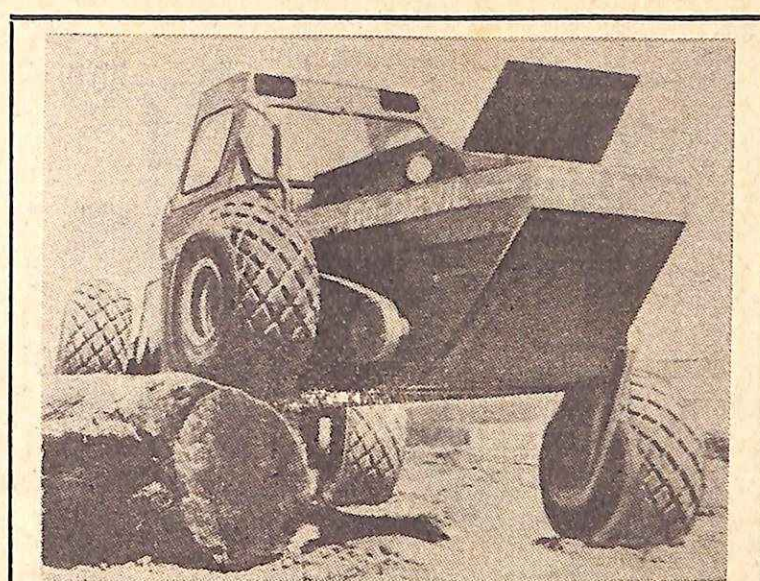
— Τι θα πάθεις; τη ρώτησε ή 'Όλγα.

Κάθισε αυτή στο τραπέζι με ύφος ναζιάριο.

— Ό... τίποτα, ελάχιστα... 'Ο 'Αλκης κάθισε αντίκρου της κι' άρχισε να την περιποιήται, να της προσφέρη κάτι, με τό φυσικό κώτερο ύφος του κόσμου.

— Καλά θα κάνεις να φας, είπε ή 'Όλγα. Σίγουρα θα κουραστής σήμερα, θα χεις πολλές δουλειές... — Τι δουλειές; ρώτησε ό 'Αλκης.

— Ρωτάς; έκανε ή μητέρα του. Πρέπει να σιγουρίση... να δεχτή έπισκέψεις.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΑ

Τό νέο αυτό τροχοφόρο, που κατασκευάστηκε στην 'Αμερική, μπορεί να κυκλοφορήσι πάνω σε οποιοδήποτε δρόμο, όποια κι' αν είναι ή κλίση του ή οι άνωμολίες που παρουσιάζει. 'Εκτός αυτού, μπορεί να διασχίση και ποτάμια ή θαλάσσιες έκτασεις, γιατί είναι άμφισιο. Κάθε τροχός είναι ανεξάρτητος και βρίσκεται στην άκρη ενός μολού, στον όποιο ό χειριστής-όδηγος μπορεί να δώση όποια θέσι θέλει. 'Ο κάθε τροχός έχει δικό του ανεξάρτητο κινητήρα, όταν δέ τό όχημα βρίσκεται στο νερό προωθείται από μία έλικα, που έρρίσκειται στο πίσω μέρος.

— Θά πάς σπíti σου; τη ρώτησε ό νέος.

Σήκωσε αυτή τα μάτια της, τον κύτταξε, λές και περίμενε αυτός να της δώση την άδεια να φύγη.

— Πρέπει! άποκρίθηκε με φωνή πονεμένη.

— Γιατί πρέπει;

— Παιδί μου, έκανε κάπως άπότομα ή μάνα, έχει δουλειές τό κορίτσι. Δέν τό καταλαβαίνεις, ότι έχει δουλειές, μετά από ένα τέτοιο περιστατικό;

— Δέ χαλάει ό κόσμος, άν τις άφισή λίγο πάρα πίσω, φαντάζομαι...

— Δέν ξέρω τι να κάνω... ψιθύρισε ή Ζουζού, σαν να μιλούσε μονάχη της.

— Δέν τις άφίσεις τις δουλειές, να συνέλθης λιγάκι; είπε θεομά ό 'Αλκης. Μείνε μερικές ημέρες εδώ μαζί μας κι' έπειτα τις βρίσκεις τις δουλειές.

— Λές, 'Αλκη; ρώτησε ή Ζουζού, και τα κοκκιστικά ματάκια της, στοργικώς, έρωτηματικά, στράφηκαν στα μάτια του νέου.

— Μα φυσικά, πρόφερε αυτός γρήγορα.

'Αλκη, μπήκε στη μέση ή μητέρα του, δέ νομίζω...

'Η Ζουζού τη διέκοψε. Με τό πονεμένο της ύφος, με τό θλιμμένο της χαμόγελο πρόφερε σιγανά:

— Κυρία Δρακίδη... ξέρετε... πήρα την άποφάση. Θά μείνω δυό — τρεις ημέρες κοντά σας. 'Όσο συλλογίζομαι τό σπíti χωρίς τη γιαγιά...

Σταμάτησε, πνιγμένη στο κλάμα κι' έγειρε τό πρόσωπό της στα χέρια της. 'Η 'Όλγα της έριξε μία θυμωμένη ματιά κι' ό 'Αλκης ένοιώσε την καρδιά του να ραγίζη στο θέαμα της όφανεμένης μικρούλας.

Με μία στοργική κίνηση άκούμπησε τό χέρι του στα ξανθά της τα μαλλιά.

— Έλα, τώρα, μη κλαίς! της είπε σιγανά. Μη κλαίς, Ζουζού...

— 'Όπως θέλεις, πρόφερε ή 'Όλγα στεγνά και σγκώθηκε.

Αισθανόταν κάτι να την πνίγη στη σκέψη πώς θα φιλοξενούσε άναγκαστικά δυό-τρεις ημέρες την

κοπέλλα αυτή. Πάλι, όμως, δέν τολμούσε να της επιβάλη να φύγη. 'Ηταν σίγουρη πώς ή Ζουζού, μια και τό είχε βάλει στο μυαλό της να μείνη, θα την κατάνγγελλε στο Στέφανο, πώς της υπέδειξε να φύγη. Καί καταλαβαίνε πώς δέν ήταν ούτε διπλωματικό να φανή κακία σε μία τέτοια περίπτωση. 'Η συμπόνια θα τον έθερε πιο κοντά της. Κι' αν ακόμα δέν ήταν τα πράγματα όπως τα υποψιαζόταν αυτή, ή συμπόνια θα ήταν ένα επικίνδυνο συναίσθημα στην καρδιά του.

'Ενοιώθε κάτι να την πνίγη κι' έφυγε από τό δωμάτιο.

— Σχώρα με, Θεέ μου, ψιθύρισε μονάχη της. Είναι άξιολύπητο, όρφανό, αυτό είναι κάπως. 'Άλλοτε θα της άνοιγα την άγκαλιά μου, δέν θάξερα τι να κάνω για να την παρηγορήσω. Σήμερα, όμως, δέ μπορώ...

Τη λυπόταν, με τη λογική όμως, όχι με την καρδιά. Κάθε κίνηση της μικρής της φαίνονταν τώρα ψεύτικη. 'Ενώ ήταν φυσικό να νοιώθι άπελπισία ή Ζουζού, τώρα πούμινε μόνη στον κόσμο, ή λύπη της δέν έπειθε την 'Όλγα.

Θά μπορούσε να όρκιστή, πώς ή μικρή έπαιζε θέατρο. Θά μπορούσε να δώλη στοίχημα τό κεφάλι της πώς ή παράξενη αυτή κοπέλλα δέν είχε αισθανθή λύπη για τό θάνατο της γιαγιάς της. Καί την έκανε να έπαναστατή ή σκέψη, πώς ή Ζουζού έμεινε στο σπíti της μόνο και μόνο για νάχη την ευκαιρία να βρίσκεται κοντά στο Στέφανο. 'Ηταν άπόλυτα σίγουρη γι' αυτό.

ΤΡΥΦΕΡΗ ΣΤΑΣΙ

'Όταν σε λίγο ξαναμπήκε στην τραπέζια, έμεινε στο κατώφλι με την άνοπνη κομμένη. 'Ο 'Αλκης κι' ή Ζουζού καθόταν στο ντιβάνι, κοντά-κοντά. 'Η κοπέλλα άκούμπησε στον ώμο του νέου, και τό πρόσωπό της είχε μία ναρούμενη έκφραση. Κάτι θα της έλεγε ό 'Αλκης κι' αυτή χαμογελούσε. Δέν ήταν ή πονεμένη, ή δυστυχισμένη μικρούλα πιά. Δέν ήταν ούτε ή πονηρή γατούλα πού παίζε με τό Στέφανο... Δέν ήταν

τό μάγκικο κορίτσι πούμπαινε τό σπíti και τ' αναστάτωνε όλα. 'Ετσι που την άντίκρουσε ή 'Όλγα, είδε ξαφνικά μπροστά της μιν άλλη Ζουζού. Μία κοπέλλα γλυκεία, χαριτωμένη, έξυπνη. Μία κοπέλλα που προσπαθούσε να πάρη τρόπους, άριστοκρατικούς κι' έδειχνε τη φανερή διάθεσή ν' άρέση.

'Όταν την είδε, ή Ζουζού, χωρίς να ταραχί, άπομακρύθηκε λιγάκι από τον 'Αλκη και πήρε ύφος πιο σοβαρό, πάλι, σχεδόν θλιμμένο.

— 'Αχ! κυρία Δρακίδη, αναστέναζε, ό 'Αλκης με κάνει και γελάω... 'Εχει καλή καρδιά, προσπάθη να με παρηγορήσει. Πέστε όμως εσείς τί παρηγορία ύπάρχει για μένα; Πέστε αν δέν έχω δικιο να λέω πώς είμαι δυστυχισμένη!

— Σώπα, τη μάλωσε ό νέος, με φωνή πολύ τρυφερή. Σώπα! Να μη τό ξαναπής πώς είσαι δυστυχισμένη. Βέβαια, είναι φυσικά να λυπάσαι για τη γιαγιά σου. 'Αφούκο θα ήταν αν δέν την έκλαιγες, αν δέν την αγαπούσες.

'Αλλά, ήταν μοιραίο να πεθάνη, αφού είχε την καρδιά της, όπως μου είπες. 'Εσύ όμως είσαι νέα, έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου...

— Πρέπει να τα δγάλω πέρα μόνη στον κόσμο τώρα.

— 'Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι να σε βοηθήσουν... 'Ακου, Ζουζού... Αύριο, σε καταράνω. Θέλεις να τα ξεχάσης όλα... να πάμε ένα περίπατο στο Φάληρο; Αύριο, πρωί... αν είναι καλός ό καιρός, ή Νέλλη έχει τα μαθήματά της, δέν μπορεί. 'Εγώ είμαι ό μόνος άεργος και θαρμέμαι ώρες-ώρες, να σου πώ την αλήθεια... Λοιπόν, τί θάλεγες;

'Η μικρή δέν άποκρίθηκε άμέσως. Φαίνονταν συλλογισμένη. Σαν να ήταν κάτι που χρειάζονταν θαθεί σκέψη, σαν να μη μπορούσε να δώση έτσι άμέσως την άπάντησή.

'Η 'Όλγα την παρακολούθουσε με κρατημένη άναπνοή. 'Η καρδιά της χτυπούσε να σπάση. Κι' ή ίδια δέν βάθεσε να πη τί έπιθυμούσε, αν ήθελε να δεχθή την πρόταση που 'Αλκη ή κοπέλλα ή αν θα προτιμούσε να το άφήση.

Κι' ό 'Αλκης κύτταξε τη Ζουζού παραξενεμένος για τη σιωπή της.

— Δέν είσαι ελεύθερη; τη ρώτησε επί τέλους.

Τό προσώπακι της μικρής πήρε την πιο άγγελική έκφραση.

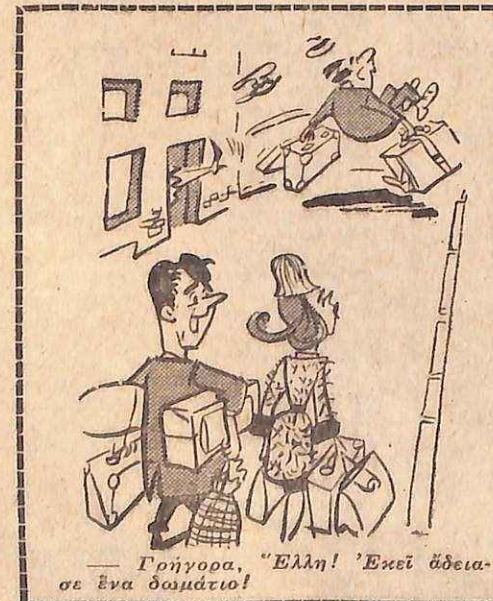
— Πώς δέν είσαι έλεύθερη; Τί έγω να κάνω; 'Αφού με φιλοξενείτε εδώ, είναι σαν νάνω πάει τα-ξείδι, έξω.

— Λοιπόν; Σύμφωνοι;

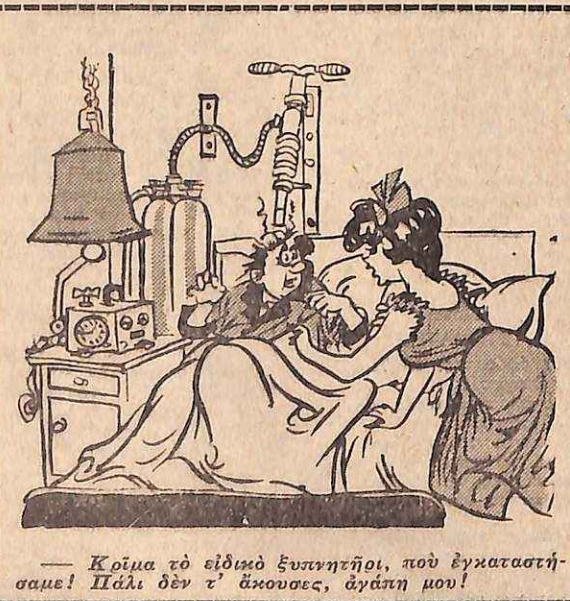
Δέν τού άποκρίθηκε. Γύρισε μόνον τα μάτια της, τού χαμογέλασε. Κι' αυτή ήταν ή άπάντησή της.

ΔΙΑΗΜΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

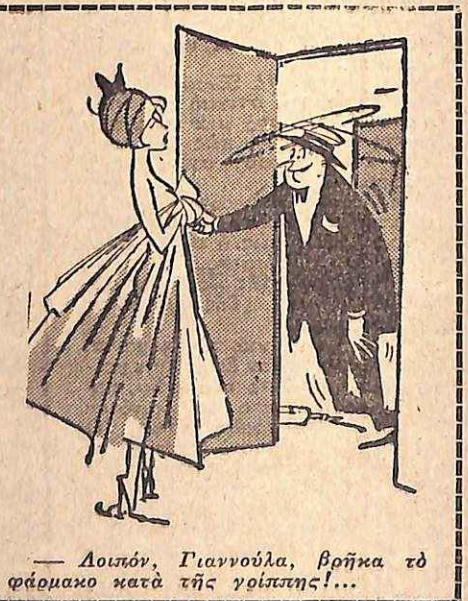
Μετά δυό ημέρες, ήταν κιόλας φανερό πώς κάποιο είδύλλιο άρχισε άνομέα στη Ζουζού και στον 'Αλκη. 'Η κοπέλλα δέν διένοϊε ακόμα να τό κουνήσει από τό σπíti. Κι' αν καιμιά φορά πετούσε κανένα λογάκι, πώς σκέπτεται να φύγη, ό 'Αλκης έπαναστατούσε. Κι' αυτή χαμογελούσε θλιμμένα κι' έμεινε. 'Εκείνο όμως που παραστήριζε ή μάνα, ήταν πώς όλες αυτές οι συζητήσεις γίνονταν όταν δέν ήταν μπροστά ό Στέφανος. Μπροστά του, δέν την είδε ούτε το νέρι του 'Αλκη να πνίγη. Φερόταν άψογα, κάπως πιο συγκρατημένη φυσικά, από άλλες φορές, κάπως πιο έπιθυλακτική, αλλά ήταν φυ-

— Γρήγορα, 'Ελλη! 'Εκεί άδεια-σε ένα δωμάτιο!

— Κοίμα τό είδικό ξυνητήρι, που έγκαταστή-σαμε! Πάλι δέν τ' άκουσες, άγάπη μου!

— Λοιπόν, Γιαννούλα, βρήκα τό φάρμακο κατά της γρίπης!...

Η Μαρίν Νητρίχ επιδεικνύει, το 1929, τις καλλιγραφικές κινήσεις της στο φιλμ «Ο Άγγελος».

50.000 ΠΑΛΙΑ ΦΙΛΜ ΜΗΚΟΥΣ 150.000 ΧΙΛ.

Οι θεαταuroί της Γαλλικής Ταινιοθήκης στα θελωτά υπόγεια του φρουρίου Μπουά Ντ' Αρσού

ΟΛΑ τα κράτη φροντίζουν να διατηρούν αρχαία κινηματογραφικά ταινιών. Αλλά αυτό γίνεται μόνο τα τελευταία χρόνια. Έτσι διεσώθησαν εκατοντάδες και χιλιάδες φιλμ, που γυρίστηκαν στο διάστημα του μεσοπολέμου και αργότερα, αγνοείτο, όμως, η τύχη άλλων, που γυρίστηκαν παλαιότερα και είναι, όμως, τα περισσότερα. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, για να φέρουμε ένα παράδειγμα, τώρα μόλις αποκαλύπτεται ότι έχουν εξαφανιστεί για πάντα χιλιάδες φιλμ. Τα περισσότερα φιλμ του δωδεκάτηνου αιώνα, που γυρίστηκαν και του Κιγκ Βιντόρ, έργα του Χάουαρντ Χόκς, του Μορμώ, του Γκρίφιθ και άλλων, έχουν καταστραφεί και χάνονται δια παντός.

Στην Εγγύη η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Όλα τα φιλμ της «Εκκλησίας», της «Εκκλησίας» και άλλων κινηματογραφικών εταιρειών της προ του 1914 εποχής χάνονται μαζί με τη διάλυση τους. Τα 2.000 αργεντινικά της εταιρείας «Εκκλησίας» με τ' αριστουργήματα της Ζερμαίν Ντολά, του Γκρεμίου, του Άμπελ Γκάνς και του Ζάκ Φοντέ κατεστράφησαν, γιατί η Γαλλική Ταινιοθήκη δεν κατόρθωσε, το 1937, να βρει τις 30.000 φράγκα, που χρειαζόνταν για την αγορά τους.

Η καταστροφή των αντιτύπων δεν έχει, κατ' αρχήν, καμιά σημασία, εφόσον σώζονται τα αρχηγικά. Η υποχρέωση, εξ άλλου, των παραγωγών να καταστρέφουν τα αντίτυπα μετά την εκμετάλλευσή τους, για την αποφυγή της ταχίσιας και παραπομπής διανομής, αποτελεί απολύτως λογική κατάσταση. Ωστόσο κι' αυτή η υποχρέωση αποβαίνει καταστροφική, που θα γινόταν, θα καταστράφηκε ένα αρχηγικό φιλμ.

Μέγα μέρος της γερμανικής, προπολεμικής παραγωγής σώθηκε, παρ' όλους τους δομικούς, όμως, γιατί η υποχρέωση αυτή δεν έτηρησε πιστώ από όλους τους παραγωγούς.

Αλλά αν σε ειρηνικές περιόδους καταστρέφουν τα παλιά φιλμ για να διευκολύνουν την πομπή των νέων ή για άλλους λόγους, τι γίνεται σε καιρό πολέμου; Στη Γαλλία, το 1914 φιλμ, λαβάν στα καταφύγια όλα τα φιλμ της «Εκκλησίας», που γυρίστηκαν από το 1896 ως το 1906. Αλλά τα ξαναβρήκαν μισοχάλα, όμως. Το 1939 το Βέλγιο ήταν ένα φωτεινό φιλμ. Αλλά τα φιλμ αυτά χρησιμοποιήθηκαν για την παρασκευή θαλασσοπορευτικών για το γερμανικό στρατό.

Για τον ίδιο σκοπό χρησίμευαν

απευθύνει Εκκλησία στους δωρητές... άνευ αποτελέσματος.

Επειτα αποφάσισε να καταλάβει το γέφυρο κτίριο του Τροκαντερό και μόνο μια ιδιωτική πρωτοβουλία πρόλαβε την τελευταία στιγμή την ολοκληρωτική καταστροφή.

Το 1934, ο Π. Α. "Αρλ, διευθυντής της συνεταιριστικής εφημερίδας «Η γαλλική κινηματογραφία» διέθεσε 5.000 φράγκα για την αγορά αντιγράφων, που κινδύνευαν να εξαφανισθούν.

Το 1935 ιδρύθηκε η Κινηματογραφική Λέσχη, που δημιούργησε, σιγά-σιγά, το κατάλληλο κλίμα για τη σύσταση μιας ταινιοθήκης άνωτάξιας του ονοματός της.

Τον Ιούνιο του 1936 άρχισαν οι πρώτες δωρεές και τον Οκτώβριο η Γαλλική Ταινιοθήκη άρχισε να προσάλλει τις πρώτες ταινίες σε μια μικρή αίθουσα των Ηλυσίων Πεδίων. Και ήταν καιρός! Γιατί ένα έργο τέχνης είχε πάψει την άδεια να καταστρέψει 2.000 αργεντινικά, που σώθηκαν την τελευταία στιγμή.

Τα πρώτα έφτα χρόνια που ακολουθήσαν, η Γαλλική ταινιοθήκη έδωσε πάνω από 25.000 ταινίες.

Στην προσπάθεια αυτή τη βοήθησαν το Μουσείο Συγχρόνου Τέχνης της Νέας Υόρκης και το Βρετανικό Ίνστιτούτο Κινηματογράφου του Λονδίνου, που λ' δρύνθηκαν την ίδια εποχή και με τα οποία η ταινιοθήκη άρχισε ανταλλαγές. Αργότερα η παρουσία της ταινιοθήκης έγινε αίσθηση στον όλον τον κόσμο με την πραγματοποίηση ανταλλαγών, που συνετέλεσαν στο να σωθούν διάφορα φιλμ που έθεωρούντο όριστικά χαμένα.

Σήμερα, η Γαλλική Ταινιοθήκη διαθέτει 50.000 φιλμ, που είναι αναποσπαστέα στους θαλάμους, υπογείους διαδρόμους ενός παλιού φρουρίου, στο βάθος του «Αρσού». Τα φιλμ αυτά έχουν συνολικό μήκος 150.000 χιλιομέτρων, που μας κάνουν τέσσερις φορές, σχεδόν, το γύρο της γης.

Η προβολή τους θα μπορούσε να διαρκέσει 25 ολόκληρα χρόνια, έτι 8 ώρες κάθε ημέρα. Τα θολωτά υπόγεια του φρουρίου είναι εφοδιασμένα με ένα σύστημα αερισμού, που διατηρεί τη θερμοκρασία και την υγρασία σε σταθερό βαθμό. Για την αποφυγή πυρκαγιάς από θραυκυκλώματα, δεν υπάρχει πούθενά ηλεκτρική εγκατάσταση.

Τοποθετημένες με τάξη στα ράφια μέσα σε τενεκεδένια κουτιά, οι κουλούρες των φιλμ περιμένουν να τις ζητήσουν και να τις προβάλουν στην Κινηματογραφική Λέσχη, μπροστά σε ένα κοινό φανταστικό φίλων της Τέχνης.

Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ

Στο βασιλιά Λουδοβίκο ΙΑ' ειναι αστρολόγος προεπίτης πώς μέσα σε δέκα μέρες θα πέθαινε μια κυρία της Αύλης.

Η τύχη τόφερε και η προεία έγινε αληθινή. Ο Λουδοβίκος λυπήθηκε πολύ γι' αυτό και πρόσταξε να φέρουν τον άστρολόγο μπροστά του κι' ύστερα να τον πετάξουν από το παράθυρο.

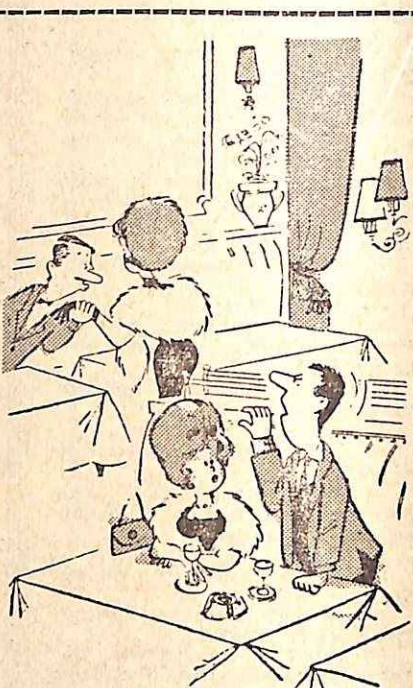
Πραγματικά, κουβέλλησαν σε λίγο τον αστρολόγο, που δεν ήξερε τίποτα.

— Δέ μου λές, εσύ, που προλέγεις την τύχη των άλλων, ποιά τύχη προείπες εμένα τον ίδιο; ρώτησε ο μονάρχης, με άγριο ύφος.

Ο πονηρός αστρολόγος που μερίστικα, πως διατρέχει κάποιο κίνδυνο, έβριζε την ετοιμότητα ν' απαντήσει.

— Δεν ξέρω, Μεγαλειότατε, α. κριθός. Έκείνο όμως που ξέρω είναι πως θα πεθάνω τρεις μέρες πριν από το θάνατο της Μεγαλειότητός σας!

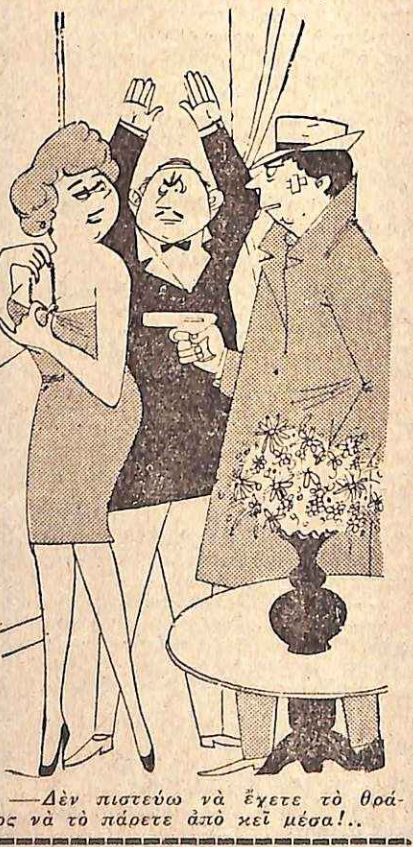
Η πονηρή αυτή απάντηση τον έσωσε. Ο Λουδοβίκος, που ήταν δεισιδαίμων, έγινε στους αυλικούς να μην εκτελέσουν τη διαταγή του.

— Αυτό είναι το κορψωμά!... Η γυναίκα μου ήθελε κι' εκείνη εδώ!...

— Εγώ εμαι η νταντά του μικρού, που προσάδετε από το τηλέφωνο!...

— Δεν πιστεύω να έχετε το θράσος να το πάρετε από κει μέσα!...

ΑΝΑΦΕΡΑΜΕ στο προηγούμενο σημείωμα πως ιδρύθηκε από τον Άποστολο Παύλο η Εκκλησία της Αθήνας και πως την έθεμελίωσαν οι τέσσερις πρώτοι επίσκοποι της: Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, Νάρκισσος, Πόπλιος και Κορδός.

Το κλίμα μέσα στο οποίο άρχισε ν' αναπτύσσεται ο χριστιανισμός στην πόλη της Παλλάδος δεν ήταν ευνοϊκό. Οι Αθηναίοι, προσκολλημένοι στην αρχαία θρησκεία και πιστοί με τις θεωρίες των παλαιών και νεωτέρων φιλοσόφων, δεν ήταν επιδεκτικοί για να δεχθούν ευκολα τη νέα φιλοσοφία του χριστιανισμού. Γι' αυτό ολόκληρο τον πρώτο και δεύτερο μ.Χ. αιώνα ελάχιστες προόδους είχε κάνει ο χριστιανισμός στην Αθήνα. Τόσο άποστρέφονταν τους λίγους Αθηναίους χριστιανούς οι άλλοι συμπολίτες τους, μίας το μαρτυρεί ο σύγχρονος Λουκιανός. Αναφέρει ότι στις αθηναϊκές γιορτές, πριν άρχισή η θρησκευτική τελετή εφώναζε ο κηρυκας: «Εάν είναι κανένας άθεος, ή χριστιανός, ή επίκουριος και έχει έρθει για κατάσκοπος να σούγρη». Και τους εδιώχναν προτού ν' άρχισή η γιορτή κραυγάζοντας: «Εξω χριστιανούς».

Παρ' όλην όμως την αντίπαθεια των Αθηναίων και των άλλων Ελλήνων εναντίον των πρώτων χριστιανών, εν τούτοις στους μεγάλους διωγμούς που έγιναν ολόκληρο τον 3ο μ.Χ. αιώνα οι χριστιανοί της Ελλάδος δεν υπέστησαν τις διώξεις και τα μαρτύρια άλλων τόπων. Ούτε ακόμη και σ' αυτούς τους θηριωδέστερους και διαρκέστερους διωγμούς επ' Διοκλητιανού (303 — 305), παρατηρήθηκαν στην Αθήνα και γενικότερα στην Ελλάδα ομαδικά μαρτύρια και καταδίωξεις. Αυτό οφείλεται και στο ότι οι κάτοικοι της Ελλάδος ήταν περισσότεροι εξημερωμένοι κι' ακόμη γιατί οι χριστιανοί ήταν ελιγάρθιοι και φιλήσυχoi άνθρωποι, που απέφυγαν να διδουν αφορμές και να δημιουργούν ζητήματα.

Οι πρώτοι Αθηναίοι Χριστιανοί

Από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου έως τον Ίουλιανό

Ο μεγάλος σοφός και δογματικός του χριστιανισμού Γρηγόριος γράφει ότι η Εκκλησία του Θεού στην Αθήνα ήταν «πρωία και ευσταθής», αντίθετα με την άλλη, την Εκκλησία του Δήμου, που ήταν πάντοτε θορυβώδης και «στασιώδης».

Μεταξύ των πρώτων εκείνων Αθηναίων χριστιανών θα ήταν πολλοί μορφωμένοι και αξιόλογοι, αφού δύο από αυτούς, ο φιλόσοφος Υγίνος και ο Ανάκλητος, έγιναν τον 2ο αιώνα επίσκοποι στη Ρώμη και αναφέρονται στη σειρά των παπών με την τιμητική προσθήκη: «το γένος Ελλήνων, εξ Αθηνών». Αλλά και ο πάπας Σίξτος Β', που έμαρτύρησε επί Ουαλεριανού (258), είχε σπουδάσει στην Αθήνα φιλοσοφία και είχε μνηστή στο χριστιανισμό.

Σε όλο το διάστημα των διωγμών αναφέρονται ελάχιστοι στην Αθήνα που πήραν το στέφανο του μαρτυρίου. Μεταξύ εκείνων που έμαρτύρησαν ήταν και ο επίσκοπος της Αθήνας Λεωνίδας. Είχε ταξιδεύσει στην Τροίχη για να διαδώσει το χριστιανισμό και όταν πλησίαζαν οι γιορτές του Πάσχα συνελήφθη κατόπιν διαταγής του ανθύπατου της Αχαΐας Βενούτσου. Τον έφεραν στην Κόρινθο και τον έσταύρωσαν. Τον αποτέλειωσαν κόβοντας τις σάσκες του ενώ ήταν σταυρωμένος. Μερικές χριστιανές που τον είχαν ακολουθήσει στην Τροίχη με την Αθηναία Χάρις, όταν έμαθαν το μαρτύριό του, μπήκαν σ' ένα πλοιάριο, ανοίχτηκαν στο πέλαγος και ρίχτηκαν στα κύματα. Και τότε «οκόςος συνέχεε τας Αθήνας άθροον, δύσματος αταίς ήλιου Λεωνίδου», λέγει Συμεών ο Μεταφραστής.

Στο διάστημα των διωγμών, οι πρώτες χριστιανικές Εκκλησίες της Αθήνας είχαν εγκατασταθή μακρύτερα από την πόλη. Από τις αρχαιότερες Εκκλησίες μία ήταν στο Δαφνί, όπου κατόπιν χτίστηκε το περίφημο Βυζαντινό μοναστήρι, άλλη στο Λυκαβητό και τρίτη στη νησίδα του Ίλισσου κοντά στο Στάδιο, στο Βαθρακονήσι, που εξαφανίστηκε

Η Εκκλησία των Αθηνών

Ο Μέγας Κωνσταντίνος.

τά τελευταία χρόνια. Στην κρίπη της είχαν αποθέσει τα λείψανα του Αγίου Λεωνίδου. Η βασιλεία του Κωνσταντίνου του Μεγάλου σημαίνει σταθμό για το χριστιανισμό. Από τα Μεδιόλανα της Ιταλίας—το σημερινό Μιλάνο—κηρύσσει το 313 την ελευθερία και την ισότητα όλων των θρησκειών, από συμφωνία με το συμβασιλεύα του Λικίνιου. Και όταν τον άλλο χρόνο ο Κωνσταντίνος έμεινε μόνος κυρίαρχος του ρωμαϊκού κράτους επιβεβαιώνει το πρόσταγμα του Μεδιολάνου: «έκαστος όπερ ή ψυχή βούλεται τούτο και πράττω».

Η πρόθεσι του Κωνσταντίνου ήταν η ανεξίτηλη, για λόγους πολιτικούς. Ήθελε να παύσουν οι διωγμοί εναντίον των χριστιανών, που διαιρούσαν και υπονόμειαν την απέραντη αυτοκρατορία του. Και στην άρχή, με την ίδια ελευθερία, τόσο οι έθνικοί όσο και οι χριστιανοί, εκτελούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Υστερώτερα όμως ο Κωνσταντίνος, παρακινούμενος από χριστιανούς επίσκοπους, άρχισε προοδευτικά να λαμβάνη μέτρα εναντίον των εθνικών. Και η άρχή έγινε από την καινοβόγια πρωτεύουσα του κράτους: τη Νέα Ρώμη, που κατόπιν έμεινε ως Κωνσταντινούπολη. Πολλοί αρχαίοι νομοί άρχισαν να μετατρέπονται σε χριστιανικές Εκκλησίες, ενώ άλλοι διατηρήθηκαν στην παλιά λατρεία, όπως τα ιερά του Ήλιου, της Αφροδίτης, της Αρτέμιδος, που βρίσκονταν στην ακρόπολη του Βυζαντίου. Και το περιεργότερο είναι που επί της εποχής του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέσα στην πρωτεύουσα χτίστηκαν καινούργιες Εκκλησίες χριστιανών, όπως και νομοί εθνικών.

Η προτίμησι όμως του αυτοκράτορα προς το χριστιανισμό είχε για αποτέλεσμα την εγκατάλειψη και την ερήμωση πολλών εθνικών ιερών. Σ' αυτά συνετέλεσε και η απαγόρευσι των θυσιών στους θεούς κι' ακόμη που πολλά ιερά στερήθηκαν από τους πόρους που τα συντηρούσαν ως τότε. Έτσι, άρχισαν να ξεπέφτουν και να ερημώνονται τα ιερά του Απείωνος και των Μουσών στον

Ελικώνα και άλλα. Ο Κωνσταντίνος, για να σώση ονομαστά έργα τέχνης που ύπηρχαν στα ιερά που εγκαταλείπονταν, διέταξε να τα μεταφέρουν στην Κωνσταντινούπολη. Από την Αθήνα όμως δεν πείραζε τίποτα. Απεναντίας μάλιστα έτιμωσε την πόλη της Παλλάδος με έργα και με λόγια. Μολονότι ο Κωνσταντίνος ήταν απόλυτος κύριος ολόκληρου, σχεδόν, του τότε γνωστού κόσμου, ήθελε να τον προσεγγεύουν στρατηγός των Αθηναίων. Και οι Αθηναίοι, για να τον τιμήσουν για την επίτιμο αυτή στρατηγία του, του έστησαν αγαλμα. Τόσο ένθουςιάστηκε ο Κωνσταντίνος όταν το έμαθε, ώστε διέταξε κάθε χρόνο να στέλνουν στην Αθήνα για δώρο μυριάδες καντάρια (μεδινόρους) με στάφι.

Αλλά και επί των δύο διαδόχων του Μεγάλου Κωνσταντίνου, του Κωνσταντίνου και του Κωνσταντίνου (337—361), οι Αθηναίοι έεακολούθησαν να λατρεύουν ανεξόχλητοι τους αρχαίους θεούς των. Μόνο οι θυσίες είχαν απαγορευθεί στους ναούς των. Την ίδια εποχή, επί των δύο αυτών αυτοκρατόρων, είχε άρχισι σε άλλα μέρη της αυτοκρατορίας, εξονωτικός διωγμός εναντίον των εθνικών. Πολλοί ναοί και έργα τέχνης κατεστράφησαν τότε. Ο Κωνσταντίνος μάλιστα που είχε γνωρίσει στη Γαλλία τον Αθηναίο ρήτορα και σοφιστή Πραξιτέσιο, τόσο γοητεύθηκε από τις γνώσεις και την ευφράδεια του, ώστε χάρισε στην Αθήνα πολλά νησιά, την απήλλαξε από τους φόρους και έστειλε για δώρο και σιτοφορία.

Στις φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας φοιτούσαν την εποχή εκείνη, χωρίς καμιά διάκρισι, και έθνικοί και χριστιανοί. Στις σχολές που είχαν άνοιξει οι σοφιστές Ίμεριος και Προαίρεσιος σπουδάζαν τότε (350—357) οι στυλοί της Ορθοδοξίας Βασίλειος ο Μέγας και Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός, μαζί με τον Ίουλιανό, τον κατόπιν αυτοκράτορα. Με την παρακινήσι μάλιστα του Ίουλιανού, όταν έγινε καίσαρ, οι Αθηναίοι, ενώ ζούσε ακόμη ο Κωνσταντίνος, επαναλάβαν τις θυσίες στους ναούς, κατά το αρχαίο έθιμο.

Και όταν ο έλληνολάτρης Ίουλιανός σκέφθηκε ν' αναστηλώσει τους θεούς του Ολύμπου και να ξαναφέρει για επίσημη θρησκεία την αρχαία έλληνική, ανέθεσε στους δύο Αθηναίους δασκάλους του, το Χούσανθο και το Μάξιμο, μαζί με τον ιεροφάντη των Έλευσινών, να γυρίσουν την Ελλάδα και να φροντίσουν για την επιδιόρθωσι των ρημαγμένων ναών. Τους έστειλε βασιλικά δώρα και τους έφοδισε με άφθονα χρήματα, για την εκπλήρωσι της άποστολής των. Τότε αναφέρεται και ο χρησμός που το Μαντείο των Δελφών έδωσε στον Ίουλιανό, όταν το ρώτησε τί έπρεπε να κάνει για να επιτύχ η σκοπό του. «Είπατε τω βασιλεί—ήταν η απάντησι του Μαντείου των Δελφών—ναυαί πέσε δαιδαλός αύλα. Ουκέτι Φοίβος έκει καλύβαν, ού μάντιδα δέφνιν, ού παγών λαλέουσιν». Απέσπετο και άλλον ύδωρ. «Είπε, δηλαδή, το Μαντείο των Δελφών στον Ίουλιανό ότι ήταν άρνα πλέων για να τέτοια προσπάθεια, ότι είχε γκρεμιστεί πιά η πολυδαίδαλος αύλη του μαντείου. Ο Φοίβος Απώλων δεν είχε πλέον κατοικία, δεν είχε τη μαντική δάφνη και την πηγή που λαλούσε. Είπε σβύσει πιά και το υιλιτό νερό».

Μολονότι δεν είναι ιστορικά εξακριβωμένο, αν την απάντησι στον Ίουλιανό την είχε δώσει πραγματικά το μαντείο ή την είχαν συντάξει μερικοί νοιστίοι καλόγεροι, το βέβαιο είναι πως ήταν πλέον άρνα για να επιτύχ η προσπάθειά του εμπνευσμένου από τις φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας αυτοκράτορα.

Οι διάδοχοι του όχι μόνο ξαναέφεραν το χριστιανισμό για επίσημη θρησκεία, αλλά άρχισαν και άσελίκτο διωγμό εναντίον της αρχαίας λατρείας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ο Μέγας Πέτρος της Ρωσίας, όταν είδε τον τάφο του διάσημου Γάλλου κορδινολού και περιφημου πολιτικού Βισαυέ, φώναξε: — Ω, μεγάλη άνθρωπε! Αν ζούσες ακόμη, θα σου πρόσφερα το μισό μου βασίλειο, για να με μάθης να κυβερνώ το άλλο μισό!...

«Η γριά έβγαλε μιὰ φωνή κι' έκανε νά κλείση τὸ παράθυρο...

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ είχε μαζεντή γιὰ νά συνε-
δοίση καὶ νά ὁργανώσῃ τὴν καινούργια
τῆς δραστηριότητα... Ἦταν τέσσερις — δύο
κορίτσια, δύο ἀγόρια. Ἡ Κατερίνα, ἡ Τσένι,
ὁ Μπάμπης καὶ ὁ Γιῶργος.

— Ἐγὼ λέω νά κάνουμε μιὰ λαχτάρα στὶ
γριά-Καλὴ... προτείνει ὁ Μπάμπης.

— Καὶ σὰν τί λαχτάρα;... ἔκανε ὁ Γιῶ-
ργος.

— Νά, ἡ γριά-Καλὴ εἶναι φοβιστάρα... Νά
κάνουμε, λοιπόν, τὰ φαντάσματα!

Καὶ τὰ δύο κορίτσια χτυπήσανε μὲ ἐνθου-
σιασμό τὰ χέρια τους!

— Ναι... Ναι... Τὰ φαντάσματα!...

— Μπορὸ, Μπάμπη...

— Ἐκταχτὴ ἰδέα...

Καὶ κανονίστηκαν οἱ λεπτομέρειες τῆς φά-
ρας:

Ἡ γριά-Καλὴ καθότανε στὴν ἀκρὴ τοῦ φτω-
χοσυνοικισμοῦ. Ἐκεῖ πού τελειώνανε τὰ σπίτια
καὶ ἀρχίζανε τὰ ἀγρία χωράφια. Δὲν ἦταν
δύσκολο, λοιπόν, αὐτοὶ πού εἶχαν ἀποφασίσει
νά τὴν τρομάξουνε γιὰ νά γελάσουνε, γιὰ νά
παύσουνε κέρει, νά γλιστρήσουν ὡς ἐκεῖ, κου-
βαλώντας κατὸ ἀπὸ τὰ ρούχα τους σεντόνια,
μιὰ μεγάλη ἀλυσίδα καὶ ἕνα κοχύλι — αὐτὸ
τὸ κουβαλοῦσε ὁ Μπάμπης — τὸ φουσκῶσε καὶ ἔ-
κανε ἕναν ἥχο παρόμοιο, ἄγριο, γεμάτο μυ-
στηριο...

Ἦταν νύχτα βαθεῖα. Χειμῶνας, κοῦο. Ἐ-
ρημα τὰ δρομάκια τοῦ συνοικισμοῦ. Οἱ τέσσε-
ρις τετυμπόιδες ἀφίσανε πίσω τὰ σπίτια καὶ
τραβήξανε γιὰ τὰ χωράφια. Νά τὸ σπίτι τῆς
γριάς-Καλῆς... Σπίτακι! Ἐνα χαμόσπιτο, μιὰ
καλυβούλα, χτισμένη «αὐθαίρετα», πού, ἀγοῖ
ἡ γοήγορα, θὰ γκρεμιζότανε ἀπὸ τὰ συνερεῖα
κατεδαφίσεως...

Ἐνα μικρὸ φῶς ἔλαμπε στὸ παράθυράκι. Ἡ
Τσένι καὶ ὁ Γιῶργος φρόσανε ἀπὸ ἕνα σεντό-
νι καὶ τοποθετήθηκαν, αὐτὴ στὸ παράθυρο καὶ
αὐτὸς στὴν πόρτα. Ἡ Κατερίνα πῆρε τὴν ἁ-
λυσίδα, ὁ Μπάμπης τὸ κοχύλι. Κι' ὁ Γιῶργος
χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλυβῆς.

— Καλέ, ποίος εἶναι τέτοια ὥρα;... ἀκού-
στησε ἀπὸ μέσα, τρεμουλιάριζε, ἡ φωνὴ τῆς
γριάς-Καλῆς.

— Μὴ σοῦτῃς, γριά, καὶ ἀνοίξε! ἀποκρίθηκε
μὲ βαρεῖα φωνὴ ὁ Γιῶργος.

Μισάνοιξε ἡ πόρτα. Μόλις ὅμως ἡ γριά εἶ-
δε μπροστὰ τῆς ἕνα ἄσπρο πρᾶμα νά στέκεται
ἀκίνητο, ἔβαλε τίς φωνές καὶ ἔβλεψε δυνατὰ
τὴν πόρτα, βάζοντας ἀπὸ μέσα τὸ σῦρτη...

— Γιατί κλείνεις;... ἀκούστηκε πῶς βαρεῖα
ἡ φωνὴ τοῦ Μπάμπη.

Κι' ἀμέσως μετὰ ὁ ἴδιος φύσηξε μὲ δύναμη
μέσα στὸ κοχύλι. Μιὰ ἄγρια στριγγιὰ ἔσκισε
τὴ νύχτα!

— Βοήθεια!... οὐρλιασε ἀπὸ μέσα ἡ γριά.
Ξαναχτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα ὁ Γιῶργος!
— Ἐλα... Ἀνοίξε, γιατί θά μετανοιώσῃς!
Μά, ἀντὶ νά ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἡ γριά πῆγε
καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο. Μιὰ δεύτερη κατάσταση

Μιὰ ἄδτεία φάρδα

φόρμα ὅμως τὴν περίμενε ἐκεῖ! Ἐβγαλε μιὰ
καινούργια φωνὴ καὶ ἔκανε νά κλείση τὸ παρὰ-
θυρο. Ὅμως ἡ Κατερίνα κούνησε δυνατὰ τὴν
ἀλυσίδα, ἐνῶ ὁ Μπάμπης φύσηξε πάλι τὸ κο-
χύλι! Ἡ γριά ἔκανε νά ξαναφωνάξῃ:

— Βο...

Ἡ φωνὴ τῆς ὅμως πλῆγχε μέσα στὸ λαοῦγ-
γι τῆς ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ ἔπεσε βαρεῖα
στὸ πάτωμα!

Ἡ συμμορία ἀνησυχῆσε:

— Λές νά τὰ τίναξῃ;... ρώτησε ὁ Μπάμπης.

— Ἐξοῦ καὶ ἐγὼ!... Ὅλα γίνονται... ἔκανε
ὁ Γιῶργος.

— Δινετὲ του, λοιπόν, μὴ βροῦμε κανένα
μπελῶ! προτείνει ἡ Κατερίνα.

Βγάλανε τὰ σεντόνια καὶ γυρίσανε στὸ φτω-
χοσυνοικισμό.

— Κιττάτε μὴ σὰς ξεφύγῃ κουβέντα... εἶ-
πε ἡ Τσένι.

— Μπά... Μωρὰ εἴμαστε;... ἀποκρίθηκε ὁ
Γιῶργος.

★

Ἡ ἱστορία δὲν ἔμεινε μυστικὴ: Βοήκανε τὴ
γριά-Καλὴ ἀναίσθητη, τὴ συνφέρανε διὰ τῆς
βίας. Αὐτὴ ὅμως ἔστρεψε ἡ φτωχεῖα... Ἐνας φό-
βος ἔκανε τὸ σῶμα τῆς νά σπασταρῇ, τὸ
βλέμμα τῆς νά κοφώνεται γεμάτο φρίκη στὴν
πόρτα, στὸ παράθυρο τῆς καλυβούλας τῆς. Κι'
ὅλο τὰ χεῖλια τῆς τρεμουλιάζανε, γιὰ νά μου-
νοροῖσαν:

— Λιῶξετε τα...

— Νά τὰ διώξουμε;... Ποιὰ νά διώξουμε;...
τὴ ρωτοῦσαν.

— Νά διώξετε... τὰ φαντάσματα...

Νομῶν, ὅτι εἶχε ἡ φτωχεῖα τρελλαθῇ —
δὲν τάχε, δηλαδὴ, καὶ πολὺ σωστά τῆς... Ὅ-
ταν ὅμως συνῆλθε πῶς πολὺ, κατὰφερε νά δώ-
σῃ κάποις συγκεκριμένους λεπτομέρειες:

— Νά... ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα, χτύπησε ἡ
πόρτα... Πῆγα ν' ἀνοίξω καὶ νά σοῦ ἕνα φαντα-
σμα μπροστὰ μου!

— Ἐλα, γιανιά... Τί εἶν' αὐτὰ πού λές;...

Ἐπλάγανε φαντάσματα;...

— Νά, πού ὑπάρχουνε, μιὰ καὶ τὰ εἶδα
ἐγώ... Κι' ὄχι μόνο ἕνα' διο!

— Διό;...

— Ναι! Ἐνὰ με περίμενε στὴν πόρτα καὶ ἄλ-
λο στὸ παράθυρο!... Καὶ κούναγαν τίς ἀλ-
υσίδες τους καὶ οὐρλιαζάνε...

Μὲ ἕνα καινούργιο ἔσπασμα φόβου, ἡ γριά
ἔβαλε τίς φωνές:

Ἐχθρία νιάτα

— Μὴν ἀφίσετε νά με πάρουνε!... Σῶ-
στε με!...

Ἐγὼ ἄναρχοις καὶ μαθεύτηκε ἡ ἀλή-
θεια. Ἐνας γείτονας εἶχε δὴ τὴν συμμορία νά
τραβᾷ ὑποπτα κατὰ τὸ καλυδάκι τῆς γριάς-
Καλῆς.

— Καὶ ποιοὶ ἦταν;... Τοὺς γινώριζες;... τὸν
ρώτησαν.

— Γινώρισα τὸν ἕναν... Ἦταν ὁ Μπάμπης
τῆς Ἀριστέας...

Κι' ἀπὸ τὸ Μπάμπη μάθανε καὶ τοὺς ἄλλους
καὶ τὴν ἀστεία «φάρσα»... Τοὺς πιάσανε, τοὺς
πῆγανε στὸ τμήμα.

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό; τοὺς ρώτησε ὁ
ἀστυνόμος.

— Γιὰ νά γελάσουμε... ἀποκρίθηκε ὁ Γιῶ-
ργος, γεμάτος κνησμό.

— Γιὰ νά γελάσετε, νά λαχταρήσετε μιὰ
φτωχεῖα γυναῖκα; Μιὰ γριά, πού πρέπει νά τὴν
προστατεύετε;...

Γέλασε ὁ Μπάμπης:

— Καὶ προστάτες τῆς εἴμαστε ἐμεῖς;...

Μὲ δύναμι χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τρα-
πέζι ὁ ἀστυνόμος:

— Ἔσετε, βοὲ καθάματα, φώναξε, ὅτι αὐ-
τὴ ἡ γριά εἶναι ἡρωίδα;...

— Ἡρωίδα;... Καὶ σὰν τί ἡρωίδα, κύρ-
ἀστυνόμο;

— Εἶναι μάννα δύο ἡρώων... Ἦταν στὴν
ἡλικία σας τὰ παιδιά τῆς, δὲν εἶχαν ὅμως οὔτε
τὰ μυαλά σας, οὔτε τὸ βρωμερὸ χαρακτήρα
σας...

Κι' ἔστερα, μὲ συγκίνηση ὁ ἀστυνομικὸς ἔξα-
κολούθησε:

— Ἦταν ἡ ἔλεεινὴ Κατοχή... Ἡ Ἑλλά-
δα εἶχε γονατίσει χωρὶς νά νικηθῇ. Καὶ τὰ
τίμια, ἀδούλωτα ἔδαφά τῆς, τὰ πατοῦσε ἡ
μύδα τοῦ κατακτητῆ... Μά, πίσω ἀπὸ τὰ ὅπλα,
μέσα στὴ σιὰ, ξεπετιότανε περὶφρανα ἡ Ἀν-
τίστασις... Σαμποτῆρ καὶ ἀντάτοες κροτούσανε
σὲ διαρκὴ συναγεροῦ τὸ μιστὸ ἔγθρο. Ἐτοί-
μο ὁ μίσος του γιὰ τοὺς ἥρωες τῆς Ἀντίστασις
ἦταν μεγάλο... Τὰ παιδιά τῆς γριάς-Καλῆς
αὐτῆς, πού τῆς παῖζατε τὴ φάρσα σας... ἦ-
τανε καὶ οἱ δύο σαμποτῆρ... Δὲ δειλιάζανε νά
μπαίνουνε μέσα σὲς γοαμιές τοῦ ἐγθροῦ καὶ
νά τοῦ κάνουνε ζημιὰ... Κι' οἱ Γερμανοὶ προσ-
παθοῦσανε μὲ κάθε τρόπο νά ἀνακαλύψουνε
τοὺς ἐγθροῦς τους, πού ξεφτυλοῦσανε ἐκεῖ πού
κανεῖς δὲν τοὺς περίμενε, γιὰ νά γαθοῦνε πύ-
λι, ἀσύλληπτοι...

Γιὰ λίγο σταμάτησε πάλι ὁ ἀστυνομικὸς, γιὰ
νά συνεχίσῃ μὲ πῶς μεγάλη συγκίνηση:

— Κάποτε ὅμως τοὺς πιάσανε... Ἦταν ὁ
στερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο σαμποτάζ, πού ἔκανε
φοβερὴ ζημιὰ, σὲ κάποια ἀποθήκη πυρομαχι-
κῶν. Τοὺς περάσανε ἀπὸ στρατοδικεῖο καὶ τοὺς
στείλανε στὸ ἀπέσπασμα. Δὲ γονατίσανε. Πέ-
σανε φωνάζοντας: «Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!». Κι'
ἡ μπερὰ τους, ἡ γριά-Καλὴ, ἐπνίξε τὸν ἀβά-
σταχο πόνο τῆς καὶ ἔμεινε αὐτὸ πού ἦταν:
Πεοήφανη Ἑλληνίδα... Μιὰ μικρὴ σὺνταξὶ τῆς
ἐξασφάλισε μιὰ φτωχεῖα ζωὴ... Βλέπετε πὺ
καθότανε, σὲ τί καλυδί... Ἦταν ἕνα καλυδί,
πού στέγαζε μιὰ ἡρωίδα... Κι' αὐτὴ τὴ μάννα
ἡρώων, τὴν ἡρωίδα, εἶχατε τὴν ἀνάδεικα νά
σαρκάσετε ἐσεῖς, καθάματα!

Γεμάτη ἀγανάκτησι ἡ φωνὴ μαστίγωσε τοὺς
τέσσερις τετυμπόιδες. Μὲ σκιμμένα τὰ κεφάλια
τους, ἀκούσανε τὸ δριμυτὸ κατηγορητή-
ριο... Καί—τί περίεργο!—νοιώσανε μέσα τους
τόση ταπεινότη καὶ τόση μεταμέλεια, πού δά-
κρυ ἀναβλύσανε ἀπὸ τὰ μάτια τους...

Κι' ὁ Μπάμπης, αὐτὸς πού εἶχε ὁργανώσει
τὴν τόσο ἀνάμοστη φάρσα, μοιρομύρισε στὸν
ἀστυνομικὸ:

— Λέτε... ἂν πάμε νά τῆς φιλήσουμε τὸ
χέρι νά μᾶς συγχωρήσῃ;...

— Ναι... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πίστι ὁ ἀστυ-
νομικὸς. Γιατί εἶναι ἡρωίδα!... Ἐχε τὸν ἡρωί-
σμό νά ξεχνᾷ ἀκόμα καὶ τὸ κακὸ πού τῆς κά-
νονε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Ξαναγυρίσω, ἀγάπη μου!
Σὲ συγχώρεσα!

Τῆς ὀμορφιάς τοῦ ποδίου

Οἱ περισσότερες ἀνωμαλίες εἶναι ἐπίκτητες

ΟΤΑΝ τὸ σῶμα εἶναι ὀρθοῖο καὶ τὰ πόδια ἐνωμένα, πέντε μέτρα τους πρέπει νὰ ἐρχῶνται σ' ἐπαφή, χωρὶς καμμία προσπάθεια: τὸ ἀνώτερο ἐν τρίτον τῶν μπῶν, τὰ γόνατα, τὸ γαστροκνήμιο, οἱ ἀστράγαλοι καὶ οἱ φτέρνες. Αὐτὸς εἶναι ὁ χρυσοῦς κανὼν τῆς ἀρμονίας τοῦ γυναικείου ποδίου.

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, αὐτὸ δὲ συμβαίνει πάντοτε. Οἱ κυριότερες ἀνωμαλίες ποὺ παρατηροῦνται στὰ πόδια εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Πρώτη περίπτωση. Οἱ φτέρνες σμίγουν, ἀλλὰ τὰ γόνατα δὲ μποροῦν νὰρθοῦν σ' ἐπαφή. Τὰ πόδια ἀφήνουν τότε ἕνα μεγάλο κενὸ μεταξύ τους. Μία γυναίκα μὲ παρόμοια πόδια, ὅταν περπατᾷ ἢ ὅταν τρέχει, δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι χτυπάει σὲ κάθε βήμα τὶς φτέρνες της. Καὶ πράγματι αὐτὸ συμβαίνει. Γι' αὐτὸ «τρώει» τὶς γόβες της στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ὀπίσθιου μέρους.

Δεύτερη περίπτωση. Τὰ γόνατα βρίσκονται σ' ἐπαφή, ἀλλ' οἱ φτέρνες δὲ μποροῦν νὰ σμίξουν. Τὰ πόδια ἀνοίγουν τότε ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ κάτω καὶ σχηματίζουν ἕνα Λ. Μία γυναίκα μὲ παρόμοια πόδια, κατὰ τὸ περπάτημα ἢ τὸ τρέξιμο, φαίνεται σὰν νὰ χτυπάει ἀδιάκοπα τὰ γόνατά της.

Τρίτη περίπτωση. Τὰ γόνατα γυρίζουν πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἀρμονία τοῦ ποδίου καταστρέφεται τότε. Στὸ περπάτημα, οἱ μύτες τῶν ποδιῶν γέρνουν πρὸς τὰ ἔξω.

Τέταρτη περίπτωση. Τὰ γόνατα γυρίζουν πρὸς τὰ μέσα. Στὸ περπάτημα, οἱ μύτες τῶν ποδιῶν γέρνουν πρὸς τὰ μέσα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀτέλειες μποροῦν νὰ ὀφείλονται σὲ ἐλαττωματικὴ διάπλασι τοῦ ποδίου καὶ εἰδικότερα τῆς ἀρθρώσεως τοῦ γόνατος. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ προέρχωνται ἐπίσης ἀπὸ τὸ ὅτι δὲ συνήθισαμε νὰ περπατᾷμε κανονικά. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη μπορεῖ ἀκόμη νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰ παπούτσια. Αὐτὸ συμβαίνει συνήθως μὲ τὶς νέες ποὺ βιάζονται νὰ φορέσουν ψηλά τακούνια. ἔχουν τὴν ἐντύ-

Ἐπ' αὐτῷ: Τὰ ὁστά τοῦ ποδίου σχηματίζουν ἕνα ἑλαφρὸ θάλο σὲ κάτω μέρος. Ὅταν αὐτὸς ὁ θάλος δὲν ὑπάρχει, ἔχουμε τὴν καλούμενη πλατυποδία. 1) Ἀστράγαλος. 2) Σκαφοειδὲς ὅστον τῆς φτέρνας. **Κάτω:** Τὸ ἐμπρόσθιο μέρος τοῦ ποδίου εἶναι τετράγωνο. Πῶς μπορεῖ νὰ χωρῇ μέσα σὲ μὴ τριγωνικὴ γόβα;

Σὲ πολλὰ γυναικεῖα πόδια, ὅμως, ἡ νοητὴ αὕτη γραμμὴ δὲν εἶναι εὐθεία, ἀλλὰ τεθλασμένη. Σχηματίζεται τότε μὴ γωνία, μὲ ἀνοίγμα πρὸς τὰ ἔμπροσ ἢ πρὸς τὰ πίσω.

Ὅταν τὸ ἀνοίγμα βρίσκεται ἔμπροσ, τὸ γόνατο μαζεύεται πρὸς τὰ μέσα καὶ σχεδὸν ἐξαφανίζεται. Συμβαίνει τότε τὸ ἑξῆς: Ὁ μπρὸς διευθύνεται τότε πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἢ δὲ κνήμη πρὸς τὰ μέσα.

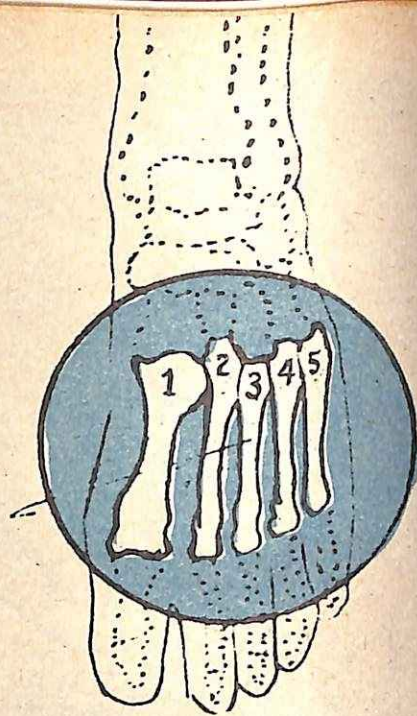
Ὅταν τὸ ἀνοίγμα βρίσκεται πίσω, τὸ γόνατο προεξέρχεται. Ὁ μπρὸς διευθύνεται τότε πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἢ δὲ κνήμη πρὸς τὰ μέσα.

Ἡ κυριώτερη αἰτία ποὺ προκαλεῖ αὐτὲς τὶς ἀνωμαλίες εἶναι τὰ στενὰ παπούτσια. Τὸ πόδι ἀνοίγεται νὰ βοηθῇ τὴν ἰσορροπία του καὶ δημιουργεῖ ἕνα τεχνητὸ κέντρο βάρος, ποὺ βρίσκεται εἴτε πρὸς τὰ ἔξω εἴτε πρὸς τὰ μέσα ἀπὸ τὸ κανονικόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψι γυμναστικῆς κατὰ τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ηλικία μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐπιφέρει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Μία ἄλλη ἀτέλεια τῶν ποδιῶν εἶναι ἡ συγκέντρωσι λίπους στοὺς μπρῶς. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνειά τους ἐφάπτεται τότε καὶ κάνει τὶς κινήσεις βαρεῖες καὶ ἀκομψες.

Ἄς περάσουμε τώρα στὴν κνήμη. Ἡ ἀρμονικὴ κνήμη εἶναι ἀνε-

Στὸ κανονικὸ πόδι τὰ 5 ὁστά τοῦ μεταταρσίου βρίσκονται σὲ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὸ μεγάλο δάχτυλο κλίνει ἑλαφρὰ πρὸς τὰ ἔξω.

πτυγμένη στὸ ἐπάνω μέρος καὶ λεπτὴ κάτω. Πρέπει, μ' ἀπλούστερα λόγια, νὰ ἔχη σχῆμα ἀτρακτοειδές.

Οἱ αἰσθητικοὶ λένε ὅτι, γιὰ νὰ εἶναι κανονικὴ ἡ κνήμη, πρέπει τὸ γαστροκνήμιο τοῦ ἐνὸς ποδίου καὶ τοῦ ἄλλου νὰ ἐφάπτονται κατὰ τὴν ὀρθὰ στάσι.

Ἡ σημερινὴ μόδα τῶν κοντῶν φουστανιῶν ἐπιτρέπει νὰ δοῦμε καλύτερα τὶς ἀτέλειες τῆς κνήμης. Οἱ ἀτρακτοειδεῖς κνήμες εἶναι σπάνιες. Οἱ περισσότερες νέες ἔχουν κνήμες λεπτὲς καὶ ἀτροφικὲς ἢ μονοκόμματος, δηλαδὴ χωρὶς τὴ γοητευτικὴ καμπύλη τοῦ γαστροκνήμιου.

Ἄς σημειώσουμε μὴ ἀκόμη ἀτέλεια τῆς κνήμης. Σὲ μερικὲς νέες τὸ γαστροκνήμιο σταματᾷ πολὺ ψηλά. Σ' ἄλλες κατεβαίνει πολὺ χαμηλά. Μπορεῖτε νὰ διορθώσετε αὕτη τὴν ἀτέλεια μὲ τὸ μασσάζ καὶ τὴν κατ'ἀλληλὴ γυμναστική.

Οἱ κυριότερες παραμορφώσεις τοῦ κάτω μέρους τοῦ ποδίου, τέλος, ὀφείλονται στὰ παπούτσια, ποὺ ἡ μόδα ἔχει ἐπιβάλει στὶς γυναῖκες.

Μόνον τὸ ἑλαφρὸ πόδι μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρμονικὸ καὶ ὀμορφο. Τὰ σημερινὰ παπούτσια, ὅμως, δημιουργοῦν ἕνα γεωμετρικὸ πρόβλημα. Συνθλίβουν τὰ ὁστά τοῦ μεταταρσίου καὶ ἀναγκάζουν τὰ δάχτυλα νὰ καβαλλικεύουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Τὰ σημερινὰ γυναικεῖα παπούτσια ταιριάζουν περισσότερο στὸ καλούμενον ἑλληνικὸ πόδι, ὅπου τὸ μεγάλο δάχτυλο βρίσκεται λίγο πρὶν κατὰ τὸ δεύτερο.

Παραμορφώνει, ὅμως, τελείως τὸ καλούμενο αἰγυπτιακὸ πόδι, ὅπου τὸ μεγάλο δάχτυλο βρίσκεται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὸ δεύτερο ἢ τὸ ἑξερνάζει.

ἔχει παρατηρηθῇ, λοιπόν, ὅτι τὰ 80% τῶν γυναικῶν ἔχουν αἰγυπτιακὸ πόδι. Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι, στὶς πέντε γυναῖκες, οἱ τέσσερις φοροῦν παπούτσια ἀντὶ - ἀνατομικά.

ἘΠροσπαθήστε, συμβουλεύει τελικὰ ὁ Λαορὶ—νὰ ἔχετε ἑλαφρὰ πόδια. Γιατί τότε μόνον τὸ βῆμα σας θὰ εἶναι χαριτωμένο καὶ κομψόν.

"Γυναικοκρατία"

Σὲ κάποιο γραφικώτατο τοῦ τόπου μας χωριὸ τὰ θηλυκὰ ξεσπάθωσαν μονάχα γιὰ μὴ μὲρα κί' ἀφήνοντας τὸ σπῆτι τους καὶ τὸ νοικοκυριόν, τῆς ἀνεξαρτησίας τους ἐσήκωσαν παντιέρα... Τὸς ἀντρες τους ἐκλείσανε στὸ σπῆτι ἐρωτικὰ κί' ἐκείνα ἐξεχύθηκαν γιὰ γλέντια στὴν πλατεία, μὲ λόγους ἄλλους πήραν τὰ πόστα τ' ἀντρικὰ καί, γιὰ μὴ μὲρα, τῶρριξαν στὴν «γυναικοκρατία»!

Μέσ' στὶς ταβέρνες ἔτρουσαν γερά τὰ ποτηράκια τους, ἐτράβηξαν τὰ ὄζα τους, μὰ καὶ τὰ τσιγαράκια τους καὶ μὲ πολλὰ ἀπάθεια καὶ μὴ ἀταραξία, καὶ μὲ πολλὰ παραβήκανε καὶ στὴν γαστροπαξία! στὸ τάβλι παραβήκανε καὶ στὴν γαστροπαξία! Γιὰ ἕνα ἡμερομῆτιο τὸ φύλο τους ἐγύρισαν, κί' ἀμέριμνα τὸ ρίξαν στὸ γλέντι καὶ στὸ κέφι κί' οἱ ἀντρες τους, παρὰλλήλα, τὸ σπῆτι ἐσιγύρισαν, καὶ οἱ ἀντρες καὶ πλύναν καὶ ντάντεψαν τὰ... βρέφη!

Καθόλου, ὅμως, τὸ ἔθιμον αὐτὸ δὲ μᾶς ἐξένισε καί, φυνικά, ἐντύπωσι καμμία δὲ μᾶς προσέβηκε, γιὰτὶ προσέχουμε ὅλοι μας, παντοῦ καὶ κάθε μὲρα, πῶς οἱ γυναῖκες φέρονται μὲ ἀντρικὸ ἀέρα... Ἀπὸ καιροὶ ἐκλήσανε τὴν γυναικοκρατία καὶ ἀπὸ τὸς ἀντρες βάλθηκαν νὰ πάρουν τὰ πρωτεία, κί' ἄλλοι τὸς ἀντρες ἐπῆσαν νὰ κρατήσουν ἡ μᾶλλον τὰ ἡγία μας ἐπῆσαν νὰ... ὑποκαταστήσουν! καὶ γενικῶς τὸ φύλο μας νὰ... ὑποκαταστήσουν!

Ἀπὸ πολλοῦ ἀρχίσανε οἱ ἔδης οἱ μοντέρνες, νὰ τρέχουν στὰ οὐράδικα, στὰ μπῶρ καὶ στὶς ταβέρνες κί' αὐτὲς ποὺ λέγανε, ἄλλοτε, «ροδοσταμοπολίτισσες», τὶς βλέπεις νᾶναι, σήμερα, γυναῖκες... οὐδ' ὀπότης! Τὸ φύλο τὸ ἀδύνατο μεγάλῃ πήρε φόρα καὶ βλέπεις κατὰ πλάσματα ποὺ λέγονται «μαγκιώρα», ν' ἀνάβουν τὸ σέρτικο τσιγάρο τους μ' εὐχέρεια καὶ λές ὅτι τὰ χεῖλη τους ἐπέμπουν... κανασαρία!

Γιὰ φύλον ἀνισότητα ἐὰν μιλῆς πλέον, θὰ πῇ πὼς εἶσαι ἀνθρώπος ἐθιμον παμπάλαιον, ἀφοῦ τ' ἄβρα τὰ πλάσματα, ἐδὼ καὶ τόσα χρόνια, στοὺς δρόμους περφεύονται, μὲ ἀντρικὰ... πανταλόνια. «Ἄ λὰ γκαρδὸν» κουρεύονται, στὰ τωρινὰ μας ἔτη καὶ σὰν ἀγόρια μοιάζουν δεκάδες νεαρές, ἐνῶ δανδῆδες ἀπειροὶ γυρίζουν μὲ χαλτὴ καὶ ἴσως ν' ἀποκτήσουν καὶ ἀλογουτσές!

Ἀνδρογρεπὴ φερσίματα οἱ ἔδης ἀποκοτὴν καὶ μάγκικα καὶ «ταίφτικα» στοὺς δρόμους περπατοῦν, ἡ μέσ' στὰ μπουζουκόνετρα τὰ βράδια συγχωπᾶνε καὶ μέχρι τὰ χαράματα τὰ πίνουν καὶ τὰ σπᾶνε... καὶ μέχρι τὰ χαράματα, χορεύουν «ζεμπενιές». Χορεύουνε χασάπικους, χορεύουνε «μαγκιώρα» καὶ ἀδειάζουν κρασομπουκάλια καὶ ποτηράκια χύμα καὶ γιὰ νὰ ἔχουν τέλειες συνθήσεις ἀντρικῆς, στὸ «σαματᾶ» τὸ ρίχνουν καὶ πάνε καὶ στὸ... τμήμα!

Παρήλθαν, ἀναντιρῆστα, τὰ «χρόνια τὰ φαιδρά», καὶ σπᾶνια ἐξομῶν τὰ πλάσματα τ' ἄβρα, ἀλλὰ μέσ' στὸν αὐλόγυρο μονάχα ἐγυρνοῦσαν... καὶ μὲ «πασιέντες», κάποτε, τὴν ὥρα τους περνοῦσαν... Στὸ «κοῦμ - κανόν», σήμερα, πολλὲς γυναῖκες στρώνουν, (ταί, ἡ μέσ' σὲ χαρτοπαίγνια καὶ λέσχες ἐξημερώνονται κί' ἀντί, σ' αὐτὲς παλιότερες, νὰ ράβουν, νὰ ματάρουν, ἀνελλιπῶς τὴν «εὐραίστη» τὴν... τούχα» κουμαντάρουν.

Τὰ δυνατὰ του ἔβαλε τό... ἀδύνατο τὸ φύλο κί' ἀπὸ ἐτῶν ἐργάζεται μὲ πείσμα καὶ μὲ ζήλο, γιὰ νὰ μπορῇ στὸν βίον μας νὰ παίξῃ ὁλόν κύριον καὶ νᾶναι, ἀπουδῆσται τὸ πλάσμα τὸ ἀδύνατον. Ἐν τέλει τὰ κατὰφες τὸ πλάσμα τὸ δύναντο καὶ ἔβλε ἀνελέητο στὸν σῶζονο νὰ δύναντο καὶ μ' ὅλο ποὺ ἐπλάσθη ἀπὸ ἕνα μας... πλευρό, χωρὶς... πλευρὰ τὸν ἀμειρο τὸν ἀντρο τὸν ἀφῆνε!

Ἐπιστημονικὸς
Ἰνσ. Τὰ Τῆμα Ἰ. Σουλεργίου

Οι αδύνηροι διαδομοί των ΜΥΩΝ

Υπάρχουν πολλών ειδών «κράμπες»

ματος. Παρατηρείται ιδίως σ' όσους υποφέρουν από έλκος του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου και παίρνουν συχνά σόδα (ή άλλες αλκαλικές ουσίες) για ν' ανακουφίζονται απ' τους πόνους. Μία υπερβολική ποσότητα σόδας μπορεί νά προκαλέσει «κράμπες», συνήθως στις κνήμες.

Επίσης οι πάσχοντες από άποφραξι των έντερων ή ώρισμένες

περισσότερο από κάθε τι — είναι ή έλλειψι κοινού αλατιού (χλωριούχου νατρίου) στο αίμα. Όταν ιδρώνουμε, αποβάλλουμε απ' το σώμα μας μία ποσότητα αραϊκής διαλύσεως αλατιού. Νοιώθουμε τότε δίψα, πίνουμε διάφορα υγρά κι' αναπληρώνουμε έτσι το νερό που χάσαμε. Άλλα δεν αναπληρώνουμε και το αλάτι που έφυγε απ' τον οργανισμό μας.

Σ' αυτή την έλλειψι αλατιού οφείλονται οι «κράμπες» που παθαίνουμε το καλοκαίρι, ή όταν έχωμε γρήπτη ή έλσνσσία και ιδρώνωμε απ' τον πυρετό. Τις ίδιες «κράμπες» παθαίνουν οι άθληται, όταν προγυμνάζονται έξσνλητικά σέ σπόρ κουραστικά, όπως ό μαραθώνιος ή οι άγώνες ποδηλάτου. Μπορούν ωστόσο νά τις προλάβουν ή και νά τις θεραπεύσουν εύκολα, προσθέτοντας λίγες κουταλιές του γλυκού ψιλό αλάτι στο νερό που πίνουν (πιό εύκολα μπορεί νά πάρη κανείς το αλάτι αυτό μέσα σέ μπόρο).

Υπάρχουν ωστόσο περιπτώσεις που το αίμα έχει κανονική σύσταση σέ ασβεστίο, αλκαλικότητα, αλάτι, κλπ., αλλά είναι ανεπαρκές. Η κυκλοφορία δηλαδή δέ γίνεται όσο πρέπει ζωρή, κι' έτσι δέ φτάνει άρκετό καθαρό αίμα στο σημεία όπου καταλήγουν τά νεύρα μέσα στους μύς.

Αυτό συμβαίνει π.χ. συχνά σ' όσους πάσχουν από πλατυποδία στο αίμα. Η πλατυποδία κάνει κυκλοφορικό το περπάτημά τους, κι' έτσι οι μύς των κνημών κουράζονται περισσότερο απ' το κανονικό και συγκεντρώνουν βλαβερά υποπροϊόντα. Έξ άλλου, οι κίρσώδεις φλέβες δέν άπαμακρύνουν άρκετά γρήγορα τό μεταχειρισμένο φλεβικό αίμα. Οι δύο αυτοί παράγοντες μαζί προκαλούν μία δηλητηρίαση των νευρικών άπολήξεων, με συνέπεια τις αδύνηρες συσπάσεις των μυών.

Σέ τέτοια περίπτωση, συνιστώνται έλαστικές κάλτσες για τους κίρσους και ειδικά πέλματα για την πλατυποδία. Μ' αυτά, θά λείψουν οι «κράμπες».

Σοβαρότερο είναι το πρόβλημα όταν έχουν άρρωσθήσει οι άρτηρίες και δέ φέρουν πιά άρκετό αίμα.

Αυτό συμβαίνει ιδίως στους ηλικιωμένους που υποφέρουν από άρτηριοσκληρώση, αλλά και στους νεώτερους που έχουν πάθει την ασθένεια του Μπουρκερ.

Τά πόδια τους είναι κρύα και

μουδιασμένα και παθαίνουν «κράμπες» με την παραμικρή κίνηση, ή και σ' άνάπαυσι ακόμη.

Ένα σύμπτωμα αυτών των αρτηριακών διαταραχών είναι ή λεγόμενη «διαλείπουσα χωλότητα»: Κάθε 50 ή 100 μέτρα, ό πάσχων παθαίνει «κράμπες», κουτσάινει κι' αναγκάζεται νά σταματήσει τό βάδισμα.

Στις περιπτώσεις αυτές, ή θεραπεία είναι πολύ δύσκολη. Χορηγούνται φάρμακα που διαστέλλουν τά αίμοφώρα άγγεία, ή κόβονται με έγχείρηση ώρισμένα νεύρα του συμπαθητικού συστήματος, ή γίνεται ένα ειδικό μασάζ για την τόνωση της κυκλοφορίας.

Άρκελουν επίσης οι θερμοφοροι στο πόδι.

Τέλος, οι «κράμπες» μπορεί νά οφείλονται σέ τοπική βλάβη των μυών, από χτύπημα. Αυτές περνάνε όταν θεραπευθούν οι μύς.

Αν πάθετε ξαφνικά «κράμπες», θ' ανακουφισθήτε με ζεστά επιθέματα και τρίψιμο, που χαλαρώνουν τους μύς και καλλιεργούν την κυκλοφορία του αίματος. Συχνά, ώφελει τό νά υποβάλετε σέ υπερβολική καταπόνησι τον μύν που πονάει. Έχετε π.χ. «κράμπες» στο πόδι; Πατήστε μ' όλο σας τό βάρος σ' αυτό τό πόδι μονάχα. Έτσι, ό μύς κουράζεται γρήγορα και χαλαρώνεται. Άλλα ό σπασμός του επαναλαμβάνεται συνήθως, άν δέ βάλετε στο μεταξύ θερμά επιθέματα.

Ένα άπλό κι' άβλαβές φάρμακο είναι μία μικρή κουταλιά αλάτι.

Για τις «κράμπες» της έγκυμοσύνης, χορηγούνται αλάτι, ασβεστίο και βιταμίνη D.

Αν αυτά τά άπλά μέσα δέ φέρουν άποτέλεσμα (όπως συμβαίνει ιδίως στους ηλικιωμένους) και οι «κράμπες» παρουσιάζουν συχνές υποτροπές, θά συμβουλευθήτε τό γιατρό, που θά κάνει ή διάγνωση της αίτίας — με άκτινοσκόπηση ή με άλλες μεθόδους έξετάσεως — και θά καθορίση την κατάλληλη θεραπεία.

Πρέπει νά σημειωθεί ότι δέν άλφθύει ή τόσο διαδεδομένη αντίληψη ότι τό κολύμπι άμέσως μετά τό φαγητό προκαλεί «κράμπες» στα πόδια. Οι «κράμπες» που παθαίνουν συχνά οι κολυμβηται, οφείλονται στο ότι τό νερό είναι πολύ κρύο, ή στο ότι βούτηξαν στη θάλασσα χωρίς νά ζεστάνουν προηγουμένως τους μύς τους με λίγο τρέξιμο.

33

Τό μάτι δείχνει την κόπωση του οργανισμού

Ένας Ρουμάνος γιατρός έπρότεινε τελευταία έναν πρωτότυπο τρόπο για ή διάγνωση της κόπωσης του οργανισμού. Έξετάζει μ' αυτό τό σκόπο τις διακυμάνσεις του ηλεκτρικού ρεύματος κατά τό πέρασμα του από τον άμφιβληστροειδή. Τό ρεύμα αυτό καταγράφεται σέ ειδική ταινία, όπως γίνεται με τον ηλεκτροέγκεφαλογράφο ή τον ηλεκτροκαρδιογράφο. Η γραφική παράσταση είναι τελείως διαφορετική σ' έναν κουρασμένο οργανισμό, παρ' ό,τι σ' έναν άλλον άκμαϊον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καμμάουρι έρίσκει έξω από την καλύβα ένα γράμμα, που προέρχεται από τον Σουγιούτανα. Μ' αυτό ό αρχηγός των Τούγκ προτείνει στον Τρεμάλ-Ναϊκ νά προσφέρει ή ζωή του, για νά σώσει από τό θάνατο ή γυναίκα που αγαπάει. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ό Καμμάουρι καταφέρνουν με ένα έξυπνο τέχνασμα νά πιασουν τον Μανσάνι. Τον υποδέχονται κατόπιν σέ διάφορα έσσανιστήρια και τον άναγκάζουν νά τους φανερώσει ότι τά μεσάνυχτα ή Παρθένος της Παγόδας θ' άνεβή στην πυρά. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ άποφασίζει νά φύγη άμέσως για την Ραϊμανγκάλ, παίρνοντας μαζί του και την Ντάρμα. Ο Καμμάουρι σκοτώνει τον Μανσάνι, για νά μπορέσει ν' άκολουθήσει τον άφέντη του. Ξεκινούν με μία μικρή έάρκα, που την σκεπάζουν με κλαδιά μπαμπού, για νά μήν προκαλέσουν την προσοχή. Άλλ' οι έχθροί τους έχουν άνάψει φωτιές κατά μήκος της δόχης και τους παρακολουθούν. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ σκοτώνει έναν απ' αυτούς. Ένας άλλος, όμως, δίνει τό σύνθημα με την εραμπίγγα.

7ον Άκούστηκε, ξαφνικά, ένας ύποκωφος παφλασμός.

— Άφέντη, άκουσες; ρώτησε ό Καμμάουρι.

— Ναι, κύριοις έπεσε μέσα στο νερό.

Ο Τρεμάλ - Ναϊκ έσκυψε για νά δη μήπως πλησίαζε κανείς στη βάρκα, αλλά δέν είδε τίποτα.

Η βάρκα χτύπησε πάνω σ' ένα από τά πτώματα που έπέπλεαν.

Κάποιος περνάει, άκούστηκε μία φωνή.

— Ποιός νά είναι; ρώτησε μία άλλη.

— Ίσως νά είναι από τους δικούς μας, άπάντησε ή πρώτη. Τό ραντεβό είναι για τά μεσάνυχτα.

Ο Τρεμάλ - Ναϊκ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

— Τά μεσάνυχτα! ψιθύρισε. Μήπως πρόκειται για ή φτωχή μου Άντα;

— Εί! άκούστηκε μία φωνή μέσα στο σκοτάδι. Ποιός περνάει;

— Μήν άπαντήσης, άφέντη, ψιθύρισε ό Καμμάουρι.

— Πρέπει, τσιναντίον, ν' άπαντήσω, έλεε ό Τρεμάλ - Ναϊκ. Ίσως μάθουμε κάτι.

— Θα γαδωθείς...

— Ποιός μιλάει; ρώτησε ό κυνηγός της μαύρης ζούγκλας.

— Ποιός περνάει; ρώτησε πάλι ή φωνή.

— Ίνδοι της Ραϊμανγκάλ, άπάντησε ό Τρεμάλ - Ναϊκ.

— Κάνετε γρήγορα τότε, γιατί κοντεύουν μεσάνυχτα, έλεε ή φωνή.

— Τι θά γίνει τά μεσάνυχτα;

— Η Παρθένος της Παγόδας θ' άνεβή στην πυρά.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έπνιξε ένα βογγητό, που λίγο έλειψε νά βγί από τά χείλη του.

— Μεγάλε Σίβα, προστάτεψε την, ψιθύρισε.

Ρώτησε κατόπιν:

— Ο Τρεμάλ-Ναϊκ, λοιπόν, δέν πέθανε;

— Όχι, άφού ό Μανσάνι δέ γύρισε άκούμ, άπάντησε ή φωνή.

— Κι' ή Παρθένος θά πεθάνη;

— Ναι. Η πυρά είναι έτοιμη. Η Παρθένος της Παγόδας θά άνεβή στον παραδείσιο της Κάλι.

Ευχαριστώ, άπάντησε με πνιγμένη φωνή ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Άκουσες ή εραμπίγγα; ρώτησε ό άλλος.

— Ναι.

— Μήπως είδες τό Χοϊνά;

— Ναι... Κοντά στις φωτιές... Πές μου κάτι, άδελφέ. Ξέρεις πού θά κáφουν την Παρθένο;

— Μέσα στη μεγάλη ύπόγεια παγόδα... Κάμισε γρήγορα για νά

προφτάσετε. Κοντεύουν μεσάνυχτα.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ έσκυψε στον Καμμάουρι.

— Γρήγορα, του έλεε. Η φτωχή μου Άντα κινδυνεύει.

Ο Καμμάουρι άρχισε νά τραβά ή κουπί μ' όλη του ή δύναμη. Η βάρκα έτρεχε χτυπώντας κάθε τόσο πάνω στα πτώματα, που επέπλεαν στο νερό. Βγήκε τέλος στο αντίθετο μέρος.

— Γρήγορα, γρήγορα! Ξαναφώναξε ό Τρεμάλ-Ναϊκ. Τά μεσάνυχτα ή Άντα θ' άνεβή στην πυρά.

Η βάρκα, που δέν εύρισκε πιά εμπόδια στο δρόμο της, έσχίσε τώρα τά νερά του ποταμού με μεγάλη ταχύτητα. Στο βάθος ξεχώριζε ή άκρη της Ραϊμανγκάλ, με τό μεγάλο μπανιάν, που ύψονόταν εκεί.

Μία άστραπή φωτίσε όλη την περιοχή. Οι άκτες της Ραϊμανγκάλ φάνηκαν τελείως έρημες.

— Ο Σίβα είναι μαζί μας, έλεε ό Καμμάουρι.

— Γρήγορα, γρήγορα! Ξαναφώναξε ό Τρεμάλ-Ναϊκ, που στεκόταν στην πόρνη.

Η βάρκα έφτασε σέ λίγο στην άκτι.

— Άκουσες τίποτα; ρώτησε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Όχι, άπάντησε ό Καμμάουρι. Φαίνεται, ότι οι δολοφόνοι βρίσκονται όλοι στα ύπογεια.

— Θέλει νάβθης μαζί μου;

— Θα σ' άκολουθήσω, άφέντη.

— Άς κατεβούμε τότε. Η θά σώσουμε την Άντα, ή θά πεθάνουμε κι' έμεις.

Πιάστηκαν από τά χλαδιά κι' άνέβηκαν ως την κομμένη κορυφή του «μπανιάν». Η τίγρις τους έφτασε με μερικά πηδήματα.

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

— Ένα... δύο... τρία... Τρίδυμα νύκτα Κατίνα;

Μία μαύρη τούπα έχασε μπροστά τους. Άλλ' οι άστρατές, που συνεχίζονταν πάντα, τους έδειξαν μερικά στηρίγματα, που έφταναν ένα είδος σάλας.

— Κατεβαίνω πρώτος, έλεε ό Τρεμάλ-Ναϊκ, που χώθηκε στο κενό.

Ο Καμμάουρι κι' ή Ντάρμα τον άκολουθούσαν.

Έφτασαν έτσι στο βάθος ενός πηγαδιού, που ήταν σκαμμένο μέσα στο βράχο.

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΩΝ

Τό σκοτάδι εκεί μέσα ήταν πνιγνό. Προς τά που έπρεπε νά διευθυνθούν; Πού βρίσκονταν ή ύπογεια παγόδα;

Άλλ' ό Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ό Καμμάουρι δέν ήταν άνθρωποι, που μπορούσαν νά ύποχωρήσουν. Άκουμπάονταν τά χέρια στον τοίχο, άρχισαν νά προχωρούν ό ένας πίσω από τον άλλο. Έψαχναν ταυτόχρονα με τά πόδια τους τό έδαφος, για νά μήν πέσουν σέ κανένα λάκκο.

Έφτασαν έτσι μπροστά σ' ένα είδος πύλης και σταμάτησαν εκεί, τεντώνοντας τ' αυτιά τους.

Άλλά δέν άκουσαν τίποτα.

— Αυτό σημαίνει πως τό μαρτύριο δέν άρχισε ακόμη, ψιθύρισε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Κι' έγώ τό πιστεύω, συμφώνησε ό Καμμάουρι. Διαφορετικά, θ' άκούγαμε θόρυβο.

— Η καρδιά μου, ωστόσο, χτυπάει πολύ δυνατά.

— Είναι από ή συγκίνηση, άφέντη.

— Πού, άραγε, βρίσκεται ή παγόδα;

— Άς προχωρήσωμε, άφέντη. Άλλά δέν πρέπει νά κάνωμε θόρυβο.

— Πιάσε ή Ντάρμα.

Πίσω από την πύλη βρίσκονταν χίμαιρα σκαλοπάτια, που άρχισαν νά τά κατεβαίνουν. Έφτασαν έτσι σέ μία κατηφορική σκά.

— Βλέπεις τίποτα; ρώτησε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Όχι, άπάντησε ό Καμμάουρι. Μου φαίνεται πως τυφλώθηκα... Η στοά αυτή θά μάς φέρεται, στην ύπόγεια παγόδα.

— Άς προχωρήσωμε... Είναι

— Δέν έξω, άπάντησε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

Τέντωσαν κι' οι δύο τ' αυτιά τους, συσπώντας την άναπνοή τους. Τό βουητό έρχόταν από μπροστά, ένα πάνω από τά κεφάλια τους άκούγονταν ένας άλλος θόρυβος, όπως του νερού που κατακυλάει. Και, ξαφνικά, στο θόλο που άλωνόταν πάνω από τά κεφάλια τους, φάνηκε μία μικρή λάμψη, που έδωσε άμέσως.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ό Καμμάουρι κυριεύθηκαν από μία άόριστη άνησυχία κι' έφεραν τά χέρια στα πιστόλια τους.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Η μυστηριώδης λάμψη εμφανίστηκε πάλι κι' ύστερα ξανάβλεψε όλος και την πρώτη φορά. Ήταν σαν ένας φωτεινός δίσκος, που βου-

ίσιως μεσάνυχτα... Δυστυχισμένη Άντα!

— Σιγά, άφέντη. Μπορεί νά μάς άκούσουν.

— Άς προχωρήσωμε, άφέντη.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ προχωρούσε σά μεθυσμένος μέσα στο σκοτάδι. Κάθε στιγμή, που περνούσε, του φαινόταν χρόνος. Δέν έπαυε πιά ναμιά προφύλαξη. Άλλ' εύτυχώς, ό θόρυβος από τις βουγιές, που συνεχίζονταν πάντα, σκέπαζε κάθε άλλον.

Ο κυνηγός της μαύρης ζούγκλας έπεσε, ξαφνικά, πάνω σ' ένα μυτερό άντικείμενο, που του έσχισε τά ρούχα και τον πλήγωσε.

Σταμάτησε άμέσως.

— Ποιός είναι εκεί; ρώτησε, ύψωνοντας τό μαχαίρι του.

— Τι τρέχει, άφέντη; ρώτησε ό Καμμάουρι, που άκολουθούσε μερικά βήματα πίσω, μαζί με ή Ντάρμα.

— Κάποιος είναι εδώ κοντά μας, άπάντησε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Πού;... Τόν είδες;

— Όχι. Άλλ' έπεσα πάνω στην αλχημική λούγκη, που με πλήγωσε έλαφρά.

— Η Ντάρμα, ωστόσο, δέν έδειξε κανένα σημάδι άνησυχίας.

— Δέ μπορεί νά έκανα λάθος...

— Τι θά κάνωμε τώρα;

— Θα προχωρήσωμε...

Κι' ώριμσε προς τά εμπρός. Άλλ' αυτή ή φορά, ή αλχημική λούγκη γόηθηκε μέσα στις σάρκες του. Άπλωσε τότε τό χέρι του...

Αυτή ή λούγκη βρισκόταν σ' οριζόντια θέση, στο ύψος του στήθους του. Προσπάθησε νά την μετακινήσει, αλλά δέν τό κατάφερε.

— Τι σημαίνει αυτό; ψιθύρισε. Αυτή ή λούγκη πρέπει νά είναι χωμένη μέσα στον τοίχο...

Ξαναβάζε με τά χέρια του και βρήκε λίγα προς τά δεξιά και δευτέρα λούγκη. Έπειτα τρίτη...

— Πρόκειται ίσως για ένα μέσον προστασίας, ψιθύρισε.

Έκανε μερικά βήματα προς τά άριστερά. Και, ξαφνικά, τό κεφάλι του σκόνησε σ' ένα χαμηλό θόλο, ενώ τά πόδια του συνάντησαν ταυτόχρονα ένα σκαλοπάτι.

Κατέβηκε τέσσερα ή πέντε σκαλοπάτια κι' έπειτα σταμάτησε. Τό χέρι του έσμιξε μ' εκείνο του Καμμάουρι, που έρχόταν από πίσω, μαζί με την Ντάρμα.

— Άκούς αυτό τό βουητό, άφέντη; ρώτησε ό Καμμάουρι. Τι νά είναι;

— Δέν έξω, άπάντησε ό Τρεμάλ-Ναϊκ.

Τέντωσαν κι' οι δύο τ' αυτιά τους, συσπώντας την άναπνοή τους. Τό βουητό έρχόταν από μπροστά, ένα πάνω από τά κεφάλια τους άκούγονταν ένας άλλος θόρυβος, όπως του νερού που κατακυλάει. Και, ξαφνικά, στο θόλο που άλωνόταν πάνω από τά κεφάλια τους, φάνηκε μία μικρή λάμψη, που έδωσε άμέσως.

Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κι' ό Καμμάουρι κυριεύθηκαν από μία άόριστη άνησυχία κι' έφεραν τά χέρια στα πιστόλια τους.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Η μυστηριώδης λάμψη εμφανίστηκε πάλι κι' ύστερα ξανάβλεψε όλος και την πρώτη φορά. Ήταν σαν ένας φωτεινός δίσκος, που βου-

ΔΕΝ υπάρχει άνθρωπος που νά μήν έπαθε «κράμπες», αυτήν την ξαφνική και τόσο άδύνηρη σύσπασι που άκίνηται τους μύς και φέρνει ένα κρύο και γλοιώδη ιδρώτα.

Κανονικά, οι μύς του σώματός μας συσπώνται από χαλαρώνονται διαδοχικά, αλλά μ' ένα τακτικό και ρυθμικό τρόπο. Έτσι, οι μυϊκές ίνες που τους άποτελούν, βρίσκονται σέ μία συνεχή έναλλαγή έργασίας και άναπαύσεως.

Αν όμως τό νεύρο που κινεί ένα μύν έρεθισθή πολύ από κάποια αίτία, τόν ύποχωρεί τότε νά μένη σέ μία μόνιμη και υπερβολική σύσπασι. Αυτό άκριβώς είναι ή «κράμπα».

Ένας από τους λόγους που προκαλούν αυτό τον έρεθισμό των νεύρων, είναι ή έλλειψι ασβεστίου στο αίμα. Η κυριώτερη πηγή ασβεστίου για τόν οργανισμό μας είναι τό γάλα. Τό ασβεστίο όμως αυτό δέν άπορροφάται, άν δέν υπάρχει στή διαίτά μας άρκετή βιταμίνη Β.

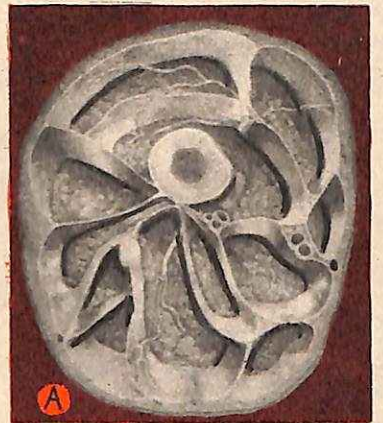
Στό διάστημα λοιπόν της έγκυμοσύνης, τό έμβρυο άφαιρεί μία μεγάλη ποσότητα ασβεστίου απ' τόν οργανισμό της μητέρας, για τό σχηματισμό των οστών του. Έτσι, άν ή έγκυος δέν παίρνει άρκετό γάλα και βιταμίνες σέ χάρη, είναι πολύ πιθανό νά υποφέρει από «κράμπες».

Τά ραχιακά παιδιά είναι, εύτυχώς, σπάνια στην έποχή μας. Όταν όμως ένα παιδί έχη ραχιατισμό, που οφείλεται γενικά σέ έλλειψι βιταμίνης D, είναι συγχρόνως ύποκείμενο σέ «κράμπες».

Σπανιώτερη αίτία έλλειψεως ασβεστίου είναι μία πάθηση των παραθυρεοειδών αδένων. Οι μικροί αυτοί αδένες βρίσκονται στο λαιμό, πίσω απ' τό θυρεοειδή. Οι έσκαρσεις τους χρειάζονται άπαραιτήτως για ή διατήρηση της κανονικής ποσότητας ασβεστίου στο αίμα.

Σέ όσους πάσχουν απ' ή σπάνια αυτή άνωμαλία, γίνονται έλέσεις όσμωσης του παραθυρεοειδούς, για ν' αύξηθή τό άσβεστίο στο αίμα τους — και νά λείψουν συνεπώς οι «κράμπες».

Άλλη αίτία που προκαλεί «κράμπες», είναι μία έλαφρα αύξηση της αλκαλικότητας του αί-

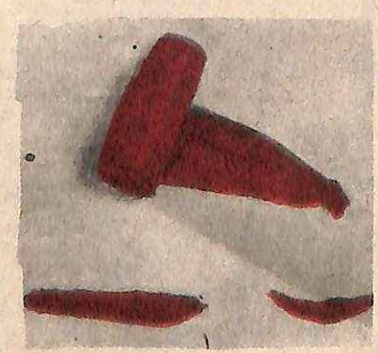

άλλες χρόνιες ασθένειες παρουσιάζουν αύξηση της αλκαλικότητας του αίματος και «κράμπες».

Σ' αυτές τις περιπτώσεις συνιστώνται από τους γιατρούς είτε έλαφροές διοξειδίου του άνθρακος είτε διοκία χλωριούχου άμμιονίου, για την αύξηση της όξύτητας του αίματος.

Ένας άλλος παράγων που έρεθίζει τά νεύρα — ίσως μάλιστα

Έ π ά ν ο: Α) Έγκάρσια τομή του μυός του μηρού, που δείχνει την πολύπλοκη κατασκευή του. Στή μέση περίπου, διακρίνεται ό τένων. Β) Κατά μήκος τομή του ίδιου μυός. Δ ε ξ ί α: Διάφορα παράξενα πράγματα, που έθεωρούντο άλλοτε μαγικά φυλαχτά κατά της «κράμπας»: δέρμα από χέλι, ένα λαγοπόδαρο, ένα «σηπρόνι» πετεινού...

σκοτών πάνω στα τοιχώματα της στοάς.

— Καταλαβαίνεις τίποτα, αφέντη; ούτως ή άλλως, Καμμιανοί.

— Νομίζω, ότι ναι, απάντησε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Φαίνεται πως πάνω από το κεφάλι μας περνάει κάποιο ποτάμι ή κάποιο ρέμμα.

— Κι' αυτή η λάμψη;

— Είναι ίσως κάποιος φακός από γυαλί ή από κρύσταλλο.

— Κι' αν μας παρακολουθούν;

— Είτε μάς παρακολουθούν είτε όχι, δε θα χάσω βήμα προς τα πίσω. Τα μεσάνυχτα πλησιάζουν.

— Την έχω άσχημα, αφέντη. Νοιώθω ένα κρύο σ' όλο μου το σώμα... Αυτά τα σκοτάδια κι' αυτή η σιωπή με κάνουν να φοβάμαι.

— Πώς σου φαίνεται η Ντάμα;

— 'Η Ντάμα είναι ήπικη.

— Αυτό δείχνει, ότι ο έχθρος δε βρίσκεται άκονη κοντά. 'Ας προχωρήσουμε.

Συνέχισαν την πορεία τους άναμεσα από τα κούνα και όγροά σκοτάδια. 'Η στοά, που άκολουθούσαν, έλλοτε ανέβαινε κι' έλλοτε κατέβαινε και πολλές φορές έπρεπε να προχωρούν με το κορμί λυγισμένο στα δύο.

Πέρασαν έτσι κάμποσα άκονη λεπτά, που τους φάνηκαν άδύνα. Οι δύο κυνηγοί είχαν πια την έντύπωση, ότι άκολουθούσαν λανθασμένο δρόμο και σέφτονταν να ξαναγυρίσουν στα βήματα τους, όταν, ξαφνικά, είδαν μια μεγάλη φλόγα, που ύψωνόταν κοντά μέση της στοάς.

Κοντά σ' αυτή τη φλόγα ήταν καθισμένος ένας μισόγυμνος 'Ινδός. Στο στήθος του ξεχώριζε καθαρά το φίδι με το γυναικείο κεφάλι.

— 'Επί τέλους! ψιθύρισε ο κυνηγός της μαύρης ζούγκλας. Είχα άρξήσει να φοβάμαι πως αυτά τα ύπογεια ήταν άκατοίκητα. Βλέπεις, Καμμιανοί;

— 'Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας Τούνγκ, που μάς έμποδίζει να προχωρήσουμε.

— Και που ν' αυτό θα τον σκοτώσουμε.

— Δεν είναι καλύτερο να τον αποφύγουμε;

— Θα πρέπει να γυρίσουμε στα βήματά μας κι' αυτό έγω τούλάχιστον δεν θα το κάνω.

— 'Αν φωνάξη, θα μάς πέσουν όλοι άπάνω.

— Αυτός ο άνθρωπος μάς έχει γυρισμένες τις πλάτες κι' η Ντάμα μπορεί να πλησιάσει άθόρυβα.

— 'Αφέντη, το πρόβλημα είναι επικίνδυνο...

— Είμαι άπορασιμένος να τα παίζω όλα για όλα, Καμμιανοί.

Έσκηψε άμέσως πλάι στην τρύπα και της ψιθύρισε στο αυτί σαν να μωρούσε να τον καταλάβει:

— Βλέπεις αυτό τον άνθρωπο, Ντάμα;

Το θηρίο έδειξε τα δόντια του.

— Ποέπει να του πηδήσεις στο λαιμό, μικρούλα μου.

— 'Η τίγρις κίτταξε τον αφέντη της κι' έπειτα τον 'Ινδό. Τα μάτια της πέταξαν αστραπές.

Είχε καταλάβει.

Το θηρίο έριξε μια τελευταία ματιά στον Τσεμάλ-Ναϊκ κι' έπειτα άρχισε να προχωρή άθόρυβα, κουνώντας την ουρά του, όπως οι γάτοι όταν είναι όργισμένοι. Προχωρούσε από το μέρος όπου το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό.

— 'Ο 'Ινδός στεκόταν πάντα με τις πλάτες γυρισμένες προς το μέρος τους.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ κι' ο Καμμιανοί, με τις καρμπίνες στο χέρι, παρακολουθούσαν με άγωνία τις κινήσεις του θηρίου. Οι καρδιές και των δύο χτυπούσαν δυνατά. 'Ηταν άρεχτό να βγάλει μια φωνή ο 'Ινδός, για να ξεσηκωθούν στο πόδι όλοι οι έχθροί τους.

— Θα πετύχη; ούτως ή αλά ο Καμμιανοί.

— 'Η Ντάμα είναι έξυπνη, απάντησε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Κι' αν άποτύχη;

— Θα δώσουμε μάχη... Πάψε και ζύτα!

— 'Η Ντάμα εξακολουθούσε να προχωρή άθόρυβα. Σταμάτησε ξαφνικά και μαζεύτηκε στα πισινά της πόδια.

Πέρασαν δυο τρία δευτερόλεπτα. 'Η Ντάμα έκαμε κατόπιν ένα τεραστίο πήδημα.

— 'Ο άνθρωπος και το θηρίο κυλίστηκαν άμέσως κατά γης. 'Ακούστηρε κατόπιν ένα τοξίμο, σαν να έσπαξε κάποιο κόκκαλο... Τα νύχια της Ντάμας είχαν κολλήσει μέσα στις σάρες του 'Ινδού, ενώ τα δόντια της ώργωναν το λαιμό του.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ κι' ο Καμμιανοί έτρεξαν άμέσως.

— Μπροάβο Ντάμα! είπε ο κυνηγός της μαύρης ζούγκλας περνώντας το χέρι του στη ράχη του ζώου.

— 'Ο 'Ινδός δεν έδινε πια σημεία ζωής. Το αίμα έτρεχε άρθνο από μια μεγάλη πληγή που είχε στο λαιμό.

— 'Η Ντάμα δε θα μπορούσε να κάνει καλύτερα τα πράγματα, είπε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Βλέπεις πως

είχα δίκιο να βασίζομαι σ' αυτήν... 'Εχω τώρα περισσότερες ελπίδες ότι θα μπορούμε να σώσουμε την άγαπημένη μου.

— Κι' έγω το πιστεύω, αφέντη, συμφώνησε ο Καμμιανοί. Φαντάζομαι τι τρόμο θα πάρουν οι έχθροί μας, όταν θα την ιδούν να πηδάει άνάμεσα τους... Θα το βλέπουν όλοι στα πόδια.

— Κι' έτσι, θα μπορούμε ν' άπελευθερώσουμε την 'Αντα.

— 'Αλλά που θα την πάμε κατόπι;

— Στην καλύβα, που άλλοι; Θα ιδούμε ύστερα αν πρέπει να την μεταφέρουμε στην Καλκούτα ή και πιο μακριά άκονη.

— Άκουσε, αφέντη...

— 'Ενας διαπεραστικός ήχος έφτασε από μακριά στ' αυτιά τους.

— 'Η «ραμίνγκας»! είχαν κι' οι δυο με μια φωνή.

— 'Ο ήχος απλώθηκε σαν παράξενο δονητό μέσα στις στοές. 'Ηταν όμοιος μ' εκείνον που είχαν άκούσει τη νύχτα που είχαν πρωτοβγή στη Ραϊμανγκάλ, για να βρουν τον Χούντι.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ άνατοίχιασε.

— Μεσάνυχτα! είπε. 'Αντα άγαπημένη μου!

— Και, χωρίς να προσθήσει τίποτα άλλο, άρχισε να τρέχει μέσα στη στοά, άκολουθούμενος από τον Καμμιανοί και την τίγρη. Δεν ήταν πια άνθρωπος αλλά θηρίο. Τα μάτια του έβγαζαν αστραπές κι' ένοιωσε πως οι δυνάμεις του είχαν εξακονταπλασιασθεί. Θα μπορούσε να τα βάλλει με γίλιους 'Ινδούς.

— Οί νότες της «ραμίνγκας» άκούγονταν πάντα. Και μαζί μ' αυτές έφτανε ένα δονητό, σαν πολλοί άνθρωποι να μιλούσαν μαζί.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ έτρεχε σαν μαινόμενος ταύρος μέσα στις στοές, που διαδέχονταν ή μια την άλλη.

— Και, ξαφνικά, αντίκρισαν στο βάθος μιας στοάς μια μεγάλη λάμψη. Οί φωνές δυνάμωσαν ταυτόχρονα.

— 'Εδω είναι! δονήθηκε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— 'Ο Καμμιανοί χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του, για να μπορέσει να τον κάμει να σταματήσει.

— Ούτε βήμα περισσότερο, του είπε.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ γύρισε άγριομένος προς το μέρος του.

— Άρσίσε με! του φώναξε επιτακτικά.

— 'Αν άγαπάς τη ζωή της 'Αντα, ούτε βήμα περισσότερο του ξαναείπε ο Καμμιανοί. Με την όρ-

μή που τρέχει, θα καταστρέψω και την 'Αντα και όλους μας...

— Άρσίσε με να προχωρήσω μπροστά και ύποσέσου μου ότι δεν θα κάνεις τίποτα, προτού συνεννοηθούμε.

— Σου το ύπόσχομαι, απάντησε ο Τσεμάλ-Ναϊκ, προσπαθώντας να ήσυχήσει. Προχώρησε.

— 'Η στοά αυτή οδηγούσε σ' ένα είδος πελώριας σπηλιάς. Καμμιανοί πίσω από μια μεγάλη κολώνα, μπορούσαν να βλέπουν, χωρίς τον κίνδυνο ν' άνακαλυφθούν.

— 'Ενα παράξενο θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια τους.

— 'Η σπηλιά αυτή ήταν σχηματική μέσα στον κόκκινο γρανίτη, όπως κι' οι περιφρούροι ναοί της 'Ελλάδας. Είχαν τέσσερες κολώνες, που στολίζονταν με κεφάλια λιονταριών, έλεφάντων και θεών, ύποβάσταζαν το όλο της.

— Στη βάση κάθε κολώνας εικονίζονταν ή Παρθάτι, θεά του θανάτου, καθισμένη πάνω σ' ένα λιοντάρι, και ή θεά Γρανέσα, με τους δκτώ βραχιόνες της, καθισμένη πάνω σε δυο έλεφαντες, που έσηγαν τις προβοσκίδες τους πάνω από το κεφάλι της.

— Στις γωνίες της σπηλιάς βρίσκονταν τα άγάλματα του Σίβα και στη μέση μια τερατόμορφη θεά, που ή κόκκινη γλώσσα της έβγαίνε από το στόμα και που από τη μέση της χρεμόνταν κροάνια και κομμένα χέρια. 'Ηταν όμοια μ' εκείνη, που ο Τσεμάλ-Ναϊκ είχε δει μέσα στην παγόδα.

— Από το όλο, που στολίζόταν με άνάγλυφες παραστάσεις, χρεμόνταν πολυάριθμες μπρούντινες λάμπες, που σκόρπιζαν δλόγυρα ένα κρύο γαλαζωπό φως.

— Σαράντα μισόγυμνοι 'Ινδοί, με το συμβολικό φίδι στο στήθος, το λάσσο γύρω στη μέση και το μαχαίρι στη ζώνη, κάθονταν σταυροπόδι σαν τους Μουσουλμάνους, γύρω στο άγαλμα της τερατόμορφης θεάς. 'Ενας απ' αυτούς είχε πλάι του ένα «χάουν», δηλαδή ένα πελώριο ταμπούρλο, στολισμένο με φτερά και τριζες και κάθε τόσο το χτυπούσε με τα χέρια του.

— 'Ο βαρύς ήχος τον απλώνονταν σ' όλη τη σπηλιά και ξεχνόνταν στις γειτονικές στοές.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ κίτταξε με άγωνία δεξιά κι' άριστερά, προσπαθώντας να ξεχωρίσει την άγαπημένη του. 'Αλλά δεν την είδε πουθενά.

— Πού είναι ή 'Αντα; ορώθηκε.

— Κι' άμέσως τα μάτια του έλαμψαν από χαρά.

— Δεν την έφεραν άκονη, πρόσθεσε. 'Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Σίβα!

— Μή μιλάς δυνατά, αφέντη, του σύστησε ο Καμμιανοί. 'Αν οι έχθροί μας είναι μόνο αυτοί που βρίσκονται έδω, δε νομίζω πως θα είναι δύσκολο να γλυτώσουμε την 'Αντα.

— Κι' έγω το πιστεύω, απάντησε ο κυνηγός τ'— μαύρης ζούγκλας. Θα τους ξεαστρέψουμε όλους!

— Σιγά, αφέντη...

— Το «χάουν» χτύπησε δώδεκα φορές. Οί σαράντα 'Ινδοί σηκώθηκαν άμέσως σαν ένας άνθρωπος.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ ένοιωσε ένα σφιέσιμο στην καρδιά και στηρίχτηκε στην κολώνα, για να μην πέσει.

— Μεσάνυχτα, είπε, με πνιγμένη φωνή.

— 'Ησυχία, αφέντη, του σύστησε ο Καμμιανοί.

— Μια πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή στο βάθος κι' ένας 'Ινδός υψηλός και κοκκαλιάρης, που το πρόσωπό του πλαισιωνόταν από μια μαυρή γενειάδα, μπήκε μέσα στη σπηλιά. Φορούσε ένα ράσο από κίτρινο μεταξωτό ύφασμα.

— Χαίρε, Σουγιοντάνα, γιγέ του ιερού νερού του Γάγγη, φώναξαν οι σαράντα 'Ινδοί.

— Δόξα στη θεά Κάλι και στα τέκνα της, απάντησε ο Σουγιοντάνα.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ, βλέποντας αυτό τον άνθρωπο, έτοιμάστηκε να όρμήσει μέσα στη σπηλιά. 'Αλλ' ο Καμμιανοί τον συγκράτησε:

— Μην κάμεις τίποτα, αφέντη, του είπε.

— Τον βλέπεις αυτό τον άνθρωπο; μούγκρισε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Τον ξέρω, απάντησε ο Καμμιανοί. Είναι ο άρχηγός των έχθρων μας.

— Αυτός μούχωσε το μαχαίρι του στο στήθος.

— 'Ηθε ή ώρα για να πληρώσει!

— 'Ο Σουγιοντάνα προσκίνησε την τερατόμορφη θεά, ψιθύρίζοντας μερικές άκατάληπτες λέξεις. Γύρισε ύστερα στους 'Ινδούς που τον περιτοίχιζαν.

— Τέκνα μου, ο Μανσάνι πέθανε, τους είπε. Σήμανε, λοιπόν, ή τελευταία ώρα της 'Παρθένου της Παγόδας.

— 'Η «Παρθένος της Παγόδας» θα πεθάνει, απάντησαν οι όπαδοί του.

— Δυό απ' αυτούς έφεραν στο στόμα τους δυο μεγάλες σάλπιγγες κι' έπαίξαν ένα λυπητερό σκοπό.

— Την ίδια στιγμή, καμιά εκατοστή 'Ινδοί, που ήταν φορτωμένοι με μεγάλα κούτσουρα, ώρμησαν μέσα στη σπηλιά κι' άρχισαν άμέσως να φτιάνουν μ' αυτά μικρούς σωρούς μπροστά στο άγαλμα της θεάς.

— Τους άκολουθούσαν κάμποσες μπανιαντέρες, που σχημάτισαν ένα μεγάλο κύκλο γύρω στο άγαλμα κι' άρχισαν να χορεύουν έναν άργό χορό. Σκόρπιζαν ταυτόχρονα άρώματα.

— 'Ηταν πολύ όμορφες αυτές οι μπανιαντέρες και φορούσαν όλες λεπτές θώρακες από χρυσάφι, στολισμένες με όφραιότατα διαμάντια. Κοντές κόκκινες φούστες έκρυβαν τη μέση τους και το επάνω μέρος των μηρών. Οί χουσοί κοίκοι, που στόλιζαν τα μπράτσα και τα πόδια τους, σκόρπιζαν ένα λεπτό μεταλλικό ήχο σε κάθε κίνησή τους.

— 'Ο ρυθμός του «χάουν» και των άλλων όργάνων, γινόταν όλοένα και πιο γρήγορος. Και το ίδιο γρήγορες γίνονταν και οι κινήσεις των χορευτριών.

— 'Ο χορός αυτός κράτησε κά-

ποσα λεπτά. 'Επειτα σταμάτησε. Οί μπανιαντέρες άγγιξαν τότε με το μέτωπό τους το άγαλμα της θεάς κι' έπειτα άποτραβήχτηκαν, σιωπηλές και ύπτεροχες, σε μια γωνία της σπηλιάς.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ κατάλαβε, ότι ή μεγάλη στιγμή είχε φτάσει.

— Καμμιανοί! τσαύισε.

— Θάρρος, αφέντη! απάντησε ο πιστός συντροφός του.

— Το κεφάλι μου γυρίζει, είπε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Δεν ξέρω πια τί πρέπει να κάνω.

— Άκούστηκε από μακριά ο ήχος ταμπούρλων.

— 'Ο ήχος αυτός πλησίαζε όλοένα.

— Έρχονται! μούγκρισε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— 'Η Ντάμα κουνούσε την ουρά της, πράγμα που έδειχνε πως ήταν όργισμένη.

— 'Η πόρτα του βάθους άνοιξε και πάλι κι' απ' αυτήν μπήκαν δέκα 'Ινδοί, που κρατούσαν στα χέρια τους μεγάλα πέλματα δογεία, σκεπασμένα με δέματα. Πίσω απ' αυτούς φάνηκαν καμιά είκο-

σαρά άλλοι, που κρατούσαν στα χέρια τους μπρούντινες καμπάρες. Τους άκολουθούσαν δώδεκα ή δέκα πέντε άλλοι με τάμ-τάμ, ραμίνγκες κι' άλλα όργανα, που έκαναν ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

— Την κοπή έκλειναν μερικοί άλλοι 'Ινδοί με γυριστά σπαθιά. 'Ανάμεσα τους βάδιζε ή 'Αντα. Φορούσε το χρυσό θώρακά της, που ήταν καταστόλιστος με διαμάντια και κάτω απ' αυτόν ένα άσπρα-φαινο φόρεμα από λευκό μεταξί. Τα μαλλιά της έπεφταν έξπλεκα πάνω στους ώμους της.

— 'Η δυστυχήμένη νέα ήταν κατακτινην σαν πτώμα. Οί μακροίς ύψις και τα πότα με ό-πιο, που την άνάγκαζαν να πηγή, την είχαν εξαντλήσει.

— Μόλις μπήκε στη σπηλιά, μερικοί από τους 'Ινδούς, που το ντύσιμό τους έδειχνε πως κατείχαν κάποια άνώτερη θέσι στην ιεραρχία της δογανώσεως, έτρεξαν να την περιστοιχίσουν κι' άρχισαν να έξυμνούν το θάρρος και τον ήρωισμό της, ενώ ταυτόχρονα της

ύποδγονταν αιώνια ευτυχία στον παράδεισο της Κάλι.

— 'Η μοιραία στιγμή πλησίαζε. Τα ταμπούρα έκαναν τώρα ένα δαιμονισμένο θόρυβο κι' οι ραμίνγκες έξέσιζαν τον αέρα με τους διαπεραστικούς ήχους τους.

— Οί 'Ινδοί ώδήγησαν την 'Αντα στο κέντρο του κυκλού, που σχημάτιζαν οι σωροί των ξύλων. 'Επειτα, άποτραβήχτηκαν ένας-ένας κι' ή δυστυχήμένη νέα έμεινε μόνη.

— 'Ο Σουγιοντάνα πήρε τότε ένα άναμένο δαυλί κι' άρχισε να βάζει φωτιά στις εύφλεκτες ύλες, που ύπνηχαν στη βάση κάθε σωρού. Μεγάλες φλόγες ανυψώθηκαν άμέσως.

— 'Η Άντα κατάλαβε πως ήταν χαμένη. Κι' ή σκέψη της έτρεξε αυτή την υπέροχη στιγμή στον άνθρωπο που αγαπούσε.

— Τσεμάλ-Ναϊκ! φώναξε.

— Μιά άλλη φωνή, άγνοια και τρομερή, άκούστηκε από το αντίθετο μέρος της σπηλιάς:

— 'Απάνω τους, Ντάμα!

— 'Η τίγρις δεν περίεμενε να ξανακούσει αυτή τη διαταγή. 'Εβγαλε άμέσως ένα άγριο μουνγκητό και με μερικά πηδήματα βοήθησε άνάμεσα στους στραγγαλιστές.

— Φωνές φρίκης και τρόμου άκούστηκαν μέσα στην ύπογεια σπηλιά.

— 'Απάνω τους, Ντάμα! ξανακούστηκε ή φωνή του Τσεμάλ-Ναϊκ.

— 'Αντήχησαν κατόπιν τέσσερες πυροβολισμοί και ισάριθμοι 'Ινδοί έαπλώθηκαν νεκροί στο έδαφος.

— Τα ύπολοιπα έγιναν με άστροπια ταχύτητα. 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ πέρασε από σίφουνας άνάμεσα από τον κυκλό της φωτιάς, άρπάξε την 'Αντα, που είχε σωριασθή λιποθύμη στο πάτωμα και ξαναγύγρε προς το μέρος της στοάς, άκολουθούμενος από τον Καμμιανοί και την Ντάμα.

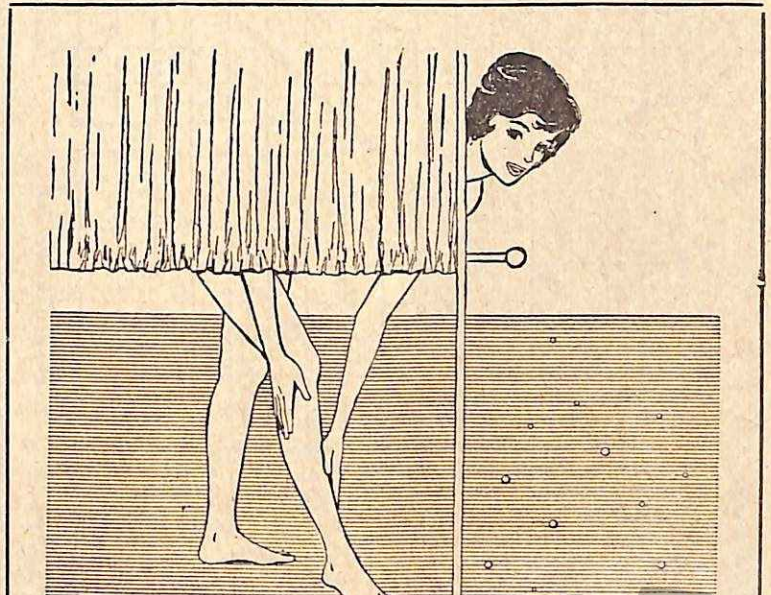
— ΣΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ

— Οί ύπόγειες στοές της Ραϊμανγκάλ είχαν πολύ μεγαλύτερη έκταση κι' ήταν περισσότερες λαβυρινθώδεις από εκείνες της Μάβα-λιπούρα ή της 'Ελλάδας. 'Αλλες απ' αυτές απλώνονταν όλοισες, άλλες σχημάτιζαν μιανόδρομο, άλλες ήταν υψηλές κι' από άλλες μόλις θα μπορούσε να περάσει ένας άνθρωπος σκυτά. 'Εδω κι' εκεί, έξέ άλλου, έχαναν πηγάδια, που κι' αυτοί οι στραγγαλιστές ίσως δεν τα ήξεραν όλα. Αυτές οι στοές κι' αυτά τα πηγάδια έφταναν ως τα έγκατα της γης. 'Ηταν το έργο άναριθμητών γενεών, που κάθε μια συμπλήρωνε, τροποποιούσε ή επέξτετεινε ότι είχαν φτιάξει οι προηγούμενες. 'Αλλ' όπως ήταν έμπομενο, οι νεώτερες γενεές δεν κατάφεραν να διευρύνουν στην εργασία, που είχαν κάνει οι προηγούμενες, ή συγκέντρωναν την προσοχή τους σε μια όπισμένη άκτινα κι' άδιαφορούσαν για το τί βρισκόταν πέρα απ' αυτή. 'Ετσι, πολλά μέρη των ύπογειων στοών παρέμεναν άγνωστα ή άνεξερεύνητα.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ, αφού άπαξε την 'Αντα, ούχτηκε στην πρώτη στοά, που βρέθηκε μπροστά του, χωρίς να ξέρη ποια ήταν, ούτε που θα τον ώδηγόσε. Για τη στιγμή, το μόνο που σκεπτόταν, ήταν, ότι έπρεπε ν' άπομακρυνθή όσο το δυνατόν περισσότερο και γρηγορότερα.

— Κρατούσε πάντα στα χέρια του τη λιποθυμισμένη 'Αντα. 'Αλλά του φαινόταν άνάλαφρη σαν πουλάκι. 'Η σκέψη ότι έπρεπε να τη σώσει, τούδινε καινούργιες δυνάμεις.

— 'Ο Καμμιανοί τον άκολουθούσε με μεγάλο κόπο στο τελλόλο αυτό τρέξιμο, ενώ ή Ντάμα έκανε

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ!

Έχει διαπιστωθή από έπιστημονικές έρευνες, ότι άποφασιστικός παράγων για την νεανική φρεσκάδα του δέρματος είναι ή περιεκτικότητα του εΐς υγρόν. Με την πάροδο όμως του χρόνου, το δέρμα δεν συγκρατεί την ποσότητα του υγρού που χρειάζεται, κι' έτσι, άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μοναδική λύσις

...είναι ή NIVEA που σάς παρέχει την δυνατότητα να έξουδετερώσετε αυτό το μειονέκτημα!

Κρέμα NIVEA

— 'Η κρέμα NIVEA, χάρις στα ύγρο-δημιουργά συστατικά της, δίνει στο δέρμα να πιή και άποκαθιστά την ίσορροπία του υγρού. Το δέρμα ξαναπαίρνει το χαμένο υγρό του, τρέφεται και γίνεται πάλι φρέσκο και άνθηρό με όφαιτο ροδαλό χρώμα.

Γαλάκτωμα NIVEA

— Άνοίγει ένα νέο όδρο στην περιποίησι του δέρματος καθ' όσον το σώμα και προσφέρει στην κάθε γυναίκα την πολυτέλεια μιας όλοκληρωμένης περιποιήσεως.

Είναί ιδεώδες για το ντεμακιγιάζ.

— Χάρη στην είδική όφρώδη σύστασί του, το χιονόλευκο γαλάκτωμα NIVEA είσχωρε με έλαφρό μασάζ στο δέρμα, το τρέφει, το άναζωογονεί. 'Ετσι νιώθετε το σώμα σας φρέσκο και ξεκούραστο όλη την ήμέρα κι' ένα άίσθημα εύτυχίας σάς πλημμυρίζει!

Κρατούσε πάντα στα χέρια του τη λιποθυμισμένη 'Αντα.

— 'Αλλά του φαινόταν άνάλαφρη σαν πουλάκι. 'Η σκέψη ότι έπρεπε να τη σώσει, τούδινε καινούργιες δυνάμεις.

— 'Ο Καμμιανοί τον άκολουθούσε με μεγάλο κόπο στο τελλόλο αυτό τρέξιμο, ενώ ή Ντάμα έκανε

— 'Όταν τον πονάη ο κάλος του, θα βρέξη!

— Φαντάσου, Ορασύβουλε! Την ώρα πουλέιπες, μπήκαν διαρρήκτες στο σπίτι και μάς κατέκλεψαν.

— Δεν είναι έδω ο μπαμπάς σου; — 'Οχι. Σήμερα τον άντικαθιστώ έγω!...

μεγάλα πηδήματα, βγάζοντας κά-
που-κάπου υποκόμω μουνγκρητά.

Σταμάτησε, αφέντη, του
φώναξε ο Καμμιμουρί. Θά χα-
θούμε!

— Άλλ' ο Τρεμάλ-Ναϊκ συνέχιζε
πάντα τὸ τελλό τρεζέμου του.
Καί, ξαφνικά, έπεσε πάνω σ'
έναν τοίχο, πού τὸν ξφραζε τὸ
δρόμο. Αὐτὴ ἡ σύγκρουσις ἦταν
τόσο ἀπότομη, πὺν λίγο ξέφυγε ἡ
'Αντα νὰ τοῦ φύγι ἀπὸ τὰ χέ-
ρια.

— Έπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές,
ξφρτασε καὶ ὁ Καμμιμουρί μαζί με
τὴ Ντάμα.

— Πὺν βροχόμαστε, αφέντη;

— Ὁ δρόμος εἶναι κλεισμένος
μπροστὰ μου, ἀπάντησε ὁ κυνη-
γὸς τῆς μαύρης ζούγκλας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούστηκαν
ἀγριες φωνές καὶ μεγάλος θόρυ-
βος.

— Οἱ Τούγγιχ!...

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἄρχισε νὰ προ-
χωρήσῃ λοῦα. 'Αλλ' έπειτα ἀπὸ καμ-
μιὰ δεκαριά μέτρα, ξανάπεσε πά-
νω σ' έναν ἄλλο τοίχο. Τὸ ἴδιο
έγινε καὶ ὅταν πῆρε μιὰ ἄλλη δι-
ευθύνσι. Τὸ μέρος, ὅπου βροχόν-
ταν δὲν εἶχε ἄλλη ἔξοδο ἐκτὸς
ἀπὸ τὴ στοά, πὺν εἶχαν ἀκολου-
θήσει γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ.

— Κατάρα! βουχθήκηκε.

Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ
γυρίσῃ στὰ βήματά του, γιὰ νὰ
βοῇ μιὰ ἄλλη στοά, πὺν θὰ τὸν
ὀδηγοῦσε ἴσως στὴν ποθητὴ ἔξο-
δο. 'Αλλὰ φοβήθηκε μήπως πέση
πάνω σ' ἐκείνους πὺν τὸν κυνη-
γόναν. 'Αν ἦταν μόνος, δὲ θὰ
διτάζεε οὔτε στιγμὴ. 'Αλλὰ δὲ
μποροῦσε νὰ ἐκθέσῃ στὸν κίνδυνο
μιὰς συμπλοκῆς μέσα στὸ σκοτά-
δι τῆς γυνάικας πὺν λάτρευε.

Κι' ὥστόσο, έπρεπε νὰ βγοῖν
με κάθε τρόπο ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑ-
πόγεια σπηλιά, πὺν θὰ μποροῦσε
νὰ γίνῃ ὁ τάφος του.

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἀπόθεσε τὴν
'Αντα κάτω καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ
πρὸς ὅλες τὲς διευθύνσεις. Καί,
ξαφνικά, πῆρε μιὰ ἀπόφασι.

— Ντάμα! φώναξε.

— Ἡ τίγρις πλῆραισε.

— Θὰ μείνῃς κοντὰ σ' αὐτὴ
τὴ γυνάικα, τῆς εἶπε, σὰ νὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὸν καταλάβῃ. Δὲ θὰ
κινηθῇ ἀπὸ δῶ ἀν δὲ σὲ φωνά-
ξω καὶ θὰ κομματιάσῃς ὅποιον
θελήσῃ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Τί σκοπεῖς νὰ κάνῃς, ἀ-
φέντη; ρώτησε ὁ Καμμιμουρί.

— Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ,
ἀπάντησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ. Θὰ
προσπαθῶμε, λοιπόν, νὰ βροῦμε
μιὰ στοά, πὺν θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ
κινηθοῦμε πὺν ἐλευθερά. 'Ελα μαζί
μου... Νὰ ἔχῃς ἔτοιμο τὸ πα-
στόλι σου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.
'Αλλὰ δὲ θὰ πυροβολήσῃς χωρὶς
νὰ σοῦ πῶ.

— Ἀρχίσαν νὰ προχωροῦν μέσα
στὸ σκοτάδι. Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἔ-
ψαχνε πρὸς τὰ ἄριστερά καὶ ὁ
Καμμιμουρί πρὸς τὰ δεξιὰ.

Προχώρησαν ἔτσι κάμποσα βή-
ματα. 'Αλλὰ, ξαφνικά, σταμάτη-
σαν ἀντιματώμενα, τὴν ἀναπνοή
τους. Κάποιος ἢ κάποιον ἐρχόντα-
νε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Στ' αὐτὰ τους ξφρτασε σὲ λί-
γο ἕνας διάλογος.

— Βοήκεις τίποτα; ρώτησε μιὰ
φωνή.

— Ὁχι, ἀπάντησε δεύτερη.

— Φοβάμαι πὺς παραπλανηθή-
καμε...

— Ξέρεις πὺν ὀδηγεῖ αὐτὴ ἡ
στοά;

— Ἡ στοά σταματᾷ κάπου,
δὲν ξέρω ἀκριβῶς πὺν.

— Τάχουν μυστικὰ περά-
σματα;

— Ὁχι.

— Κρύπτες;

— Οὔτε. Τάχουε μόνο ἕνα
πηγάδι, ἀν θυμῶμαι καλά.

— Εἶναι μακριὰ;

— Πὺς θέλεις νὰ τὸ ξέρω μέ-

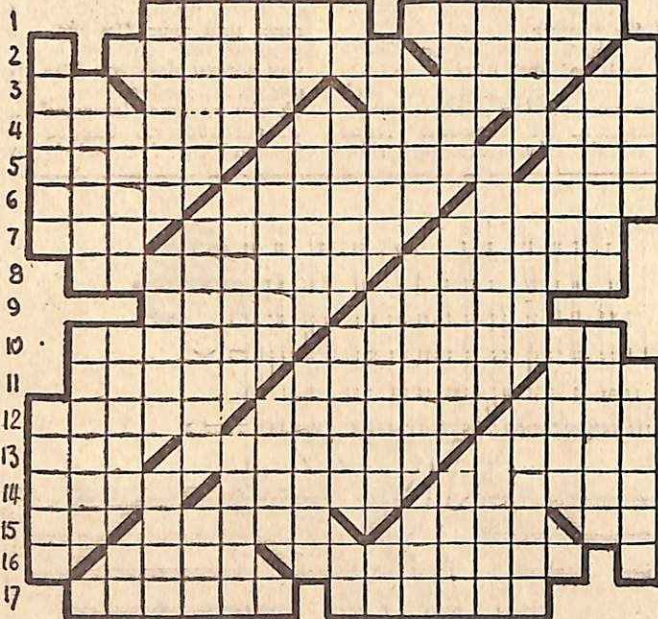
Τὸ σπειροειδές πῶς

ΑΡΙΘΜΟΣ 387

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Στένα συνδεμένη με τὴν ἀγ-
κυρία. — Συνδεμένη ἕνα σὺν-
ρο τραυματισμοῦ.
 - 2 Τὴν διειρεῖται ὁ φαντάρος. — Δὲ
λείπει ἀπὸ καμμιὰ ὄψα.
 - 3 Αἰγυπτιακὴ θεοτῆς. — Τίτλος
στὴν Τουρκία. — Ἀδελφὸς τοῦ
Μαυδσῶος. — Προσδιορίζει μέ-
γεθος.
 - 4 Καλοῖ. — Ἀρρώστια τῶν ἱπ-
ποδρόμων.

- 5 Πάω. — Πάω γὰ ἰσχύω, ἀ.
χρηστέομαι. — Ἐκτασί ἰσὺ με
100 τετραγωνικά μέτρα.
- 6 Ἀσυγκίνητος. — Φροῦτο. — Ἡ.
ρωϊκὸς ὁμογενὴς γαλλικοῦ μυθι-
στορῆματος.
- 7 Οὐκίλα. — Σαρακοσιανό. —
Ὀργάνον αἰσθήσεως.
- 8 Ἀπαραίτητες γιὰ νὰ κατασκευ-
αστῇ ὁ τιθῆσθε. — Ἐνα προ-
στίον τοῦ Πειραιῶς. — Κατά.
πληκτες, ἀναυδὲς (καθαρ.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 1 ποιεῖν. — Ἡ ἀπορία τοῦ ἀ.
πὺν ἕνα φαγητό γίνεται ἀμέ-
σως αἰσθητή.
- 2 Δὲ λείπει τώρα ἀπὸ κανένα
σάλονι. — Ἐλλήν πωλητής. —
Τελικὸς σύνδεσμος.
- 3 Περιφρονημένο ζῶο. — Φτηνὴ
τροφή. — Τέτοιες ἀμοιβές εἶ-
ναι σπάνιες (καθαρ.).
- 4 Κτηνική ἀντινυμία. — Εἶναι
ἀποσκευαστικά. — Δέντρα πὺν
θὰ βοήθῃ κοντὰ σὲ ποτάμια
(καθαρ.).
- 5 Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης κα-
τὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. —
Μηχανικὴ κατασκευά, πὺν ἀ.
ποβλεπεί στὴν κατασκευὴ ἑλα-
σμάτων.
- 6 Ἐορτὲς τῶν ἀρχαίων, πρὸς τι-
μὴν μεγάλῃς θεᾶς. — Παῖδι
τοῦ δρόμου.
- 7 Πράγματο, μέταλλο. — Τὰ κα-
ρίτσια αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀκόμα
ἀνταρτί.
- 8 Πρόσωπα. — Ἀδύνατος. — Ἀ.
κολοθεῖται ἀπὸ κάποιο συμπε-
ρασμα.
- 9 Χαράματα ἀκατάλληλα γιὰ καλ-
λιέργεια. — Ποικιλία τῆς ἀμπέ-
λου, με πολὺ καλὴ ἀπόδοσι. —
Τρία νησιά στὲς δυτικὲς ἀντὲς
τοῦ Αἴγους.
- 10 Ἀρνητικὸ μῆρος. — Μιὰ τὸν
Κινεζικόν. — Ὁ οἶκος τῆς
θεᾶς Μεταλήκειος.
- 11 Χρονικὸ διάστημα. — Δὲν ἔ-
χει μόνιμη κατοικία. — Σπρά-
ξιμο.
- 12 Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας.
— Τόπος ψυχαγωγίας γιὰ ἱ-
σπανοὺς καὶ Μεξικάνους. — Ὁ.
λοκὸς. — Οἶκος σφύματος.
- 13 Τὴ γενὰ ἡ μοναχία. — Πό-
λις τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ
συνοικία τῶν Ἀθηναίων.
- 14 Μιὰ τὸν αἰσθήσεων. — Ἐξο-
κτικὸ φροῦτο.

- 7 Ἀκάθαρτο ζῶο. — Μέρος τοῦ
προσώπου (καθαρ.). Διπλοῖται
ζῶμενο δηλῶναι βιασύν.
- 8 Λεπτοὶ νημάτιοι. — Ἀδικα, ἀ.
γνώφα. — Τὸ πνεῦμα τοῦ κα-
κοῦ στὴ Σωροαστρικὴ θρησκεία.
- 9 Νότια. — Προκαλοῦν πόνους
στὲς ἀρθρώσεις. — Δὲν ὀδηγῇ-
θῶσαν στὴν τελευταία τους κα-
τοικία. — Ἀρχικά, πὺν συνο-
δοῦν στρατιωτικὸς βεβήσος.
— Ἀνολογί τὴν βρεξί. — Διέπρα-
ξε ἕνα ἢ πολλὰ ἀδικήματα. —
'Αρχὴ ὁδοπέδων.
- 11 Κυκλοφορεῖ ἐν' ὄρου ζωῆς. —
Μάντις, γυνὴς τοῦ Πριάμου.
— Λέξις ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τῶν
μορῶν.
- 12 Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου. — Φαι-
δρὸν. — Δὲ βρίσκεται στὴ θέ-
σι τοῦ (ὁδ.).
- 13 Ὀργάνον. — Ἐπιδιόκει νὰ
μᾶς βάλῃ σὲ πειρασμό. — Μα-
λακὰ στὴν ἀρτή.
- 14 Βιολικό βονό. — Δέσμο, σύν-
δεσις. — Σήκωμα.
- 15 Τὰ ἀπαραίτητα λουλούδια μας.
— Ξένα νομίσματα (καθαρ.). —
Ναυτικὴ βάση τῆς Ν. Ἰτα-
λίας.
- 16 Εἶδος πεταλοῦδας με δρᾶσι
χρόματα. — Ἐνας ἀπὸ τοὺς
Σοματιοφύλακες.
- 17 Ὁλκας. — Βρίσκεται στὸ πλε-
ρό τοῦ βασιλῆα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 886
στὴ σελ. 77

☉☉

ΤΑΥΡΟΣ ΜΕ «ΜΑΞΕΛΑ»

Ἐνας διαλεκτὸς καὶ βραβευμέ-
νος ταῦρος, στὸ φεγγάρι τοῦ Τε-
ταρῶ, ἀποστὰς τὰς τὸν Χρόντο, με
μιὰ δοντοστοιχία ἀπὸ ἀποσπέντα
ἀποσπέντα δόντια! Ἐπειδὴ εἶχαν
φθορὰ τὰ φωνὰ καὶ ἕνα κεντρί-
α, πρὸς τὸ ἐφαρμόσει αὐτὴ τὴν «μα-
σελα», φαίνεται δὲ πὺς εἶναι πολὺ
εὐχαρακτῆρας ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς.
Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκοπεῖ νὰ ἐ-
φαρμόσῃ τὸ ἴδιον σύστημα καὶ σὲ
ἄλλα ζῶα τοῦ κοπαδιοῦ του.

ΚΕΘΕΤΩΣ

- 1 Ἐθνός. — Πόλις τῆς Τουρκί-
ας, πρωτεύουσα ὁμογενικοῦ βι-
λαετιοῦ τῆς Κιλικίας.
- 2 Ἀραιὸς στὴν ὕφανσι. — Τὸ
λέμε γιὰ κάτι πὺν ἐνδρασιζέται
τὲς αἰσθήσεις μας.
- 3 Ἡ δυστυχία τ' ἀφίνει ἀσυγκέ-
ντρο.

σα στὸ σκοτάδι πὺν μᾶς τυλίγει!

— Θὰ προχωρήσωμε;

— Νομίζω πὺς εἶναι καλύτερο
νὰ γυρίσωμε.

— Ἐρχονται καὶ ἄλλοι πίσω
μας;

— Ὁχι. 'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ καμ-
μιὰ τριακοσιὰ βήματα, ἡ στοά
αὐτὴ διαστανδόνεται με ἄλλες.
Μερικοὶ σύντροφοί μας φρουροῦν
ἐκεῖ... Οἱ ἐχθροί μας, λοιπόν, δὲ
μπορεῖ νὰ προχωρήσαν ὡς ἐδῶ.

— Ἐχεις δίκιο. Ἀς γυρίσωμε.

— Ἀκούστηκαν τὰ βήματα τους,
πὺν ἀπομακρύνονταν. Ὁ θόρυβος,
πὺν ἔκαναν, ἔβυνε σὲ λίγο.

— Ὁ Καμμιμουρί ἔφρξε κοντὰ
στὸν αφέντη του.

— Ἀχουσε; τὸν ρώτησε ὁ
Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Ὅλα, ἀπάντησε ὁ Καμμι-
μουρί.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἔξοδος.

— Τί θὰ κάνουμε τότε;

— Δὲ μένει παρά νὰ γυρίσω-
με στὰ βήματά μας.

— Καὶ ἡ 'Αντα;

— Θὰ τὴν πάρω στὰ χέρια μου

καὶ κανένας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν
ἀγγίξῃ.

— Ἄλλ' ἀν μᾶς καταλάβουν

καὶ μᾶς πυροβολήσουν;

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἔσφιξε τὲς
γροθιές του.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ πεθάνω-
με ἐδῶ μέσα; εἶπε.

— Ὁ Καμμιμουρί εἶχε, ξαφνικά,
μιὰ ιδέα:

— Ἀν κατεβαίναμε στὸ πηγά-
δι; πρότεινε. Δὲν τοὺς ἀκούσε.

πὺν μίλησαν γιὰ ἕνα πηγάδι...
'Ἰσως ἀπ' αὐτὸ τὸ πηγάδι νὰ
μπορέσωμε νὰ περάσωμε σὲ καμ-
μιὰ στοά, πὺν θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ
ἐξω.

Ξαναγύρισαν στὰ βήματά τους.

Εἶδαν σὲ λίγο τὰ μάτια τῆς Ντά-
μα, πὺν ἔλαμπαν μέσα στὸ σκο-
τάδι καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὰ ἐ-
κεῖ.

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἔσκηψε ἀμέσως
πάνω στὴν 'Αντα καὶ τὴ φώναξε
κάμπωσε φορὲς μετ' ἑνὸς καὶ τῆς.
'Αλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντη. Ἐβα-
λε τότε τὸ χεῖρ του στὴν καρδιά
τῆς καὶ εἶδε πὺς χτυποῦσε.

— Ἡ συγκίνησις τῆς ἦταν πολ-
λὴ δυνατὴ καὶ γι' αὐτὸ ἔχασε τὲς
αἰσθήσεις τῆς, εἶπε, 'Αλλὰ θὰ
συνέλθῃ... Πρέπει τώρα νὰ βροῦ-
με τὸ πηγάδι.

— Μείνε ἐδῶ καὶ ἄφησέ με νὰ
ψάξω ἐγὼ, αφέντη, ἀπάντησε ὁ
Καμμιμουρί. Θὰ τὸ βρῶ ὁπωσδή-
ποτε τὸ πηγάδι.

— Ὁ Καμμιμουρί ἄρχισε νὰ ψά-
χνῃ, περπατώντας πότε δεξιὰ, πότε
ἀριστερά, πότε πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς, πότε πρὸς τὰ πίσω. 'Αλλὰ
παντοῦ τὰ πόδια του συναντοῦσαν
στερεὸ ἔδαφος. Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀ-
πελπίσεται. Στὸ τέλος, ὅμως, συ-
νάντησε ἕνα μικρὸ τοίχο, πὺν ὑ-
ψονόταν στὴ μέση περίπτου τῆς
σπηλιάς.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πηγάδι, ψι-
θύρισε.

— Ἐβαλε τότε τὰ χέρια του ἀπὸ
τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ εἶδε πὺς
πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἀλινόνταν τὸ
κενὸ.

Δὲν τοῦ ἔμεινε πᾶ καμμιὰ ἀμ-
φιβολία πὺς αὐτὸ ἦταν τὸ πηγά-
δι καὶ γύρισε κοντὰ στὸν Τρεμάλ-
Ναϊκ, γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀναγγεῖλῃ.

— Βοήκα τὸ πηγάδι, τοῦ εἶπε.

— Εἶναι βαθύ; ρώτησε ὁ Τρε-
μάλ-Ναϊκ.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀλλὰ θὰ τὸ
ἐξακριβώσω.

— Μήπως ἔχει νερό;

— Κι' αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε.

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ σήκωσε τὴν
'Αντα στὰ χέρια του καὶ τὸν ἀ-
κολούθησε.

— Ὁ Καμμιμουρί, φτάνοντας στὸ
γέφυρο τοῦ πηγαδιοῦ, ἔσκηψε καὶ
ἐβγάλε μιὰ μικρὴ φωνή. Ὁ ἥχος
ἐξαγρύλλισε ἀμέσως στ' αὐτὰ του.

— Τὸ πηγάδι δὲν εἶναι βαθύ

καὶ δὲ φάνεται νὰ ἔχῃ νερό, ἔ-
πε. Θὰ κατεβῶ πρώτος.

Ἐδωσε γύρω στὸ σῶμα του ἕνα
σχοινί, πὺν εἶχε πάρει μαζί του,
ἔδωσε τὴν μιὰ ἀκρὴ του στὸν Τρε-
μάλ-Ναϊκ καὶ ἔπειτα διασχίλασε
θαλασσινὰ τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ.
'Αρχισε κατὸν νὰ κατεβαίνει,
ἐνῶ ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ ἄφηνε ἀγᾶ-
σινὰ τὸν σχοινί, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ
τὸν ἀνεβάσῃ, σὲ περίπτωσι κινδύ-
νου.

Τὸ κατέβασμα δὲν κράτησε
παρὰ ἐλάχιστα λεπτά. Ὁ Καμμι-
μουρί πάτησε, τέλος, σὲ στερεὸ
ἔδαφος.

— Ἐφτασα, αφέντη, εἶπε.

— Ἀκούς τίποτα; τὸν ρώτησε
ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ, σκύβοντας πάνω
ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ πηγαδιοῦ.

— Οὔτε ἀκούω, οὔτε βλέπω
τίποτα. Τράβηξε τὸ σχοινί, ἔδωσε
μ' αὐτὸ τὴν 'Αντα καὶ ἄφησέ τὴν
νὰ πέσῃ κάτω. Θὰ πηδήσῃ καὶ
σὺ κατόπιν, αφέντη. Τὸ βάθος
δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τρία
μέτρα.

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ συμμορφώθηκε
με τὲς ὑποδείξεις τοῦ Καμμιμου-
ρί καὶ ἀπὸ κατεβάσε τὴν 'Αντα,
πῆδησε καὶ αὐτὸς κάτω. Τελευ-
ταία ἀπ' ὅλους πῆδησε ἡ Ντάμα.

— Κι' ἀν ἀκόμη μᾶς βοῦνε
ἐδῶ, θὰ μᾶς εἶναι εὐκολότερο ν'
ἀμυνθοῦμε ἀπὸ τὸ πηγάδι, παρὰ
μέσα στὸ στοά, εἶπε ὁ Καμμιμου-
ρί. Ἰσως ὑπάρχει κάποιο περά-
σμα.

— Οἱ Ἰνδοί, πὺν κουβέντια-
ζαν πρωτίτερα, δὲν εἶπαν τίποτα,
παρητήρησε ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ. Θὰ
φροντισώμε, ὥστόσο, νὰ τὸ ἐξα-
κριβώσωμε... Πρέπει πρῶτα νὰ
ἐξαγρύλλωμε τὴν 'Αντα στὲς αἰ-
σθήσεις τῆς.

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ
τὴν πῆγε κάμποσα μέτρα πὺν πε-
ρά. Ἐκεῖ τὴν ἔσπλωσε χάμω καὶ
ἔπειτα ἐβγάλε ἕνα μικρὸ πυροσ-
τὸ ὀρητινὸ δέντρο καὶ τὸν ἀναψε.
Τὸ φῶς του ἀπλώθηκε ὀλόγυρα,
διώχνοντας τὰ σκοτάδια.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ, μ' ὅλο πὺν τὸ
στόμιον τοῦ ἦταν ἀρκετὸ, πλάτω-
νε ὅσο προχωροῦσε σὲ βάθος καὶ
ἔβαινε τὸ σχῆμα ἐνὸς μεγάλου
πυθαγοῦ. Οἱ πέτρες στὰ τοιχώμα-
τα του εἶχαν ἐξυφένῃ σὲ διάφορα
σημεῖα. Στὴ μέση ὑψονόταν ἕνα
εἶδος θόλου, πὺν ἀνέβαινε πρὸς
τὸ στόμιον καὶ ἔμοιαζε σὰν ἀναπο-
δογυρισμένη νοῦπα. Πάνω στὴν
ἐπιφάνεια του διακρινόνταν γλυ-
πτές παραστάσεις θεῶν, ἐλεφάν-
των καὶ ἄλλων ἱερῶν ζῶων.

— Ὅλα αὐτὰ ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ τὰ
εἶδε μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ. Ἐσκυ-
ψε ὕστερα πάνω στὴν 'Αντα καὶ
τῆς ἔδωσε τὸ χρυσὸ θώρακα μετ'
τὰ διαμάντια, πὺν τῆς ἔσφιγγε
τὸ στήθος.

— Ἐνὰ ἀνάλαφρος ἀναστεναγμὸς
βῆξε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Αὐτὸ τὸ ὁμοιοπλάσιμα ἦταν
κρῖν καὶ μάρμαρο καὶ λευκὸ σὰν
τὸν ἁλάβατο.

— Ἡ 'Αντα εἶχε κλεισμένα τὰ
μάτια τῆς καὶ γύρω τους ἔξαπ-
νοῖαν δυὸ μαυροῦνδροι κνίλοι. Τὸ
μαυροῦνδροι στὸμα τῆς ἄφηνε νὰ
φαίνονται τὰ μαργαριτερεὰ δόν-
τια τῆς.

— Ὁ Τρεμάλ-Ναϊκ σήκωσε τὰ
μαλλιά, πὺν τῆς σκέπαζαν τὸ μέ-
τωπο καὶ ἄρχισε νὰ τῆς τρίβῃ τοὺς
κορταφούς.

— Ἄντα, ψιθύρισε. Ἀγαπημέ-
νη μου 'Αντα...

— Ἡ νέα ἀναστενάξῃ καὶ πάλι.
'Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἀνοίξε τὰ μά-
τια τῆς καὶ στίλβωσι τὸ βλέμμα
τῆς πάνω στὸν Τρεμάλ-Ναϊκ.

— Μ' ἀναγνωρίζεις, 'Αντα;
ρώτησε ἀγᾶ ὁ κυνηγὸς τῆς μαύ-
ρης ζούγκλας.

— Σὺ... σὺ, Τρεμάλ-Ναϊκ; εἶ-
πε ἡ νέα με σδυμένη φωνή. 'Αλ-
λά... δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι σωστό...
Μήπως ὀνειρεύομαι;

— Δὲν ὀνειρεύομαι, ἀγαπημένη

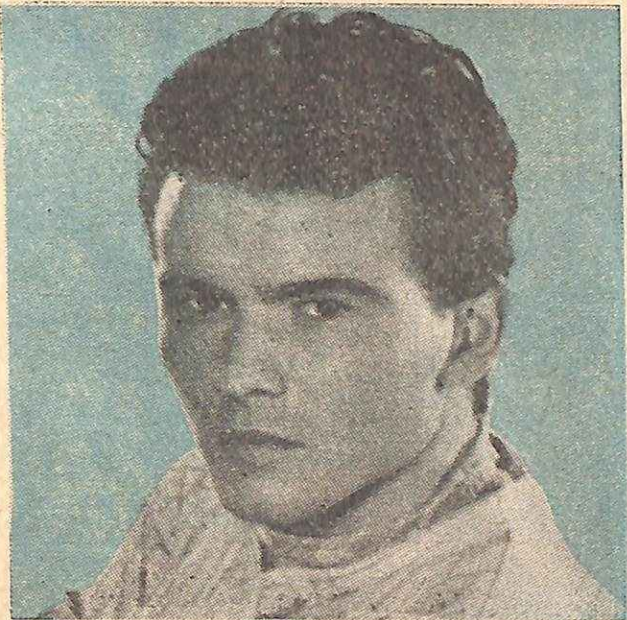
Ἡ γυνὴ τῆς Γυνάικας

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἐπωφελοῦμεθα ἀπὸ τὲς ἐμπειρίας;

Σήμερα ἀρχίζουν οἱ ἐκπτώσεις. Οἱ
γνωστὲς ἐτήσιες ἐκπτώσεις τοῦ Φε-
βρουαρίου, τὰ σάντ, ὅπως ἐπικράτη-
σε νὰ λέγονται πιά. Καὶ νάστε...
μας βλέπω πάλι στοὺς πέριε ὁδομους.
Διότι τὲς περιμένουμε πὺς καὶ τὲς
ἐκπτώσεις αὐτὲς νὰ πάσωμε στὴν
ἐκείνη τὸ ταχυεργεῖα ἐξέδωσι, πὺν
μᾶς εἶχε ἀρᾶσι, ἡ ν' ἀποκτήσωμε ἕ-
καστὸν τὸ παντάλιν πὺν τόσο τὸ εἶχα-
με κορτάρει κάθε φορὰ πὺν βρῖναιμε
γιὰ ψώνια.

Πολὲς φῶλες ὅπου ὅμως, δὲν τὲς
χαρακτηρίζουν τὲς ἐκπτώσεις. Καί,
ἐνῶ ἔκινου μ' ἐνθουσιασμό νὰ πανε νὰ
ψωνίσουν φτηνά, ἐπιτρέφουν μετ' α.
δεῖα χέρια καὶ πολλὰς φορὲς ἀπογο-
η

Ο Χόρτς ως Μάριος στη ταινία «Φανή».

Χόρτς Μπουχολτς

Δίγα λεπτά με τον πό... άσχημο «γνή»
του κινηματογράφου

«ΤΟ δις εξαρματείν ούκ ανδρός σοφός», τόνιζαν οι αρχαίοι Έλληνες. Κι' ό-
μως, καθώς φαίνεται, το σοφό
αυτό ρητό το άγνοει ή θέλει
να το άγνοή ό συμπαθέστα-
τος «ζέν πρεμιέ» του διεθνούς
κινηματογράφου Χόρτς Μπου-
χολτς. Άλλωδιός δεν έζηγει-
ται ή επιμονή του, ή μονία
του, ν' ανακατώνεται συνεχώς
με αυτοκίνητα κούρσας, με τά
όποια όργανεί τους αυτοκίνη-
τοδρόμους της Εύρώπης με
ταχύτητα άστραπής! Όπως
είναι γνωστό, πριν μερικούς
μήνες, ό Χόρτς έπεσε θύμα
σοβαρού αυτοκινητικού δυστυ-
χήματος, όταν, οδηγώντας
μία καινούργια «Μερσεντές»
κούρσα και τρέχοντας δαιμό-
νιομένα, έπεσε πάνω σ' ένα
δέντρο και τσακίστηκε. Με
μία σοβαρότατη έγκεφαλική
διάσεισι και καταστροφαι-
σμένως από σώμα μεταφέρθη-
κε σ' ένα νοσοκομείο, όπου
έπι 10 μέρες βρισκόταν μετα-
ξύ ζωής και θανάτου. Κι' ό-
μως, όχι μόνο, δέ προήλθε,
αλλά και τώρα, λίγους μή-
νες μετά τη θαυμαστή διασώ-
σί του, άγρόρας άλλο αμάξι
κούρσας και συνεχίζει να τρέ-
χει έφρενα!...

Τον συναντούμε στο γκαράζ
της βίλλας του να περιποιή-
ται τό καινούργιο αμάξι του.
—Κάθε άλλος στη θέσι
σας, Χόρτς, δέ θα οδηγούσε
ποτέ πια αυτοκίνητο κούρ-
σας.
—Ο Χόρτς όμως, κυττάζει
μυάλον με όλο κι' ένώ συνε-
χίζει να γυαλίζει το αμάξι
του, χαμογελάει. Είναι συμ-
παθητικός, χαριτωμένος και...
άσχημος καθώς τά μικρά και
έξυπνα μάτια του στριφογυ-
ρίζουν άνησυχία και τά δυό
φιλάνα στά μάγουλά του έλέ-
χουν. Σκέπτεται λίγο και
λέει:

—Ίσως αυτό πού λέτε να
έχει έφρασην για κάθε άλ-
λο, μα για μένα δεν έχει.
Τό ότι έπαθα έκείνο τό έτύ-
χη, δέ σημαίνει ότι δά πάθα
τά ίδια και μ' αυτό. Έκτός
αυτού, από τότε έγινα πιο
προσεκτικός. Τότε, πάνω στη
μέση του λίιγγου, έτρεχα με
180 χιλιάμετρα την ώρα! Τώρα
δεν υπερβαίνω τά 100!

—Άλλωστε, δέ μπορώ. Ή μα-
νία της ταχύτητας και ή χα-
ρά, πού προσφέρει είναι μέ-
σα στό αίμα μου. Τό έξω δ.
τι κινδυνεύω, κάθε στιγμή.
Τά ίδια πού λέει πολλά φο-
ρές την ήμερα και ή γήνη-
κα μου, Μόριαμ Μπου, της

ένας έξοχος καλλιτέχνης κι'
ένος έξαιρετός άνθρώπου. Ό-
σον άφορά άν θέλω να έα-
ναπάω στην Άμερική, φυσι-
κά και δέ θέλω! Προτιμώ τά
στούντιο της Εύρώπης...
—Από την ταινία σας «Και
οί 7 ήσαν ύπέροχοι», ό κό-
σμος διεπίστωσε μ' έκπληξη
ότι είστε ένας έμπειρος, ένας
δουμάσιος «κάου — μπού».
Πού και πότε μάθατε αυτή τη
δύσκολη τέχνη;

—Τη γνώρισα πολύ πριν
ξεκινήσω για τή Χόλλυγουντ
γιατί είμαι θαυμαστής και φι-
λος των εξωπράν αυτών παι-
διών της άμερικανικής υπαί-
θρου. Άλλο ζήτημα τό άν
δεν έμφανίστηκε ποτέ προη-
γουμένος σέ ταινία τού εί-
δους αυτού. Άλλωστε, είναι
γνωστό ότι τό πρόνομι της
παρρηγοής ταινιών «κάου —
μπού» τό κράτος άποκλεί-
στικα δ' Άμερικανοί. Πάντως,
ελλείκων σάς τό λέν, μόνο
για να παίξω σέ μία δεύτερη
καλή ταινία τού είδους αυτού
ευχάστω δά ξαναπηγαίνα
στό Χόλλυγουντ!

—Πού και πότε γεννηθήκα-
τε, Χόρτς, και πότε άρχισα-
τε την κινηματογραφική σας
καριέρα;

—Γεννήθηκα στό Βερολίνο
στις 4 Δεκεμβρίου τού 1933
από γονείς φτωχούς πού είχαν
κι' άλλα παιδιά. Χαρακτηρι-
στικά σας άναφέρω ότι ό πα-
τέρας μου ήταν ένας μικρός
παπουτσης σέ μία συνικια-
Φυσικά, διατηρώ και σήμερα
τή γεύ-
ση μου. Τό πώς κατέληξα να γί-
νω καλλιτέχνης τού κινημα-
τογράφου είναι μία άλλη με-
γάλη ιστορία, πού δέ μπορώ
να διηγηθώ τώρα. Τό μόνο
πού μπορώ να πω είναι ότι
τό... άνυπαρκτό τότε τολέν,
τό μου τό έξετίμωσε πρώτος
ό γνωστός Γάλλος σκηνοθέ-
της Ζυλιέν Ντυβίττε και πού
έδωσε — χωρίς να τού τό ζη-
τήσω, σημειώστε — ένα μικρό
ρόλο σέ μία ταινία τού Αύ-
τό τό στάθηκε μία δικαιοδική
άρχη. Ή πραγματική καριέ-
ρα μου άρχισε 4 χρόνια άρ-
γότερα στό στούντιο τού δυ-
τικού Βερολίνου και κατόπι
στό γαλλικό στούντιο. Από
τότε μέχρι σήμερα έχω πάρει
μέρος σέ 20 και πλέον ται-
νίες πού, όπως, πιάστω, με
έκαναν γνωστό ήθοποιό τού
ευρωπαϊκού κινηματογράφου.

Στό διάστημα αυτό της
συνουσίας μας, ό Χόρτς έ-
χει τελειώσει την περίοδον
πού πραγματικά όρασιον αυ-
τόκινητο του. Άνογεί την
πάρτα μπαίνει και πατάει ή
μίζα. Είναι φανερό ότι ό Χόρτς
έτοιμάζεται πάλι να «μεθύ-
σι από λίιγγο». Τόν άρρίνω-
με, λοιπόν, άπό τού εδώμα-
στε «καλή τύχη» και «όχι ου-
ρη έπιστροφής».

ΡΟΤΖΕΡ ΜΑΡΚ

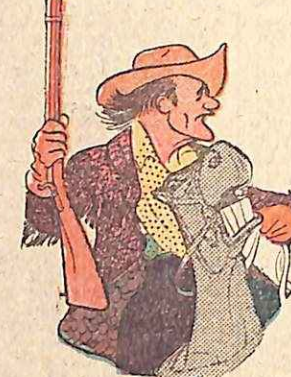

— Γινόσουλ! Σήκω, επί τέλους!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες
ειδησοϋλες

ΜΕ συντομία και άπλότη-
τα δημοσιεύτηκε στό
κοινωνικά μέας μεγάλης Ι-
ταλικής έφημερίδος ή άκό-
λουθη είδησι: «Ο κ. και ή
κ. Έντν Φίσερ, έθι-
σκονται στην έξαιρετικά ευ-
χάριστη θέσι να σάς πλη-
ροφορήσουν ότι υιοθέτησαν
νομίμως μία μικρούλα Ί-
ταλίδα όρφανή. Τό όνομά

Ο Τζών Γουαίιν.

της είναι Μαρία και είναι έ-
ως έτους».
Έδώ και δύο χρόνια τό
ζεζυγόσ «Ελίζαμπέθ Ται-
λάρ» — Έντν Φίσερ
ζήτουμε ένα παιδί, για να
τό υιοθετήσι. Κρατούσε ό-
μως την έπιθυμία του και
της ένέργειας του μουσικής,
άκόμα και από τούς πιο
στενούς φίλους του. Ύπεν-
θυμίζουμε ότι ή Λίζ έχει ήδη
τρία παιδιά, πού γεννήθη-
καν όλα με καισαρική τομή
και προέρχονται από προη-
γουμένους γάμους της. «Ε-
νας νέος τοκετός θα έδασε
σέ πολύ μεγάλο κίνδυνο την
υγεία της Λίζ. Ή έπιθυμία
της όμως να γαρίση ένα
παιδί στον Έντν, πού τά
λατρεύει, ήταν τόσο μεγάλη,
ώστε φαινόταν έτοιμη ν' άν-
τιμετώπιση κάθε κίνδυνο.
Πρό έβδομόδων μάλιστα
διαδόθηκε πώς ή Λίζ περί-
μενε ένα τέταστο παιδί. Τή

—Μία μέρα δά την έε-
χάστε και δά παντρευτήτε
κάποιον άλλον άντρα μέ-
τα. Ό Μόντν πινάγχετε όρ-
θιος και έροντοφάγετε!
—Αυτό ποτέ!... Για μέ-
να μία γυναικία θα υπάρχη
πάντα στή ζωή μου: ή Λίζ.
Όρκίζομαι πώς δέ θα υπάρ-
ξη άλλη!...

—Ή Σοφία Λόρεν
παρμένει ή μόνη στάρ, πού
όχι μόνο δέ συνηθήθηκε ά-
πό τό τούιστ, αλλά άνήγη-
κε, μέχρι στιγμής να τό χο-
ρεύη!

—Ένα έμπόδιο παρουσιά-
σθηκε εαφνικά στό γάμο τού
Φράνκ Σινάτρα με τήν όρ-
ραία χορεύτρια Τζο υ λ ι ε
Πρ ο υ ζ, την οποία γνό-
ρισε κατά τό γύρισμα τού
φίλμ «Κάν.Κάν». Ή Τζου-
λιετ ζήτησε νά περιττώ-
σι διαζύγιον, να της έξα-
σφαλισή ό Φράνκ ένα «έφ'
άπαξ» ένός εκατομμυρίου
δολαρίων, άπηλλαγμένο κά-
θε φορολογίας.

—«Θά παντρευτώ κατά τό
1962 και θ' άποδείξω έτσι
πώς δεν είμαι ούτε μισάνθρω-
πος, ούτε μισογύννη, ούτε
γεννημένος για γεροντοπα-
λήκορο, όπως ισχυρίζονται
μερικοί». Τή δήλωσι αυτή
τήν έκανε στό Παρίσι ό Τό-
νυ Πέρκινς, ό όποιος
ανακάλυψε πώς τρεις γυναι-
κές έπαίξαν ρόλο στή ζωή
του. Ή πρώτη ήταν ή Νό-
ρα, 7 χρόνων, ή όποία είχε
όμως, παρά την ηλικία της,
πολλές απαιτήσεις από τη
ζωή.

—Τή δεύτερη, την Άννυ,
συνέχισε ό Πέρκινς τη γνό-
ρισα όταν ήμουν 14 χρόνων
κι' έκανα τά πρώτα μου
έμφανιστά στό θέατρο. Κέρδι-
ξα τότε 400 περίπου δρα-

παιδί όμως έρέθηκε με τρέ-
πο, πού δέ θάζει σέ κίνδυ-
νο τη ζωή της ώραιας μη-
τέρας του.

—2000 Άμερικανοί κρι-
τικοί τού κινηματογράφου
συγκεντρώθηκαν, όπως κάσε
χρόνι, για ν' αναδείξουν,
άρκето καιρό πριν από την
άπονομή των Όσκαρ, τά κα-
λύτερα φιλμ και τούς κα-
λύτερους ήθοποιούς της χρο-
νιάς (1961). Τό φιλμ «Ο
κόσμος είναι δικός μου»
(HUSTLER) κέρδισε τέσσε-
ρα θραύειά. Ό πρωταγωνι-
στής του Πό λ Ν ι ο υ μ α ν
θεωρήθηκε ό καλύτερος ήθο-
ποιός, ό Τζ ο ρ τ ζ Σ κ ω τ
κέρδισε ένα θραύειο για τόν
καλύτερο δευτερεύοντα ρό-
λο. Ό σκηνοθέτης Ρομπέρ-
τ Ροσσέν πήρε τό θραύειο της
καλύτερης σκηνοθεσίας και
θραύειο της έπισης τό σενα-
ριο τού φιλμ, πού όφειλεται
στους Ρομπέρ Ροσσέν και
Σίδνεϊ Κάρφελ. Ός καλύ-
τερη ήθοποιος θραύειθηκε ή
«Ων τρε υ Χέ μ π ο ρ ν»,
για τό ρόλο της τού φιλμ
«Τίποτα δεν είναι πιο θωραίο
από την άγάπη». Ό Γ ο υ -
ώ ρ ρ ε ν Μ π ή τ τ υ τέλος
θεωρήθηκε ή άποκάλυψι της
χρονιάς για τή δημοσύρνια
του στό φιλμ «Πυρετός στό
αίμα».

—Ο Μοντγκόμερυ
Κ λ ι φ τ δέ δά ξεχάσει ποτέ
την «Ελίζαμπέθ Ται-
λ ο ρ». Τή δήλωσε αυτό ό
ίδιος στή Βηρυτό όπου ά-
νταπέτατι ύστερα από τό
γύρισμα τού φιλμ «Ο κύ-
ριος Φρόντν». Κι' όμως ό
Μόντν έσφιξε στήν άγκαλιά
του τις ώραιότερες γυναικείες
τός κόσμου. Τώρα δέ, πού
έριστηκε στό Λίδανο, μία
πριγκίπισσα, κόρη ενός βα-
σιλιά τών τετρεαλίων της
Μέσης Άνατολής, τού έστει-
λε ένα φλογέρο γράμμα. Ό
Μόντν έμεινε όμως άσυγκί-
νητος. «Όταν ό δημοσιονό-
μος τού είπε:

—Μία μέρα δά την έε-
χάστε και δά παντρευτήτε
κάποιον άλλον άντρα μέ-
τα. Ό Μόντν πινάγχετε όρ-
θιος και έροντοφάγετε!
—Αυτό ποτέ!... Για μέ-
να μία γυναικία θα υπάρχη
πάντα στή ζωή μου: ή Λίζ.
Όρκίζομαι πώς δέ θα υπάρ-
ξη άλλη!...

—Ή Σοφία Λόρεν
παρμένει ή μόνη στάρ, πού
όχι μόνο δέ συνηθήθηκε ά-
πό τό τούιστ, αλλά άνήγη-
κε, μέχρι στιγμής να τό χο-
ρεύη!

—Ένα έμπόδιο παρουσιά-
σθηκε εαφνικά στό γάμο τού
Φράνκ Σινάτρα με τήν όρ-
ραία χορεύτρια Τζο υ λ ι ε
Πρ ο υ ζ, την οποία γνό-
ρισε κατά τό γύρισμα τού
φίλμ «Κάν.Κάν». Ή Τζου-
λιετ ζήτησε νά περιττώ-
σι διαζύγιον, να της έξα-
σφαλισή ό Φράνκ ένα «έφ'
άπαξ» ένός εκατομμυρίου
δολαρίων, άπηλλαγμένο κά-
θε φορολογίας.

—«Θά παντρευτώ κατά τό
1962 και θ' άποδείξω έτσι
πώς δεν είμαι ούτε μισάνθρω-
πος, ούτε μισογύννη, ούτε
γεννημένος για γεροντοπα-
λήκορο, όπως ισχυρίζονται
μερικοί». Τή δήλωσι αυτή
τήν έκανε στό Παρίσι ό Τό-
νυ Πέρκινς, ό όποιος
ανακάλυψε πώς τρεις γυναι-
κές έπαίξαν ρόλο στή ζωή
του. Ή πρώτη ήταν ή Νό-
ρα, 7 χρόνων, ή όποία είχε
όμως, παρά την ηλικία της,
πολλές απαιτήσεις από τη
ζωή.

—Τή δεύτερη, την Άννυ,
συνέχισε ό Πέρκινς τη γνό-
ρισα όταν ήμουν 14 χρόνων
κι' έκανα τά πρώτα μου
έμφανιστά στό θέατρο. Κέρδι-
ξα τότε 400 περίπου δρα-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλλη-
νικά στούντιο

ΥΣΤΕΡΑ από μία συνέν-
τευξή του σέ γαλλικό
περιοδικό, στην όποία ό Ζυλ
Ντασσέν άνέφερε ότι ό ίδι-
ος έγραψε και τό σεναριο
τού φιλμ «Φαίδρας», ή Ρίτα
Λουπεράκη, πού είναι ή πρα-
γματική συγγραφέας, ήγειρε
άγωγή κατά τού σκηνοθέτη,
ζητώντας ν' άναγνωριστή ός
ή μόνη συγγραφέας τού σε-
ναρίου της «Φαίδρας». Τή

περιόδικό, στην όποία ό Ζυλ
Ντασσέν άνέφερε ότι ό ίδι-
ος έγραψε και τό σεναριο
τού φιλμ «Φαίδρας», ή Ρίτα
Λουπεράκη, πού είναι ή πρα-
γματική συγγραφέας, ήγειρε
άγωγή κατά τού σκηνοθέτη,
ζητώντας ν' άναγνωριστή ός
ή μόνη συγγραφέας τού σε-
ναρίου της «Φαίδρας». Τή

—Το έσκουσαν Ρίτας
Χαί λ ο υ ο υ ρ θ — Γ κ ά ρ υ
Μέρριλ άνήκει κιόλας
στό παρελθόν.

—Η Ροσσάνα Σ κ ι α
φί ν ο παρατείνει την παρα-
μονή της στό Χόλλυγουντ,
χωρίς να συντρέχουν καλλι-
τεχνικοί λόγοι. Ύπαρχε έ-
μως κάποιος πλούσιος θαυ-
μαστής, ό Νεκί Τσαίμπερ-
λαν, πού δεν την άφησε ά-
συνητή.

—Στην Άμερική, τά πιο
έμπορικά άστέρια ήσαν για
τό 1961 κατά σειράν έπιτυ-
χίας τά ακόλουθα: «Έλίζαμ-
πεθ Ταιλάρ», Ρόκ Χάτσον,
Ντόρις Νταίη, Τζήν Γουαίιν,
Κάρν Γκράντ, Σάντρα Ντή,
Τζέρρυ Λιούις, Ουίλλιαμ Χόλ-
ντεν, Τόνυ Κέρτις, «Έλντις
Πρίσλεϋ». Εκπληκτικά προκάλε-
σε ό φετινός άποκλεισμός
από τη μεγάλη δεκάδα των
ήθοποιών Φράνκ Σινάτρα,
Τζάκ Λέμον και Ντέμπυ
Ρέινολντς.

—Ο Άλεκ Γκλίνες
έλασε κατά τό 1961 τών τι-
λό του όπ' άρ. 1 ήθοποιό
της Άγγλίας. Παραμένει έέ-
θαια ένα από τά πιο λαμ-
πρά άστέρια, αλλά τό χα-
ρακτηρισμό τού πιο έμπορι-
κό καλλιτέχνη, τόν κέρδισε
φέτος ό Πήτερ Σ έ λ -
λ ε ρ ς, ό κομωικός, πού έ-
παίξε με μεγάλη έπιτυχία
ένα τριπλό ρόλο τού φιλμ
κτό παρόμοιο πού βρυχάται.

—«Ένας άσος τών Άγ-
γλων άλεξιπτωτιστών, ό Μά-
τς Ρέυλλν, έθήκε τραγικό
θάνατο άντικαθιστώντας έβε-
λοντικά τόν Ρόμπερτ
Β ά γ κ ν ε ρ σέ μία σκηνή
πτώσεως με άλεξιπτωτο. Ό-
ταν έμασε πώς σε μία σκηνή
τού φιλμ «Ο Έρασμός τού
πολέμου» ό Βάγκνερ έπρε-
πε να πηδήσι στή θαλάσσια
με άλεξιπτωτο από ένα ύπερ-
φορούο, προσεφέρθη να τόν
αντικαταστήσει. «Είμαι ά-
στεία δουλειά για μένα, έ-
πε, και δά μου δοθή έστι ή
εύκαιρία να γίνω και... ή-
θοποιός τού κινηματογρά-
φου». Όλα έγιναν ομαλά
αλλά ό Ρέυλλν χωρίς να
μπορήσει κανείς να τό ξη-
γήσι, χτύπησε με δύναμι
στην έπιφάνεια της θαλά-
σης και σκεπαστηκε από τό
άλεξιπτωτό του. Οι άντρες
της ΡΑΦ, πού έρισκόνταν έ-
πί τόπου, για να τόν περι-
συλλέξουν, έσπευσαν να τόν
βοηθήσουν, ενώ όμως τόν με-
τέφεραν στό νοσοκομείο εξέ-
ταίνεσε. Ό θάνατος αυτός έ-
πληρώσε ρόδα ή ήθοποιός
και τεχνικός ή δέ πρωτα-
γωνίστρια τού φιλμ Ά λ ν
Σ ί ρ λ ε υ έπαθε νευρικό
κλονισμό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

—Έγώ θα πάρω τά μαργαριτάρια!...
—Θά δοθμε, τί άξίζει περισσότερο!

τομαζόνται να γυρίσουν
στην Έλλάδα ένα νέο πολε-
μικό φιλμ με τόν τίτλο «Οι
κυνηγμένοι».

—Θά χρησιμοποιηθούν γι'
αυτό οι ίδιοι βασικοί
πρωταγωνιστάι: Γκρέγκορ
Πέκ, Ντέβιντ Νίξεν και
Άντονι Κουήν, έφ' όσον
θά είναι έλεύθεροι, και ό
πασόδοτε ή Ειρήνη Παπαί.

—Άφού τελειώσι τις έμ-
φανίσεις της στην Κύπρο
και πριν φύγη με τό θιασό
της για την Κρήτη, ή Ά-
λ ι κ η Β ο υ γ ι ο υ κ λ ά
κ η θα μεταβή στό Ίσραήλ,
για να παραστή στην πρεμι-
ρα τού φιλμ της «Η Άλφα
και ή άλλη» στό Τέλ Άβίβ
και να παρυσέψι στή δεξίω-
σι, πού θα δοθή πρός τιμήν
της.

—Ο Ήλιος Καζάν θα
γυρίση στην Τουρκία, πού
στην Έλλάδα ένα φιλμ, πού
θα έχη για θέμα τη ζωή
πατέρα του. Όπως είναι
γνωστό, ό διάσημος σκηνο-
θέτης γεννήθηκε στην Κων-
σταντινούπολι από Έλληνα
πατέρα κι' έζησε ό ίδιος τη
μικρασιατική καταστροφή
και τις δραματικές στιγμές,
πού γνώρισαν οι χιλιάδες τών
προσφύγων, σκηνές πού δέ
θα παραλείψη να τις έσαν.
Ζωντανή στή φιλμ τού.

—Ακολουθώντας τό παρά-
δειγμα πολλών άλλων συ-
ναδέλφων της, ή Κ ά κ ι α
Ά ν α λ υ τ ή πρόκειται να
δοκιμάσι τις φωνητικές της
ικανότητες στό φιλμ «Τό πε-
ζοδρόμιο», πού γυρίζει τό-
ρα υπό τη διεύθυνση τού
Ντήμ Αδάμα. Σε
σκηνή, πού θα γυριστή σέ
νυχτερινό κέντρο τού Πει-
ραιώς, ή Κάκια Άναλυτή θ'
άποδόση δύο νέα λαϊκά τρα-
γούδια.

—Ο συμπαθής πρωταγω-
νιστής τού θεάτρου και τού
κινηματογράφου Ά ν δ ρ έ
Σ η σ ι μ έ τ ο ς άρση
νέα ναστρορραγία στή Θε-
σσαλονίκη, κατά τη διάρκει
μίας παρουστάσεως τού θεά-
τρου «Θυμής» και μετεφέρ-
θη έδουσιμένως σέ μία κλι-
νική.

—Ο Άνδρέας Λαμπρινός
συνεχίζει με έντατικό ρυθμό
την τεχνική έπεξεργασία τού
φιλμ «ΟΙ υπήρχαν», για να
είναι έτοιμο για πρόβαλι
στις άρχές Σεπτεμβρίου.
Πρόκειται για μία όρεινη
περιπέτεια της εποχής τών
Κοντραμπαντίζών, στην ό-
ποία πρωταγωνιστούν ό Πέ-
τρος Φωσσόν, ή Άλεξάνδρα
Λαδικού, ό Γιάννης Βόγλης,
ή Γιούλα Σκανδάλη, ό Δημ.
Ίωακειμίδης και ό Θ. Βέγ-
γος.

Ο ΑΛΟΣ

Τό «Σινε Όπερα» περιλά-
μβανει έπ'όχωσιν σκηνή με ά-
νετα καισαρίνα, έστι ώσπου
μπορή να λειτουργήσι και σά
θέατρο.
—Έκτός από την έπιθετική
του εισόδο, τό «Σινε Όπε-
ρα» έχει και ένα εύρωχο
τουιστικό υπάο, όπου δά σε-
βίρουν άποκλειστικά γυναι-
κες.

—Τό «Κεντρικό», πού
παρουσιάζει όπως και τό θέ-
ατρο «Μουσούρη», μέλως εισ-
πράσει, έτοιμάσει για την
έρχόμενη βδομάδα τό τρίτο
του έργο, πού θάνα ή τελευ-
ταία δημιουργία τού κ. Άγ.
Περζάκη «Θωός ό δέλυχος».

—Στό έργο τού κ. Περζάκη
δά κανη την έπανεμφάνισή
ύστερα από μακρά άποχή, ή
διαλεκτική πρωταγωνίστρια Βέ-
ρα Ζαδίσταγουν.

—Ο Βέλιος παραγωγιστής
Ζάκ Μπρέλ, πού ήλθε για λί-
γες εμφανίσεις στην Άθήνα,
είναι ταυτόχρονας και συνθέ-
της, πολλά δέ από τά τρα-
γούδια πού συμπεριλαμβάνει
στό ρεπερτόριό του, είναι δι-
κά του.

—Τελευταία, ό Μπρέλ, είχε
εμφανισθή στό παρισινό θέα-
τρο «Ολμπιόν», όπου είχε
μεγάλη έπιτυχία.
—Η Παυλάα συνεχίζει
την παραμονή της στό Παρί.

Στό Παρίσι, έκτός από τά φωνητικά τρίο, έμφανίζεται
με πολλή έπιτυχία, σέ ένα από τά κέντρα της Μον-
μάρτρης, τό μικρό μουσικό συγκρότημα τών άδελφών
Δούση, με βασικό όργανο, τό... μπουζούκι!

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ, όπως
λέγεται, δέν πρόκειται να
τραγουδήσι φέτος, τό καλο-
καίρι, στην Έπίδαυρο, γιατί
παρουεί ως πρός τό έργο,
πού θα έλάμβανε μέρος, γν,
στόρ από αυτό, ό γενικός δι-
ευθυντής της Λυρικης Σκηνής
κ. Κ. Μπασιτιάς πρόκειται να
μεταβή σύντομα στό έκατερι-
κό, για την έξασφάλισι άλλων
διασημών καλλιτεχνών.

—Η Μελίνα Μερκούρη,
παρά την καλή ύποδοχή, πού
της έκανε, ύστερα από τρία
χρόνια, τό παρισινό κοινό,
δέν είναι εύχαριστήμένη από
την έμφάνισή της, στό θέατρο
«Βαρνιέ», γιατί οι κριτικοί
τάν έφημερίδων, ήταν έπιου-
λακτικοί.
—Ο Θάσος Γυναικών, πού
άτύχως λόγω της άκατάλη-
λου ώρας τών παρουστάσεων
του, διέκοψε από προγθέ τις
παραστάσεις του. Πιθανόν να
τις επαναλάβη άργότερα, με
άλλο έργο.

—Τό νέο κινηματοθέατρο
της όδο «Ακαδημίας Σινε —
Όπερας» δέ είναι έτοιμο τόν
έρχόμενο μήνα, όποτε και θα
λειτούργησι.
Τό «Σινε Όπερα» περιλά-
μβανει έπ'όχωσιν σκηνή με ά-
νετα καισαρίνα, έστι ώσπου
μπορή να λειτουργήσι και σά
θέατρο.
—Έκτός από την έπιθετική
του εισόδο, τό «Σινε Όπε-
ρα» έχει και ένα εύρωχο
τουιστικό υπάο, όπου δά σε-
βίρουν άποκλειστικά γυναι-
κες.

—Τό «Κεντρικό», πού
παρουσιάζει όπως και τό θέ-
ατρο «Μουσούρη», μέλως εισ-
πράσει, έτοιμάσει για την
έρχόμενη βδομάδα τό τρίτο
του έργο, πού θάνα ή τελευ-
ταία δημιουργία τού κ. Άγ.
Περζάκη «Θωός ό δέλυχος».

—Στό έργο τού κ. Περζάκη
δά κανη την έπανεμφάνισή
ύστερα από μακρά άποχή, ή
διαλεκτική πρωταγωνίστρια Βέ-
ρα Ζαδίσταγουν.

—Ο Βέλιος παραγωγιστής
Ζάκ Μπρέλ, πού ήλθε για λί-
γες εμφανίσεις στην Άθήνα,
είναι ταυτόχρονας και συνθέ-
της, πολλά δέ από τά τρα-
γούδια πού συμπεριλαμβάνει
στό ρεπερτόριό του, είναι δι-
κά του.

—Τελευταία, ό Μπρέλ, είχε
εμφανισθή στό παρισινό θέα-
τρο «Ολμπιόν», όπου είχε
μεγάλη έπιτυχία.
—Η Παυλάα συνεχίζει
την παραμονή της στό Παρί.

—Ο Βέλιος παραγωγιστής
Ζάκ Μπρέλ, πού ήλθε για λί-
γες εμφανίσεις στην Άθήνα,
είναι ταυτόχρονας και συνθέ-
της, πολλά δέ από τά τρα-
γούδια πού συμπεριλαμβάνει
στό ρεπερτόριό του, είναι δι-
κά του.
—Τελευταία, ό Μπρέλ, είχε
εμφανισθή στό παρισινό θέα-
τρο «Ολμπιόν», όπου είχε
μεγάλη έπιτυχία.
—Η Παυλάα συνεχίζει
την παραμονή της στό Παρί.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το μουσικό της Σουζάννας

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΟΥΙ. ΜΕΡΑΙΕ, ηλικίας τριάντα πέντε χρόνων. ΣΟΥΖΑΝΝΑ, γυναίκα του, ηλικίας τριάντα χρόνων. Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(Στο μικρό σαλονάκι ο Λουί κι' η Σουζάννα γευματίζουν πρόχειρα με ψαρά, σουτζυρο και γλυκά. Έχουν στείλει από πριν τα δυο κοριτσάκια τους, ηλικίας 4 και 5 χρόνων, στην θείας τους).
ΣΟΥΖΑΝΝΑ (πιάνοντας ένα φάξο): Φράουλα προτιμάς ή κεράσι;

ΛΟΥΙ.: Φράουλα. Το γλυκό αυτό το πετυχαίνεις... Το είπα και του 'Εμίλ, την πρώτη φορά που τον κάλεσα να φάει μαζί μας... Μά γιατί κοκκινίζεις;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (ταραγμένη): Πώς σου φάνηκε ότι κοκκινίζεις;...
ΛΟΥΙ.: Έγινες σαν το κεράσι! (Από μέσα του). Κάτι συμβαίνει εδώ (Δυνατά). Όταν μάλιστα ο 'Εμίλ, που είχα πεκα χρόνια να τον δώ, με ρώτησε πώς τα κατάφερα και παντρεύτηκα, έγω που δεν ήθελα ούτε ν' ακούσω για γάμο, του έξηγησα ότι εκείνο που μ' έκανε ν' αποφασίσω να παντρευτώ, ήταν γιατί έφτιαχνες περιποιημένα φαγητά και γλυκά!... Τού είπα δε: «Όταν έρθης γυναίκα, που ξέρει να φτιάχνει γλυκά και φαγητά, σαν τη γυναίκα μου, πάρτην άμέσως και δέ θα θυγής μετανιωμένος!...» Και γιά να τον πείσω, τον κάλεσα σε τραπέζι, γιά να δοκιμάσει την τέχνη σου... Θά πρόσεζες, βέβαια, κι' εσύ ότι έμεινε τόσο ευχαριστημένος, που από τότε μάς επισκέπτεται τα χιτά, την ώρα του... φαγητού!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (σαν να θέλη να δικαιολογήσει τον 'Εμίλ, γιά τις συχνές επισκέψεις του): Ναι, είναι εργένης... Δεν έχει πού να πάει... Βαριέται να τρώει μόνος στα εστιατόρια...
ΛΟΥΙ.: Και έρρισκε εδώ μία τόσο χαριτωμένη οικοδέσποινα!...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ (κοκκινίζοντας πάλι): 'Ισως νάναι κι' αυτό...
Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνοντας ξαφνικά): Ζητούν την κυρία εκ μέρους του κυρίου...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ (διακόπτοντας την): Ξέρω... Ξέρω... Πες του θ. τι τώρα δεν έχω καιρό... ότι από το γράφω... (Η υπηρέτρια φεύγει).

ΛΟΥΙ.: (από μέσα του): Μά σε ποιόν θα γράφω!... Τι έχει κι' είναι τόσο ταραγμένη!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (από μέσα της): Τι θλάκας είν' αυτή η υπηρέτρια! Πώς φοβήθηκα!... Λίγο έλειψε να τ' αμάση όλα ο άντρας μου!

ΛΟΥΙ.: Τι συμβαίνει, Σουζάννα; Τι έλεγες της υπηρέτριας;
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Της έδωσα οδηγίες γιά την πλύστρα...
ΛΟΥΙ.: (από μέσα του): Μοδ λείπει ψέματα!... Αυτό είναι τρομερό!... Δέ μπορώ να το πιστέψω...

ψω... "Οχι!... όχι!... (Δυνατά και κάπως ειρωνικά). Νά μη σε κρατώ. Μήπως θέλεις να δώσης τα ρούχα στην πλύστρα!...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ναι... πηγαίνω μία στιγμή... (Φεύγει ταραγμένη).

ΛΟΥΙ.: (θηματίζοντας νευρικά μονολογεί). Δέ μένει καμιά αμφιβολία... 'Η Σουζάννα με άπατά... μ' άπατά... Και μάλιστα με τον 'Εμίλ... Τον άνθρωπο που τον νόμιζα φίλο μου και τον εμπιστάτο στί μου με τόση έμπιστοσύνη. Τώρα εξηγείται κι' η ταραχή της Σουζάννας, μόλις άπόψε πρόσφερε το όνομά του. Ποτέ δεν το περίμενα αυτό από τη γυναίκα, που την είχα γιά την πιο πιστή κι' αφοσιωμένη σύζυγο του γάμου!... «Πες του πώς θα το γράψω!...» Τι θα το γράφω, άραγε!... Μά, τί ηλίθιος που είμαι!... Τι άλλο μπορεί να του γράψω, παρά ότι τον αγαπάει! Πρέπει να ξεκαρδίσω, πρέπει... (Μπαίνει τη στιγμή αυτή η Σουζάννα. 'Ο Λουί παίρνει γελαστό ύφος).

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Άρρησας;
ΛΟΥΙ.: Διόλου... Έγώ πρέπει τώρα να πηγαίνω... Ουμμήκα πώς έγω ραντεβού ('Αγκαλιάζει και φιλεί τη γυναίκα του). Άντιο, ά γάπη μου!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Άντιο... (Από μέσα της). Πόσο λυπάμαι που το δώ λέω ψέματα του δούτοχου!... Μοδ έχει τόση έμπιστοσύνη!... Μά δεν μπορεί να γίνη αλλοίως!...

ΛΟΥΙ.: (φεύγοντας, από μέσα του): Δέν υποπτεύεται ότι έχω καταλάβει κάτι. Καλλίτερα δ. μάς... Σε λίγο θα τ' ξέρω δ. λα!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (μόνη): Νά τον ξεγελάω τόσο καιρό!... Έγώ που δέ μπορώσα άλλοτε να το πω ούτε ένα τόσο δά ψέμα!... Θα υποπόρσα να πω στον άντρα μου όλη την αλήθεια, γιά να ξελαφρώσω και την καρδιά μου. Μά είναι τώρα πολύ άργα!... (Παίρνει χαρτί κι' αρχίζει να γράφει κάτι).

ΛΟΥΙ.: (ανοίγοντας με προφύλαξη την πόρτα): Ά, τώρα το γράφω! Θα το λήν να είναι στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα το δίνω και το ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον 'Εμίλ... Κατέστρεψε την εύτυχία μου!... Μοδ έκλεψε το θησαυρό μου... (Σφίγγοντας τις γραβιές του). Έφτασε ή στιγμή να θυάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της ύποκριτριας!... (Πλησιάζει τη Σουζάννα, που δέν τον κατάλαβε ά. κόμη, καθώς είναι σκυμμένη στο γραφείο, και άκουμπάει το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (άνατηδώντας, μ' έκφραση τρόμου στο πρόσωπο): Μά δέν... γράφω τίποτα... δέν είναι τίποτα σοβαρό! ('Αρπάζει τη μισοτελειωμένη έπιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).
ΛΟΥΙ.: Σε παρακαλώ, να μου δείξεις το γράμμα!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (τρέμοντας): Μη το διαβάσης, Λουί... Δέν είναι τίποτα το σοβαρό, σου λέω...
ΛΟΥΙ.: Άφού δέν θέλεις να μου το δώσης με το καλό...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ω, πόσο άγρια ψες!... Κάνεις σαν να θέλεις να με σκοτώσης!...

ΛΟΥΙ.: Αυτό το φόδο έχουν δ. λοι οι ένοχοι! Δώσε μου το γράμμα σου λέω...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Άν σου το δώσω, μου ύπόσχεται, άγάπη μου ότι...

ΛΟΥΙ.: Δέν είμαι πιά αγάπη σου. Και άπορώ πώς το μάζα άκόμη να... (Χανοντας την ύπομονή του). Θά μου δώσης, έπι τέλους, αυτό το γράμμα!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (άναστενάζοντας): Άφού έπιμένεις τόσο, πάρτο!... (Τού δίνει την έπιστολή).
ΛΟΥΙ.: (άρπάζοντας την): Θεέ μου! Τι πρόκειται να διαβάσω! Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι θάφτανα μια μέρα σ' αυτή τη θέση (Διαβάζει το γράμμα ταραγμένος): «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα θαλάκια φράουλα από το ίδιο!...» Τι έκανε λέει! Ζητάς από τον 'Εμίλ να σου στείλη γλυκά;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (κατάπληκτη): Γιά ποιόν 'Εμίλ μιλάς;
ΛΟΥΙ.: Το φίλο μου και το... φίλο σου!... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Δέν καταλαβαίνω!... Το γράμμα αυτό θα το έστελνα στον 'Εμίλ, το γνωστό ζαχαρολάστη!...

ΛΟΥΙ.: Στό ζαχαρολάστη;
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ναι, 'Απ' αυτόν φωνίζω πάντα.

ΛΟΥΙ.: Τώρα αρχίζω να μην καταλαβαίνω εγώ...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ (πυρριώντας θαθεί άνατηδώς): 'Επι τέλους έφτασε ή ώρα να σου φανερώσω την αλήθεια!...

ΛΟΥΙ.: Μήπως, γιάτι νοιώθω το μυαλό μου να σαλεύει...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Όμολογώ, Λουί, ότι τόσο καιρό σε άπατούσα...
ΛΟΥΙ.: Ά!...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ:... ότι σε άπατούσα, λέγοντας ότι έφτιαχνα μόνη μου τα γλυκά... 'Η αλήθεια είναι ότι τον πρώτο χρόνο του γάμου μας φαγητά και γλυκά τ' έφτιαχνα μόνη μου. Άργότερα όμως ή φροντίδα του νοικοκυριού και των παιδιών δέ μοδ άφηναν καιρό γιά την κουζίνα... Στό μεταξύ, εσύ μοδ ζητούσες κανένα καλό φαγητό ή κανένα άρωμα γλυκό... Βρήκα τότε σε δύσκολη θέση... Φοβήθηκα μήπως, αν σου τ' ατερούσα, θα έχανα την αγάπη σου! Γιάτι πολλές φορές μοδ έλέγες δ. τι ένας από τους κυριότερους λόγους, που άποφάσισες να παντρευής ήταν πώς ήξερα να φτιάχνω καλούς μεζέδες κι' ωραία γλυκά. 'Απ' τ' άλλο μέρος είχα και τη μαμά μου, που μοδ κάρφωσε θαθεί στο μυαλό την ιδέα ότι έ. κείνο, που συγκρατεί ένα σύζυγο στο σπίτι, είναι το καλοστρωμένο τραπέζι, το καλό φαί και τα έκλεκτά γλυκά. Έτσι σκέφτηκα να παρακαλέσω τον περίφημο μάγειρο και ζαχαρολάστη 'Εμίλ να μου φτιάχνει κάτι έξαιρετικό, με τις οδηγίες, που θα του έδινα εγώ... 'Ο,τι λοιπόν σου παρουσίαζα, ήταν το 'Εμίλ... (Κλαίγοντας). Και τώρα που τ' έμαθες δ. λα, μπορείς να με περιφρονήσης, επειδή σε άπατούσα, σου έλεγα ψέματα!...

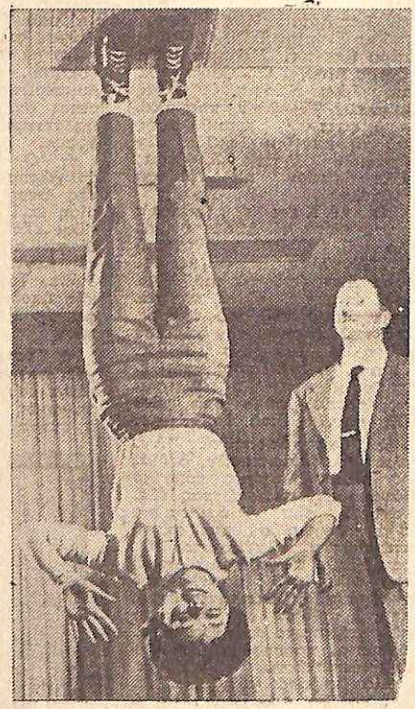
ΛΟΥΙ.: (άγκαλιάζει τη γυναίκα, χαμογελώντας): Σουζάννα! Άγάπη μου! Μοδ φαίνεται ότι έυπνώ από ένα κακό όνειρο!...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Με συγχωρείς, Λουί μου!

ΛΟΥΙ.: Άν σε συγχωρώ! Μά εγώ πρέπει να σε παρακαλέσω να με συγχωρήσης, επειδή φαντάστηκα ότι έσυ κι' εσύ συνάντησες το φημισμένο σου μάγειρα και ζαχαρολάστη, δ 'Εμίλ!...
ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Σε συγχωρώ!... Και γιά να σου το άποδείξω θα φτιάχνω πιά μόνη μου ό,τι σου άρέσει!...

ΚΛΑΞΟΝ ΓΙΑ ΣΚΙΕΡ

'Αποδείχτηκε πώς ο μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τους σκιερ είναι, όπως και γιά τους αυτοκινητιστάς, οι συγκρούσεις. Ένας Γερμανός σκέφτηκε, λοιπόν, να τους εφοδιάσει μ' ένα ηλεκτρικό κλάξον, που λειτουργεί με μικρές μπαταρίες ραδιοφώνου. Το κλάξον είναι ισχυρό και ακούγεται σε αρκετή απόσταση, ώστε να ειδοποιη έγκαιρως τον άπρόσεκτο ή άφηρημένο σκιερ γιά να πάρη τα μέτρα του και ν' άποφύγη τη σύγκρουσι.

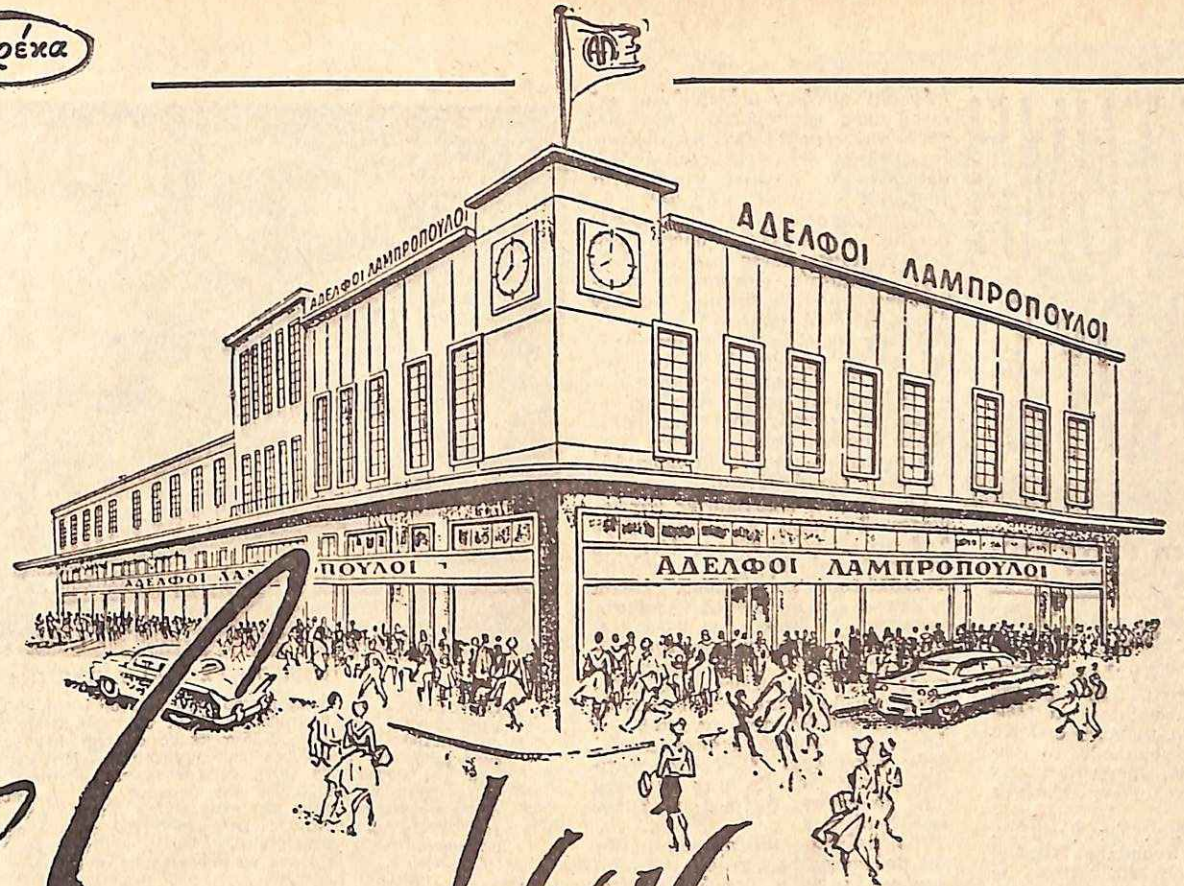

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

'Η Νάνσυ Βένιερ δοκιμάζει στή φωτογραφία μας τ' άπατούσις του διαστήματος, που κατασκεύασε ο Άμερικανός μηχανικός Τζών Χήρντ (δεξιά). 'Η σόλα των υποδημάτων αυτών, είναι από πλαστική ύλη και άποτελείται από χιλιάδες μικρές βεντούζες, που με το πάτημα έφαρμόζουν στο πάτωμα τόσο καλά, ώστε επιτρέπουν σ' αυτόν που τ' φορεί να περπατήσει ακόμα και στην άροφη ενός δωματίου. Τα παπούτσια αυτά θα συγκρατούν στερεά στο πάτωμα το διαστημολόι τους αόριανούς τα διώτες του διαστήματος, όταν άπομακρυνόμενοι από τη Γη, θα ξεφεύγουν ά. το νόμο της βαρύτητας.

ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝ Ε.ΟΗ

γκρένα

Εκπτώσεις

1-20 Φεβρουαρίου

10%

είς όλα τ' έκλεκτά είδη των Καταστημάτων μας.

20%

λόγω τέλους εποχής, είς όλα σχεδόν τ' χειμερινά είδη και είς πολλά υπόλοιπα.

30%

στά υπόλοιπα λόγω καταργήσεως ώρισμένων ειδών.

30-50%

στά ρετάλια.

★ Αί έκπτώσεις των καταστημάτων μας είναι ένα δώρον πρὸς τὴν Πελατείαν μας.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★ Το νερό δέ θράζει πάντα στους 100 βαθμούς. Άν άνεδοίμε στην κορυφή ενός βουνού, ο θερμομός θα επέλθη γρηγορώτερα. 'Ο χρόνος του θρασάματος εξαρτάται από την ατμοσφαιρική πίεσι, δηλαδή από το βάρος της στήλης του υπερκειμένου αέρος, που, όπως είναι εύδητο, λιγότερο δσο άνεβαίνουμε ψηλότερα. Έξαρτάται επίσης από το είδος του δοχείου και από την ιδιαιτερι σύστασι του νερού. Έτσι, μ' ένα γυάλινο δοχείο το νερό θράζει στους 102 βαθμούς, ενώ, αν το νερό περιέχη άφθονο χλωριοδρο άσβεστό, θα χρειαστή ν' άνεβάσωμε τη θερμοκρασία στους 170 βαθμούς.

★ Σύμφωνα με τους τελευταίους ύπολογισμούς των άστρονόμων, το βάρος του 'Ηλίου σε κιλά άντιιστοιχεί στον αριθμό 1. 879.000, άκολουθούμενον από 24 μηδενικά.

★ Άν δώσετε στις κόττες σας να φάνε γαρίδες και δασρακα θαλασσινών, τριμμένα σε πολύ λεπτή σκόνη, τ' ασόφλια των αυγών, που θα γεννήσουν θα είναι κοκκινωπά.

★ Κατά τη διάρκεια του πρώτου ήμισους του αιώνος που διανύομε, τα πλοία, που χάθηκαν στη θάλασσα κατά διαφόρους τρόπους, ξεπέρασαν τις 35.000. Άπ' αυτά, τ' 47 δέν άφησαν κανένα ίχνος πίσω τους.

★ 'Η «πτάμενη άλεπούδ», είναι μία νυχτερίδα που κάνει μεγάλες φθορές στα όπωροφόρα δέντρα. Άπομυζά λάιμαργα από χυμό των καρπών τους και μπορεί μέσα σε μία μόνο νύχτα να καταστρέψη χιλιάδες μήλα, αχλάδια ή βερύκοκα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η έπιστήμη κατετρόπωσε το συνάχι!...

Μιά ουσία που καταπολεμά τους ιούς

ΕΝΑΣ δμῖλος "Αγγλων έπιστημόνων, έπειτα από έρευνες πολλών ετών, κατώρθωσε να κλείσει μέσα σ' ένα γυάλινο σωλήνα τους ιούς που προκαλούν το κοινό συνάχι. Γιατί, δυστυχώς, δεν πρόκειται για ένα μόνον, αλλά για πολλούς.

Το συνάχι ήταν, ως γνωστόν, η ασθένεια που προκαλέσει τις μεγαλύτερες απογοητεύσεις στους έρευνητές. Η μελέτη της παρουσίαζε ανυπεράβλητες σχεδόν δυσκολίες. Γιατί ήταν πιο ανεξιχνίαστη από την πολιομυελίτιδα και πιο πολύπλοκη από τη φυματίωση.

Ξέραμε ως σήμερα, ότι η ασθένεια αυτή μεταδίδεται από τον ένα άνθρωπο στον άλλο και ότι εμφανίζεται κάθε χρόνο με τη μορφή τριών επιδημικών κυμάτων: κατά την έναρξη των μαθημάτων, με τα πρώτα κρύα του φθινοπώρου και την άνοιξη.

Αλλά ποιος ήταν ο τρόπος της μεταδόσεώς της;

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση έγινε από ένα Γερμανό επιστήμονα, που απέδειξε, ότι το συνάχι δεν ώφελετο σε βακτηρίδια και ότι άλλου έπορε, ν' ανακτηθεί η αιτία του.

Οι "Αγγλοι είχαν ιδρύσει στο μεταξὺ το κέντρο του Σαλίμπουρι, που άρχισε να κάνει συστηματικές έρευνες για την ανακάλυψη του μυστηριώδους έχθρου. Αποτέλεσμα των έρευνών αυτών υπήρξε η ανακάλυψη κι' η απομόνωσις του ιού του συνάχους.

Είναι αδύνατον να φαντασθί κανείς σε πόσες δυσκολίες προσέκοιταν αυτές οι έρευνες. Ο ίδιος αυτός είναι 300 φορές μικρότερος και από τα πιο μικρά βακτηρίδια και γι' αυτό κατάφεραν να ξεφύγουν από τα υπερμικροσκοπικά φίλτρα, που χρησιμοποιούσαν οι "Αγγλοι έπιστήμονες. Αλλά, τελικά, έπεσε στην παιγίδα. Είναι, έξ άλλου, εξαιρετικά άθεκτικός.

Οι έπιστήμονες του Σαλίμπουρι έκαμαν ταυτόχρονα μερικές παρατηρήσεις, που διαλύουν διάφορες πλάνες σχετικά με το συνάχι και που είναι για το λόγο αυτό εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

Να οι κυριότερες απ' αυτές: Πιστεύουμε έννοον το συνάχι. Αλλά οι έρευνες του Σαλίμπουρι έδειξαν παρόμοιαν άνοητοι επί 56 ώρες, χωρίς να προσβληθούν σε μεγαλύτερη άναλογία από συνάχι που' ό,τι έκείνοι που κοιμόνταν κανονικά.

Μιά άλλη πλάνη είναι, ότι το κοινό ποροδιαθέτει στο συνάχι. Οι έρευνες του Σαλίμπουρι έδειξαν, ότι το συνάχι είναι μια χρόνια νόσος. Ζήτησαν, μια κοινή ήμερα του Φεβρουαρίου, από μερικούς έθελοντές να κάμουν ένα έεστο μπάνιο. Τους

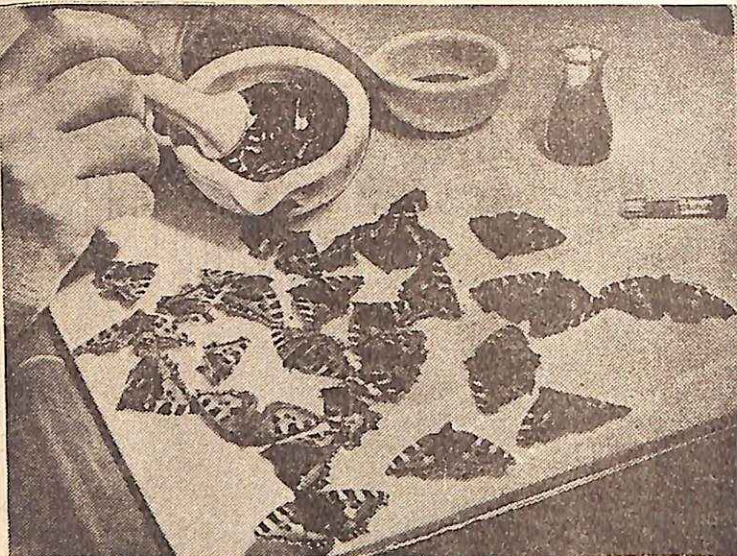
φόρεσαν κατόπιν μια πυτζάμα κι' αφού τους κατάβρεξαν με ζεστό νερό, τους υποχρέωσαν να μείνουν έκτεθειμένοι στα ρεύματα, ώπου άρχισαν να χτυπάνε τα δόντια τους. Οι έθελοντές μιάς άλλης ομάδος υποχρεώθηκαν να περιφέρονται μιά δολόκληρη ήμερα, φορώντας μουσκεμένες κάλτσες. Καταλάτ' αυτούς, ώστόσο, δε συνάχθηκε, μολονότι μερικοί έπαθαν έλαφρά κοινόλημια.

Αλλά πειράματα έδειξαν, ότι ο μολυσμένος αέρας δεν προκαλεί συνάχι. Ο αέρας, που αποκαλούμε μολυσμένο μπορεί να είναι γεμάτος με παντός είδους μικρόβια. Αλλά μόνον όταν περιέχει ιούς του συνάχους, μπορεί να προκαλέσει αυτή την ασθένεια.

Οι "Αγγλοι έπιστήμονες κατώρθωσαν ως τώρα ν' απομονώσουν 9 διαφορετικούς τύπους ιών του συνάχους και εργάζονται για ν' ανακαλύψουν και άλλους, γιατί φαίνεται, ότι οι κυριότες υπεύθυνοι άναμεσα σ' αυτούς είναι 3—4. Οι προσπάθειές τους στρέφονται ταυτόχρονα σε δύο άλλες κατευθύνσεις: στην παρασκευή ενός έμβολιου, που θα δημιουργή άνοσία απέναντι του ιού του συνάχους για όθισμένο χρονικό διάστημα και στην ανακάλυψη ενός θεραπευτικού μέσου, που θα μάς γλυτώει από το συνάχι άμέσως μετά την εκδήλωσή του.

Το έμβολιο παρασκευάσθη ήδη και βάζεται στο στάδιο των δοκιμών. Για την άνοξία παρασκευάσθηκαν πολλά έμβολια κι' όχι ένα. Στα έμβολια αυτά χρησιμοποιούνται η νεκροί ιοί (ώπως στην πολιομυελίτιδα) ή ιοί με μειωμένη τοξική δύναμη.

Είναι αйтονόητο, όμως, ότι θα χρειαστεί να περάσουν άδοκτοι μήνες άκόμη ώπου να καταστί δύνατον να δοθούν τα έμβολια αυτά στην κατανάλωση. Αλλά, οι "Αγγλοι έπιστήμονες πιστεύουν ότι βόσκονται στον καλό δρόμο και δεν έχουν καμιά άμφιβολία για

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΑ

Οι έρευνες του Βιοχημικού Ινστιτούτου «Μάξ-Πλάνκ» της Γερμανίας διαπίστωσαν πως η χημική σύνθεση των χρωμάτων, που υπάρχουν πάνω στις πεταλούδες είναι η ίδια με τη σύνθεση των χρωμάτων των διαφόρων μυκήτων, που έχουν ως γνωστόν αντιβιοτικές ιδιότητες. Ύστερα από την ανακάλυψη αυτή οι έρευνες προσηύχον να εξακριβώσουν ποιόν ακριβώς μικρόβιο την άναπτύξη και των πολλαπλασιασμό άνα. στέλλουν τα χρώματα της πεταλούδας. Για το σκοπό αυτό χιλιάδες πεταλούδες άποχρηραίνονται και έν συνεχεία κοπούνονται και υποβάλλονται σε πολυσύνθετη χημική επεξεργασία, για να ληφθή το νέο αντιβιοτικό και να συνεχιστούν οι έρευνες.

τά άποτελέσματα των προσπάθειών τους.

Ένας άλλος "Αγγλος έπιστήμων, έξ άλλου, ο δόκτωρ "Αλιζ "Αϊζακ, άπεινώωσε μια ουσία, που άποτελεί ίσως τη μεγαλύτερη ανακάλυψη στο πεδίο της ιατρικής μετά την πενικιλίνη. Οπως και όλα τα αντιβιοτικά, η πενικιλίνη έπιδρά μόνον στα βακτηρίδια. Η νέα ουσία, όμως, που άπεκλήθη «ίντεροφρόν», έπιδρά και στους ιούς. Πρόκειται για μια προστα-

τευτική πρωτεΐνη, που έγκοινούν τα κύτταρα του όργανισμού και που καθιστά άδύνατη την άναπαραγωγή των ιών. Η έν λόγω ουσία, έφ' όσον άναποκοιθή στις προσδοκίες που έχουν στηριχθή σ' αυτήν, θα είναι σε θέση να καταπολεμήσει ταχύτατα το συνάχι, τη γρίπη, την πολιομυελίτιδα κι' άλλες από τις ασθένειες, που όφειλονται σε ιούς και που άποτελούν σήμερα μάλιστα για τους ανθρώπους και τα ζώα.

Μικρά έπιστημονικά νέα

Οι νευρώσεις στους ήλικιωμένους

Οι έπιστήμονες που πήραν μέρος στο ψυχιατρικό συνέδριο της Κερμαρούς κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι νευρώσεις είναι σπανιότερες ή λιγώτερο έντονες μεταξύ των ήλικιωμένων, άλλ' ότι η θεραπεία των παρυσιαίων μεγαλύτερες δυσκολίες, γιατί, με την πάροδο της ήλικίας, δεν σκληρύνονται μόνον οι άσπρες. Το άτομο παθαίνει επίσης μια ψυχική σκληρυνση και τα διάφορα θεραπευτικά μέσα δεν άποδίδουν συνήθως άξιόσημια άποτελέσματα.

Το κάπνισμα και η στηθάγχη

Κατά το Γάλλο έπιστήμονα, δόκτωρ Σέαρς, το κάπνισμα δε μπορεί να θεωρηθή υπεύθυνο για τη στηθάγχη. Ο έν λόγω έπιστήμων παρήγγειλε ότι η άναλογία των πασχόντων από στηθάγχη είναι η ίδια μεταξύ των καπνιστών και των μη καπνιστών. Μετά την εκδήλωσή της στηθάγχης, όμως, το κάπνισμα μπορεί να χειροτερέψει την κατάσταση του άσθενούς.

Οχι όρμονες κατά την έμμηνορροΐα

Ός προχτές σε περίπτωση διαταραχών κατά την περίοδο της έμμηνορροΐας, οι γιατροί κατέφευγαν στην όρμονοθεραπεία. Αλλά οι Γερμανοί έπιστήμονες κατέδειξαν πόσον άσκοπη και μάστιχα επεκίνδυνη ήταν αυτή η άγωγή. Οι διαταραχές αυτές, παρατηρούν, έντοπιζόνταν στην Ψυχική της γυναίκας ένδο οι όργανικές μεταβολές είναι άδολτα άσθενείς. Με την όρμονοθεραπεία, παρατείνουμε τη μεταδοτική κατάσταση, στην όποιαν όφειλόνταν αυτές οι διαταραχές και δεν έπαιρπε στον όργανισμό να ξαναβρή την ίσορρο-

πία του. Με λίγη ύπομνη, η κρίσις δε περάσει και, μάστιχα, χωρίς την επέμβαση του γιατρού.

Το ξύδι άπαραίτητο σ' όρισιμους σκαλές

Κατά τα τελευταία χρόνια, ο χυμός του λεμονιού τείνει να έκποση το ξύδι. Ο χυμός του λεμονιού είναι, βέβαια, πολύτιμος. Αλλά δεν πρέπει να παραγνωρίζεται και η άξία του ξυδιού που είναι ίδιος άπαραίτητο σε όρισμους σκαλές (πατάτες, κολοκυθάκια, κοκκινόγυα, λια κτλ.). Το ξύδι, στις περιπτώσεις αυτές, καταπολεμά τα σπρόφουτα και άλλους μικροοργανισμούς που άναπτύσσονται στις έν λόγω τροφές και που ένδέχεται να προκαλέσουν επεκίνδυνες δηλητηριάσεις σ' έκείνον που τις κατανάλωσει.

Η ύπνεθασία και το ύποσυνείδητον

Ένας καθηγητής άμερικανικού πανεπιστημίου έγκάτελεψε τέλει, τάς, τελείως θεραπευμένους, μια ψυχιατρική κλινική, όπου υποβάλλετο σε θεραπεία από τρία χρόνια. Ο καθηγητής αυτός ήταν ύπνεθαστής και τη νύχτα πάσανε δίχασμό της προσωπικότητος και γινόταν άλλος άνθρωπος. Στην κατάσταση αυτή έκλεψε 109 σπία και καταστήματα, χωρίς ν' άνακαλυφθή ποτέ! Αλλά στο τέλος άνησυχίας βλέποντας στο σπίτι του ένα σωρό πράγματα, που δε μπορούσε να έκρηξη την προέλευσή τους, έδωσε χαρτονομίσματα, χρυσά νομίσματα, τίτλους διαφόρων έταιρειών, κοσμήματα όλων των ειδών, ρολόγια, κομψοτεχνήματα κτλ. Ζήτησε τότε να γίνη έρευνα που άπεκάλυψε ότι όλα αυτά τα πράγματα προέρχονταν από κλέφτες που έχε κάμει ο ίδιος. Οι έιδικοί ύπολογίζουν σε 15000 τις κλοπές που

γίνονται κάθε χρόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες από ύπνεθαστές. Κατά τον δόκτωρ Σπέρσον, η ύπνεθασία άποτελεί ένα είδος έκδικήσεως του ύπνεθαστή, που θέλει να ξεφύγει από τις έπιτάσεις και τους περιορισμούς της συνείδησεως.

Το «μόνγκ» και τα ραδιενεργά νέφη

Σε περίπτωση άτομου πολέμου, οι πόλεις, που θα κινδυνεύουν λιγώτερο από τα ραδιενεργά νέφη θα είναι εκείνες που καλύπτονται από «μόνγκ». Το «μόνγκ» είναι ένα μύγμα μήχλης και βιοχημικού κοινού, που παρατηρείται σε όρισμένους μεγαλούπολεις, όπως το Λονδίνο. Έξακριβώθηκε πράγματι ότι το «μόνγκ» δημιουργεί ένα φράγμα, που δεν έπιδράει στους ραδιενεργούς κοινούς να φθάσουν ως το έδαφος.

Τ' άράπικα φυστικά προκαλούν καρβίνο

Τ' άράπικα φυστικά (κακαούλες) περιέχουν μια τοξίνη που μπορεί να προκαλέσει καρβίνο του ήπατος. Σε συμπέρασμα αυτό κατέληξαν οι έρευνες του άγγλικού Ινστιτούτου έρευνών των νοσημάτων των τροπικών χωρών. Στα άράπικα φυστικά άποδίδεται επίσης ο θάνατος χιλιάδων ανθρώπων κατά το Δεκέμβριο του 1960. Η κυριότερη προφή αυτών των ζώων ήταν τα άράπικα φυστικά.

Καταπολεμά το έγχος

Ένας γαλλικός φαρμακευτικός οίκος παρουσίασε ένα νέο φάρμακο εναντίον του έγχος. Πρόκειται για μια ένωση κομφορής και ναρκωτικής, που παρενέχεται με τη μορφή σπασίων. 2—6 την ήμερα μπορούν να σταματήσουν και τον πιο έπιμονο έγχος.

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΕΥΠΝΑΤΕ;

Το κακό ξύπνημα φθείρει την ύγεια μας

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ του Μπάρους ξυπνούσε τα παιδιά του παίζοντας βιολί, του Τον. αιν ρίχνοντάς μια πιστολιά μέσα στο δωμάτιό τους κι' η γιαγιά του Ντίκενς ξυπνούσε τον έγγονό της χτυπώντας τα πιάτα και τα μαχαιροπήρουνα στην κουζίνα. Ο πρώτος έγινε ένας μεγάλος μουσικός, ο δεύτερος από αντίδραση στην άυστηρη πειθαρχία, που άπαιτούσε ο πατέρας του, άνακήρτισε το εύθυμο στοιχείο στη ζωή και διακρίθηκε ως εύθυμογράφος κι' ο τρίτος σκόρπισε στα μυθιστορήματά του όλη την πίκρα, που είχε συσσωρευτή μέσα στην ψυχή του κατά τα παιδικά του χρόνια.

Το συμπέρασμα ένός καλού ύπνου, μάς λέγει ο γιατρός, είναι ένα καλό ξύπνημα. Και προσθέτουν ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, δεν έξουν ν' άνακτήσουν άνα. Πραγματικά, όλοι σχεδόν, λίγο ή πολύ, ξυπνάμε με τρόπο άπότομο και βίαιο (ξυπνήτη, τηλεφώνω, όρμυοί του δρόμου, σκουνημάτα ή φωνές της μητέρας κλπ.). Ο όργανισμός ύπνιστάται έτσι ένα κραδασμό, που έχει όλέθριες συνέπειες στην ύγεια μας. Είναι σαν να δεχόμαστε μια έκένωση ηλεκτρικού ρεύματος.

Οι έπιδράσεις ένός κακού ξύπνηματος είναι ειδικότερα οι ακόλουθες: 1) Σ τ η ν κ α ρ δ ι α: Οι στεφανιαίες αρτηρίες, που τροφοδοτούν την καρδιά, συστέλλονται με το άπότομο ξύπνημα και περιόρουν σημαντικά το αίμα που συσπερφέρουν στο κυρίαρχο όργανο του σώματος μας. Κι' η πιο γρήγη καρδιά υποφέρει από ένα παρόμοιο ξύπνημα. Φαντασθήτε τώρα ποιά είναι η έπιδραση του σε μια άρρωστη καρδιά.

2) Σ τ ό ν ε γ κ έ φ α λ ο: Κατά τον ίδιο τρόπο, οι αρτηρίες που τροφοδοτούν με αίμα τον έγκέφαλο παθαίνουν ένα σπασμό, μια άπότομη συστολή. Και ο έγκέφαλος, λοιπόν, δεν δέχεται το αίμα που του χρειάζεται. Πολλές ήμικρανίες και πολλές ζάλες, που μάς βασανίζουν όλη την ήμερα, έχουν την ατία τους σ' αυτό το άπότομο ξύπνημα.

3) Σ τ έ π ι ν ε φ ρ ι δ ι α: Ο προσρισμός αυτών των άδένων είναι να έννομα νίσουν τον όργανισμό μέσα με το περιβάλλον. Όταν αυτή η έννομησις άπαιτεί με γάλη προσπάθεια (π.χ. όταν ξυπνάμε άπό τομα ή όταν αλλάζουμε κλίμα), τα έννομοφρίδια πρέπει να έργασθούν έντατικά. Έκκρινουν τότε άφθονη άδρεναλίνη, για να μπορέση ο όργανισμός να περάση από την κατάσταση του ύπνου σ' έκείνη της έ-

γρηγόρεως. Όταν, λοιπόν, το ξύπνημα είναι έκρηκτικό, οι έπινεφρίδιοι άδένες κάνουν μια πολύ μεγάλη προσπάθεια και έξαντλούνται. Αλλά ταυτόχρονα το αίμα πλουτίζεται με άφθονη άδρεναλίνη. Η αρτηριακή πίεσις αυξάνει τότε και τα τοχώματα των αρτηριών δοκιμάζονται σκληρά, χάνουν την ελαστικότητά τους και γερνάνε. Αλλά, όπως είναι γνωστό, από την κατάστασι των αρτηριών μας έξαρτώνται η ύγεια και τα νεύρα μας.

Να γιατί οι γιατροί συνιστούν ότι πρέπει να μάθουμε να ξυπνάμε. Ο νυκτερινός ύπνος περνάει, ως γνωστόν, από τρία διαδοχικά στάδια: α) τον καλούμενο προσέυτικό ύπνο, που διαρκεί 1—2 ώρες και κατά τον όποιο οι μύς χαλαρώνονται κι' οι ιδέες μέσα στο μυαλό γίνονται συγκεχυμένες. β) Τον πλήρη ύπνο, που διαρκεί 4—5 ώρες και κατά τον όποιο η συνείδησις εξαφανίζεται όλοελα και γ) τον πρώιμο ύπνο, που διαρκεί μια ώρα και είναι άνάλαρος, γιατί οι αισθήσεις και η συνείδησις άφηνίζονται θαθμιαία.

Απ' αυτές τις φυσιολογικές παρατηρήσεις βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο κανονικός ύπνος πρέπει να διαρκεί 7—8 ώρες, για να μπορέση ο όργανισμός να ξεκουρασθή και ν' άνακτήσει τις δυνάμεις του. Έτσι, είναι άπολύτη ανάγκη, όταν έρσκόμαστε στην άνάγκη να ξυπνήσουμε πολύ πρωί, πρέπει να κοιμόμαστε έντορις. Η άφύπνισι γίνεται τότε μόνη της, χωρίς διαταραχή του όργανισμού. Και είναι προτιμότερο να ξυπνάμε μόνη μας παρά να μάς ξυπνούν. Το πράγμα αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τα παιδιά. Το πρώιμο ξύπνημα τους είναι δύσκολο, γιατί κοιμούνται άργά και δεν προφταίνουν να χορτάσουν τον ύπνο. Αν κοιμόνταν μια ή δυό ώρες πρωύτερα, θα ξυπνούσαν μόνα τους και θα ήταν ζωηρά και ευδιάθετα.

Αλλά κι' η άφύπνισι έχει τους κανόνες της. Σε καμιά περίπτωση, μόλις ξυπνάτε, δεν πρέπει να τινάζομαστε πάνω. Αυτό το τίναγμα είναι επεκίνδυνο για τους μεγάλους και πολύ δυσάρεστο για τα παιδιά. Το ιδέωδες ξύπνημα είναι το έξης: Μόλις άνοιξετε τα μάτια σας, θα περφέρετε το έλθμα σας όλόγυρα, κυττάζοντας ένα—ένα τα άντικείμενα που σας περιβάλλουν, όπου ν' άρχίσουν να σχηματίζονται οι πρώτες σαφείς παραστάσεις μέσα στο μυαλό σας. Θα τεντώσετε κατόπιν καλά το σώμα σας κι' ύστερα από ένα ή δυό λεπτά θα σηκώθητε. Αυτό το ήμερο θα έαθμιαίο ξύπνημα θα σας κάνει ευκίνητο, ζωηρό και ευδιάθετο για όλη την ήμερα.

Μια λέξι που τρομάζει τις γυναίκες

Τι είναι στην πραγματικότητα η άναστροφή της μητέρας

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ λόγος να άνησχύσετε, άν ο γιατρός, άφορ σας έξετάση, σας πη ότι έχετε «άναστροφή της μητέρας». Έν φαίνεται σοδάρως ο ιατρικός αυτός όρος, στην ουσία πρόκειται για κάτι που δεν παρουσιάζει τίποτε το άνησυχαστικό και που μπορεί άλλωστε να διορθωθεί.

Να, ο ακριβής συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση:

Η μητέρα είναι ένα όργανο του σώματος, με μήκος 8 πόντων περίπου και με σχήμα αχλαδόμο. Στις περισσότερες λοιπόν γυναίκες, έχει τέτοια θέση, ώστε η εισοδός της γέρνει προς τα έμπρός, μέσα στην κοιλότητα της πύελου. Κάποτε όμως—όχι σπάνια—μπορεί να μεταποισθή και ν' αγειρή προς τα πίσω. Τότε μιλάει ο γιατρός για άναστροφή.

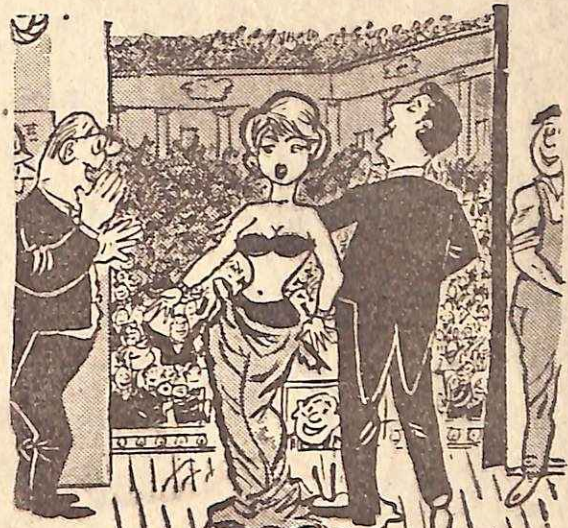
Όπως είπαμε, η κατάσταση αυτή δεν είναι καθόλου σοδαρή. Δέν είναι άρρώστεια άλλ' απλώς μια σωματική άνωμαλία. Τι περισσότερες δε φορές, δεν προκαλεί καμιά ένόχλησι, κι' έτσι μπορεί να μείνη άγνωστη σ' όλη τη ζωή της γυναίκας. Άλλοτε όμως εκδηλώνεται με διάφορα συμπτώματα, ή μάλλον—για να είμαστε ακριβέστεροι—επιδεινώνεται συμπτώματα που προκαλέσει κάποια άλλη αίτια. Οι πόνοι στο κάτω μέρος της πλάτης, π.χ., μπορεί να όφειλονται στη μικρή αυτή μεταποισι της μητέρας, συνδυασμένης ή πραγματική αίτια τους είναι η κακή στάσι, κάποια άλλη.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις άνωμες λίες της έμμηνορροΐας (πόνου, υπερβολική διαρκεία), που συνδυάζονται με άναστροφή της μητέρας. Στις περιπτώσεις αυτές, η μεταποισι προκαλεί ύπερμασία της μήτρας, ή κυρία αίτια όμως των ένόχλητικών συμπτωμάτων είναι άλλη, όρμονική συνθήκη.

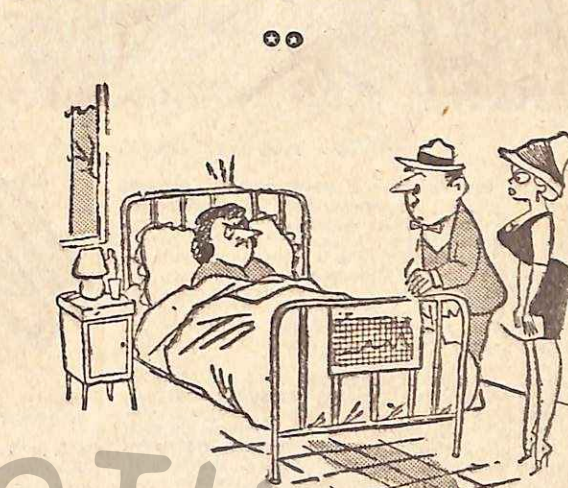
Η άναστροφή της μητέρας μπορεί να όπάρχη σε κάθε γυναίκα, είτε άνυπανηρή είτε παντρεμένη και με παιδιά.

Μπορεί να προκαλέσει στείροτητα; Αυτό είναι μάλλον άβέβαιο, γιατί το γονιμοποιό

Ποιος Γελωτοθεραπεία

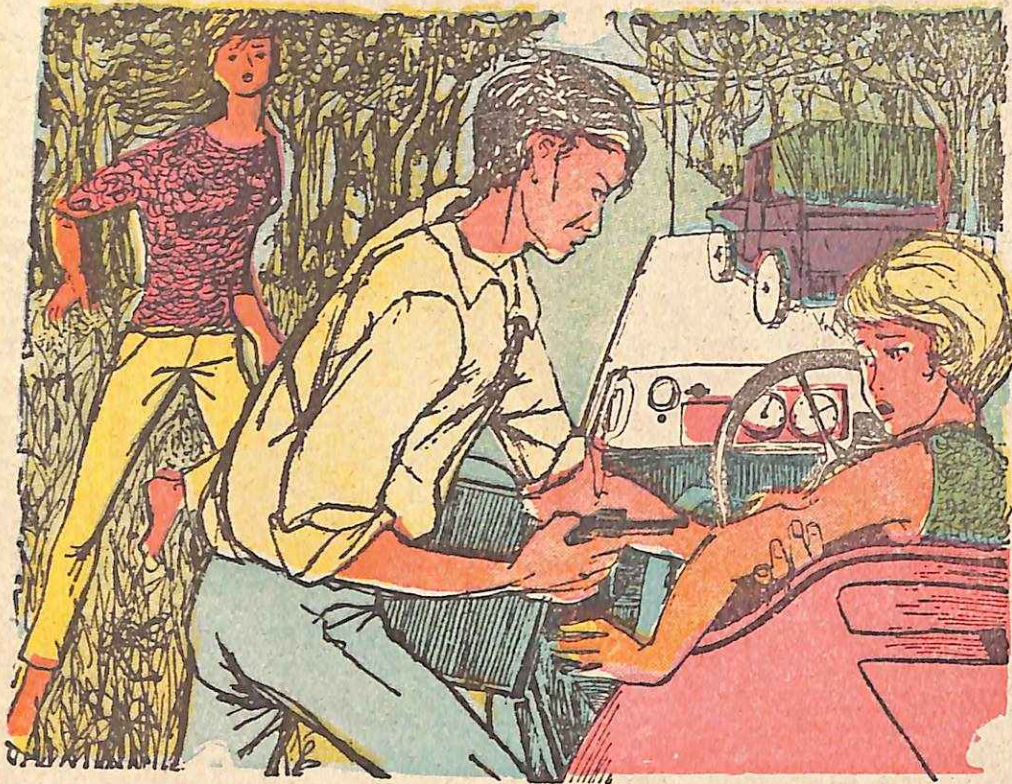
Το άπροσδόκητο αυτό στρίπ-τις έλεγε μεγαλύτερη έπιτυχία από το τραγούδι σας!

Να μη στενοχωριέσαι καλόδου, γυναίκα μου. Βοήθα ένα για όσα θα λάβεις την δεσποινίδα, που θα κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού!...

Γιατί δε βγάξεις τις κάλτσες, όταν πλένεις τα πόδια σου; Βρε άντρε, πως θα πλύνω τότε και τις κάλτσες;

— Έξω γρήγορα! Βρυχήθηκε ο άγνωστος στη Λίλιαν.

Η Λίλιαν, στο βολάν της κούρσας της, περιούσια με μεγάλη ταχύτητα από την ήλιουστη έσοχη. Βρισκότανε δέκα μονάχα χιλιόμετρα μακριά από τη βίλλα της. Είχε αφήσει στο Μπορντό, ψωνίζοντας γραβάτες και πουκαμιά για τον άνδρα της. Υπερήκοος τύπος, ο Πάλλ! Ίδιοκτήτης ενός μεγάλου εργοστασίου με χιλιάδες τσούκους εργαζόμενους, το διέκρινε με αμέτρητη επιμέλεια, με το ρολόι στο χέρι. Μονάχα που ήταν άδικος και γοργός, για τον εαυτό του, άκομη κι' ένα μαι-τλή.

Ξαφνικά, ένα μικρό φορτηγό παρουσιάστηκε από ένα μονοπάτι, με δυνατό προτάγμα, και της έφραξε το δρόμο. Η Λίλιαν φρενάρισε άποτομα. Το φορτηγό σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά της. Από μέσα κατέβηκε ένας νεαρός, με σκούρα, δεκάλετο το πολύ έτών. Φορούσε κόκκινο πουλόβερ και ανθρώια παντελόνια. Η Λίλιαν, με μια γοργή ματιά, πρόσεξε πως η νεαρά αυτή, αν και άσχημη, γούρισε προς την κατέλλα και της έδειξε την κομψή κούρσα.

— Έξω, γρήγορα! Βρυχήθηκε. Το στόμα του μύριζε αλκοόλ. Τα μάτια του έλαμπαν άγρια. Η Λίλιαν βγήκε, μηχανικά, από το αυτοκίνητο. Είχε την εντύπωση πως έδελεγε και κό διευρο. Ο άγνωστος, χωρίς να κατεβάσει το περιστροφικό, γύρισε προς την κατέλλα και της έδειξε την κομψή κούρσα.

— Η «Τζάγκουαρ» αυτή πιάνει πολύ τόπο κι' εμποδίζει την κυκλοφορία, είπε μ' άπαιστο χαμόγελο. Θυμάσαι, Μόνικα, το σχέδιό μας; Η Μόνικα κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Μπήκε στην κούρσα, την πλησίασε λίγο πιο πέρα, στά χείλη μιας χαράδρας με πενήντα μέτρα βάρους. Ύστερα κατέβηκε κι' έσπρωξε το μικρό αυτοκίνητο, που έπεσε στο κενόν. Η Λίλιαν, από έθουμισμένη, άκουσε την κούρσα της να θρυμματίζεται στις μυτερές πέτρες της πλαγιάς της χαράδρας. Μετά έγινε σιωπή. Η Μόνικα έαναγύρισε, δορθώνοντας τα μαλλιά της.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά; ούρλιαξε ξαφνικά η Λίλιαν. Τι θέλεις από μένα; — Θα το μάθεις σε λίγο, της άπεκρίθηκε ο άγνωστος. Άνθεα τώρα στο φορτηγό. Δεν είναι, βέβαια, άνασταλτικό σαν την κούρσα σου. Μά, δε θα πάμε πολύ μακριά.

Έκανε νόημα στη Μόνικα. Ήταν, φαίνεται, άσυνενοημένοι από πρώτα κι έπειτα να γινή. Ε-κείνη, πλησίασε τη Λίλιαν, έβγαλε ένα μεταξωτό μαντήλι από την τσέπη του παντελονιού της και της έδωσε τα μάτια με άστοχά ταχύτητα. Η Λίλιαν έβγαλε σπασματικά ξαφνικά. Ο άγνωστος χύμησε και της έφραξε βανάνα στο στόμα. — Όχι ψασαρία, γρύλλισε, αν θέλεις να ξανα-δής τον άνδρα σου!

Η Λίλιαν ένοιωσε δύο στιβαρά χέρια να την σηκώνουν σαν πουπουλό στον άέρα, να την μεταφέρουν και να την πετούν πάνω σε κάτι σανίδα. Άκούστηκε ο θόρυβος ενός μοτέρ—και μια γλυκή φωνή:

— Είσαι πολύ άπότομος, Τζό. Μην ξεχνάς πως έχεις να κάνεις με μια καλομαθημένη γυναίκα. Το φορτηγό ξεκίνησε με άποτομα προτάγμα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γράφμα και το έδωσε στη Μόνικα. — Πήγαίνε το άμέσως στον τώργο με το πο. δηλαστό σου, της έπε. Να της το θυρωρού να το δώση άμέσως στα χέρια του κυρίου του. Η Μόνικα έβγαλε το γράμμα σε μια τσέπη του παντελονιού της. Πριν φύγη, πλησίασε τον Τζό, τον άγκάλιασε και τον φίλησε με πάθος. — Πολλά έκασαμε μαζί, του έπε. Αύτην τη φορά, όμως, φοβάμαι.

— Μη γίνεσαι κουτή, την καθούχασε ο φίλος της. Αυτό είναι το τελευταίο κόλπο μας στη Γαλλία. Με τα λεπτά που θα πάρουμε άπόψε, θα φύγουμε, θα πάμε στην Άργεντινή, ν' αγοράσουμε ένα κτηματάκι και ν' άρχίσουμε καινούργια ζωή. Άφησε το περιστροφικό του στην άκρη του κομ-μου, άγκάλιασε τη Μόνικα από τη μέση και την φίλησε στο αυτί, όπως έκανε κάθε φορά που ήθελε να παραλύσει τη θέλησή της.

Η Μόνικα άναστενάζε, έφριζε, μια άδιάφορη υατιά στη Λίλιαν, και βγήκε από την καλύδα.

— Όταν ξαναγύρισε, ύστερ' από μισή ώρα, με την πρώτη ματιά που έφριξε κατάλαβε τι είχε γίν-ει στο σύντομο διάστημα της άπουσίας της. Ο Τζό στεκότανε με δυσκολία θύοις μπροστά στο κομμό. Με το ένα χέρι άκούμπιζε στο μω-μαρο. Με το άλλο, κρατούσε ένα ποτήρι ούσκου, άδειο σχεδόν. Τα μάτια του ήταν βολά. Ένας άπαιστος μορφασμός στράωνε το στόμα του. Η Λίλιαν ήταν έαπλωμένη στο κρεβάτι, με μάτια γυαλένια, όρθωνοχτά σαν ν' άντικρύζε ένα φο-βερό δράμα. Η μπλούζα της, το φουστάνι της ήταν σχεδόν κορμολιασμένα από θάναρα χέρια μανιακού.

— Πώς μπόρεσε Τζό; τραύισε η Μόνικα με τρόμο και άπελπισία. — Ούτε έγω δεν ξέρω τί μου ήρθε ξαφνικά, έ-πε ο Τζό, με κυνικό χαμόγελο, προσπαθώντας να σπρωχτεί στην άκρη του κομμού. Μά, δεν έγινε τίποτα. Η κυρά άντιστάθηκε. Πάει τώρα. Μου πέρασε... Έσένα μονάχα άναπα...

Η Μόνικα ένοιωσε ξαφνικά να την πνίγει άπε-ραντη άηδία.

Πρώτη και δεύτερη ΑΓΑΠΗ

τα. Η Λίλιαν έχασε τις αίσθήσεις της και από τα δυνατά τραντάγματα και από την άγνωση...

— Άναίσθητη, σχεδόν ύστερ' από πόση ώρα! — Έγραφε του συζύγου της με την άπελη περι-στροφού, πως αν δεν άφνη, την ίδια μέρα, στις 9 το βράδυ, πετακόμενες χιλιάδες φράγκα σε μια ώριμην τοποθεσία, κοντά στον τώργο, θα την ξανάβλεπε... κομματοσάμην.

Βρισκότανε σε μια καλύδα, αρκετά καλά έ-πιπλωμένη, φαίνεται πως αυτό θα ήταν το κατα-φύγιο του Τζό και της Μόνικα. Ένώ ο Τζό, όρ-θιος μπροστά σ' έναν κομμό, ύπαγόρευε το γράμ-μα αυτό, έβριζε διαρκώς.

— Σταμάτα, έπι τέλους, Τζό! του έπε κάπο-τε η Μόνικα.

— Μη σε νοιάζει για μένα! βρυχήθηκε εκείνος. Δε με πιάνει το ούσκου.

— Όταν η Μόνικα τελείωσε την έπιστολή, έπεσε σ' ένα κρεβάτι, έκμμενισμένη. Ο Τζό πήρε το

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η ευθύμια είναι κόρη της εργασίας. Τζόν Λούμποκ

Η ζωή άνηκε σ' εκείνους που έφουον να ζυγάνε νορίς. Μπέρναρ Σω

Κάθε άποτυχία είναι ένα βήμα προς την έπιτυχία. Γουίλ

Κάθε λεπτό του χρόνου είναι το ίδιο πολύτιμο όσο και κάθε ψήγμα χρυσού. Τ. Μείσον

Το άφύγετο και το ύστερα είναι ξαδέρ-φια του ποτέ. Ίταλική παροιμία

Ύποφέρουμε πολύ για το λίγο, που μας λείπει και χαυρόμαστε λίγο για το πολύ που έχομε. Γαλλική παροιμία

Το να νικής τον εαυτό σου είναι η πρώ-τη και η άριστη από όλες τις νίκες. Πλάτων

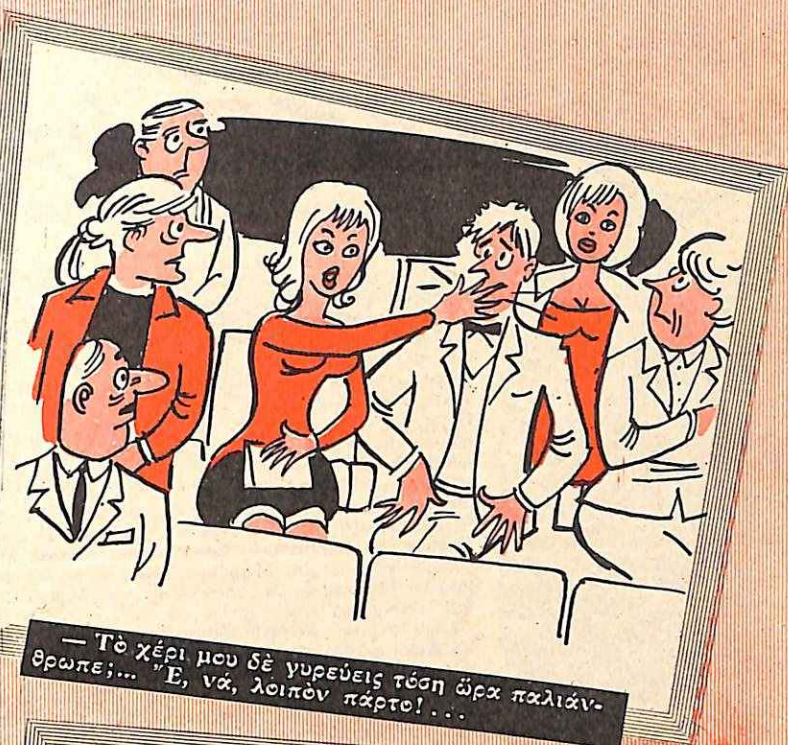
Ο άντρας φυλάει περισσότερο τα μυ-στικά των άλλων από τα δικά του. Σπινόζα

Να νικής, άντιθετα, φυλάει περισσότερο τα δικά της μυστικά από τα ξένα. Λά Μπρυγιέρ

Ένα κράτος κινδυνεύει περισσότερο ά-πο τους πολίτες του παρά από τους έχθρούς του. Σπινόζα

Να μη λες πάντα όσα ξέρεις, αλλά να ξέρεις όσα λες. Σωκράτης

Το γέλιο είναι λιοντάδα μέσα στο σπύτι. Τάκερ

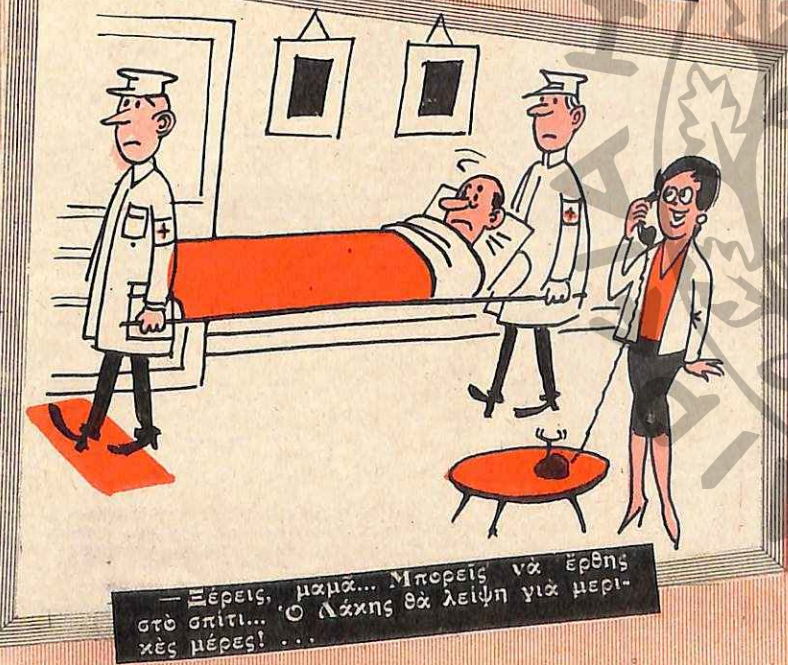
— Το χέρι μου δε γυρεύεις τόση ώρα παλιάν-θρωπε;... Έ, νά, λοιπόν πάρτο!...

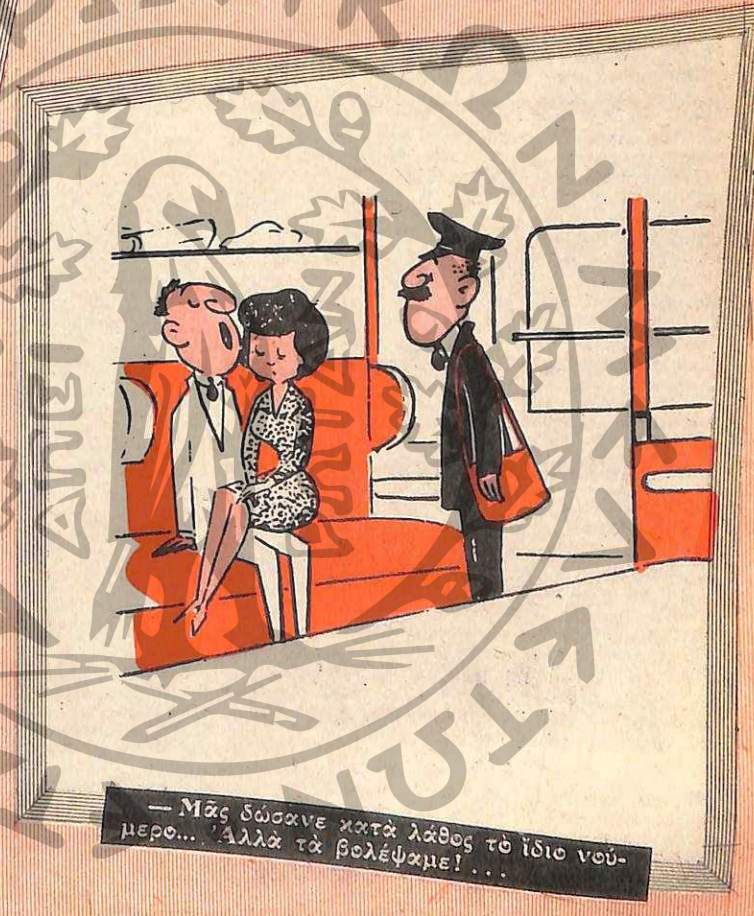
— Δεν έχετε καμιά άσχημη φίλη να σας άναπληρώση σήμερα το άπόνεμα;... Θάρρη στο γραφείο ή γυναίκα μου!...

— Ήταν φρόνιμος ο κύριος κατά την άπου-σία μου, Μαρία;

— Ξέρεις, μαμά... Μπορείς να έρθης στο σπίτι... Ο Λάκης θα λείψη για μερι-κές μέρες!...

— Μας δώσανε κατά λάθος το ίδιο νού-μερο... Άλλά τα βολέψαμε!...

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΡΙΝΕΑΣ

Ήθοποιός, συγγραφέας και βετανολόγος

ΕΝΑΣ ακόμη έπιζων της παλαιάς φρουράς είναι ο Γιάννης Πρινέας. Ή καριέρα του έχει μια τοιπή διακλάδωση: Το ίδιο, όπως ο άειμνητος Σασό Γκιού, ο Γιάννης Πρινέας είναι ήθοποιός και συγγραφέας, επιπροσθέτως όμως είναι και... βετανολόγος — δηλαδή έχει μια επίδοσι πιο πολύ από το Γάλλο συνάδελφό του...

Ξεκίνησε ο Πρινέας από συγγραφέας — και μάλιστα συγγραφέας σοβαρών έργων, όπως το «Κόκκινο σπαλέττο», που εξετιμήθη από τους κριτικούς της εποχής του. Ήταν άνθρωπος όμως, καθώς ήταν, ο Πρινέας έννοησε, ότι τα δράματα της σκηνής είναι και δράματα για τους συγγραφείς τους και... ανέκρινε προμηναν: Έγραψε ένα λαϊκό λιμπρέττο όπερέτας, με τον τίτλο: «Οι άπαχδες των Αθηνών», και το διάβασε στο Νίκο Χατζηπαυστόλου. Ήταν ένα λιμπρέττο μεγάλης έμπορικης έπιτυχίας, που την διείξε ο άξέχαστος μουσουργός.

— Τό πουλάς;... ρώτησε τον Πρινέα.
— Καί πόσα δίνεις;
— Ένα χιλιάριο!...

Ένα χιλιάριο για την εποχή των αρχών του μεσοπολέμου ήταν ποσόν όχι εύκαταφρόνητο... Ο Πρινέας σκέφτηκε ότι, αντί να παίρνει τα ποσόντα του λίγα-λίγα, τα έπαιρνε όλα μαζί — κι' ίσως πιο πολλά απ' όσα είχε να πάρει... Πούλησε, λοιπόν, το λιμπρέττο του, ο Χατζηπαυστόλου έγραψε τη μουσική, και το έργο ανέδθηκε στην «Αλάμπρα» της οδού Χαλκοκονδύλη. Ήταν ένας θαύματος άνευ προηγουμένου — και άνευ... έπομένου! Γιατί δυο χρόνια σερί δεν παίχτηκε ποτέ κανένα έργο — ξένο ή ελληνικό! Και μετά από το πρώτο παίξιμο, οι «Απάχδες» πούχτηκαν και ξαναπαίχτηκαν, στο έξωτερικό, στην ελληνική επαρχία, στην Αθήνα — να, και πέσει τους ξανάδωκε στο «Περιοκό», από το θέατρο Κούλη Στολίκη. Έγιναν κατ' επανάληψη ταινία κινηματογραφική κι' ανέδειξαν έναν από τους πιο αντιπροσωπευτικούς και αθόρυβους τυπικούς του ελληνικού θεάτρου, τον Πέτρο Κυριακό. Από το περφό του Καρολάτσου βγήκε ο Κνωσικός, για να γοητευθεί το κοινό της Έλλάδος και να σκονοπίσει την συγκίνηση, μαζί με το κέφι.

Αφού ποσόντα εισέρευσαν στην τσέπη του Χατζηπαυστόλου. Και ο Πρινέας; Αύτος έπαιζε στο έργο το ρόλο του πατέρα της περιμαντόνας της Βέρας — Ριρή Άσπριών — του παρλή, και κάθε άλλο παρόν... παρλής ήταν! Γιατί το χιλιάριο, που είχε πάρει, ήταν ένα άσημαντο ποσόν μπροστά στα χιλιάρια που είχε χάσει με τό να πουλήσει το έργο του... Παίζοντας, λοιπόν, τον κατ' όνομα «παρλή» στο έργο, παρακαλούσε να κατέβουν οι «Απάχδες» γιά... να πάν! να στενοχωριέται!

Πού όμως!... Οι «Απάχδες» εξακολουθούσαν να θαυμάζουν κι' ο Πρινέας να τό φυσάει και να μην κινώνη... Δεύτερη θαυμαστική έπιτυχία του δημοφιλούς κομικού, συγγραφέα κι' αθλή, ήταν η περιγραφή «Ριόκια», μια μουσική κομωδία, που έγραψε, με συνεργασία του Στάθη Μάστορα, ο Γιάννης Πρινέας. Αθλή τη φορά όμως δεν είχε τη «φαινή ιδέα» να πουλήσει το λιμπρέττο του. Πήρε τό νόμιμο ποσόντα του, και οίκονόμησε άρκετά... Γιατί κι' η «Ριόκια» με πρωταγωνίστρια την Μαρία Κούρη και κομικό τον Πρινέα, παίχτηκε γιά καιρό, και, μαζί με τό θεατικό της θαύμο, γνώρισε κι' έναν ακόμα πιο μεγάλο μουσικό, έφ' όσον τό τραγούδι «Ριόκια» έγινε μουσική θεομηνία και ταλαιπώρησε γιά καιρό τα αυτιά μας...

Με τό Γιάννη Πρινέα έχω προσωπικούς δεσμούς. Γιατί από τό θέατρο Όλυμπος Ριτσαρόδη — Γιάννη Πρινέα, παίχτηκε τό 1933 τό «Όνειρο ήταν και πάει...», ή όπερέτα μου. Ό θίσος, με μείστρο τον τον Ίωσήφ Ριτσαρό-

Ό Γιάννης Πρινέας.

δη, είχε εγκατασταθή στα «Διονύσια» της πλατείας Συντάγματος — τό σημερινό θέατρο «Κυβέλης». Και είχε άχίσει τις παραστάσεις του με την άριστουργηματική βιεννέζικη όπερέτα του Πάλλ Άμπραμ «Ή Βικτωρία και ό ουσάρος», που μεσουρανούσε εκείνη την εποχή στα πιο μεγάλα θέατρα της Ευρώπης.

Ήτανε μια παράστασι, εξαιρετικά φροντισμένη, καθαρά ευρωπαϊκή, με την Όλυμπία, καταπληκτική κι' άξέπαστη προμαντόνα, στο πλευρό του λυκίτου τονόου Μιχάλη Κωνσταντίνου και μ' όλο τό συγκρότημα, θέατρο και όρχήστρα, είθαρχμένο κάτω από την έμπνευσμένη και δημιουργική μαγική του Ριτσαρόδη...

Έδω όμως πρέπει να πούμε — χαμηλόφωνα και... έντελως μεταξύ μας... — ότι, δίπλα στα τόσο άναμφίβολα και άδιαφιλονίκητα ποσόντα του, ο Γιάννης Πρινέας έχει και ένα έλάττωμα — πόν ίσως είναι... προτέρημα κι' αυτό: την τοιγγοσύνη... Και τό έλάττωμα αυτό με τη μορφή προτερήματος — ή... προτε-

Η θαλερότης του Μωρίς Σεβαλιέ

Ή άσκητική δίαιτα του «βασιλιά του Παρισιού»

Σε ηλικία 72 έτών σήμερα, ο Μωρίς Σεβαλιέ, ό «βασιλιάς του Παρισιού», όπως τον είχαν έπονομάσει την εποχή του κυριαρχούσε στο γαλλικό μουσικό-χάλ με την άνυπερέβλητη χάρη και φινέτα του, έφαινε πάντα όσους τον συναντούν, με την εκπληκτική θαλερότητά του, την άκρα εύλογία του και την άγέρση φρεσκάδα της έπιδερμίδας του. Οι παλιές θαυμαστίες του, όστόσο, που έβλεπαν στο πρόσωπο του Σεβαλιέ, την ένοράσει που νυχτερινό Παρισιό, τό γλεντζέικο και ά-μέριμνο, αλοθάληταν μια κάποια άπογοήτευσι, όταν έκείνος, σε μια πρόσφατη συνέντευξι, άποκάλεσε τα μουσικά αυτιά της θαλερότητας. Κατά την όμολογία του ίδιου, ή θαλερότητά του δεν είναι αποτέλεσμα παρά μιας σχολαστικής έγκράτειας και ενός άσκητικού τρόπου ζωής, που ο Σεβαλιέ τον έχει άρχισει από άρκετά χρόνια ένω-ρίτερα, με τον σκοπό άκριβώς να μην άφήση τον έαυτό του να γεράσει.

Υπάρχουν άνθρωποι, λέει, που, έπειδή με έλέπουν ποτέ-ποτέ να συγχάξω στους κύκλους των σημερινών καλλιτεχνών και να φιλάω στο μάγουλο νεαρές άρτίστες, νομίζουν πως με συγκινεί ακόμη τό άριστο φύλο. Ίσως, κατά κάποιο τρόπο να με συγκινή, αλλά άπαγορεύω άυστηρά στον έαυτό

σημα με μορφή έλαττώματος — τό έπαυξάνει και τό βελτιώνει ή Μαρία Πρινέα, γυναίκα του λαμπρού κομικού και δημοφιλούς συγγραφέως. Στη «Βικτωρία και τον ουσάρο» υπήρχε ένα φινάλε δεύτερας πράξεως έλαφρώς δραματικό: Πίνει ό τενόρος και μεθάει, γιά να ξεχάσει την προμαντόνα — σε όλα τα μουσικά έργα, προμαντόνα και τενόρος, δεν τα πάνε όλοου καλά... — και, μεθυμένος, άφου ρουφάει ως κάτω τό ποτήρι του, του δίνει μια και τό σπάει, τραγουδώντας το «λάιτ-μοτίβ» του έργου, με φορτίσιμο την όρχήστρα... Κάθε μέρα, λοιπόν, έσπασε ένα ποτήρι — κι' όταν υπήρχε άπογευματινή, έσπασε δυό! Αυτό ένόχλησε την κυρία Μαρία. Πήρε, λοιπόν, ένα βράδυ έιδιατέρως τό συνθιασάρεχ άντρα της και του έλεπε:

— Έχεις σκεφτή πόσο κοστίζει κάθε βράδυ ένα ποτήρι που σπάει;...

— Έχω... άπεκρίθη ό Πρινέας. Άλλά τί να κάνουμε που πρέπει να σπάει, άφου έτσι είναι τό έργο;... Να χυλάσουμε όλο τό «εφέ» του φινάλε; Μά θα μάς σκοτώσει ό Κωνσταντίνου!

Χαμήλωσε τη φωνή ή κυρία Μαρία και έλεπε: — Μπορούμε να άντικαταστήσουμε τό ποτήρι που σπάει με ένα ποτήρι που δε σπάει!

Έβυσε τό κεφάλι του ό Πρινέας και γέλασε εύχαριστημένος:

— Καλά λές, μωρέ Μαρία... Πάρε, λοιπόν, ένα άθραυστο, να γλυτώσουμε από την καθημερινή ζημιά...

Πήρε ή κυρία Μαρία ένα άθραυστο ποτήρι και έβαλε σ' αυτό τον Κωνσταντίνου να πιή — χωρίς να ξέρη, φυσικά, ό τενόρος την άποκατάστασι...

Ήμπε, λοιπόν, τό κρασί του ό Κωνσταντίνου και πέταξε τό ποτήρι στο πάτωμα θυνάτη. Αυτό όμως, αντί να σπάσει, έκανε μερικά... γκέλ πάνω στα σανίδια και έξηρανίσθη άθραυστο στη δεξιά κοιλία!... Δεν είναι δύσκολο να καταλάβη κανείς την άγανάκτησι του τενόρου, που ή οικονομία του ζευγους Πρινέα μετέβαλε τό δραματικό φινάλε του σε δραματική γελοιοποίηση!

Έκτός από ήθοποιός και συγγραφέας, ό Γιάννης Πρινέας είναι και μέγας έρευνητής των φυτών και των βοτάνων. Πέρι μου έφερε ένα πολύ ένδιαφέρον βιβλίον του γι' αυτά και γιά τις ιδιότητές τους. Μου έφτιαξε, μάλιστα, και ένα έλιζήριο γενικής χρησιμότητας, σεμπετί γλυκίστα, που τό ήπια άπολαυστικά...

Είναι ένας θαλερός συνταξιούχος του κερφιού ό Γιάννης Πρινέας, που και από τό περιθώριο της άποστρατείας του, εξακολουθεί να άκτινοβολή...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΑΟΣ

μου να δείξη... έμπράκτως τη συγκίνησί του! Ό Μωρίς Σεβαλιέ άνήθηκε να διασάφισι άπό πόσα χρόνια άκριβώς άκολουθεί την τακτική της ολοκληρωτικής άποχής από έξαντλητικές περιπέτειες και περιωρίστηκε άπώως να διαθεσάσι πώς θεωρεί τη μη άνάμει στον έρωτα, ως πρώτη προπόθεσι, γιά να ζήσουν θαλερά γεράματα οι άνθρωποι προχωρημένης ηλικίας.

Δεύτερη προπόθεσι είναι, τόνισε, να κοιμούνται χωρίς και να ζυπνούν έπίσης χωρίς. Έγώ κοιμάμαι τό θράδυ στις 10 και ζυπνώ πρωί στις 8. Σηκώνομαι άμέσως από τό κρεβάτι, κάνω ένα ζεστό ντους, μία γερή έντριξή, με θούρτα που έχει άγρια τρίχα, και μερικά γυμναστικές άσκήσεις. Κατόπιν, προγευματίζω με πορτοκαλάδα, καφέ-γάλα και δυο φρυγανιές με φρέσκο βούτυρο. Άυστηρότατος και στή δίαιτά του, ό Σεβαλιέ γευματίζει τό μεσημέρι πάντα με ψητό κρέας, τυρί και φρούτα — έπιτρέποντας στον έαυτό του μόνη κατάχρησι, ένα ποτήρι άσπρο Μορντνό — και τό θράδυ με τυρί και γιαούρτι. Παρακολουθεί, έξ άλλου, άγρυπνα τό θάρος του, ώστε να μην ξεπεράσει τά 75 κιλά ούτε κατά ένα γραμμάριο!

Ή άσκητική αυτή δίαιτα συμπληρώνεται μ' ένα ποτήρι γάλα άνάμικτο με μεταλλικό νερό, πριν πείση να κοιμηθί, ένώ, γιά τη διατήρησι πάντα της νεότητάς του, φροντίζει να κάνει τρεις φορές τη δωματία έναν περίπατο στο ύπαιθρο, διακοπόμενο από ύτάσεις και θαθείς έπισποές, και άλλες τόσες φορές ποδόλουτρο, μ' ένα κουταλάκι κόμφορας άναλυμένης στο ζεστό νερό!

σαλονι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΛΕΝΑ ΠΑΜΕΛΛΑ

Ή τραγουδίστρια — έπιχειρηματίας

ΕΙΧΑ την εύκαιρίσι ύστερα από άρκετούς μήνες να συναντήσω τη Λένα Παμέλλα στο Παρίσι, πριν από λίγες μέρες.

— Ταξιδεύω, μάς λέει με πολλή χαρά γιά λόγους έπαγγελματικούς, όπως άσφαλώς κι' έσύ, άφου τώρα δεν είμαι μόνο τραγουδίστρια, αλλά και έπιχειρηματίας. Ένα ταξίδι, λοιπόν, καλλιτεχνικής ενημερώσεως μου ήταν άπαραίτητο. Άφου ένω σκέδια να παρουσιάσω τό καλοκαίρι στο Καλαμάκι, νέες καινοτομίες, έπάνω στα πλαίσια της σημερινής έποχής, που έχει μεγαλύτερες άξιώσεις από τις σημερινές.

— Πώς σας φαίνεται εδώ;

— Τό Παρίσι είναι πάντα Παρίσι... Άπό την άμορφιά του, τη ζωή του, τη γεωμεί και ποικιλία, ένας καλλιτέχνης μαθαίνει πολλά. Είναι ένα μεγάλο σχολείο. Είχα την εύκαιρία να έπισκεφθώ και να γνωρίσω από κοντά τους καλλιτέχνες έκείνους, που πιθανόν στην καινούργια σκίζον του κέντρου μου να δώσουν στο κοινό της Αθήνας κάτι τό ξεχωριστό και τό καινούργιο.

Την Παμέλλα, που έπισκεφθήκαμε στο διαμέρισμά της κοντά στο Έτουάκι, τη βρήκαμε να παρακολουθί με ξεχωριστό ένδιαφέρον την τηλεόρασι.

Στην ελληνική ώρα του ραδιοφωνικού σταθμού τό Παρισιό, μάς λέει, άκούστηκαν μερικοί δίσκοι μου, και αυτό έγινε άφορη με μου προτείνη ή γαλλική Τηλεόρασι μία ευφάνισι. Γι' αυτό άνέβαλα την έπιστροφή μου γιά λίγες μέρες...

— Πώς ήταν τό ταξίδι σας;

— Γραφικό... Διέσχισα όλη την Ίταλία, με σταθμούς στις κυριότερες πόλεις της. Στη Ρώμη, έπίσης, μου δόθηκε ή εύκαιρία να κάνω πολλές καλλιτεχνικές έπαφές, κι' ένα βράδυ καλεσμένη από Ίταλούς καλλιτέχνες, μετάδω των όποιων και ό γνωστός τραγουδιστής στο άθηνάκο κοινό Μοντινόου, πήγαμε στού «Άλφρεδό», που είναι παγκόσμια γνωστός γιά τη... μακαρονάδα του. Και όπως γίνεται γιά κάθε καλλιτέχνη, που γιά πρώτη φορά τον έπισκεπτεται, τα μακαρονάκια του τό έφαγα στο γεύμα σερίβιτο, που του νάοισε ο Ντούγκλας Φαίρινγκα και ή Μαίρη Πίκφορντ.

Ή Λένα Παμέλλα, είναι από τις βεντέτες του τραγουδιού, που είχαν σαγνάια εξέλιξι. Άπό μικρή είχε άδυναμία στο τραγούδι και καλλιεργώντας τό ταλέντο της, έσπασε εκεί που είναι σήμερα. Την πρώτη της ευφάνισι έκανε στην Κύπρο, πριν από 8 χρόνια και έκανε εκεί έξη μήνες με έπιτυχία.

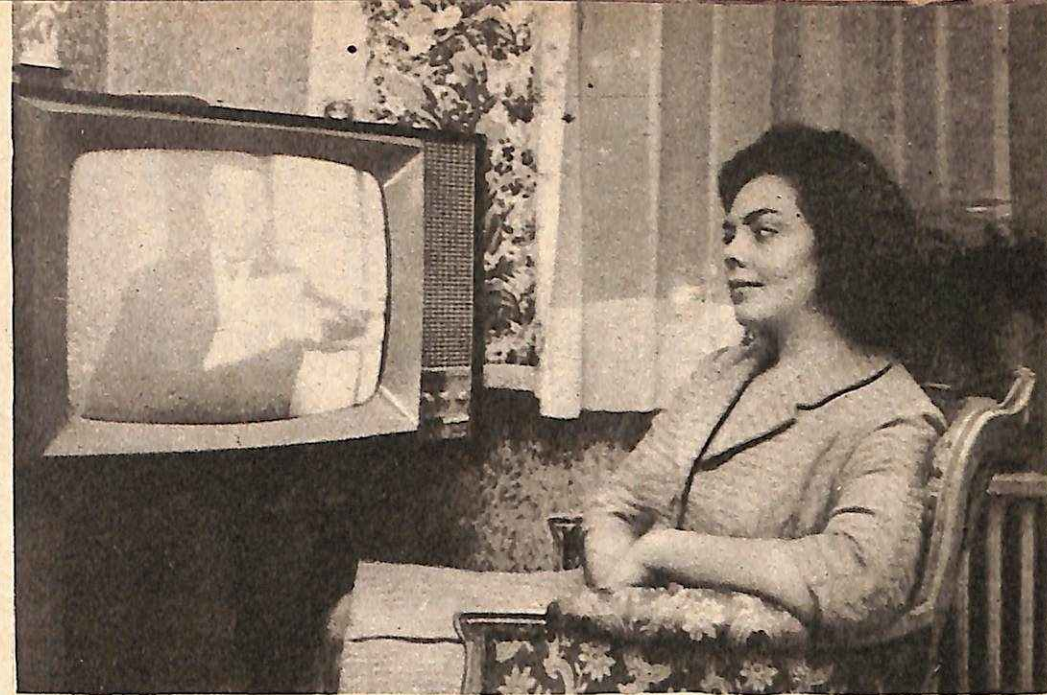
Όταν γύρισε στην Αθήνα, σαν κάτι τό καινούργιο γιά την καλλιτεχνική οικογένεια, τό ταλέντο της και ή ιδιόρρυθμη προσωπικότητά της την έπέβαλαν στο έλληνικό κοινό. Λίγους μήνες άρνότερα την τράβηξε τό θέατρο κι' έκανε την πρώτη της ευφάνισι στού Παπαϊωάννου με την έπιθεώρησι «Πάμε γιά την Κύπρο».

Τό ντεμπούτο της ήταν λαμπρό και μέσα σε λίγες μέρες σημείωσε ένα από τα πρώτα της «σουξές», που έγραψε ό Ίσκαβίδης:

«Χαμόγελό μου, χαρά μου πρώτη
ό λύτες φύγαν
και φώς γεμίσαν τα μαύρα σκότη
που με τυλίγαν».

Στην έπομένη έπιθεώρησι, με τον τίτλο «Ή φωνή της Αθήνας», ή Παμέλλα ευφάνιστηκε ως πρωταγωνίστρια με μεγάλη έπιτυ-

Ή Λένα Παμέλλα, όταν πρωτοεμφανίσθηκε στο τραγούδι.

Ή Παμέλλα στο Παρίσι, παρακολουθώντας την τηλεόρασι.

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

νία, λανσάροντας τό τραγούδι του Μουζάκη «Παναγία μου, ένα παιδί!»

Ή γρήγορη εξέλιξι της και οι συνεχείς έπιτυχίες της, την έκαναν περιζήτητη. Έτσι έκανε, έμφανίσεις στα καλύτερα κοσμικά κέντρα με μεγάλη έπιτυχία.

Τό 1959, συνεχίζοντας την καλλιτεχνική της δημιουργία και με την πολυτιμη συνεργασία της Μπελίντας, ίδρυσε ένα από τα πιο έλκετα κοσμικά κέντρα.

Γνωστές έπιτυχίες της Παμέλλας είναι τα «Χίλιες φορές» και «Άντίο όνειρο» του Ίσκαβίδη, «Την άγάπη μου γυρεύω» και «Βρήκα την άγάπη μου» του Μουζάκη, τό «Δενδρί» και τό «Γαλάζιο κυματάκι» του Κατσαρού και άλλα, που ήχογράφησε σε δίσκους.

Ένα ένδιαφέρον υπαλέτο, που παρακολουθήσαμε μαζί στην τηλεόρασι τελείωσε κι' έτσι τόρ έκανε την εύκαιρία να της κάνω μερικές ακόμα έρωτήσεις:

— Ποιές είναι, οι άλλες σας άδυναμίες στη ζωή εκτός από τό τραγούδι και τό κέντρο;

— Μ' άρέσουν πολύ τό καλλιμπί, τό αυτοκίνητο, και τα άλωνα.

— Τα μελλοντικά σας σχέδια;

— Τό όνειρό μου είναι λίγο τολμυρό. Φιλοδοξώ γ' άποκτήσω κάποτε ένα θέατρο...

—...μαζί μ' έναν καλό σύμπρο στο ζωί σας. Υπάρχει άραγε;

Καλουελέτα κι' έρχεται!...

Ι. ΓΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

— Τα χρήματά σας τ' άφρησε στο δωμάτιό μου, πάνω στο τραπέζι!

Όταν έφυγε, ό ξενοδόχος άνέθηκε γρήγορα στο δωμάτιό του καλλιτέχνη, κι' άπόμεινε θαυμάσιος. Πάνω στο τραπέζι λαμποκοπούσε ένας σωρός από χρυσά νομίσματα. Μεθυσμένος από τη χαρά του, ό ξενοδόχος άρμισε στο τραπέζι κι' άπλωσε τα χέρια του να πάρη τό θαύμα.

Μά τα νύχια του καρφώθηκαν στο σανίδι. Τα νομίσματα αυτά ήταν άπώως ζωγραφισμένα με τέτοια άπύροχη τέχνη, ώστε να φαίνονται σαν άληθινά.

Ό ξενοδόχος λύσσαξε από τό κακό του: — Ά, τον άπατάνα, τό μπαγιάτση! Θά του κάνω κατάσχεσι στα ρούχα του! Φώναξε.

Έτρεξε στην άκρη της κάμαρας, άνοιξε τη ντουλάπα και μια κροστή χαράς έξωγε από τό στόμα του. Ή ντουλάπα ήταν γεμάτη από θαυμάσιες θαυρόδενες φορεσιές. Ό ξενοδόχος χοροπήδωσε από τη χαρά του.

Όταν όμως άπλωσε τα χέρια του να πάρη τα ρούχα, τα δαχτύλα του χτύπησαν στα ζωγραφισμένα σανίδια. Όλες έκείνες οι φορεσιές ήταν φτιασμένες με τέτοια μαγική τέχνη, που μπορούσε να γελαστή και τό πιο έξυπνο μάτι.

Ό ξενοδόχος άφρισε:

— Τόν κλέφτη! Δεν θά τον πετύχω πουθενά;

Ύστερα όμως από λίγα χρόνια όλο τό Παρίσι μιλούσε γιά τον Ρούμπενς. Τό πάθημα του ξενοδόχου έγινε έπίσης γνωστό και πολλοί ξένοι ζητούν να περάσουν τη νύχτα τους στο περίφημο δωμάτιό του καλλιτέχνη. Ό ξενοδόχος έκανε χρυσές δουλειές.

Όταν μάλιστα πούλησε στο τέλος τό τραπέζι και τη ντουλάπα σ' έναν Άγγλο άπτι ενός μεγάλου ποσού, έλιπε στενοχωρημένος:

— Άν ήξερα τί αξίζει αυτός ό μπαγιατέρας, θά του ζητούσα να με πληρώνη με τίς... μούτζούρες του!

Η κωμωδία της ζωής

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-1 ΤΙΛΙΑΜΑΙ πολύ πού θα φανώ άσυνεπής στις υποχρεώσεις μου ως οικοδέσποινας, είχε πη η λαϊδή Χάρλει. Μά έχω ένα φριχτό πονοκέφαλο... Θα σάς παρακαλέσω, Μπάριμπαρα, να δεχθήτε σεις το Τζέραλντ Ράιτον. Άλλωστε, είναι παλιός σας φίλος...

Κι' έτσι η Μπάριμπαρα περίμενε τώρα, ολομόναχη στο σαλόνι, βυθισμένη στις σκέψεις της.

Μά γιατί ένοιωθε μιά γελοία συγκίνηση;... Γιατί ο Τζέραλντ είχε γίνει ο μοναδικός σκοπός της ζωής της!

Όταν, πρίν από χρόνια, η Μπάριμπαρα είχε πρωτοβγή στην κοινωνία, ο Τζέραλντ ζήτησε τó χέρι της. Αυτή τόν άγαπούσε σαν άδελφικό φίλο... μά δε βιαζόταν να παντρευτή. Κι' έξ άλλου χόρενε τόσο άσχημα ο Τζέραλντ!

Ό νέος πήρε μαθήματα χορού κι' επανέλαβε ύστερα την πρότασή του. Καινούργια άρνησι της Μπάριμπαρα. Ό Τζέραλντ στενοχωρήθηκε πολύ και προσπάθησε να τó πάρη απόφασι. Τ-στερα από δύο χρόνια, όμως, της ξαναζήτησε να παντρευτούνε, κι' αυτή τού απάντησε τότε:

— Άγαπητέ μου Τζέραλντ, θάθελα νάπαυες να ζητάς τó χέρι μου. Σ' αγαπώ πολύ... μά αυτή ή έπιμονή σου θα καταντήσει επιώλτης για μένα! Θέλεις να κάνουμε μιά συμφωνία; "Αν μου υποσχεθής να μην ξαναγυρίσης πιά σ' αυτό τó θέμα, σου υπόσχομαι κι' εγώ να σε ειδοποιήσω μόλις αντίληφθώ πως άλλαξα γνώμη. Είμαστε σύμφωνοι;

Κι' έκλεισαν αυτή ή συμφωνία. Πέρασε καιρός. Ό πατέρας της Μπάριμπαρα άρρώστησε σοβαρά, κι' οί γιατροί τόν συμβούλευσαν να ταξιδέψη μακριά.

Πέρασαν άλλα δύο χρόνια. Στο μεταξύ, ή Μπάριμπαρα βοή-κε τόν άπαιτούμενο καιρό να σκεφθί, να ρωτήσει την καρδιά της. Κι' έτσι, όταν γύρισε στην Άγγλία, ήξερε πιά καλά τά αισθήματά της, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία.

Και τώρα θα συναντιόνταν πάλι, για πρώτη φορά μετά τóσον καιρό. Έφ' όσον, λοιπόν, εκείνος είχε κρατήσει ή συμφωνία τους, έπρεπε κι' αυτή να τού άποκαλύψη πως είχαν αλλάξει οί διαθέσεις της απέναντί του... πως ήταν πρόθυμη να γίνη γυναίκα του!

Τέλος, έφτασε ο Τζέραλντ. Η Μπάριμπαρα τόν υποδέχτηκε σαν τέλεια οικοδέσποινα. Κάθισαν μπροστά στο τζάκι.

— Η λαϊδή Χάρλει, είπε ή κοπέλλα, μου άνάθεσε να σε δεχτώ, και σου ζητάει συγγνώμη γιατί ο πονοκέφάλος της την άνάγκασε να πιά να πλαγιάσει.

Ό Τζέραλντ γέλασε. Η Μπάριμπαρα ξαναβόηκε, άπαράλλαχτο, τó νεανικό, σχεδόν παιδιάστικο γέλιο του. Και γέλασε κι' εκείνη, από εύθυγία.

— Πόσον καιρό είχαμε να ιδωθούμε! είπε. Άφου είχα ξεχάσει και τó γέλιο σου ακόμα!...

— Ναι, κι' έμένα μου φάνηκε πολύς ο καιρός.

Ό καμαριέρης έφερε κοκταϊλ. Η Μπάριμπαρα σερβίρισε τόν επισκέπτη.

— Φοβόμουν μην ξίνα νευρασθενική... παρατήρησε ύστερα.

— Έσύ, νευρασθενική; "Οχι δά!

— Μην ξεχνάς πως έχεις δύο χρόνια να με δής. Μέσα σε τόσο διάστημα, μπορεί να συμβούν ένα σωρό πράγματα...

— Αυτό είν' αλήθεια, ψιθύρισε ο Τζέραλντ σκεπτικός. Μά έσύ είσαι πάντα ίδια, Μπάριμπαρα.

— Δεν τó ξέρω... Θαρρώ πως όλοι έχομε μιά ροπή προς την άλλαγή, στο σώμα και στο πνεύμα. Μόνο πού ή άλλαγή γίνεται τόσο άνεπαίσθητα, ώστε δύσκολα μπορεί κανείς να την αντίληφθί ο ίδιος...

— Νάξερεις, Μπάριμπαρα, πόσα έχω να σου πώ και πόσο πεθύμισα τή συντροφιά σου, τόν τελευταίο καιρό!

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε.

— Άλήθεια, Τζέραλντ;

— Ναι... γιατί έσύ μ' ένοιωθες πάντα!

— Τό μεγάλο παραγνωρισμένο! άστειεύτηκε ή Μπάριμπαρα.

Ό Τζέραλντ γέλασε.

— Τίσως να με βοηθ έγωιστή. Ξέρεις όμως τί έννοώ... "Η-σουν πάντα ο μυστικοσυμβουλός μου, σου έμπιστευόμουν όλα μου τά μυστικά. Θυμάσαι;...

Η Μπάριμπαρα τόν κούταξε, με μάτια πού λάμπανε από χαρά.

— Έχω μιά μικρή έκπληξη για σένα, μικρέ μου Τζέραλντ, τού είπε.

Μιά φωνή έλεγε μέσα της: «Έχει την άνάγκη μου. Ένοιωσε τó κενό, πού τού δημιούργησε ή έλλειψή μου. Μ' αγαπάει!...».

Κι' ή ψυχή της φτερούγιζε τρυφερά σ' αυτόν.

— Αυτή ή στιγμή δεν τού μιλάω εγώ — σκεφτότανε. Παίξω τó ρόλο ενός άλλου προσώπου... Άς έλπισω πως θα τά καταφέρω καλά ως τó φινάλε! Μά τί υπέροχο, τί όνειρεμένο θα ήταν αυτό τó φινάλε!

— Μιά έκπληξη; Τί είδους; ρώτησε ο Τζέραλντ.

Τήν κούταξε γελώντας και πρόσθεσε:

— Μά τί έπαθες σήμερα, Μπάριμπαρα;

Η κοπέλλα άκουμπουσε στο τζάκι. Τό πρόσωπό της δε φω-τιζότανε.

— Κι' αν δε σου άρέσει αυτή ή έκπληξη; πρόφερε.

— Θα σου τó πώ, άφου ή μάθω.

— Έλεγεσ πως έχεις να μου πής ένα σωρό πράγματα...

— Μά γιατί ξεφεύγεις άπ' τó θέμα;

— Για να προλειάνω τó έδαφος για την έκπληξή... Λοιπόν, μιά φορά κι' ένα καιρό, ήταν δύο νέοι, πού κλείσανε μιά συμ-φωνία...

Θυμάσαι, Τζέραλντ; Έσύ κι' εγώ... Μου είχες υπο-σχεθί να μου ζητήσεις κάτι, μόνο αν θα σου τó επέτρεπα... Βέ-βαια, δεν άλλαζω εγώ εύκολα ιδέες... μά άς υποθέσουμε πως άλλαξα αυτή ή φορά...

Σταμάτησε ξαφνικά. Ένώ μιλούσε, παρακολουθούσε στο πρό-σωπο τού Τζέραλντ την έντύπωσι πού τού κάνανε τά λόγια της.

Μά ή έκφρασή του την έκανε να παγώσει.

Μιά στιγμή μονάχα κράτησε ή έκφρασι αυτή. Ήταν όμως άρκετή για να της δώση να καταλάβη πως ήταν πιά πολύ άργά, πως δεν την αγαπούσε πιά, πως δεν ήταν πιά γι' αυτήν παρά ένας καλός φίλος!... Κι' ή γυναίκα διαίσθησι της βοήκε με-μιάς την αίτια!

Ένοιωσε άπότομα τόν εαυτό της κουρασμένο, γερασμένο, σά νάχε ζήσει αιώνες δλόκληρους μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. Είχε άνοίξει στην καρδιά της μιά πληγή, πού δε θάκλεινε ποτέ...

Μά για τή φιλοτιμία της, για τήν αξιοπρέπεία της, έπρεπε να συνεχίση την κωμωδία πού είχε άρχίσει!

— Συχωρέσε με, Τζέραλντ, είπε μ' ένα τσαχλίνικο γέλιο. Βάσταξε πολύ ή κωμωδία. Τό παράκανα!

— Τί θέλεις να πής; τή ρώτησε εκείνος με βραχνή φωνή.

Τόν φοβέρισε με τó δάχτυλο.

— Μην κάνης τώρα πως δεν καταλαβαίνεις! Δεν ξέρω ποιός άπ' τούς δύο μας τά κατάφερε καλύτερα: εγώ πού έπαιξα με σοβαρότητα τó ρόλο μου, ή έσύ πού έμεινες τόσο άπαθής;...

Μά τώρα θέλω να μου διηγηθής... πως είναι έ κ ε ί ν η, ή αγα-πημένη σου! Φαντάζομαι πως έχει δικαίωμα να τó μάθη αυτό ή παλιά σου φίλη.

— Έπειτα από μιά σύντομη σιωπή, ο Τζέραλντ είπε:

— Άναρωτιέμαι αν είσαι μάντισσα...

— Και βέβαια είμαι! Τώρα τó καταλαβεις;

Κι' έσκυψε, τάχα για να σκαλίση τó τζάκι, στην πραγματι-κότητα όμως για ν' αποφύγη τή ματιά του. Τί παράξενο, μιά κωμωδιούλα να μεταβάλλεται τόσο εύκολα σε τραγωδία!

— Τί τρέχει; Γιατί σωπαίνεις έτσι, Τζέραλντ; Μήπως σ' έ-θιξα; Λυπάμαι, μά ήταν τόσο άμορφη ή κωμωδία, ώστε δε μπό-ρεσα ν' άντισταθώ στόν πειρασμό...

— Άν έξακολουθήσης όμως νάχης αυτά τά μούτρα, θά πιστέψω στ' αλήθεια πως μου έκανες ντεκλαρασιόν... και θά πειραχτώ εγώ τότε, γιατί τó αποτέλε-σμα δεν ήταν πολύ κολακευτικό για μένα!... Έλα, έλα τώρα, μίλησέ μου για έ κ ε ί ν η!

Ό Τζέραλντ έσφιξε τρυφερά τά χέρια της στα δικά του.

— Κι' εκείνη έπιθυμεί πολύ να σε γνωρίση, της είπε. Μά πως μάντεψες;...

— Άφου σου είπα πως είμαι μάντισσα! Και τώρα, Τζέ-ραλντ, σου εύχομαι να εδνυχήσετε.

Η ματιά της διασταυρώθηκε επιτέλους με τή δική του.

Είχε κατορθώσει να σώση τή φιλοτιμία της, ως τó τέλος... Τώρα μπορούσε να πέση ή αύλαα πάνω στή νίκη της... και στην ήττα της, στην κωμωδία πού έπαιζε με τή ζωή!

Τ. ΦΡΕΡ

— Έχω μιά μικρή έκπληξη για σένα, μικρέ μου Τζέραλντ, τού εί-πε ή Μπάριμπαρα.

ΘΑ τὸ πιστεύετε κανείς; Κι' ὅμως! Ἐφτά συνολικά «Γραφεῖα Συνοικεσιῶν», ἀπὸ τὰ ὁποῖα μάλιστα τὸ ἕνα ἐκδίδει καὶ ἐφημερίδα, λειτουργοῦν σήμερα στὴν Ἀθήνα.

Ἐφτά «Γραφεῖα», μὲ τὰ... γραφεῖα τους, τίς γραφομηχανές τους, τὰ τηλέφωνα τους, τίς αἰθούσες υποδοχῆς, τοὺς φακέλους των, τὰ ντοσιέ τους καὶ τὴν ἀξάντων-σα πελατεία τους, πού δίδουν στὸν ἐπισκέπτη τὴν ἐντύπωση... Τραπεζῶν ἢ μεγάλων Ὄργανισμῶν κοινῆς ὠφελείας.

Ἀντικείμενον ἐργασιῶν, ὁ γάμος. Καὶ πεπραγμένα τους... ἐφτακόσιοι συμπόλιτες, πού ἔβαλαν τὴν «κοινοῦρα» οἰκιοθελῶς καὶ χόρεψαν πανευτυχῆς καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῶν τους περὶ αὐτὸν ἐκείνου χορὸ τοῦ Ἡσαΐα, πού τόσο τὸν τραγοῦδῃσε ἡ λαϊκὴ μούσα καὶ τὸν διακομῶδῃσε ἡ λαϊκὴ σάτυρα.

Γνωστός διευθυντὴς γνωστῆς Κρατικῆς Ἱπποτροφίας, πού μὰς ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ αὐτοῦ, ἔαφνιάσθη μὲ τὸ... ἔαφνιασμά μας.

— Γιατί ἀπορεῖτε, κύριε;

— Γιατί, διὰβόλε, νομίζαμε πὼς τὴν σήμερον ἡμέραν ὁ κόσμος παντρεύεται ἐξ ἑρωτο-!

Χαμογέλασε μὲ συγκατάβασι. Ἡ μακρὰ του πεῖρα καὶ τὰ ἄσπρα του μαλλιά, τὸν εἶχαν διδάξει πολλά.

Χρησιμοδότησε:

— Ἐρως καὶ γάμος δὲν εἶναι ἔννοιες ἐπ'ἀλλήλους, ἀλλὰ ἐφαπτόμενες. Ἀλλοτε συναντῶνται κι' ἄλλοτε ὄχι.

— Τὸ ὅποιο;

— Τὸ ὅποιο ὑπάρχουν ἐρωτευμένοι, πού δὲν παντρεύονται μετὰξὺ τους καὶ παντρεμένοι, πού δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ μακρὸ γυνὶ καὶ Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ γάμου των. Ὁ ἔρως τοὺς ἔνωσε μετὰ τὸ στεφάνι.

Γιὰ τὴν δευτέρω αὐτῇ περίπτωσι, πού ἡ ἀλήθειά της εἶναι μεγάλη καὶ ἀναντιρροπία, παλαιότερα, ἐργάζονταν οἱ «προξενήτριες».

Εἶναι τόσο γνωστὴς σὲ ὅλους καὶ μὴ ἔξαιρέτες. Οἱ κυρὰ-Κατίνες, οἱ κυρὰ-Δέσποινες, οἱ κυρὰ-Μαργαρίτες. Γοαῖδια τῆς γειτονιάς, μὲ τὸ φακόλι στὸ κεφάλι καὶ τὴ μάθη τσάντα στὸ χέρι, ἐπαίρων σάβρα τὰ σπῖτα γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν, πού διέθεταν «κοπέλλα τῆς παντοειᾶς» ἢ «παλληράκι στὴν ὥρα του» καὶ ἐξηγῶν τὴ δουλειά.

— Πού λές, κυρὰ Περασφόνη

μου, εἰσαι μάννα. Καὶ κάθε μάννα...

Ἔστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ βδομάδες, πίπτες καὶ νταούλια καὶ γραμμόφωνο μὲ χωνία, εἰδοποιούσαν τοὺς γειτόνους πὼς τὸ τάδε σπῖτι εἶχε «χαρὲς» καὶ πὼς τὸ ἔργο τῆς προξενήτριας ἤχησεν αἶσιον πέρας.

Ὅσο γιὰ τὴν ἴδια τὴν προξενήτρια, τὸ κέδος της ἦταν καθαρὸς ψυχικῆς φώσεως. Γιατὶ οἱ «ἀπόστολές» αὐτῆς κυρίως (ἢ καὶ κύριοι καμμιὰ φορὰ) ἐργάζονταν ἀνιδιοτελῶς. Ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνη, πού λένε. Ἡ ἡ καρὰ γιὰ τὴ καρὰ.

Σήμερα...

ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Ἀποφασίσαμε, κάποια ἀπὸ τίς τελευταῖες μέρες, νὰ βροῦμε, νὰ δοῦμε καὶ νὰ ἐξιχνιάσουμε, αὐτοπροσώπως καὶ καταλεπτῶς τί ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερα.

Πῶς δουλεύουν οἱ σύγχρονες «προξενήτριες», δηλαδὴ τὰ Γραφεῖα Συνοικεσιῶν; Πῶς λειτουργοῦν, πῶς στήνουν τὰ δόκανα τοὺς στὸ μικρὸ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, πῶς τὸν αἰχμαλωτίζουν καὶ πῶς παντρεύουν τοὺς σύγχρονους Ἀθηναίους καὶ τίς Ἀθηναῖες, πού ἔτυχε νὰ εἶναι δειλοὶ στὸ ἐρωτικὸ κεφάλαιο, καὶ πού, ἐν τούτοις, ἐπιθυμοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζευγαρωθοῦν;

Πετάσαμε, λοιπόν, τὴ βέρα μας (ὅς εἶναι καλὰ τὸ μικρὸ τσεπάκι τοῦ πανταλονιού) καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια.

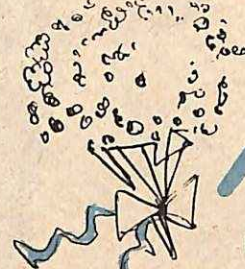
Ἀγοράσαμε ἀπὸ κάποιο περίπτερο τῆς Ὀμονοίας τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συνοικεσιῶν», ψάξαμε καὶ «ζητεῖται» καὶ σταματήσαμε ἕνα ἀπ' αὐτά:

«Κόρη καλῆς οἰκογενείας, ὑπάλλῃλος Ὄργανισμοῦ Δημοσίου Δικαίου, σεμνὴ καὶ καθαρομελάρουνη, διαθέτουσα ποικίλα ἐκ δύο ἀκινήτων εἰς τὰ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν, ζητεῖ κύριον...» κλπ.

Ἦταν ὅ,τι χρειαζόταν.

Σὲ λίγο καὶ ἐνῶ ἡ νύχτα ἔπεφτε, καὶ τὰ πρῶτα ηλεκτρικὰ ἐσποχίζοντο τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, χτυποῦσαμε τὴν πόρτα ἐνὸς τέτοιου Γρα-

φείου. Ὁ ἔρως, πού ἀρχίζει μὲ τίς πύθ τρυφερὲς καὶ τίς πύθ περιπαθεῖς ἐκδηλώσεις, δὲν εἶναι ποτὲ βέβαιον ὅτι θὰ καταλήξῃ σ' εὐτυχισμένο γάμο...

Πόσα λειτουργοῦν στὴν πρωτεύουσα καὶ πῶς

φείον Συνοικεσιῶν, κάπου ἐκεῖ πλησίον τῆς πλατείας Κουμουνδούρου.

Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ὑποχώρησε. Ἀνεβήκαμε, ὄχι δίχως κάποια προεμύρια, τὰ στοιφογονιστὰ ἐξίλινα σκαλιά καὶ βορθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐξίλινη πόρτα, ἀνοιχτὴ αὐτῇ, γιὰ ὠρισμένο λόγο, πού θὰ ἐξηγηθῇ παρακάτω.

Χτύπος. Καμμιὰ ἀπάντησι. Μπήκαμε.

Πολλὰ ζευγάρια, πού παντρεύτηκαν μὲ συνοικεσίον ἐνὸς γραφείου, λέγεται ὅτι ζοῦν σήμερα εὐτυχισμένα...

Ἐνα μακρὸ δωμάτιο ἐπιπλωμένο λιτὰ (ἕνας καναπὲς, ἕνα τραπέζι καὶ τρεῖς-τέσσερες πολυθρόνες), ἄδειο καὶ φωτισμένο μὲ χαμηλὸ φωτισμό, μὰς ὑποδέχτηκε.

Πάλι κανείς. Οὔτε ψυχὴ. Μονάχα μιὰ χρυσολίδα τζουτζούνισε γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα τοῦ ηλεκτροῦ.

Ἀναγκαστήκαμε νὰ βάλουμε σὲ ἐνέργεια τὸν ἑναρθρο λόγο:

— Δὲν εἶναι κανείς ἐδῶ;

Ἀπὸ κάποια διπλανὴ πορτοῦλα, πού ἔμενε μισάνοιχτη, παρουσιάστηκε ἀθόρυβα κάποιος ἄνθρωπος. Ἦταν μᾶλλον κοντός, ἀδύνατος, καστανός.

— Εἰσθε δ... ἀρμόδιος;

Μὰς χύταξε ἐρευνητικά. Ἐνα λεπτό, δύο λεπτά. Στὸ τρίτο παρομιήρισε ἀπ' τὸ κατώφλι.

— Περᾶστε.

Περᾶσαμε. Ἀντίκρου στὸν τοῖχο ἕνας μεγάλος καθρέφτης, κατόπτριζε ὅλη τὴν εἰσοδὸ τῆς ἐξόδου. Μ' αὐτὸ τὸ εὐφυνὲς τέχνα-

σμα, ὁ κοντός ἀνθρωπάκος, ὁ «ἀρμόδιος», εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ παρατηρῇ ἀθέατος κάθε νεοεισερχόμενο, νὰ τὸν «κόβῃ», σὲ τρόπον, ὥστε νὰ ψυχολογῇ καὶ νὰ ἐξορῇ «κάτω» γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες του.

Τοῦ δείξαμε, ὅτι καταλάβαμε τὸ «κόλπο» του.

— Ὁ καθρέφτης ἔ; Καλὴ μέ-

θοδός. Ἐξυπνο ἐκ μέρους σας.

Γελώντας, παρατήρησε ἄλλᾳ:

— Ἀσφαλῶς, δὲν ἤρθατε γιὰ... νὰ παντρευτῆτε.

Ὁ ἀθεόφοβος εἶχε κάνει διάνα. Δοκιμάσαμε νὰ διαμαρτυρηθοῦμε, μὲ ὅση φυσικότητα μπορούσαμε:

— Παρακαλῶ. Κάνετε λάθος. Ἀκριβῶς, ἤρθα γιὰ νὰ παντρευτῶ. Ἰδοὺ καὶ τὸ ἀπόκομμα: «Κόρη καλῆς οἰκογενείας...».

Τὰ μάτια του τρεμόπαιξαν:

— Δημοσιογράφος, εἰσθε;

— Μὰ...

— Ἐλάτε, ἐλάτε, εἰπε μὲ συγκατάβασι ὁ ἄνθρωπος. Ὅσοι ἐρχονται νὰ παντρευτοῦν, συνήθως, εἶναι... δειλοὶ. Δὲ μιλοῦν, δὲ ρωτοῦν, κι' ὁ καθρέφτης μου δὲν τοὺς βάσει σὲ ὑποψία. Ἐχουν τὴν ταραχὴ τους οἱ ἄνθρωποι, βλέπετε. Μοιάζουν σὰν τὰ ντροπαλὰ λουλουδιὰ τῆς ἀνοιξέως.

Καταθέσαμε τὰ ὄπλα.

Ὁ «ἀρμόδιος», πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ Γραφείου Συνοικεσιῶν, φαινόταν ἄνθρωπος τετραπέδατος, πού δὲ μπόρουσες νὰ τὸν ξεγελάσῃς. Καλύτερα νάπαίλες μαζί του μὲ ἀνοιχτὰ χεράκια.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

— Ἀς ποῦμε, λοιπόν, πῶς εἴμαστε δημοσιογράφοι.

φθικε ἀργότερα, οὔτε «μεσιέ» οὔτε «Ρενέ», ἀλλὰ ἕνας ἀτίσιδας Κεφαλονίτης, ὀνόματι Ρενετᾶτος, ἀπεθίμωσε εἰς Κύριον.

— Θεὸς σχωρὲς τὸν. Ἦταν ὁ πρῶτος διδάξας, μὰς εἶπε ὁ συνομιλητὴς μας, κάνοντας τὸ σταυρὸ του.

Καί, μὰ πού ὁ «πρῶτος διδάξας» πῆγε καλὰ στὶς «δουλειές» του, δὲν ἀργήσαν νὰ βρεθοῦν οἱ μιμητές.

Ἔτσι, σήμερα, στὸ κλεινὸν καὶ ἱοστεφὲς ἀστὺ λειτουργοῦν ἐφτὰ συνολικῶς γραφεῖα συνοικεσιῶν, μὲ τάσεις νὰ αὐξηθοῦν ἐντὸς διετίας σὲ 14.

Παράλληλα, καὶ στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἀρχισαν νὰ ξεφυτρώνουν παρόμοια γραφεῖα «ἐξυτηρητῆσεως» τῶν ἐργενήτων, πού ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποβάλουν τὴν ὀνομασία ἐργένης. Στὴν Πάτρα, στὴ Λάρισα, στὴ Θεσσαλονίκη.

Στὴν τελευταία μάλιστα, φαίνεται πὼς τὰ Γραφεῖα αὐτὰ εὐδοκίμοι ἰδιαίτερως, ἀφοῦ σὲ ἕνα μόνο κεντρικὸ δρόμο λειτουργοῦν τέσσερα τὸν ἀριθμὸ.

Οἱ ἐργασίες τῶν Γραφείων Συνοικεσιῶν δὲν ὑπάρχουν σὲ φορολογία, γιὰτὶ οἱ διευθυνταὶ τοὺς τὰ χαρακτηρίζουν σὰ «φιλαν-

θρωπικὰ ἰδρύματα» καὶ ὄχι σὰ «μεσιτικὰ γραφεῖα».

— Ἀπλά, δὲν παίρνετε ποσοστὰ ἀπὸ τὴν προίκα, ἢ ἄλλη ἀμοιβή; ρωτήσαμε τὸ συνομιλητὴ μας.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε. Ἀπλῶς, μόλις τελειώσῃ μιὰ «δουλειά», οἱ ἐνδιαφερόμενοι μὰς κάνουν «δῶρο», ἀπὸ ἐγνομοσύνη.

— Κι' ἂν ἡ δουλειὰ δὲν «τελειώσῃ»;

— Τότε ὁ κόπος μας πῆγε χαράμι.

Τὸ δῶρο εἶναι «ὠρισμένο ποσὸ χρημάτων»;

— Ναί. Ἀλλὰ ὄχι ὠρισμένο. Ὅ,τι προαροῦνται.

— Πόσα ζευγάρια ἔχετε παντρεύσει;

— Περίπου ἑκατό!

— Καὶ εὐτυχῶν;

— Μάλιστα. Μόνον ἕνα ἀπ' αὐτὰ πῆρε διαζύγιον.

— Σὲ ποῖες κοινωνικὲς τάξεις ἀνήκουν;

— Σὲ ὅλες. Συνήθως ὅμως μέσων τῶν γραφείων μας παντρεύονται ἀξιωματικοὶ ἢ τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι.

— Γιατὶ εἰδικῶς αὐτοί;

— Δὲν ξέρω. Λέγομαι τὰ γεγονότα (καὶ τοὺς ἀνθρώπους) χωρὶς νὰ φιλοσοφῶ.

— Καὶ ποῖα προσόντα πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας ὑποψήφιος ἢ μιὰ ὑποψήφια;

— Ἀπλῶς τὴν ἐπιθυμία νὰ παντρευτῇ. Καταβάλλει μιὰ συνδρομὴ καὶ ἐμεῖς ἐνεργοῦμε.

— Πῶς ἀκριβῶς ἐνεργοῦτε;

— Τοὺς φέρνουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ μικρὸν ἀγγελίῳ, μὲ διάφορα πρόσωπα ἀντιθέτου φύλου.

Συναντιοῦνται ἐδῶ στὸ γραφεῖο μας, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιβλήνῃ μας.

Ἐρευνοῦμε τὰ στοιχεῖά τους, γιὰ νὰ μὴ ἐμφιλογοῦσιν ἀπάτη. Ἐστερα ἐπακολουθοῦν διάφορες ἐπαφὲς τῶν συγγενῶν.

Κι' ἂν τὰ πράγματα πάνε καλὰ, τὸ λόγο τὸν ἔχει ὁ παπᾶς.

— Καὶ τὸ «δῶρον», φυσικά...

Τὸ ἐρωτικὸ εἰδύλλιο, τίς περισσότερες φορές, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Συνοικεσιῶν...

Ὁ συνομιλητὴς μου ἀπόφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἄναγε τοιγάρα, μὰς πρόσφερε κι' ἐμὰς κι' ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του διάφορες φωτογραφίες «πελατῶν» του. Μερικὲς παρίσταναν νεονύμφους κι' ἄλλες σιγνὲς οἰκογενεϊακῆς εὐτυχίας, μὲ τὸ σύζυγο, τὴ σύζυγο καὶ τὰ παιδιὰ.

— Τὴ βλέπετε αὐτῇ, ρώτησε, δειχνοτάς μας μιὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες.

— Τὴ βλέπουμε.

— Εἶναι ἕνα ζευγάρι, πού πάντως τὸ γραφεῖο μου πρὶν ἀπὸ 7 χρόνια. Τώρα τοῦν εὐτυχισμένοι στὴ Νέα Σμύρνη. Ἐχουν καὶ τοῖα ἀγγελουδιὰ.

Γραφεῖα συνοικεσιῶν. Καὶ μὰ...

— Ἀπόδειξι τὰ Γραφεῖα Συνοικεσιῶν. Φαίνεται πὼς ὁ γάμος, στὴν ἐποχὴ μας, εἶναι ἀκόμη ἕνα πολὺ «μπερδεμένο» πρᾶγμα, στὴν Ἑλλάδα.

Ποῖος θὰ τὸ «ξεμπερδέψῃ», ἄραγε;

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΙΜΟΥΡ—ΛΕΓΚ, ο φοβερός και τυχερός κατακτητής, ο ανελπίτος, που θέλησε να καταστρέψει ολόκληρο τον κόσμο με τη φωτιά και με το σίδερο, γιόρταζε μία ακόμα νίκη του, στην κοιλάδα Κανγκούλα.

Δεκαπέντε χιλιάδες στρογγυλές σκηνές ήταν απλωμένες, σαν φαρδεία βεντάλια, κι' ανάμεσά τους υψωνόταν η σκηνή του Τιμούρ, σαν βασιλισσα τριγυρισμένη απ' τις κυρίες της τιμής της. Δώδεκα χρυσές κολώνες, που η καθεμία τους είχε πάνω άνθρωπο, σημάτιζαν το κέντρο της. Στην κάθε γωνιά υπήρχε κι' ένας άσπυρνος άπτερος. Καί κάτω απ' το θόλο, στη μέση της σκηνής, καθόταν σ' ένα ανάβαρο ο Τιμούρ-Λέγκ, ο ανίκητος, ο βασιλιάς των βασιλιάδων.

Φορούσε ένα φαροδί φόρεμα από γαλάζιο μεταξωτό, κεντημένο με χιλιάδες μονογραμμάτια. Το ρουμπίνι που ήταν κορφωμένο στο λευκό σκούφο του, ταραντούλωνε και λαμπροπούσε, σαν ματωμένο μάτι που κτύπαζε τον κόσμο.

Το πρόσωπό του φαινόταν σαν σκουριασμένο — τόσο είχε φαγωθεί απ' το αίμα, δ-που είχε βουτηχτεί χιλιάδες φορές. Στ' αυτή του φορούσε σκουλαρίκια από ρουμπίνια της Κεϊλάνης, κόκκινα σαν τα χείλη των ωραίων κοριτσιών.

Χάμω, πάνω σε βαρύτιμα γαλιά, ήταν α-ραδιασμένα τρακόσια χρυσάμπωι μπουκάλια, γεμάτα κρασιά και ποτά. Πίσω απ' τον Τι-μούρ στέκονταν οι μουσικοί. Στ' αριστερά του καθόνταν βασιλιάδες και πρίγκιπες, άρχοντες των στρατευμάτων του. Καί πιο κοντά του ο καλύτερος φίλος του, ο ποιητής Κερμάνι, ο μέθυσος.

— Πόσα θόδινες γιά μένα, Κερμάνι, αν ή-μουν γιά πούλημα; τόν είχε ρωτήσει μία μέρα ο Τιμούρ.

— Είκοσιπέντε άσκέρ, απάντησε εκείνος.

— Μά ή ζωή μου μονάχα αξίζει τόσα! φώναξε έκπληκτος ο Τιμούρ.

— Τη ζωή σου σκέπτομαι κι' ενώ, Γιά σέ-να, δέ σκοτίζομαι καθόλου.

— Έτσι μιλούσε ο Κερμάνι, ο ποιητής, στο βασιλιά των βασιλιάδων, στον άνθρωπο του κακού και της φρίκης.

Πάνω στο γλέντι και την τρέλλα, σκί-ζοντας ελαφινά το θόρυβο —σαν την άστρο-πή που διαπερνάει τα σύννεφα— έβγαζε στ' αυτή του κατακτητή μία γυναίκα κροακή, μία κροακή δέσποινα, ένας ήχος γνώριμος στην πλυνόμενη του ψυχής που την είχε γυμνήσει ο θάνατος και την είχε κάνει σκληρή γιά τους ανθρώπους και γιά τη ζωή.

Πρόσταζε άμέσως να βρούνε ποιά φώναζε έτσι. Τού είπαν τότε πως ήταν μία γυναίκα, γυμνή με κούρελια, γεμάτα σκόνη, και που

Μία μητέρα προδίνει...

φαινόταν τρελλή. Γύρευε απαιτητικά να την παρουσιάσουν στον Τιμούρ-Λέγκ.

— Φέρετε την! διάταξε ο βασιλιάς των βασιλιάδων.

Και τότε φάνηκε μπροστά του μία γυναί-κα, που τα κουρελιασμένα ρούχα της είχαν ξεθωριάσει απ' τον ήλιο. Τα πόδια της ήταν ευπόλητα και τα μαλλιά της απλωμένα πάνω στο γυμνό στήθος της, γυρεύοντας να το σκε-πάσουν. Το πρόσωπό της έμοιαζε σαν μπρούν-τζινο, ή ματιά της ήταν δεσποτική και το με-λαχροινό χέρι της δεν έτρεμε, άπλωμένο πρὸς τον Τιμούρ.

— Άκουσε! τού είπε, "Ο,τι κι' αν εγες κάνεις, δέν είσαι παρά άνθρωπος. Έγώ είμαι υπέροχη! Έσύ υποπτεύεις το θάνατο κι' ενώ τη ζωή. Είσαι ένοχος απέναντί μου, και γι' αυτό ήρθα να σου ζητήσω να έξαγοράσεις τὲ λάθος σου... γιατί είμαι μητέρα!

— Κάθισε και μίλησε, απάντησε ο βασι-λιάς. Θά σ' ακούσω!

— Έρχομαι από πολύ μακριά, απ' την 'Ιταλία. Ο πατέρας μου ήταν φαρμακ' ο άντρας μου, τόν άντρα μου κι' άλλους πολ-λούς. Άρπαξαν το παιδί μου... κι' από τότε το γυρεύω, τέσσερα χρόνια τώρα. Βρίσκεται σ'ήμερα ανάμεσα στους στρατιώτες σου. Τὸ έβρω, γιατί οι στρατιώτες τού σουλτάνου Βα-γιαζήτ είχαν αιμαλωτίσει τους πειρατές, κι' όταν έβλιναν τὸ σουλτάνο, πήραν κι' όσα τού άνηκαν. Θά έβρεις λοιπόν που είναι ο γιός μου, κι' έχεις χρέος να μου τόν δώσης πίσω!

— Σάν τὸ Ντζικαντζίρ μου, μουρούρισε άναστενάζοντας ο κατακτητής.

— Τὸ πιο ωραίο και τὸ πιο έξυπνο... Ή-ταν έξη χρονών, όταν αποδιδάσθηκαν στὰ μέ-ρη μας Σαρακηνὸι πειρατές. Σκότωσαν τὸν πατέρα μου, τόν άντρα μου κι' άλλους πολ-λούς. Άρπαξαν τὸ παιδί μου... κι' από τότε το γυρεύω, τέσσερα χρόνια τώρα. Βρίσκεται σ'ήμερα ανάμεσα στους στρατιώτες σου. Τὸ έβρω, γιατί οι στρατιώτες τού σουλτάνου Βα-γιαζήτ είχαν αιμαλωτίσει τους πειρατές, κι' όταν έβλιναν τὸ σουλτάνο, πήραν κι' όσα τού άνηκαν. Θά έβρεις λοιπόν που είναι ο γιός μου, κι' έχεις χρέος να μου τόν δώσης πίσω!

— Όσοι ήταν μπροστά, βόλωνε τὰ γέλια. — Είναι τρελλή! φώναξαν οι βασιλιάδες. — Είναι τρελλή σαν μανία, είπε σιγανά ο μέθυσος ποιητής.

Κι' ο βασιλιάς των βασιλιάδων, ο άχθρος τού κόσμου, ρώτησε:

— Γυναίκα, πὸς ήρθε ως εδώ, απ' αυτή την άγνωστή μου χώρα; Πὸς υπάκουες να

— Κάθισε και μίλησε, τής είπε ο βασι-λιάς. Θά σ' ακούσω.

περάσεις τις θάλασσες και τὰ ποτάμια, τὰ δάση και τὰ βουνά; Πὸς τὰ θηρία κι' οι άν-θρωποι —που είναι συχνά πὸς άγριοι άπ' τὰ πὸς αἰμοδόρα θηρία— δέν σε πείραξαν, έσένα που δέν είχες όπλα;

— Δέν απάντησα, παρά μία θάλασσα, ο-λο νησιά και ψαράδικα καράβια. Όταν γυ-ρεύη κανείς εκείνο που αγαπάει, οι άνεμοι εί-ναι ευνοϊκοί... Τὰ βουνά; Δέν έβρω άν υπήρ-χαν...

— Όταν αγαπάη κανείς, τὰ βουνά γίνον-ται κάμποι, είπε ο Κιαιμάνες, ο μέθυσος.

— Διάσχισα δάση και δάση. Βρήκα μπρο-στά μου άρκουδες, άγριογούρουνα και τάρ-ρους φοβερούς. Δυὸ φορές με παραμόνεψαν πάνθηρες... Μά κάθε ζώο έχει καρδιά! Μί-λησα με τὰ θηρία εκείνα, όπως μιλά τώρα μαζί σου. Κατάλαβαν πὸς είμαι μόνος κι' έ-φυγαν στενάχοντας. Ένοιωσαν πόνο γιά μέ-να! Δέν έβρεις πὸς και τὰ θηρία αγαπάνε τὸ μικρά τους και έέρουν να παλέψουν γιά τὰ φυλάξουν, όπως κάνουν κι' οι άνθρωποι;

— Ναί, γυναίκα, τὸ έβρω, απάντησε ο Τι-μούρ. Πολλές φορές μάστιχα, αγαπάνε τὸν πολὺ και παλεύουν πὸς δυνάτα απ' τούς άν-θρώπους!

— Οι άνθρωποι είναι πάντα τὰ παιδιά τὸν μανάδων τους. Γιατί ο καθένας έχει μία μανία. Καί σὺ, τὸ έβρεις καλά, γεννήθηκες από μία μητέρα. Μπορείς ν' άρνηθείς τὸ Θεό, μά αυτό είσαι υποχρεωμένος να τὸ παραδεχθείς!... Δός

μου πίσω τὸ παιδί μου, Τιμούρ, γιατί είμαι μανιακ' ο άντρας!

Ο Τιμούρ έπεσε σὲ σκέψεις. "Εμεινε σιωπη-λὸς ώρα πολλή. Ύστερα είπε, κιντίζοντας γύρω:

— Έγώ, ο Τιμούρ, ο δούλος τού Θεοῦ, λέω δ,τι πρέπει να πῶ. Πολλά χρόνια τώρα, ή γή-στενάζει κάτω απ' τὸ βάρος μου. Κατατρέφω δ,τι βρεθή μπροστά μου, τριάντα χρόνια τώ-ρα, γιά να έκδικηθῶ τὸ θάνατο... γιατί μου πήρε τὸ γιό μου Ντζικαντζίρ κι' έόδυσε τόν ήλιο, τὴς καρδιάς μου.

Ο άνθρωπος υπήρξε γωὸς άξία, στὰ μά-τια μου. Δέν ήξερα τί ήταν, ούτε γιατί βοι-σκόταν σὸ δρόμο μου.

— Έγώ, ο Τιμούρ, ο δούλος τού Θεοῦ, λέω δ,τι πρέπει να πῶ! Μπορώ να σου δείξω και τὰ σήματα που μου ήταν άγνωστα. Μου μιλάει σαν σὸ ίσο της Δέ ζήτη, άπαιτεί. Καί τόσο ταλαβαίνω γιατί αυτή ή γυναίκα είναι τὰς δυνατή! Αγαπάει, κι' ή αγάπη την έκανε να νοιώσει πὸς τὸ παιδί της είν' ένας σπινθήρας τὴς ζωής, που μπορεί να προκαλέσει φλόγες, ατέλειωτους αἰώνες...

— Ν, Ντζικαντζίρ, φῶς τὸν ματιών μου! Θά μπορούσες να σπείρης στὴ γή τὴν εὐτυ-γία. Μά ενώ τὴν πότισα με αίμα, κι' έγινε έτσι στείρα!

Ο Τιμούρ βυθίστηκε πάλι σὲ βαθεῖα συλλο-γή. "Επειτα έαναείπε:

— Έγώ, ο Τιμούρ, ο δούλος τού Θεοῦ, λέω δ,τι πρέπει να πῶ. Τρακόσιοι καθολάρη-δες να τρέουν στὴ στιγμή σ' όλα τὰ πέρα-τα τὸ βασιλείου μου και να ψάξουν να βρουν τὸ γιό αυτής τὴς γυναίκας. Αυτή θά περι-μηνέ εδώ, κι' ενώ μαζί της. Όποιος γυρίσει, φέρνοντας τὸ παιδί της καθάλλα στ' έλόγὸ του θά γίνῃ εὐτυχισμένος!

— Καλά είν' έτσι, γυναίκα;

— Εκείνη έόριξε πίσω τὰ μαύρα της μαλλιά, που τὴς σκέπαζαν τὸ πρόσωπο, χαμογέλασε σὸ βασιλιά κι' απάντησε, κουνώντας τὸ κε-φάλι:

— Ναί, είναι καλά!

— Η γυναίκα χαμογέλουσε. Κι' οι βασιλιάδες, οι πρίγκιπες, οι άρχη-γοί, όλοι, χαμογελοῦσαν, κιντίζοντας εκείνη, τὴ Μητέρα.

T. LENTP

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΤΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΓΙΝΒΕΡΝΤΣΕΙΟ Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Από μερικά λόγια που εφεύγουν απ' τὸν Άντόλφο, ή μητέρα τὸν μαν-τεύει πὸς έχει έρωτευθῇ τὴν Λούτσια, τὴν ξανθεία πωλήτρια που αυτή τὴν κατάτρεξε με μοχθηρία και ζήτησε τὴν απόλυση της γιά κάποιο άσημαν-το λάθος στὴ δουλειά της. Συγχρό-νως όμως, μία άλλη φράση τὸν πὴν κάνει να τρομοκρατηθῇ, νομίζοντας πὸς ο γιός της άνακαλύπτει τὴς κρυ-φές έρωτικές σχέσεις της με τὸν κόμητα Φύλκο, που καρπὸς τὸς είν' ο φίλος της, τὸν κόμητα, άλλ' εκείνος τὴν κατήσυχζε: "λέγοντάς της πὸς είναι φαντασιές "ης δὲ" αὐτά. Ο κόμης έχει άρχισεί, έπειτα από τόσα χρόνια σχέσεων, να εαρείεται τὴς πα-ραξένες και τὸς ύστερισμούς της φιλενάδας τὸς και τὴς φέρνεται μάλ-λον ψυχρά. Δωστόσο τὴς ύπόσχεται να μιλήσει στὸν Άντόλφο, που τὸν έκτιμάει πολὺ και τὸν θαυμάζει, και να προσπαθῇ να τὸν πείσει δτι τὸ συμφέρον τὸν είναι να παντρευθῇ τὴν Λούτσια, όπως θέλουν οι γονεῖς τὸς αποδελτιώνοντας κυρίως στὴν προί-κα της. Η Τίνα έέρει αυτό τὸ συ-νοικείο πὸς τὴς έτοιμάζουν, άλλὰ δέν τὸ έγκρίνει, γιατί δέν αγαπάει τὸν Άντόλφο. Αυτὴ όνειρεύεται να παντρευθῇ έναν άνδρα πο αὐτοδημι-ούρηγο, όπως είναι ένας νέος μη-χανικός, ο Έράλντο, φίλος τὸς α. δελφῶ της. Στὸ μεταξύ ο Τζοάννι κι' ο Άντόλφο έχουν γράφει στὴ Ρίτα και στὴ Λούτσια, όρίνοντας είναι ραντεβού, κι' αυτές, άφου διατά-ζουν άρκετά, αποφασίζουν να πάνε, γιατί τὸς έχουν συμπληρώσει. Ο Ό-ρέστης Πιέτρα παίρνει ένα γράμμα απ' τὴν κόμητα Εὐα Μπόλτον, μία έκ-κεντρική και όμορφη ξένη, κάπως περιτρωμένη, σύζυγο ενός πλούσιου νέου. Η γυναίκα αυτή ζητάει να τὸν δῇ. Κι' όταν τὴν επισκέπτεται ο "Ορέστης σὸ μέγαρό της, τὸν ρω-τάει αν έχει συγγένεια με τὴ Λιλίνα Πιέτρα. Αυτὸς τὴς λέει τότε πὸς ή-ταν άδελφὴ του και πὸς εξαφανίσθη-κε, πριν από χρόνια. Η Εὐα τὸς φα-νερώνει πὸς είναι ή χήρα τὸς Λουί-τζι Μονγκρέο κι' άρχίζει να τὸς διηγῆται τὴν ιστορία της.

7ον

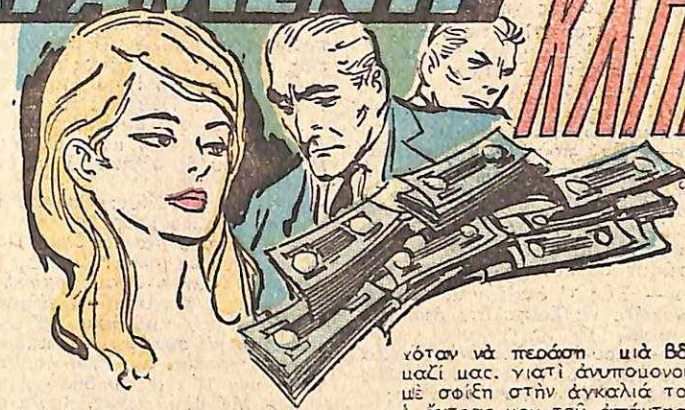
Ο Τζέιμς, τὸ έκθε-το παιδί, που με υπερα-γοπούσε και, που εύρι-σκε άνταπόδοσι έκ μέρους μου, δέν παρέλειπε ποτὲ να νένο-ναι να με βλέπει, σὸ κολέγιο. Όταν όμως βγήκα από κεῖ, ά-πόρησα που δέν τὸν βόλκα πιά σὸ σπῆτι μας. Ο θεός μας οὐδ' είνε τότε πὸς τὸν είνε στείλει να ταξειδέψῃ υνάνος γιά να ά-κονιστῇ τὸ μυαλό του. Μου διη-γήθηκε έπίσης πὸς ο Τζέιμς ήταν νόθος γιός τὸς πατέρα μου, που τὸν είνε εὐπιστευθῇ σ' αυτόν, ό-ταν έρωτεύθηκε τὴν υπέρα μου και ζήτησε τὸ γέρι της... Λίγους μῆνες άνοτότερα, συνάντησα τὸ Λουίτζι Μονγκρέο.

Η κόμισσα Εὐα σταμάτησε μιά στιγμὴ. Η έκφρασί της ήταν συλλογισμένη.

— Τὸν άγάπησα πολὺ, τὸ Λουί-τζι! συνέχισε. Μου φερόθηκε με τόση γλυκεία και φιλανθρωπία, ώστε κέρδιζε άμέσως τὴν καρδιά μου. Πίστευα πὸς είνε μιά υπέρουνη και άσπιλη ψυχή.

— Όταν τὸν παντρεύτηκα, νό-μια πὸς ήμουν ή εὐτυχέστερη γυναίκα τού κόσμου! Ο Λουίτζι με πήγε σ' έκείνο τὸ παλατάκι του, σὸ Λονδίνο, στὴν έρωτική φωλιά που είνε στήσε γιά μένα. Παρασάμει μερικὸς μῆνες άπέ-ρανης εὐτυχίας... που τελείωσε δυος ύστερα με τσανκιδό τόπο.

Ο Λουίτζι, άόγισε να άλλάζει συμπεριφορὰ. Ζήλευε δλο τὸν κό-σμο. δὲ με πῆγανε πιά περιόρα-το, μου είνε άπαγορεύει άκόμα

και να γράφω σὸ βέλο μου.

— Στὴν άογή, δέ θέλσα να τὸς άντιμιλήσω. Τὰ δενόμουν δλα, γιάτὶ τὸν άγαπούσα...

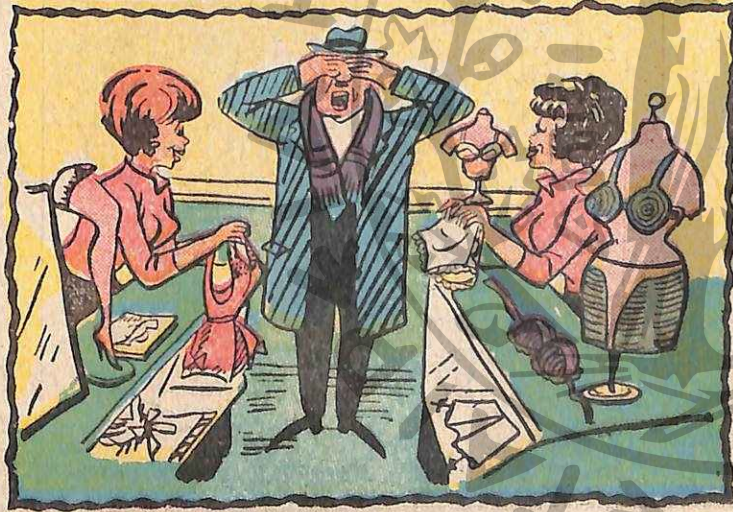
— Μά όταν άόγισε να γκορινιάζῃ γιάτὶ μ' εύ-ρίσκει κάποτε μελαγχολική, να κα-τασκοπεύῃ τὴν παραμοικὴ κινή-ση τὴς φυσιογνωμίας μου, έπα-ναστάτησα πιά! Έπειτα μ' ή τίς φερόδες σκηνές που συνέβαιναν μεταξύ μας, κατέληξε να γονατί-ζῃ μπροστά στὰ πόδια μου και να ήκευθῇ τὴ συγγνώμη μου. Κι' ενώ, νικημένη, τὸν συγχωρούσα.

— Στὸ μεταξύ, ενώ αὐτὸς φλεγό-ταν απ' τὸ πάθος τὴς ζήλειας, ενώ ένοιωθα τὴν καρδιά μου σου-σκομένη απ' τὴ θλίψη, έτρεμα γιά τὸ μέλλον μου, έβλεπα να γκοε-μίζονται τὰ δνεία μου.

Ο Λουίτζι είνε άπολύσει δλο τὸ υπερεκτικό ποσώπικὸ. Είνε κρατήσει μόνο κάποια Μάρθα, μιά 'Ιταλίδα, που με υπεραγοπούσε και που, γιά να μείνῃ κοντά μου, προσποιότανε πὸς ήταν άσφασι-μένη σὸν άντρα μου κι' έτοιμη να τὸν υπακούσει σὲ όλα.

— Μάς έφεραν σὸ σπῆτι τὸ φα-γητό μας από ένα κοντινὸ ρε-στοράν. Η Μάρθα μας σεοδρι-ζε και τὸς δυὸ. Ο άντρας μου είνε δίδει άκόμα και τὸν κηπου-ρό, μὴ θέλοντας να πατήσῃ τὸ ποδὶ του κανείς άντρας έκεί μέ-σα, ούτε και να με δῇ... Με λί-να λόγια, ήταν τελλὸς από έ-ρωτα και ζήλεια. Κι' αυτή ή τερέλλα τὸν άπειλούσε να γίνῃ ή-πικίνδυνη!

— Έμωθα άνοτότερα πὸς ο θε-ός μου οὐδ' είνε γωάει, λέγον-τας μου δτι είνε γυρίσει από έ-να μακρινὸ ταξείδι κι' δτι θά-

— Ζώστε μου, ένα άπ' όλα, τέλος πάντων, φτάνει να είναι 48 γούμερο.

— Δέν έβρω! Άκόμα και κλει-σμένες μέσα σὲ μιά φυλακή, οι γυναίκες βρῖσκουν τὸν τρόπο να έπικοινωνήσουν με τὸς ζένους!

— Μά ενώ τὸν καθοσύνασα, κι' έόυγε.

— Έδὼ ή κόμισσα σταμάτησε λίγο γιά ν' άνασαίνῃ.

Ε.

— Ένα τέταστο άφου έόυγε ο Λουίτζι, συνέχισε ύστερα ή Εὐα, ένα άπότομο κι' έπίμονο κοιδού-νισμα τὴς πόρτας μ' έκανε ν' ά-νασχοτήσω. Ο άντρας μου είνε άπαγορεύει στὴ Μάρθα ν' άνοί-ξει σ' όποιοδήποτε. Μά πείριενα από στήνιτ σε στήνιτ τὸ βέλο μου. Έλπισα λοιπόν πὸς θάταν αὐτὸς...

— Η Μάρθα έτρεξε ν' άνοίξει τὴν πόρτα.

— Ένα λεπτό άνοτότερα, ήθε-να με είδοποίησῃ πὸς έπύοσε να μου μιλήσει κάποιος νέος, σταλ-μένος απ' τὸ βέλο μου.

— Ναοθή, ναοθή έμείωσε! εῶ-νασε.

— Χένας ώραίος νέος, υπλόλι-γνος, μελαγχρινός, υπῆκε σὸ σα-λόνι και ήθε καταπάνω μου, με άνοιγτῇ άγκαλιά.

— Έμπηξα μιά φωνή τραλλῆ ναοσε.

— Τζέιμς... Τζέιμς... Έσύ είν-σαι! φώναξε, άναγκωρίζοντας τὸν άδελφό μου.

— Εκείνος μ' έσφιγγε με τρελ-λή ναοά στὴν άγκαλιά τὸς και με γέμισε φιλία.

— Ναί, ενώ είμαι, απάντησε, "Εργουα να σε σώσω.

— Η Μάρθα είνε φύγει, δια-κοιτικά. Μείναμε μόνοι, με τὸν Τζέιμς.

— Άκούσε, μου είνε, άφου κάθισε κοντά μου. Διάβασα τὸ γράμμα που έόυαπες γιά τὸν άν-τρα σου, ή καλύτερα γιά τὸ δῆ-λό σου. Οι άνισόροπες έκδη-λώσεις τὸς μας τραμάσανε. Ο θεός αποφάσισε να τὸν άποσε-κονῇ γιά λίγο, με κάποια προ-φασί, Πραγματικά, τὰ κατάφερε. Έγώ πασαμόνευα, κι' όταν τὸν είδα να φύγει, ήθα εῶ.

— Πρέπει να λείψω μερικὸς ώ-ρες, κι' είναι μαρτύριο γιά μένα να σ' άφίσω, Εὐα. Εανάπες μου πὸς μ' άγαπάς... έμένα μόνο!

— Μήπως γωορίζω άλλον άν-τρα από σενα; απάντησα.

— Θά σε πάω μαζί μου, στὴν 'Ιταλία. Δέν είνε να φοβηθῇ τίποτα. Θά είναι άσφαλισμένη στὸ σπῆτι τὴς άραβαγανιστικής μου. Έλα, άδελφούλα μου.

— Ο δυστυχισμένος! Δέν πρό-λαβε να προσέβῃ άλλῃ λέξι...

— Μία πόρτα άνοίξε άπότομα, έόυψε μέσα ο άντρας μου, σὰ θηοί, κι' έώαξε ένα μαχαίρι σὸ στήθος τὸς Τζέιμς!

— Ήταν τόσο εαφικό, ώστε ο δυστυχος άδελφός μου δέν πρόλα-βε ν' άμυνθῇ. Πέθανε άμέσως, γω-ρίς να βγάλῃ οὐτ' ένα βονγντό.

— Η λεπία τὸς μαχαίριου είνε τρυππῇ τὴν καρδιά του.

— Έγώ είναι μείνει σαν κερανο-βόλημένη απ' τὸν τόπο.

— Σ' έπίασε έπίτελους! μου φώναξε ο Λουίτζι. Υποπτεομουν κάποια πλεκταγή, και γι' αυτό προσποιήθηκα πὸς έόυνα, άλλὰ έαναγούσα άμέσως... Είδα αὐ-τὸν τὸν θόλιο να υπαίσιτ στὸ σπῆ-τι μου... Μά τώρα είναι νεκρός, ο έρωστής σου!

— Η τελευταία λέξι με γτύπη-σε σαν καουτομικία. Τινάχτηκα κι' άσπαξα άπ' τὸ υπάστῃο τὸ

φονιά, τόσο σφιχτά που γάθικαν
τα νύχια μου στις σάρκες του.

— «Αναδρό! Δολοφόν! Είπα
με Βοανη φωνή. Δεν είναι ένο-
στής μου, το θύμα σου. Είναι ο
αδελφός σου... Κατάλαβε!»

— «Εκείνος προσπάθησε να α-
παλλάξει απ' τη σφιχτότητά μου, με
μια απότομη κίνηση.

— «Λες ψέματα, Εύα! φώνα-
ξε. Δεν έχεις αδελφό...»

— «Ρώτα τον θεό μου. Θά
σου παρουσιάσει απόδειξεις πως
ο Τζέιμς, που τον είχε αναθρο-
νίσσει, σαν παιδί του, είναι το ί-
διο αίμα με μένα στις φλέβες
του!...» «Ήταν νόθος γιότος του πα-
τέρα σου!...» «Αίτιες! Αίτιες! Σκό-
τωσε και μένα, μαζί του. Είναι το
καλλίτερο που σου μένει να κά-
νεις!»

— «Ρίχτηκε πάνω στο αίμα που
έκλεινε πτώμα, γεμίζοντας το οι-
λιά, ενώ συγχρόνως καταριόμουν
το δολοφόνο του.

— «Να τι έκανε αυτό το τέρας,
με την τσελλή ζήλεια του! φώνα-
ζε. Σκότωσε τον καλλίτερο, τον
τιμωριότερο νέο... Τζέιμς, αγαπημέ-
νε μου αδερφούλη, έλασε τη ζωή
σου για μένα. Μά θα σ' εκδική-
σω!...»

— «Πετάχτηκε δρόμα και ούρλια-
σε στον άντρα μου:

— «Να είσαι πάντα καταραμέ-
νος!»

— «Εκείνος έπεσε στα πόδια μου,
απελπισμένος, γευάτος τύψεις για
το έγκλημά του.

— «Συχώρεσέ με, Εύα! με ικέ-
τεψε. Θά πάω να παραδοθώ στη
αστυνομία, να υποστεί την τιμο-
ρία που μου αξίζει!»

— «Και τί με νοιάζει; Μήπως
θα υπορέσεις έτσι να μου δώσεις
πίσω τον αδελφό μου;...» «Η ύπ-
νοψη θέλεις, έπειτα απ' το έγκλη-
μά σου, να λερώσεις τώρα και τη
μνήμη του πατέρα μου, να φανε-
ρώσεις το μυστικό του, που ήταν
και δικό μου μυστικό, να μ' εκ-
θέσεις στην περιέργεια και τις συ-
σκοφαντίες του κόσμου!»

— «Τι να κάνω λοιπόν; Τι θέ-
λεις να κάνω; τραύλισε εκείνος μ'
απόγνωση.

— «Ενα παράξενο φαινόμενο συ-
νέβη τότε μέσα μου. Το θυμό και
την απελπισία μου διαδόθηκαν με
εκπληκτική ηρεμία, και είπα με
σταθερή φωνή:

— «Πρώτα απ' όλα, θα πάρω
αυτό το πτώμα και θα το θάψω
στον κήπο. Ή μάλλον θα σ'ε βο-
νήσει. Θα κρατήσω το μυστικό
του στυγερου σου εγκλήματος, έ-
ξαφανίζοντας κάθε ίχνος του. Κα-
νείς άλλος δεν πρέπει να μάθει το
φονιάδικο δράμα που συνέβη εδώ μέ-
σα...» «Ευχαρίστησε τον!»

— «Δε μπορώ... δε μπορώ!
βόγκησε ο Λουίτζι.

— «Ευχαρίστησε! Ξαναείπα βπιτα-
γικά.

— «Εκείνος έμεινε άκίνητος. Τα
δόντια του χτυπούσαν...

— «Φώναξε τη Μάρθα και της
είπα, δείχνοντάς της το πτώμα:

— «Κύτταξε τι έκανε ο άντρας
μου, για να ξεχειλίσει το μίσος
μου γι' αυτόν; Σκότωσε τον α-
δελφό μου!»

— «Η Μάρθα έκανε μια κίνηση
τρούμου, ενώ εγώ συνέχισα:

— «Εσύ που ξέρεις πόσα δά-
κουα έβουσα, πόσο άγνη είναι η
ζωή μου και πόσο ελκυστική το πα-
σάρι μου...» «Αίτιες! Αίτιες! Σκό-
τωσε και μένα, μαζί του. Είναι το
καλλίτερο που σου μένει να κά-
νεις!»

— «Σας τ' όρκίζομαι, κυρία.
Μπορείτε να βασισθείτε απόλυτα
σε μένα.

— «Κουνήσου λοιπόν! φώναξε
με μανία στον άντρα μου. Θέλεις
να σε πιστέψω διπλά ανανδρό;

— «Τα λόγια μου αυτά ήσαν σαν
καμουτσικιά για το Λουίτζι.
Στραφίκε στη Μάρθα.

— «Βοήθησε με να τον πάρω
από δω!... τραύλισε.

— «Ανασάκωσε απ' τους ώμους
το νεκρό, ενώ η Μάρθα τον έπιανε
απ' τα πόδια. Κατέβασαν το μα-
κάριο φορτίο τους στον κήπο.

— «Εγώ πήγαινα μπροστά.

— «Υπάρχει στον κήπο ένα κι-
νέζικο περιπτερό, κομμένο ανά-
μεσα στα δέντρα, και πίσω απ'
αυτό ένας μικρός γάρος άδεια-
νός, ακαλλιέργητος. Διάταξα ν'
αφίσουν το πτώμα μέσα στο πε-
ριπτερό. Έβαλα στο νερό του
Λουίτζι μια άβεια, τούδειξα το
γάρσο εκείνο και του είπα:

— «Σκάψε. Βοήθησε τον
και σύ, Μάρθα.

— «Κι' ενώ οι δύο τους έκτελου-
σαν τη διαταγή μου, εγώ έμεινα
γονατιστή κοντά στο νεκρό. Ά-
φου άνοιξαν το λάκκο, έβαλαν μέ-
σα το πτώμα, το σκέπασαν με
γώμα και το σκεπάσανε από
πάνω.

— «Όταν είχαν τελειώσει πιά ο-
λα, στοάφικα στον άντρα μου
και του είπα, ψυχρά κι' έπιτακτι-
κά:

— «Τώρα φεύγω με τη Μάρ-
θα!

— «Μ' αφήνεις, Εύα; φώναξε
με σπαραγμό.

— «Ναι. Φαντάστηκες πως θα
υπορούσε ποτέ να ζήσω, στο
πλευρό ενός δολοφόνου; Όχι.
ποτέ! Σε μισώ τώρα, όσο σ' α-
γαπούσα άλλοτε. Τα δάκρυά σου

δεν πρόκειται να κλονίσουν την
απόφασή μου.

— «Προσπάθησε να με κρατήσει,
ουρλιάζοντας, φοβ-ρίζοντας. Του
κόκκυ όμως...

— «Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι
τε καγκέλλοπρας του κήπου.

— «Η Μάρθα έτρεξε ν' ανοίξει.
Ήταν ο θεός μου, Μά. Δεν
πρόλαβε να μπη, γιατί μόλις τον
είδα στην πόρτα, ώρμησα προς
το μέρος του και του είπα:

— «Πάμε! Πάμε να φύγουμε!
Ανέβηκα στ' αυτοκίνητο που
περιμένα απ' έξω, μαζί με τη
Μάρθα που δε θέλησε να μ' έγ-
καταλείψει.

— «Κι' ο Τζέιμς; Πού είναι;
ρώτησε ο θεός μου.

— «Θά σου τ' πω όλα! Πά-
με να φύγουμε τώρα!...
Μόνο όταν φτάσαμε στο ξε-
νοδοχείο, άναπνευσα έλευθερα.

— «Ο θεός μου μουδωσε να πιά
κάτι για να συνέλθω. Δε μπόρε-
σε όμως άκόμα να μάθω απ' τη
νεύλη μου τι είχε συμβεί.

— «Μη με ρωτάς, του είπα.
Θά σου τ' πω όλα, όταν θα
δοιοκόμαστε πιά μακριά απ' το
Λονδίνο. Να φύγουμε άμέσως, να
γυρίσουμε στην Ίρλανδία!

— «Ο θεός μου δε μουδωσε άν-
τηρησι. Είχαμε ένα μεγάλο κτή-
μα, στο Λάιτσεστερ της Ίρλαν-
δίας, όπου βοιοσκότανε το πατρι-
κό μου σπίτι, μια γραφική βίλ-
λα.

— «Όταν βρέθηκ' εκεί άσφαλι-
σμένη, φανερώσα έπιτέλους στο
θεό μου το φοικτό δράμα που
είχε συμβεί στο σπίτι του Λου-
ίτζι Μονγκρένο.

— «Η απελπισία του ήταν άπερί-
γραπτη, γιατί άναπούσε σαν
παιδί του το Τζέιμς. Ήθελε να
σκοτώσει το Λουίτζι. Σιγά-σιγά
δμως, κατάφερα να τον καθυ-
νάσω. Ό,τι κι' αν γινόταν πιά,
δε υπορούσε να έαναγυρίσει ο
Τζέιμς στη ζωή...

— «Ο Λουίτζι άξίζει να τιμωρηθ-
εί άλλοιώς. Μ' άναπούσε πάντα.
Κι' ο έρωτάς του θά ήταν η τι-
μωρία του!

— «Τούτο είλα λοιπόν ένα γράμ-
μα, που έλεγε:

— «Με στέφονες από ένα άδελ-
φό. Τώρα έγω ένα έρασσή... κι'
ύστερα απ' αυτόν θά έγω και
δεύτερο, και πολλούς άλλους.
Για να σε ξεχάσω και να ίκανο-
ποιήσω το μίσος μου έναντίον
σου... Κι' όμως σ' άγαπούσα τό-
σο, πούντα καπαστρέψω όλα με
τα ίδια σου τα νέσια! Έσύ υ-
νάνα είσαι και θά είσαι ο ύπεύ-
θυνος για κάθε σφάλμα μου. Ή
τιμωρία σου θα είναι να σέ-

πτεσαι πως ή όμορφιά μου, ή
νοητεία μου, τα γάδια μου, τα
φιλά μου, που ήταν όλα δικά
σου, θ' άνήκουν από τώρα και
υπρός σε όλους τους άντρες...

— «Να που μ' έοπρωξες, με την πα-
ράλογη και σκληρή ζήλεια σου!
Μην έλπίζεις πως θά με ξανα-
ποκτήσεις ποτέ. Δεν είμαι πιά
τίποτα για σένα. Δε θά με ξα-
ναθής... κι' όμως σε νοιώθω
πάντα γύρω σου, σαν άπαισία
σκιά της εκδικήσεως... Ή ψυχή
μου θά βρίσκειται κάθε βράδυ
στον τάφο εκείνο που έσκαψες
με τα νείρια σου, κι' απ' όπου
δυάναί μια φωνή που σε κατα-
ριέται... Άλλοιόμουνό σου αν ο
τάφος αυτός δεβηλωθή, αν το
σπίτι σου περάσει σε άλλον ίδιο-
κτήτη! Θά σε τιμωρήσω τότε
άλλωπτα... Στο μεταξύ, σε κα-
ταδικάζω να με σκέπτεσαι και
να κλάεις. Και σε καταριέται απ'
όλη μου την καρδιά!...»

— «Φρόντισα να το στείλν το
γράμμα αυτό ένας στενός φίλος
του θεού μου, έγκατεστημένος
στο Λονδίνο. Ό ίδιος είχε άνα-
λάβει να τήν έπιβλέπει και να μ' έ-
κρατά ήν έπιβόησε για ό,τι του
συνέβαινε.

— «Φανταζόμουν το μαρτύριο του
Λουίτζι, την απελπισία του... κι'
είχα άκόμα την άδυναμία να τον
άγαπά! Ένώ εκείνος με νόμει
στην άγκαλιά κάποιου άλλου,
έγω περνούσα τις ώρες μου στη
μοναξιά, άναπολύντας με θλί-
ψι τις παλινές ευτυνημένες μέρες
μας...

— «Πέρασε έτσι ένας χρόνος. Στο
μεταξύ, μάθαίνα πως ο Λουίτζι
έλεγε στους άλλους ότι είν φέ-
γει μ' ένα έρασσή του.

— «Μιά μέρα, ο θεός μου πήρε
ένα γράμμα του. Πρόσφερε και
τη ζωή του άκόμα, για να μάθω
που βοιοσκόμουν. Ύπαγόρευσα τό-
τε την άπάντησή μου στο θεό
μου:

— «Η Εύα δε μπορεί να συγ-
χωρέσει. Μη την γυρεύετε. Δε θά
την ξαναβείτε. Μην κάνετε τον
κόπο να μου ξαναγυώσετε, γιατί
θα σκίσω το γράμμα σας, χωρίς
να σας άπαντήσω. Σας έπανα-
λαβάνω μονάχα τη σύστασι
τη Εύας: Μη δεβηλώσετε τον
τάφο του νεκρού και μην πουλή-
σετε ποτέ το σπίτι σας. Άλλοι-
ώς... άλλοιόμουνό σας!»

— «Κι' ο Λουίτζι δεν ξανάγραψε.
Ο θεός μου μ' έπεισε να ταξι-
δέσω μαζί του, για να ξεχάσω.
Τα χρόνια πέρασαν.

— «Μιά μέρα, μ' έειδοποίησαν
απ' το Λονδίνο πως ο Λουίτζι
είχε μια φιλενάδα. Ή είδησι αυ-

τή μ' έκανε να πονέσω. Όστε
λοιπόν, είνα πάψει να κυριο-
απάνω του. Δε μ' άναπούσε πιά.
ήταν ευτυνημένος με μια άλλη...
Όχι, αυτό ήταν άδικο! Μου
φαίνονταν άζιζα άδύνατο, τόσο
που θέλησα να δεβαιώθ ή ίδια
αν μου είχαν πη την άλήθεια.

— «Έβαλα λοιπόν ένα ύπνo-
τη μου να νoρήψω στο Λουίτζι:

— «Κάποιος φίλος, που σ' έ-
ξερε άλλοτε, στο Λονδίνο, σ' έ-
ειδοποιεί ότι συνάντησε τη σύζυ-
γό σας στην Ίρλανδία. Βρίσκεται
τώρα στο πατοικό της σπίτι. Εί-
ναι πιά όμορφη πιασ ποτέ. Κι'
όποιος άγαπήθηκε μια φορά από
μην τέτοια γυναίκα, δε μπορεί πιά
να τήν ξεχάσει!»

— «Υστερα περίμενα με άγωνία τ'
άποτέλεσμα αυτού του γράμ-
ματος. Αν δεν έρχόταν ο Λουίτζι,
αυτό θά σήμαινε πως ήταν ευτυ-
χιμένος με την άλλη!

— «Ενα πρωί, ή Μάρθα, που έ-
μενε πάντα μαζί μου, ήθε να μου
άναγγείλν πως, δυαίνοντας απ'
το πάγκο, είχε συναντήσει τον
άντρα μου. Έκανε τότε πως φο-
βήθηκε και τραβήχτηκε πίσω,
άλλ' εκείνος την άρπαξε απ' το
μπράτσο.

— «Α, σ' έξαναβρήκα έπιτέ-
λους! της είπε. Ξέρω πως είν εδώ
ή γυναίκα μου. Θέλω να της μιλή-
σω!»

— «Εκείνη τον κύτταξε τολημρά
στα μάτια και φώναξε:

— «Δεν είν' εδώ το σπίτι σας,
όπου μπορείτε να διατάζετε και
να σκοτώνετε! Έδώ ή γυναίκα
σας έχει γύρω της άθρώπους ά-
φοσημένους, που θά την ύπερα-
σπισθοδύν αν χρειαστεί!

— «Ναι, έχει τους φίλους της!
πρόφερε ο Λουίτζι με σφιγμένα
δόντια.

— «Η Μάρθα έκανε μια κίνηση ά-
γανακτισσεως.

— «Ντροπή σας, κύριε! δια-
μαρτυρήθηκε. Ή κυρία μου είναι
ή τιμωριότερη γυναίκα, το κόσμου
... Μην ξεχνάτε τί πάβατε από
την έγκληματική ζήλεια σας...»

— «Ναι, με είχε κάνει τοελ-
λό!

— «Μου φαίνεται πως είσαστε
άκόμα... Τί γυρεύετε εδώ; Μάθε
πως ή γυναίκα σας δε θά σας
συγχωρέσει ποτέ!

— «Ο Λουίτζι πήρε ύφος ίκετευ-
τικό.

— «Μάρθα, βοήθησέ με, λυπή-
σου με! είπε. Ύπόφερα τόσο
πολύ... Ζήτησα να ξεχάσω, μα δε
μπορώ! Θέλω να την ξαναδώ άκό-
μα μια φορά και να της ζητήσω
συγχώρεσι. Ύστερα δε θά με νοι-
άζη πιά αν πεθάνω!

— «Η Μάρθα έκανε πως συγκινή-
θηκε.

— «Δεν ξεχνάω, είπε, πως ή-
σαστε κάποτε ένας καλός σύζυ-
γος...

— «Σού όρκίζομαι, Μάρθα,
πως την άγαπάω άκόμα! Δε θέ-
λω να της κάνω κανένα κακό...
μονάχα να την ξαναδώ, για τε-
λευταία φορά!

— «Καλά λοιπόν, έλάτε μαζί
μου. Ή κυρία μου περνάει κάθε
μέρα δυό ώρες σ' ένα μοναχικό
περίπτερο, στη μέση του πάρκου.
Θά σας κρύψω εκεί μέσα... Τα ύ-
πόλοιπα είναι δική σας δουλειά.

— «Η Μάρθα μου είπε πως ο
Λουίτζι έκανε σαν τρελλός απ'
τη γαριά του. Τόν πήγε στο πε-
ρίπτερο και τόν άφισε εκεί μέσα,
συνιστώντας του να περιμένν με
ύπομονη, χωρίς να κάνει καθόλου
θόρυβο.

— «Αν μάθω ή κυρία μου αυ-
τή τη χάσι που σ' έκανα, του
είχε πη, θά με διώξη δίχως άλλη
κουβέντα... και σεις δε θά τη
δείτε!

— «Πήρα ένα βιβλίο και διειθύ-
νηκα προς το περίπτερο, που το

άποτελούσαν δυό δωμάτια.

— «Βέβαια, ο Λουίτζι, θά είχε
κρυφτή έτσι, ώστε να με βλέπει,
χωρίς να τον βλέπω κι' εγώ. Μπή-
κα ώστόσο με φυσικό ύφος, έκλει-
σα πίσω μου την πόρτα, έαπλώ-
θηκα ύστερα σ' ένα ντιβάνι κι'
έκανα πως βυθίστηκα σε όνειρο-
πολήσεις...

— «Ενα όνομα ξεφύγε ξαφνικά
από τα χείλη μου, ψιθυριστά, σαν
στεναγμός:

— «Λουίτζι...

— «Ο άντρας μου πετάχτηκε ά-
μέσως απ' την άλλη κάμαρα κι'
έπεσε στα πόδια μου.

— «Με φώναξε και ήρθα!...
Συχώρεσέ με, Εύα, συχώρεσέ
με!...

— «Με κύτταξε με λαχτάρα. Πα-
ρατήρησα άμέσως τα σημάδια
που είχαν άφίσει στη φυσιογνω-
μία του τα ψυχικά μαρτύρια που
είχε περάσει.

— «Τινάχτηκε ώστόσο δρόμα και
φώναξε:

— «Εσύ... εσύ! Πώς με ξανα-
βρήκες; Πώς μπήκες εδώ;

— «Ανασάκωνα άγέρωχα το κε-
φάλι μου και τα μάτια μου πε-
τούσαν στίβες. Τα ξαβιά μαλλιά
μου πέφτανε στους ώμους μου,
μεγαλώνοντας τη γοητεία μου.

— «Σ' άναζητούσα τόσον και-
ρό, σε λαχταρούσα, Εύα! τραύ-
λισε ο Λουίτζι. Είμαι ένοχος, δεν
τ' αρνιέμαι. Μά φάνηκες άσπλα-
χνη άπέναντί μου! Δεν ύπάρχει
λοιπόν καμιά επανόρθωσι για
το σφάλμα μου;... Πέρασαν τόσα
χρόνια, μα δε σ' έχω ξεχάσει!
Μόλις ένα άνώνημο γράμμα μου-
δωσε μια πληροφορία για σένα,
έτρεξα άμέσως να σε βρώ.

— «Φτάνουν πιά τα ψέματα!
φώναξε. Νομίζεις πως δεν ξέρω τη
ζωή που πέρασες, από τότε που
χωρίσαμε; Δίχως τύψεις για το
έγκλημα που έκανες, δίχως να σε-
βαστής καθόλου τη γυναίκα που
έχει άκόμα τ' όνομά σου, έβαλες
στο σπίτι σου μια φιλενάδα...

— «Ο Λουίτζι άνασκήρτησε.

— «Μά δεν άγαπάς άλλη από
σένα! φώναξε μ' άγωνία. Έλπίζα
να σε ξεχάσω, κοντά σε μιάν άλ-
λη, σε μιά καλή κι' άγνη κοπέ-
λα, που με συμπόνεσε...

— «Και μου διηγήθηκε την ίστο-
ρία της Λιλίαν, μιάς νέας Ίτα-
λίδας, που τον άγάπησε και που
την είχε κάνει δική του χωρίς να
την άγαπάη κι' αυτής.

— «Εξεγέρθηκε τότε για την ά-
δικία που είχε κάνει σ' ένα άδυ-
νατο πλάσμα και στα δυό παιδιά
που είχε φέρεi στον κόσμο.

— «Δεν έχεις λοιπόν συνεί-
δησι; τού φώναζε, όταν τελείωσε
την ίστορία του. Κι' έλπίσεις
πως, ύστερα απ' όσα μου έκαμ-
νηστρούηκες, μπορεί να σου δεί-
ξω έπιείκειες; Για ποιά με περνώ-
ς λοιπόν; Δε θά σε συγχωρέσω πο-
τέ, που ξεγέλασες μιά άδωα κο-
πέλλα. Αυτή ή πράξι σου είναι
χειρότερη κι' από έγκλημα.

— «Έχεις δικιο, Εύα, παρα-
δέχτηκε με συντριβή. Τί θέλεις να
κάνω; Διάταξε με και θά ύπακού-
σω. Ό, αν μπορούσες να κατα-
λάβης τί συμβαίνει μέσα στην
καρδιά μου, θά με λυπόσουναι!

— «Σηκώθηκε, πήρα μερικά φύλ-
λα χαρτί από ένα συρτάρι και
τού είπα:

— «Κάθισε εδώ και γράφε
ό,τι θά σου ύπαγορεύω.

— «Υπάκουσε, σαν μικρό παιδί.

Κι' ένώ του ύπαγόρευα το εξής
γράμμα για τη Λιλίαν:

— «Ξαναγυρίσε σε σένα, μετα-
νοιώνμένος. Με σκοτώνει, όχι ή άρ-
ρώστεια μου, άλλ' ή μεταμέλεια
γιατί δεν άναγνώρισα τα παιδιά
μου... Πού είσαι, Λιλίαν;...»

— «Η κόμηση Εύα σταμάτησε,
σ' αυτό το σημείο, κυττάζοντας
τον Όρέστη, που είχε άλλοιωθή
ή φυσιογνωμία του.

— «Τί έχετε; Μήπως, είσαστε
αδιάθετος; τόν ρώτησε μ' ένδιαφέ-
ρον.

— «Όχι, κυρία κόμησησα, δι-
καιολογήθηκε εκείνος. Με συγκι-
νεί ή συμπόνια που νοιώσας για
την αδελφή μου...

— «Μά έλεγε ψέματα. Άκούγον-
τας εκείνες τις πρώτες φράσεις
του γράμματος που είχε ύπαγο-
ρέψει ή Εύα στον άντρα της για
τη Λιλίαν, λίγο έλειψε να θυάλη
μια φωνή, που θά ήταν ίσως μιά
αποκατάσι για την κόμησησα.

— «Γιατί ήταν το γράμμα που εί-
χε βρή μαζί με τη διαθήκη του
Λουίτζι Μονγκρένο και το είχε έ-
ξαφανίσει!

— «Η Εύα τού το έπανελάβε, λέ-
ει προς λέει. Όταν έφτασε στο
σημείο που έλεγε πως άφισε ένα
κληροδότημα στο φτωχό άνηψό
του, το Ρικάρντο Ραβαλιάνο, ο Ό-
ρέστης τη διέκοψε, λέγοντάς της:

— «Γνώρισα άλλοτε αυτό το
συγγενή του συζύγου σας... όταν
ήρθε στο Λονδίνο για να πάρη
την κληρονομία του θεού του.

— «Γιατί ο Λουίτζι Μονγκρένο τού ά-
φισε με τη διαθήκη του όλη την
περιουσία του.

— «Η κόμησησα ζάρωσε τα φρύδια
της.

— «Είναι κι' αυτό ένα μυστή-
ριο, που θά προσπαθήσω να το
διαλευκάνω, δήλωσε. Έγώ είχα
ύπαγορεύει στο Λουίτζι, εκτός
απ' το γράμμα, και μια διαθήκη
που άφριζε για γενικόμους κληρο-
νομους τα παιδιά του και τη μητέρα
τους. Έχω κρατήσει μάλιστα άν-
τήραφο.

— «Το πρόσωπο του Όρέστη έ-
δειξε μόνο μια ζωοή έκπληξι...
Η Εύα συνέχισε την άφήγησί
της:

— «Ο Λουίτζι έγραψε το γράμ-
μα και τη διαθήκη, σε δυό αντί-
γραφα το καθένα. Έπειτα με άώ-
ησε ταπεινά:

— «Τί άλλο θέλεις;

— «Η ύπαταγή του με άκόπλισε.

— «Θέλω, άπάντησα, να ξανα-
φύγω για το Λονδίνο, να ψάξω,
να βρω τη Λιλίαν και να της δώ-
σω το γράμμα και τη διαθήκη
σου. Αν δεν την βως, θά τ'ε πα-
ραδώσεις όλα σ' ένα συμβολαιο-
γράφο, με την παράκλησι ν' άνα-
λάβη αυτός την έρευνα. Έπειτα
θαρής κρυφά να με συναντήσει.

— «Θα φροντίσουμε να διαδοθ ή
πεθάνωμε κι' οι δύο μας και θά
πάμε να ξαναγυρίσουμε τη ζωή
μας κάπου άλλο, με άλλο όνο-
μα. Θάχης έτσι και πάλι τη γυ-
ναίκα σου, άγνη από κάθε κηλί-
δα... γιατί δε γνώρισα ποτέ άλλον
άντρα από σένα! Και, με την ά-
γάπη σου, θά με κάνω να ξεχά-
σω το πονεμένο παρελθόν.

— «Ο Λουίτζι έκλαιγε, με λυγ-
μούς χαράς.

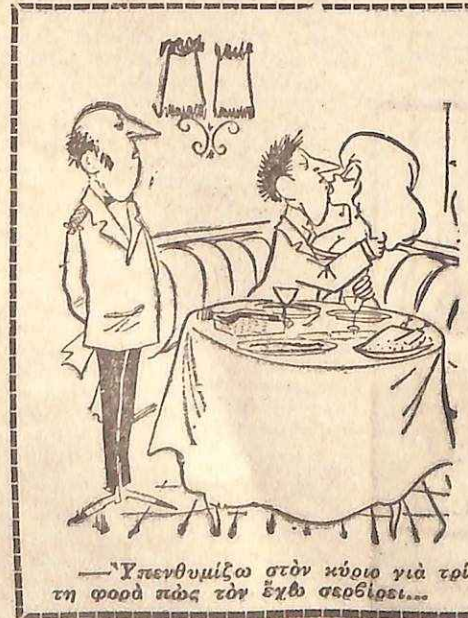
— «Είναι δυνατόν, αυτό;...
τραύλιζε. Δεν είναι όνειρο;... Ό,
Εύα, έσύ δεν είσαι γυναίκα! Εί-
σαι άγία!...

— «Προσπάθησα να τόν καταπρα-
ύνω, μ' όλο που ήμου κι' εγώ
πολύ συγκινημένη.

— «Πήγαινε, τού είπα. Μην
άφνης... Κι' όρκίσου μου πως δε
θα φανερώσεις σε κανένα το μυσ-
τικό μας!

— «Σού τ' όρκίζομαι!

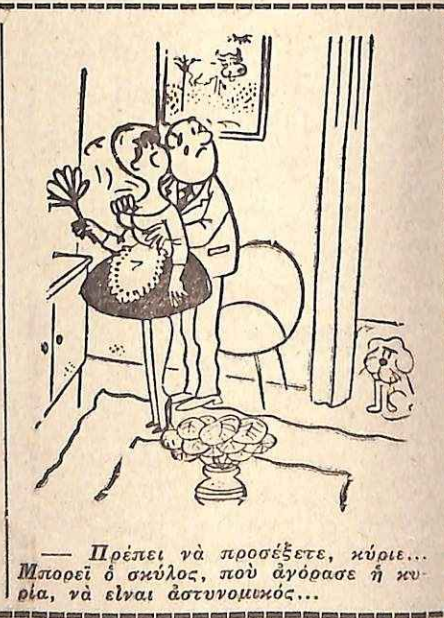
— «Αν σε ρωτήσω! κάποιος

— Ύπερβυμίζω στον κύριο για τρί-
τη φορά πως τον έχω σεβεί...

— Καί τι μου άφινεις έμένα με τη διαθήκη του;
— Τίποτα, λέει άπλω: «Σε άφινω»...

— Πρέπει να προσέξετε, κύριε...
Μπορεί ο σκύλος, που άγόρασε ή κυ-
ρία, να είναι άστυνομικός...

για μένα, θ' απαντήσης πώς δέ με
δράκεις.

»Κι' αφού τόν φίλησα έλαφρά
στα χείλη, τόν έσπασα έξω.
»Πέρασαν μέρες... Έν' από-
γευμα, βρίσκουν με τ' όθιο
μου στο περίπτερο. Φαινόταν
συλλογισμένος. Κρατούσε στα
χέρια του ένα γράμμα.

»Μήπως ξέρεις τί συμβαί-
νει; μου είπε κάποια στιγμή.
Μου γράφουν απ' τ' Λονδίνο. Με
ρωτάνε για σένα και με παρακα-
λούν να σε ειδοποιήσω, όπου κι'
άν βρίσκεσαι.

»Ανακρίθηκα και ρώτησα ά-
νυσκα:

»Για ποιό λόγο;
»Δεν ξέρω.
»Ποιός σου γράφει;
»Μου είναι άγνωστη ή ύπο-
πτοη. Πάντως, τ' όθιο προ-
έχεται απ' τ' γραφείο ενός συμ-
βολιογράφου.

»Νόμισα πως ό Λουίτζι—δπως
μου είχε υποσχεθή— είχε κατα-
θέσει σε κάποιο συμβολαιογρά-
φείο τη διαθήκη και τ' όθιο
για τη Λιλίνα, κι' ότ' ό συμβο-
λαιογράφος ήθελε να θεβαιωθεί
μήπως ζούσα ακόμη. Χαμογέλα-
σα και είπα στο θείο μου:

»Απάντησε λοιπόν ότ' πέ-
θανα.

»Πραγματικά, ό θείος μου έ-
γραψε αυτό που ήθελα, ενώ συγ-
χρόνως ζητούσε να μάθω για ποιό
λόγο τόν είχαν ζητήσει τις πλη-
ροφορίες.

»Δεν άργησε να πάρη απάντη-
σι: Ό Λουίτζι είχε πεθάνει, αφί-
κοντας διαθήκη που όριζε για
κληρονόμο του τόν άνήψιό του Ρί-
κάρντο Ραβαλιάνο και δεν άνα-
φερε καθόλου τη Λιλίνα και τ' ό-
παιδιά της.

»Νόμισα πως θα τρελλανό-
μουν... Πώς αυτός ό ξαφνικός θά-
νατος;... Κι' ήταν δυνατό να με
γελάσει έτσι ό Λουίτζι; Όχι,
δεν τ' ό πίστευα! Και προσπα-
θούσα τού κάκου να μαντέψω την
έξηγησι τού μυστηρίου.

»Τώρα πιά με νομίζουν ό-
λοι για νεκρή, είπα αποφασιστι-
κά στο θείο μου. Άς φύγουμε
για τ' Λονδίνο. Θέλω να μάθω τί
συνέβη!

»Ό θάνατος τού Λουίτζι είχε
ξανακαινουργίσει όλη την άγαπη
μου γι' αυτόν, ενώ συγχρόνως ύ-
ποπτευόμουν πως έκρυβε κάποιο
έγκλημα.

»Έφτασα στο Λονδίνο, άγνω-
στη, με ψευδώνυμο, κι' έμεινα στο
σπίτι ενός φίλου τού θείου μου.

»Εξακριβώσα πως ό Λουίτζι
είχε πεθάνει λίγες μέρες μετά
την έπιταγή του απ' την 'Ιρ-
λανδία. Έμαθα ακόμα πως είχε
πάθει τη μοιραία καρδιακή κρίσι
μπροστά στο γραφείο του, πάνω
στο όποιο είχε βρεθή η διαθήκη
του ύπερ τού άνήψιού του.

»Μά τί είχαν γίνει ή διαθήκη
και τ' όθιο για τη Λιλίνα;
Τά είχε καταστρέψει; Γιατί;

»Παρακάλεσα τ' όθιο μου να
δημοσιέψη στους 'Τάιμς' μία μι-
κρή άγγελία που έλεγε: «Ανα-
ζητείται μία διαθήκη τού Λουίτζι
Μονγκρένο, που πρέπει να έχη
κατατεθή σε συμβολαιογραφείο ή
σε ιδίωτη. Όποιος την έχει, πα-
ρακαλείται να την φέρη στον κύ-
ριο Κάρλστον, και θα άμειφθή
πλουσιοπάροχα».

»Ό Κάρλστον ήταν φίλος τού
θείου μου.

»Έμαθα ακόμη ότ' επρόκειτο
να πουληθή εκείνες τις μέρες τ' ό
σπίτι τού Λουίτζι, κι' έβαλα τόν
κύριο Κάρλστον να τ' αγοράσή
για λογαριασμό μου.

»Με την ευκαιρία αυτή, ό
Κάρλστον γνώρισε τόν κληρονό-
μο και τόν έβλεπε άπ' όλο
και καλό. Μου μίλησε και για

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΣΙΟΛΟΠΟΥ ΣΤΗΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Με πυρετώδη ρυθμό συνεχίζεται στη Ρώμη τ' ό γύρισμα τού θρυλικού
φίλμ «Κλεοπάτρα». Ένα από τ' ό σημαντικά καθημερινά προ-
βλήματα τού στούντιό είναι τ' ό ντύσιμο και τ' ό μακιγιάζ της 'Ελιζα-
μπεθ Τσιόλπου. Στη φωτογραφία μας ό σκηνοθέτης τού φίλμ Τζόζεφ Μάν.
κινείται ρίχνει μία τελευταία ματιά στην πρωταγωνίστριά του και
κάνει τις τελευταίες υποδείξεις, πριν εκείνη παρουσιάσει μπροστά
στον κινηματογραφικό φακό για να πραγματοποιήση ένα ακόμα έθμα
προς την άποπεράτωσι τού πιά άκρίβου φίλμ, που γύρισε ποτέ ό
κινηματογράφος.

σας, που είχατε βοηθήσει όσο
μπορούσατε τ' ό Ραβαλιάνο, πρόσ-
θεσε δέ πως ήσαστε ένας απ'
τους λίγους που γνωρίζετε προ-
σσωπικά τ' ό Λουίτζι Μονγκρένο.

»Παραξενεύτηκα, όταν έμαθα
πως ήσαστε αδελφός της Λιλί-
νας. Μπορούσε ποτέ να μην ξε-
ρατε πως ή αδελφή σας ήταν φι-
λενάδα τού Λουίτζι και πως εί-
χε άποκτήσει δύο παιδιά μαζί
του;

»Σας όρκίζομαι, κυρία κό-
μησης, στη ζωή τών παιδιών μου
που λατρεύω, απάντησε σοβαρά
ό 'Ορέστης, ότ' ό τώρα μόνο μα-
θαίνω ποιός άποπλάνησε την κα-
υμένη την αδελφή μου. Άν τ' ό ή-
ξερα πρωτίτερα, δέ θα πέθαινε
άπό φυσικό θάνατο ό Λουίτζι
Μονγκρένο. Θα τόν είχα σκοτώ-
σει!... Α, τί άνόητος και τυ-
φλός που ήμουν! Δεν ήθελα πιά
να μου μιλάει κανείς για την ά-
δελφή μου, και σ' όσους με ρω-
τούσαν γι' αυτήν, άπαντούσα πως
είχε πεθάνει. Και ήταν πραγμα-
τικά νεκρή για μένα...

Τά μάτια του ήσαν γεμάτα δά-
κρυα. Μά κι' ή κόμησης φαινό-
ταν συγκινημένη.

—Ναι, τ' ό ξέρω πως λέγατε
έτσι, πρόφερε. Άλλ' εγώ δεν εί-

με την εξαφάνισι τού κληρονό-
μου τού Λουίτζι, τού άνήψιού έ-
κείνου που είχε πάρει όλα τ' ό
λεφτά που άνήκαν δικαιοδικά στη
Λιλίνα και στα παιδιά της.

—Αυτός ό κατεργάρης μου
κάνε τ' ό φίλο και με ξεγέλασε,
δήλωσε ό 'Ορέστης. Μου είπε
πως έφυγε για την 'Ιταλία, ενώ
στοιχηματίζω ότ' όίσκειται στη
Γαλλία ή κάποιο άλλο, με ψευ-
δώνυμο, και σπαταλάει την κλη-
ρονομία τού θείου του σε όργια-
στικά γλέντια.

—Είναι φορικό! φώναξε ή
κόμησης. Κι' ή δυστυχισμένη ή
Λιλίνα γυρίζει ίσως εδώ κι' εκεί
με τ' ό παιδιά της, φτωχή, πεινα
σμένη.

—Κι' εγώ τ' ό φοβάμαι... Δέκο-
ψε ό 'Ορέστης.

—Ξέρετε, είπε ή Εύα με ελι-
κρίνεια, πίστεψα για μία στιγμή,
άπό λανθασμένες πληροφορίες
που είχα συγκεντρώσει, ότ' είχα-
τε πάρει κοντά σας τη Λιλίνα
με τ' ό παιδιά της και την παρου-
σιάζατε για γυναίκα σας.

Κανένα ίχνος συγκινήσεως δέ
φάνηκε στο πρόσωπο τού 'Ορέ-
στη.

—Θά ήμουν περίεργος να μά-
θω πως σας γεννήθηκε αυτή ή Ι-
δέα, παρατήρησε.

—Θά σας τ' ό εξηγήσω άμέ-
σως. Ό Στέβαν μου είχε περι-
γράψει λεπτομερώς την αδελφή
σας. Με βεβαίωσαν δέ πολλοί
πως ή γυναίκα σας έμοιαζε πολύ
μ' αυτό τ' ό πορτραίτο και πως
είσκανε παρόμοιο τ' ότ' την
κρατούσατε κρυμμένη απ' όλους.

Έκασμα τότε μία έρευνα, για ν'
ανακαλύψω την αλήθεια, κι' έμα-
θα πως ό γάμος σας είχε γίνει
με όλους τους τύπους. Τ' ό οικο-
γενειακό όνομα της γυναίκας
σας ήταν Τσετσιλία Ρένα.

—Ό κόσμος πλάθει έσκολα
μυθιστορήματα, παρατήρησε ό
'Ορέστης με άπόλυτη φυσικότη-
τα. Και τ' ό άποδείξατε σεις ή Ι-
δέα. Μά δέ με νοιάζει καθόλου
για τις διάφορες διαδόσεις, θά
ήμουν δέ εύχαριστήμενος αν ευρί-
σκα τώρα την αδελφή μου, που
την έχω συγχωρέσει.

—Θά ψάξουμε μαζί να τ'
βρούμε, φώναξε ή κόμησης. Ναι,
έχω όρκιστή να διαφωτίσω αυτό
τ' ό μυστήριο, και θά τ' ό διαφωτί-
σω. Για μένα, ή αντικατάστασι
της διαθήκης κι' ή εξαφάνισι της
Λιλίνας και τών παιδιών της
κρύβουν κάποιο έγκλημα!

—Έχω όρκιστή δέ να διαθέσω
όλη μου τη ζωή και την περιου-
σία μου για να έπανορθώσω τ'
σφάλματα τού στυγνού μου και
ν' ανακαλύψω την έξηγησι της
εξαφάνισως της Λιλίνας και
τού Ρικάρντο Ραβαλιάνο.

—Τ' ό σπίτι τού Λουίτζι είναι
τώρα δικό μου. Ξεθάψαμε τ' ό
στά τού αδελφού μου και τ'
πήρε μαζί του ό θείος μου, για
να τ' ό βάλω στον οικογενειακό
μας τάφο.

—Στ' ό Λονδίνο, κατά τις έρε-
νές μου, γνώρισα ένα γέρο εκα-
τομμυριούχο, τόν κομητά Μπόλ-
τον. Είχε σώσει τη ζωή τού θείου
μου, σ' ένα ταξίδι, κι' είχαν συν-
δεθή οι δύο τους με στενή φι-
λία.

—Όταν με πρωτοείδε, έκλαψε,
γιατί τόν θυμίζα την κόρη του,
που την έγκατέλειπε από μικρού-
λα και που θά είχε τώρα την ή-
λικία μου.

Μου διηγήθηκε την ιστορία
του. Ήταν άλλοτε φτωχός και
δυστυχισμένος. Ή λατρευτή του
γυναίκα είχε συμπερισθή για με-
ρικά χρόνια τη μιζέρια του. Εί-
χαν άποκτήσει δύο παιδιά, άγα-
ράκι και κοριτσάκι. Έπειτα ό-
μως ή δυστυχισμένη γυναίκα μη

μπορώντας πιά ν' άνθέξη στον
κατατρεγμό της τύχης, άρρώστη-
σε και πέθανε.

—Ό άντρας της, άπελπισμέ-
νος, έμπιστεύθηκε τ' ό δύο μικρά
σε μία αδελφή της γυναίκας του,
παντρεμένη κι' άκληρη, που γύ-
ριζε με τόν άντρα της στα παζά-
ρια και στα πανηγύρια, κάνον-
τας την ύπνοβάτισσα. Κι' εκείνος
έφυγε για την Αυστραλία.

—Εκεί πάλεψε μερικά χρόνια
άκομη, κι' ύστερα ή τύχη τού χα-
μοέλασε. Άπόκτησε εκατομμύ-
ρια... Στ' ό μεταξύ, έγραψε έπι-
νειλημμένως στην κουνιάδα του,
άλλά δεν πήρε απάντησι. Έβαλε
ένα 'Ιταλό ανταποκριτή του να
ψάξη, κι' έμαθε έτσι ότ' ή γυναι-
κα εκείνη κι' ό άντρας της εί-
χαν πεθάνει άπό τ' όλον καιρό.
Για τ' ό δύο παιδιά, δέ μπορούσε
κανείς να δώση μία θετική πλη-
ροφορία. Είπε μονάχα κάποιος ό-
τι ή κοπελλίτσα, ή Ρέντζα, είχε
γίνει μία ώραιότατη κοπέλλα κι'
είχε παντρευτή. Όσο για τ' ό ά-
γόρι, δέν έξερε κανείς τί άπόγι-
νε. Ίσως νάχε πεθάνει.

—Έτσι, στα 60 χρόνια του,
ό Μπόλτον βρισκόταν μονάχος
στον κόσμο. Ή ιστορία του με
συγκίνησε. Τού διηγήθηκα και τη
δική μου. Την άκουσε με έκπληξι,
τρόμο και συγκίνησι. Όταν τού
ανακοίνωσα την άπόφασί μου, τ'
σκοπό που είχα τάξει στον έαυτό
μου, μου είπε άπλά:

—Αρίστε με, Εύα, να σας
βοηθήσω κι' εγώ στην εύγενική
σας προσπάθεια! Κι' ενώ θά ψά-
χνουμε μαζί για τ' ό φτωχεία ή-
κείνη γυναίκα και για τ' ό δύο
παιδιά της, θά με βοηθήσετε και
σεις για να ξαναβρώ την κορού-
λα μου.

—Δέχτηκα την πρότασί του.
Για τ' όλον καιρό, οι έρενές μας
έμειναν άκαρπες. Άναγκαστήκα-
με δέ να τις διακόψουμε, έξ αίτι-
ας μιάς άρρώστιας τού θείου
μου, που τόν έστειλε στον τά-
φο. Ό καύμένος θέλησε να πεθά-
νη στην 'Ιρλανδία και να ταφή
κοντά στον αδελφό του και στο
Τζέιμς.

—Αφού κληρονόμησα την περι-
ουσία του, ξαναφύγα για την
'Αγγλία, μαζί με τ' ό Μπόλτον,
τευνώντας για γυναίκα του.

—Ξαναπήγαμε στο Λονδίνο. Κι'
εκεί, έλαβα αυτό τ' ό άνώδυμο
γράμμα. Διαβάστε:

Ό 'Ορέστης πήρε τ' ό χαρτί
που τούδωσε ή κόμησης, και διά-
βασε:

«Κυρία. Μόνον ένας άνθρωπος
μπορεί να σας δώση τ' ό κλειδί
τ' ό μυστηρίου που σας άπασχο-
λεί: Ό 'Ορέστης Πιέτρα, ό αδελ-
φός της Λιλίνας. Αυτός ξέρει τί
άπέγιναν ή αδελφή του και τ'
παιδιά τού Λουίτζι Μονγκρένο.
Πηγαίνετε να τόν βρήτε, στο
Τουρίνο. Καί, αν άσυνήθιστος να
μιλήση, ξαναγυρίστε μετά ένα
χρόνο στο Λονδίνο και θά μάθετε
τότε όλη την αλήθεια από κάποιον
αυτόπτη μάρτυρα τού γάμου του».

Ό 'Ορέστης ήταν κατάχλω-
μος, άλλά έμεινε ήρεμος.

—Ό άνθρωπος που σας έ-
στειλε αυτό τ' ό γράμμα, ήθελε να
γελάσει μαζί σας, παρατήρησε.
Ή αλήθεια είναι πως θόδινα τη
ζωή μου για να ξαναβρώ τη Λι-
λίνα και τ' ό παιδιά της. Στ' ό γά-
μο μου, έξ άλλου, ό μόνος μάρτυς
ήταν ένας 'Ιταλός, στενός μου φί-
λος, που τού μετέδιδασα κα-
τόπιν τ' ό ξενοδοχείο μου «Χαυρό
Άστρο», πριν φύγω για την 'Ι-
ταλία. Αυτός μπορεί να σας πη
άν λέω ψέμματα.

—Τόν ξέρω, τ' ό φίλο σας, δη-
λώσε ή Εύα. Είναι ένας καλός
άνθρωπος, ό κύριος Μπέρτο Τονί-
νο. Τόν γνώρισα σ' τις έρενές μου,
στ' ό πρόσδεξι. Ή συνέχεια.

“ΑΛΕΚΤΩΡ,,

Ευπνώσεις...

...μέχρι 50%

Αποκτήστε τώρα σε τιμές
εύκαιρίας ότ' όθ' ό χρει-
ασθήτε όλο τόν χρόνο!

Σερβίς Φαγητού
» Ποτηρικών
» Τσαγιού

Πολύφωτα — Πολυμέλαιοι

Είδη οικιακής χρήσεως

...και πολλά, πάρα πολλά
έκλεκτά όθ' ό σε
πάμφθηνες τιμές!

1-20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

deros

ΣΤΑΔΙΟΥ 4 - ΒΟΥΛΗΣ 2
Η ΦΙΡΜΑ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΑΞΙΑ ΣΤΟ ΔΩΡΟ ΣΑΣ

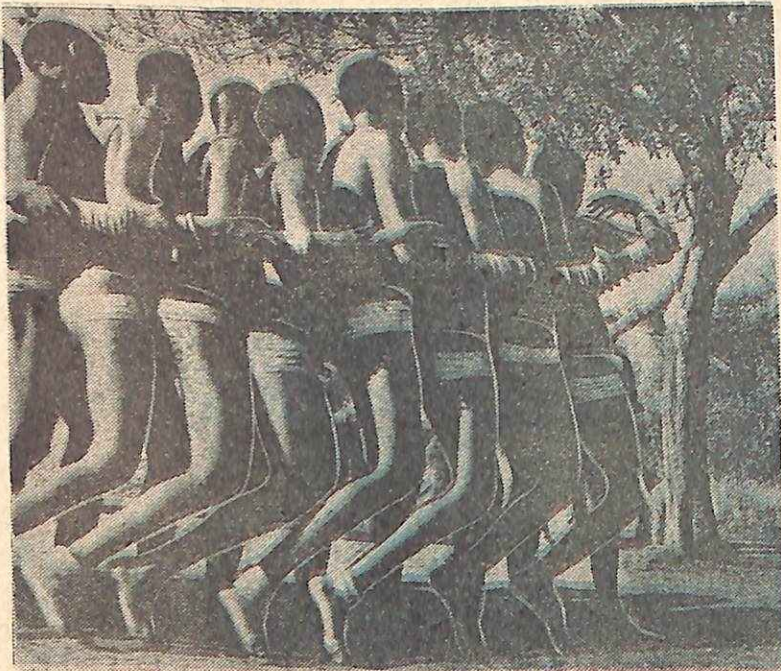
* Για να δημιουργήσετε ένα
πρόσωπο καινούργιο

* Για να άποκτήσετε την μον-
τέρνα γραμμή.

* Για να μάθετε τ' ό μοντέρνο
μακιγιάζ τού 1962

Έλατε β' έμάς
Lou Mosky

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 9 - ΤΗΛ. 621900

Οι νεαρές Ιθαγενείς της φυλής των Μπαβέντας, ή μια πίσω από την άλλη, σχηματίζουν ένα μεγάλο κύκλο και εκτελούν με ρυθμικές κινήσεις το «χορό του πύθωνα». Είναι σχεδόν γυμνές και τα μπρούντζινα κορμιά τους, με τις πλαστικές κι' αρμονικές γραμμές, φτιάχνουν τους πιο αριτωμένους και γοητευτικούς κυματισμούς.

ΚΥΝΗΓΙΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

ΟΙ ΜΠΑΒΕΝΤΑΣ είναι μια από τις φυλές που έχουν υποστεί τη μικρότερη επίδραση των λευκών. Διατηρούν τα έθιμά τους, παραμένουν πιστοί στις παραδόσεις τους και, μ' όλο που δεν κακομεταχειρίζονται τους ιεραποστόλους, τους αφήνουν να μιλάνε χωρίς να προσέχουν τα λόγια τους.

Γι' αυτό, κανένας Μπαβέντας δεν έχει προσηλυτιστεί ως σήμερα. Έχουν κίμει, ωστόσο, μερικές τροποποιήσεις στις παλιές συνήθειές τους. Άλλοτε π. χ. σε ώριμους ήμερες του χρόνου, έχουν να τις ωραϊότερες νέες στους χοροδιδάκτους της λίμνης Φουντόν-Γκ. Σήμερα τους προσφέρουν μόνο καρπούς και τα πρώτα γεννημάτα.

Με είχε φέρει κοντά τους ή επιθυμία μου να μάθω απ' αυτούς το κυνήγι του πύθωνα. Γιατί είναι οι πιο φημισμένοι κυνηγοί φιδιών όλης της Αφρικής.

Οι Μπαβέντας ζουν σε μια από τις ωραιότερες περιοχές της μαύρης ηπείρου. Η περιοχή αυτή εκτείνεται από τα όρη του βορείου Τσανσβαλ ως τον ποταμό Λιμπό-πο κι' είναι γεμάτη με δάση, όπου βλέπει κανείς μια ανεξάντλητη ποικιλία τροπικών φυτών και υπέροχα πουλιά με πολύχρωμα φτερά. Πληθός από ποτάμια, με διατεταγμένα νερά τρέχουν προς όλες τις διευθύνσεις. Δε θα ήταν υπερβολή αν την εξακρατήριζα σαν τον επίγειο παράδεισο.

Οι Μπαβέντας, μ' όλο που ζουν κλεισμένοι στις συνήθειές τους, δέχονται με καλωσύνη τους ξένους και προσηλυτισμένους να τους εξηγήσουν. Όταν έμαθαν το σκοπό μου, όμως, με κτύπησαν με ύφος που έδειχνε καθαρά, ότι δε με θεωρούσαν άξιο.

— Στο κυνήγι του πύθωνα τα όπλα, τα μαχαίρια και τα βέλη είναι άχρηστα, μου είπε ο άρχηγός τους.

νες βγαίνουν από την καλύβα και προσχωρούν ή μια πίσω από την άλλη ως την πίστα του χορού, που είναι ένα έσφατο με μαλακό γόρτο. Στη μέση κίμει μια φωτιά. 'Ολόγυρα απ' αυτήν κάθονται εκείνοι που παίζουν τα ταμπούλα. Έξω γίνεται το μάθημα του χορού, που περιλαμβάνει πολύπλοκους βηματισμούς, συστροφές του κορμού, ξεφωνητά και συμβολικές κινήσεις.

Ο χορός αυτός μοιάζει δοκετά μ' εκείνον των Νιμπελνγκεν, στο γνωστό χορόδομα του Βάγκνερ. Έχει έναν κοσμολογικό χαρακτήρα και, μ' όλο που αυτές οι νέες είναι γυναικείες σχεδόν — το μοναδικό τους κομμάτι είναι ένα είδος ζώνης, που δένεται στη μέση των γλουτών περίπου — δε θα μπορούσε να βοηθήσει στο χορό τους την παραμικρή άσμενη κίνηση. Τα μπρούντζινα κορμιά τους συστρέφονται σε αρμονικές κινήσεις κι' οι αναρίθμητοι κρίκοι, που έχουν στα χέρια και στα πόδια σχοοί-ζουν έναν παρθένο ήχο, που μοιάζει με το βουητό που κάνει ο αέρας περνώντας μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές του δάσους.

Τα μαθήματα διαρκούν έναν περίπου χρόνο, ως την εποχή, δηλαδή, που οι άντρες ξεκινούν για το κυνήγι του πύθωνα. Όταν γυρουν σέρνοντας πίσω τους μερικά απ' αυτά τα έρπετα, όλο το χωριό μαζεύεται για τη γιορτή του πύθωνα. Οι νέες επιδεικνύουν τότε

δούν αν είναι άγνες. "Αν ή εξέταση δεν αποδώσει ικανοποιητική, οι γιορτές τη νέα μέσα στη λάσπη, τη δέχονται αλύπητα και την ξαναβάζουν στον πατέρα της, που είναι υποχρεωμένος τότε να επιστρέψει στο σύζυγο τα έωρα που του είχε δώσει. Τις άλλες, οι σύζυγοί τους τις φροσώνονται στη σάχη τους και τις τηγαίνουν θριαμβευτικά στην καλύβα τους.

ΤΡΩΕΙ ΜΟΝΟΝ 2-3 ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

Ο χορός του πύθωνα γίνεται γύρω στα έρπετα, που πίνουν οι Ιθαγενείς.

Ο πύθων, μαζί με το βόα, είναι τα δυο μεγαλύτερα από τα έρπετα, που ζουν σήμερα στον πλανήτη μας. Ο πρώτος έχει μήκος 9—10 μέτρων. "Απ' αυτά, τα 4—4.50, είναι ή ούρα του. Ένας πύθων με αυτές τις διαστάσεις ζυγίζει περί τα 400 κιλά.

Το αξιοσημείωτο σ' αυτό το έρπετο είναι, ότι δεν τρώει κάθε μέρα, αλλά μόνο 2—3 φορές το μήνα. Το γέμια του αποτελείται από μικρά ή μεγάλα έωρα, αλλά προτιμάει περισσότερο τις αντίλοπες και τα έλαφια.

Πραγματικά, ο πύθων δεν κοιμάται την τροφή του, ούτε τη πασάει. Την καταπίνει. Το πεπτικό του σύστημα την επεξεργάζεται κατόπιν, τη διαλύει, όπως θακανε ένα χημικό εργαστήριο, και την άφομοώνει. Έπειτα από

κάθε γεύμα, ο πύθων βυθίζεται σε νύκνη, από την οποία ξυπνάει όταν αισθανθεί και πάλι πείνα.

Ο πύθων σέρνεται ανάμεσα στα φυλλώματα ή τους θάμνους και πέφτει ξαφνικά πάνω στην άνω πύλη της. Άνοιγει τότε το πελώριο στόμα του και την καταπίνει. Όταν, όμως, βόσκη άντισται, ή όταν πρόκειται για μεγαλύτερο έωο (βόδι, βούβαλο, έεβο), χρησιμοποιεί την ούρα του, που τυλίγεται με καταπληκτική ταχύτητα γύρω σ' αυτό. "Η ούρα του πύθωνα έχει τρομακτική δύναμη. Δεν παραλείπει μόνο τις αντανευστικές κινήσεις, αλλά σπάζει τα κόκκαλα, το ένα μετά το

Ο «χοροδιδάσκαλος» κρατάει μ' ένα πρωτότυπο όργανο το ρυθμό του χορού.

άλλο. Έτσι, το δυστυχισμένο έωο που θα βρεθεί ανάμεσα στις σπειρές της, μεταβάλλεται σ' ένα σάκκο με θυματισμένα κόκκαλα. Ο πύθων δεν έχει πιά να κίμει τίποτ' άλλο παρά να το καταπιεί. Κι' αν ακόμη κόψει κανείς τον πύθωνα σε δυο ή περισσότερα κομμάτια, ή ούρα του εξακολουθεί ακόμη να έχει τη δύναμή της επί μισή ή μια ώρα. Μόνο μια βαθεία εγκόσσια τομή μπορεί να την άχορησει.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ

Όπως σας είπα, οι Ιθαγενείς με είχαν διδάξει τον τρόπο με τον οποίο κυνηγούν τους πύθωνες. Μ' όλο, που ο τρόπος αυτός ήταν εξαφανισμένος, φλεγομένοι από την επιθυμία να τον δοκιμάσω.

Ένα πρωί, ξεκινήσαμε από το χωριό. Όλοι οι άντρες θάπαιρναν μερος σ' αυτό το κυνήγι.

Μπροστά προχωρούσαν οι άνηχεντές, που ο ρόλος τους ήταν να βρουν ίχνη αυτών των έρπετων πάνω στο χώμα ή ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση της ζούγκλας.

Πίσω απ' αυτούς βάδιζαν οι κυνηγοί, ανάμεσα στους οποίους περιλαμβανόμουν κι' εγώ. Το μοναδικό μου όπλο ήταν ένα πλατύ μαχαίρι, που είχα στη ζώνη μου και που κι' αυτό, άλλωστε, δεν έπρόκειτο να μου χρησιμεύσει, όπως με είχαν προειδοποιήσει οι Ιθαγενείς.

Για ένα κυνήγι, που είναι συνθησιμένος να έχει πάντα την καρδιά του στον όμο του, δεν ήταν και πολύ εύχρηστο το να βολιχεται μέσα στη ζούγκλα χωρίς όπλο.

Κάθε κυνήγι τον ακολουθούσε μια ομάδα από καμιά δεκαριά Ιθαγενείς, που κρατούσαν στα χέρια τους μεγάλα έωρα και σχοινιά.

Προχωρούσαμε μέσα σ' ένα δάσος από μεγάλα «μιαομιάματα». Έδω κι' εκεί φύτρωναν αγκαθωτές μυρμές και δέντρα «κακαγίου» με παρόξεννα σχήματα.

Φτάσαμε, τέλος, στον ποταμό Λιμπόπο. Από την κοίτη του προβάλλαν μεγάλοι μαυροπυρόδο βράχοι από γρανίτη. Σαλωμένος πάνω σ' έναν απ' αυτούς, ένας τεράστιος «καίμας», χαϊρόταν τον ήλιο. Άλλά, μόλις μας είδε, βούτηξε μέσα στο νερό και τον χάσαμε από τα μάτια μας.

Ακολουθούσαμε τώρα την άοιστη όχη του ποταμού.

Οι άνηχεντές άναγγελλαν, ξαφνικά, ότι είχαν ανακαλύψει τα ίχνη ενός μεγάλου πύθωνα. Οι Ιθαγενείς δέχτηκαν πόθυμα, να μου άφισουν την προτεταμένη, αλλά όχι και χωρίς κάποιο φόβο για μένα...

Είχα μάθει καλά το μάθημά μου. Το έζητημα ήταν τώρα πώς θα το εφήρμοζα.

Τα ίχνη γάγονταν σε μια έκταση, που σκεπαζόταν από πυκνούς θάμνους. Είχα βγάλει ένα λευκό πανί, σε μεγάλο μαντήλι, και το άνημιξα με το άοιστερό μου χέρι, ενώ τα μάτια μου έβγαζαν δεξιά κι' άοιστερό.

Ήθερα ότι, από τη μια στιγμή στην άλλη, μπορούσα να δω τον πύθωνα μπροστά μου. Και δεν είχα βρεθεί ποτέ άλλοτε ως τότε σε παρόμοια θέση. Άλλά, ή μοναδική σκέψη, που στρεφόγουν

ξε άδιάκοπα μέσα στο μυαλό μου, ήταν:

«Χιλιάδες Ιθαγενείς ως τώρα έχουν κίμει αυτό το κυνήγι με τον ίδιο τρόπο. Γιατί εγώ θα φανώ κατώτερος απ' αυτούς;».

Αυτή ή σκέψη μουδινε θόρυβο.

ΜΕ ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

«Η «συννοδεία» μου, που την άποτελούσαν καμιά δεκαριά Ιθαγενείς με μεγάλα έωρα και σχοινιά, ακολουθούσε σ' άπόστασι είκοσι πέντε ή τριάντα μέτρων. Παρακολουθούσα τα ίχνη, προσπαθώντας να μιν τα χάσω από τα μάτια μου και ταυτόχρονα άνημιξα το μαντήλι.

Άκουσα, ξαφνικά, ένα σφύριγμα άνάμεσα στους θάμνους.

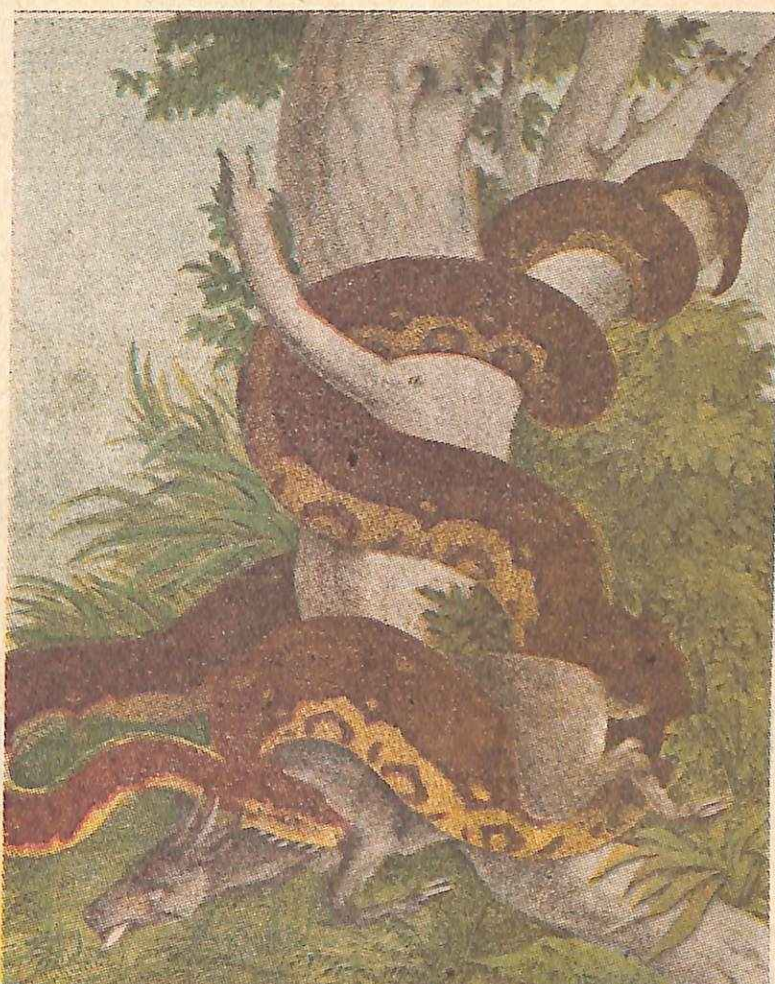
Είχε έρθει ή μεγάλη στιγμή. Με μια κίνηση του δεξιού μου χεριού, έδοποίησα εκείνους, που με ακολουθούσαν.

Αυτοί σταμάτησαν άμέσως και κοίτησαν πίσω από τους θάμνους. Ή προσέλαξε αυτή ήταν άπαράτητη, γιατί ο πύθων, όταν βλέπει πολλούς ανθρώπους, προτιμάει να φύγει. Έπρεπε, λοιπόν, να πιστέψω πως ήμουν μόνος.

Προχωρούσα με το κορμί λυγισμένο στα δυο κι' άνημιξα πάντα το μαντήλι κοντά στις κορυφές των θάμνων.

Και, ξαφνικά, είδα το τεράστιο όνγγος του πύθωνα.

Τα υπόλοιπα έγιναν μέσα σε έλάνισια δευτερόλεπτα. Το έρπε-

Ο πύθων τρώει μόνο 2—3 φορές το μήνα και το γέμια του άποτελείται από αντίλοπες και έλαφια.

ήταν άνίκανος να τη χρησιμοποιή-ση σαν όπλο.

Οι Ιθαγενείς έφτιαξαν κατόπιν ένα βόοχο, που τον πέρασαν στο λαμό του πύθωνα. Αυτός ο βόοχος είχε δυο πρόσθετες θηλειές, που τις πέρασαν μέσα στα σαγόνια του.

Μόνο όταν τέλειωσε αυτή ή διαδικασία, κατέβασα το χέρι μου.

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΩΝΑ

Ο πύθωνας, που είχα πιάσει, είχε μήκος 8½ μέτρων.

Για πολλή ώρα κατόπιν κοιμόταν δεξιά κι' άοιστερό, σε δαμονισμένη. Άλλ' ή ούρα του είχε άχορησει πιά και κάθε κίνηση του έκανε το βόοχο να σφίγγεται πιο πολύ γύρω στο λαμό του... Στο τέλος ήρεμισε.

Τον άφισαμε σ' αυτή τη θέση

Το φιλόμορφο Λιοντάρι

Ο Γάλλος συνταγματάρχης Ντ' Άλλαιν διηγείται στα άπονημω-νεύματά του το έξης περιστατικό, που του συνέβη όταν υπηρετούσε στην Άφρική:

«Κάποιος σαλπιγκτής της Λεγεώνας των Ξένων πήγε κάποτε μ' ένα δεκαγέα σ' ένα δάσος της Άλγερίας να δοκιμάσουν τον ήχο της σαλπικγας.

Μετά τη δοκιμή, κάθισαν να φάνε σε μια πέτρα, όταν, ξαφνικά, έδαν να ξεπροβάλλη μέσα από ένα θάμνο ένα φοβερό λιοντάρι, που προχωρούσε κατά πάνω τους. Οι στρατιώτες πάωσαν από τον τρόμο τους. Δεν είχαν άλλα όπλα, παρά τα έιση του κ' ή άπισθό-χώρη ήταν άδύνατη, γιατί το λιοντάρι είχε πλησιάσει. Ήταν χα-

μένοι. Τότε ήθε μια έμπνευσι στο σαλπιγκτή. Χωρίς να χάσει καιρό, πήρε τη σαλπικγα κι' άόχισε να παίζη ένα μουσικό κομμάτι. Το λιοντάρι σταμάτησε άμέσως, κάθισε κατά γής κι' άκούγε τους ήχους του κομματιού.

Στο μεταξύ, ο σύντροφος του σαλπιγκτή βόηξε καιρό κι' έστρε-ξε στο στρατόπεδο, ζητώντας βοήθεια. Σε μισή ώρα ξαναγύο-σε μ' ένα πλήθος όπλισμένων στρατιωτών. Ή βοήθεια έφτασε έγκαιρα. Λίγο άκόμη κι' ο σαλπιγκτής θα λιποθυμούσε από την κόπωση. Μονάχα ένας Θεός έέ-ρει πως θα του φερόταν το μι-λούμοσο λιοντάρι, που, άμα είδε τους στρατιώτες να σπάνουν, τό-στους κανονικά κι' εξαφανίστηκε».

και συνεχίσαμε το κυνήγι μας. Ο αυλαρχός μου έξηγησε, ότι δε μπορούσε πιά να φύγει κι' ότι θα τον ξαναβόσκαμε στην ίδια θέση.

Ή μέθοδος αυτή, που έχουν έ-πνοήσει οι Ιθαγενείς, άπαιτεί με-γάλη έτοιμότητα κι' άπόλυτη ψυ-χαμία. Ο κυνήγος δε διαθέτει παρά ένα κλάσμα του δευτερολέ-πτου για να φτιάξη τη λαβή του γύρω στο λαμό του έρπετου. Άν άστοχάση, είναι χαμένος. Γιατί, άσπου να σφάσουν οι σύντροφοί του, ο πύθων θα τον έχει κατα-πεί.

Άλλά για τους Μπαβέντας, το κυνήγι του πύθωνα είναι ή άπα-ράτητη δοκιμασία για κάθε άν-θρωπο. Κανένας νέος δεν έχει το δικαίωμα ν' άγοράσει σύζυγο, αν δεν ένη πιάσει προηγούμενος έ-ναν τοξολιστο πύθωνα. Οι νέοι ακολουθούν πρώτα τους κυνηγούς σά συνοδοί. Έπειτα γίνεται κι' οι ίδιοι κυνηγοί.

Έκείνη την ήμερα, πιάσαμε πέν-τε μεγάλους πύθωνες, κι' ο γυο-σιός μας στο χωριό πήρε το κα-σάπια θάλασμον. Οι Ιθαγενείς τους μετέφεραν εκεί, δένοντας τους με μεγάλα σχοινιά και τσε-δώντας τους πίσω τους.

Επακολούθησε τότε, ο «χορός του πύθωνα» και το βάπτισμα του νερού των κοριτσιών, που θα γίνονταν σύζυγοι.

Οι γιορτές του πύθωνα δια-ρκούν πολλές ήμέρες μετάδ των Μπαβέντας. Οι Ιθαγενείς εόω-γούνται, τρώγοντας το κρέας αυ-τού του έρπετου, που είναι πολύ νόστιμο. Προέτι να σημειωθεί, ότι ο πύθων, όπως άλλωστε και όλα τα φιδιά, τρέφεται μόνο με ζων-τανά έωρα. Έτσι το κρέας του δεν είναι βλαβερό.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Στην κα-διά της Μαύρης Ήπείρου.

κόκκινος από ευχαρίστησι, και πρόσθεσε:

— Σου δίνω δεκαπέντε μέρες άδεια, να ξεκουρασθής. Πριν φύγης, πέρασε από το λογιστήριο. Είπα να σου ετοιμάσουν ένα φάκελλο, ένα μικρό δώρο για τον κόπο σου...

★

“Υστερ” από μία εβδομάδα, ο Πώλ Μπουράς, είχε την ευχαρίστησι, σε μία λουτρόπολι, να βλέπει τις καμπάνιες του να δημοσιεύονται στην πρώτη σελίδα του «Συγχρόνου Κόσμου». Τις διάβαζε, τις ξαναδιάβαζε... και δεν τις χόρταινε. Δεν του έμενε καμιά αμφιβολία πως είχε δώσει θανάσιμο πλήγμα στον κόσμο των ψευδοπροφητών, των απατεωνιών αυτών που εκμεταλλεύονται την ελπίστιά των αφελών.

Τη μέρα που ξαναπαρουσιάστηκε στην εφημερίδα του, ένας μικρός του είπε, στην είσοδο:

— Βουγά από γράμματα σας περιμένουν στο γραφείο σας, κύριε Μπουράς.

Δεν έλεγε υπερβολές. Έκατοντάδες γράμματα, απ’ όλη τη Γαλλία, ήταν στοιβαγμένα στο γραφείο του. Τα στήθη του δημοσιογράφου φούσκωναν από κύμα περηφάνειας. Οι αναγνώστες του, οι μορφωμένοι και προοδευτικοί αναγνώστες του, θα του έστειλαν τα θερμά τους συγχαρητήρια, επειδή είχε τό βάρος να καυτηριάσει την πληγή των προφητών.

Το πρώτο γράμμα που άνοιξε ήταν από μία αναγνώστρια:

«... Διάβασα με ζωήρ ενδιαφέρον όσα γράφατε για τα εξαιρετικά αυτά πλάσματα, που έχουν από το θεό το χάρισμα να προλέγουν το μέλλον. Νά μου έπιπραν, ντε, δικιά δεν άνα, πώσω ένα παρόντο: Δικιά δεν άνα, φέρετε ποιά μέλλον, ώστε να πάμε να ζητήσουμε τις συμβουλές τους; Θα με υποχρεώσετε αν μου γράψετε τη διεύθυνσι της κυρίας Κλεοπάτρας. Έπιθυμώ πολύ να την επισκεφθώ, για να μου πη το μέλλον μου...»

Ο Μπουράς, έλαφρά απογοητευμένος από το γράμμα αυτό, άνοιξε ένα άλλο. Και έμεινε κατάπληκτος: “Ενας θιουμήχανος του ζητούσε τη διεύθυνσι του Μπιντρανάβ Σαμπαχρού, για να τον συναντήσει και να ζητήσει την επέμβασί του στην κίνησι ώρισμένων μετοχών στο Χρηματιστήριο.

Και ούτω καθ’ εξής... Όλοι οι αναγνώστες του «Συγχρόνου Κόσμου» είχαν πάρει στα σοβαρά όσα είχε γράψει ο Μπουράς για τους προφήτες, ...όλοι ήθελαν να τους γνωρίσουν από κοντά, να ζητήσουν τα φώτα τους...

★

“Υστερ” από μία εβδομάδα, ο «Συγχρόνος Κόσμος» άρχισε να δημοσιεύη καθημερινώς Ωροσκόπιο. Και η κυκλοφορία του διπλασιάστηκε.

Το ωροσκόπιο αυτό, που προέβλεπε τη θά συνέβαινε σε κάθε αναγνώστη ως την επομένη, το έγραφε, φυσικά, ο Πώλ Μπουράς.

ΖΕΡΑΡ ΥΜΟΝ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι’ έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων διαζυγίων, επιτηρήσεως ανηλίκων, αναζητήσεως πραγμάτων υπό κατάσχαισι κλπ. Διεύσεις Γραφείων Πληροφοριών «ATHENS», Παρισσού 2 (πλ. Κλαυθμόνος), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγραφεται η πολυτής ευδόκιμος δημοσία προύπηρσά μας.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείων Τηλεπαθείας μακράς απόστασεως). Λέγεται καθ’ έκάστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσόβου 25 Α΄ όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

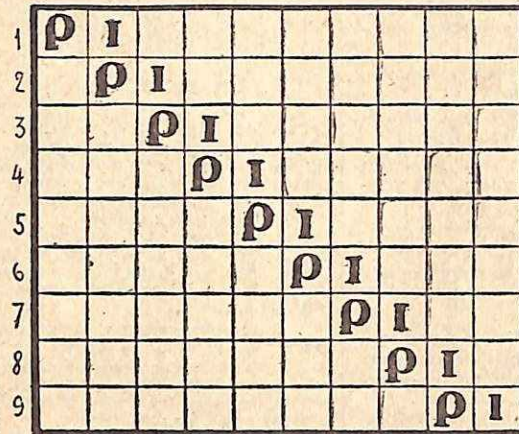
Άχαρινών 98 — Αμφιλοχίας 1 Δέχεται καθ’ έκάστην 10-12 και 3-5 ως και επί συναντήσεως. Τηλέφωνον 810.760.

Γιά μικρούς

Κλιμακώλεξο

Θά συμπληρώστε το σχέδιο αυτό με λέξεις των δέκα γραμμάτων, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες.

Αν έρθετε τη σωστή λύσι, τότε η συλλαβή «ΡΙ» θα

μετατεθῇ κλιμακωτά, ακριβώς όπως την τοποθετήσαμε μέσα στο σχέδιό μας.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) “Έχετε πάντα τουλάχιστον ένα στις τσέπες σας (εδώ στον πληθυντικό).
- 2) Παίζεται με χαρτιά.
- 3) Μένει πάντοτε λευκό.
- 4) Εκκλησιαστικός τίτλος.
- 5) Η τέχνη του ήθοποιού.
- 6) Τῆς εποχής.
- 7) Λιθοστρώτος δρόμος (τουρκ.).
- 8) Γιορτή στην οποία τα λουλούδια παίζουν μεγάλο ρόλο.
- 9) Μικρό και γρήγορο Ιστιόφορο.

Άλυσίδα λέξεων

Σας δίνουμε πιο κάτω κατ’ αλφαβητική σειρά 30 λέξεις, που εκ πρώτης όψεως δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους. Κι όμως πρέπει μ’ αυτές να σχηματίσετε, βάζοντάς τις σε μία κανονική σειρά, μία αλυσίδα λέξεων, στην οποία η καθεμία να έχη όπωςσδήποτε κάποια σχέση με την προηγούμενη και την επομένη της.

Για να σας διευκολύνουμε, σας αποκαλύπτουμε πώς θ’ άρχισετε από τη λέξι «ΣΟΥΔΑΝ».

ΑΓΡΟΣ	—	ΛΟΒΟΣ	—	ΣΟΥΔΑ
ΑΚΟΗ	—	ΜΑΧΑΙΡΙ	—	ΣΟΥΔΑΝ
ΑΚΟΝΗ	—	ΝΟΜΟΣ	—	ΣΠΟΡΑ
ΑΠΙΔΙ	—	ΟΠΩΡΑ	—	ΣΥΡΟΣ
ΑΠΟΡΑ	—	ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ	—	ΤΟΠΙΑ
ΑΠΟΡΩ	—	ΠΑΙΔΙ	—	ΤΡΟΜΟΣ
ΑΥΤΙ	—	ΠΙΑΤΟ	—	ΤΡΟΧΟΣ
ΓΥΡΟΣ	—	ΠΗΡΟΥΝΙ	—	ΥΓΡΟΣ
ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ	—	ΡΟΔΑ	—	ΦΟΒΟΣ
ΚΥΚΛΑΔΕΣ	—	ΣΟΔΑ	—	ΧΩΡΙΚΟΣ

Η κάθε λέξι στην αλυσίδα, έν σχέσει με την προηγούμενη ή την επομένη της πρέπει να είναι:

- 1) Ένα συνώνυμο.
- 2) Ένα ανανταρματισμός.
- 3) Νά σχηματίζεται με την προσθήκη την άφαιρσι ή την αλλαγή ενός γράμματος.
- 4) Νά έχη άμεση σχέση μ’ αυτήν.

Και τώρα ένα παραδειγμα αλυσίδας 10 λέξεων: ΣΤΑΡ — ΣΤΑΡΙ — ΣΙΡΟΣ — ΤΣΙΡΟΣ — ΨΑ. ΡΙ — ΛΕΠΙ — ΛΕΠΙΣ — ΛΑΜΑ — ΘΙΒΕΤ — Α. ΣΙΑ...

Όμοιόμορφα έλλιπεσύμφωνα

Συμπληρώστε τα τρία κάτωθι φωνήεντα:

Ο Α Ο
με διάφορα σύμφωνα, έτσι ώστε να σχηματίσετε λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Ένα από τα πιο σημαντικά μέρη του οργανισμού μας.
- 2) Άκολουθεί κάποιον πιστά.
- 3) Ξύλινο άγαλμα.
- 4) Μηρυκαστικό.
- 5) Παγίδα.
- 6) Μπάτσος.
- 7) Έξαιρετικά άδρια γυναίκα.
- 8) Στρατιωτικές μονάδες.
- 9) Μέρως του ποδιού.
- 10) Τιμωρία.
- 11) Σύνολο όμοιων πραγμάτων, περασμένα σε σύμμα.
- 12) Βρίσκεται στην κοιλιά.
- 13) Υπάρχει στο χασπόδι.
- 14) Όδεια γυναικεία φωνή.
- 15) Στο σώμα μας παίζει το καθένα ιδιαίτερο ρόλο.

Δ.

Μαγική νότα

Άλλάζοντας ένα γράμμα, σε καθεμία των κάτωθι λέξεων, με μία νότα μουσικής, πάντοτε την ίδια πρέπει να σχηματίσετε ισάριθμες νέες λέξεις:

ΟΥΡΑ	—	ΑΙΝΟΣ	—	ΕΤΟΣ
ΚΕΡΑΣ	—	ΒΕΛΟΣ	—	ΠΟΥΣ
ΕΝΙΚΟΣ	—	ΑΙΤΙΑ	—	ΚΩΠΗ
ΟΡΟΣ	—	ΜΟΙΡΑΙΑ	—	ΘΕΟΣ

Μία παροιμία

Α = 1	Ι = 9	Ρ = 17
Β = 2	Κ = 10	Σ = 18
Γ = 3	Λ = 11	Τ = 19
Δ = 4	Μ = 12	Υ = 20
Ε = 5	Ν = 13	Φ = 21
Ζ = 6	Ξ = 14	Χ = 22
Θ = 7	Ο = 15	Ψ = 23
Η = 8	Π = 16	Ω = 24

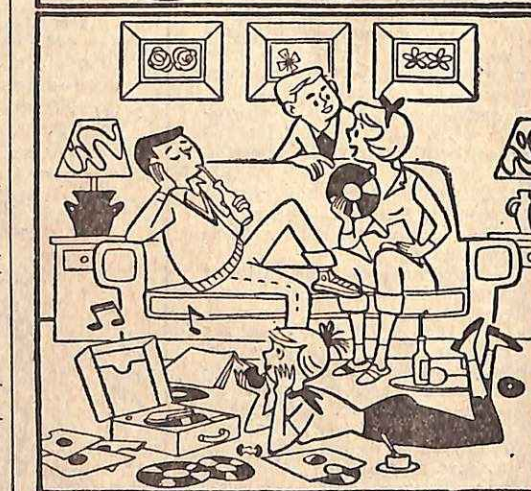
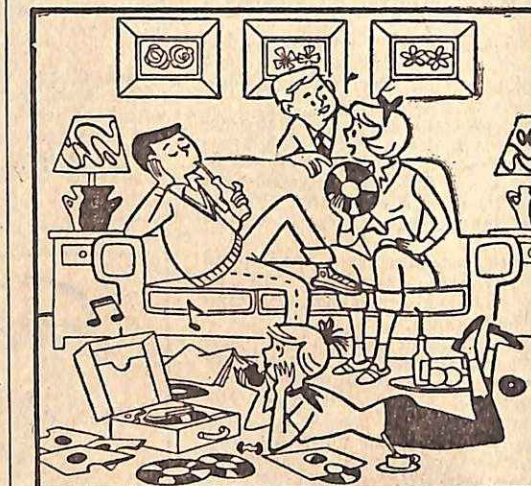
Βασίζόμενοι στους αριθμούς, που αντιστοιχούν στο κάθε γράμμα του αλφαβήτου, στον ανωτέρω πίνακα, προσπαθήστε ν’ ανακαλύψετε την παροιμία, που κρύβεται κάτω από τους διάφορους κατωτέρω δημοσιευμένους αριθμούς:

15161	—	59151	—	82311	—	35910
19452	—	11359	—	31773	—	15171
18191	—	51316	—	11915	—	21191
1359						

Ο χωρισμός των αριθμών θα γίνει σύμφωνα με το ακόλουθο παράδειγμα:

47121 — 51017 — 11991 = 4.7.12.15.10.17.1.19.
9.1 = Δημοκρατία.

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες κι όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερφανεύεστε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να έρθετε και τις 20 μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ’ αυτό δυο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, που θα έρθη πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος που θ’ ανακαλύψη τις περισσότερες μέσα σ’ ένα χρονικό διάστημα, που θα καθοριστή προκαταβολικά.

Οι λύσεις στη σελίδα 77

“ΑΛΕΚΤΟΡ”

ΠΡΩΤΗ
ΚΑΙ ΤΟ

1961

4.568.785
ΚΙΛΑ

Η καπνοβιομηχανία
ΚΕΡΑΝΗ

και το 1961-δι’ 6^{ες} κατά συνέχειαν έτος - ήλθε ΠΡΩΤΗ εις την κατανάλωσιν, χάρις εις την σταθερώς ανωτέραν ποιότητα των σιγαρέττων της: ΑΔ ΑΡΩΜΑ - ΔΕΛΦΟΙ ΦΙΛΤΡΑ - ΔΗΛΟΣ ΦΙΛΤΡΑ - ΕΘΝΟΣ.

Με την εύκαιριαν αυτήν εκφράζει τας ευχαριστίας της εις το Έλληνικόν καπνιστικόν κοινόν.

1926

1.596
ΚΙΛΑ

Γ.Α. ΚΕΡΑΝΗ Σ.Α.

ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΚΥΦΤΟ, πάνω σ' ένα ποτήρι κρασί, που το κρατούσε σφιχτά με το δεξί του χέρι, ο Τέλης, Ζηκίλης, έμενε συλλογισμένος κι' αναποφασιστός.

Το ποτήρι έτρεμε ελαφρά, ενώ τ' αριστερό του χέρι πιέζε το γόνατό του, σάν νάθελε να σταματήσει ολόκληρη την τρεμούλα του κορμιού του, που τον είχε πιάσει από εδώ και λίγη ώρα.

Κι' όμως, δεν ήταν γέρος. Ο Τέλης δεν είχε καν περάσει τα τριάντα κι' ήταν ένας από τους καλλίτερους τορναδόρους της Αθήνας.

Γερό παλληκάρι, όμορφος, μελαχροινός νέος, είχε δυο μεγάλα μάτια, που τα σκίαζαν παχειά, ολόμαυρα φρύδια.

Κάποιος μπήκε στο μικρό ταβερνάκι, χτύπησε τα πόδια του στο τσιμέντο για να τινάξει τα νερά από τη γκαμπαντίνια του κι' έτριψε τα χέρια του ζωηρά.

— Κύρ' Σταμάτη, τί έχεις για φαγητό; φώναξε.

— Πατάτες γιαχνί, τας-κεμπάμπ, φασόλια γιαχνί.

— Βάλε μου λίγα φασόλια κι' ένα τας-κεμπάμπ και μισό κιλό από το κοκκινέλι.

— Έπειτα έριξε μια ματιά γύρω του, διάλεξε ένα παράμερο τραπέζι και κάθισε.

Έξω έβρεχε με το τουλούμι κι' όλοι οι πελάτες του κύρ' Σταμάτη κύτταζαν ανυπαίσθητα στο δρόμο, που είχε πλημμυρίσει από τα νερά.

Μόνο ο Τέλης αδιαφορούσε κι' α τη βροχή. Αδιαφορούσε για τους πελάτες του μαγαζιού, με τη σκέψη συγκεντρωμένη πάνω από το ποτήρι του.

Εσφίξε πιδ δυνατά το ποτήρι του, τόφερε με τρεμάμενο χέρι σ'α χείλη και το ρούφηξε όλο για να τον ζεσάνη, να του σταματήσει την τρεμούλα.

Δεν ήταν πελάτης του μαγαζιού ο Τέλης. Πρώτη φορά είχε μπει σ' αυτή την ταβέρνα, γιατί τον έπιασε η βροχή στο δρόμο. Γύρευε κάποιο καταφύγιο από τον κρύο, ήθελε κάπου να μπει, ν' απομονωθεί με τις σκέψεις του και τούτιχε μπρος του η ταβέρνα του κύρ' Σταμάτη.

Βγαίνοντας από το εργαστήριό του, είχε πη στον υπάλληλό του: — Κλείσε κι' ένα αύριο πιδ πρωί, ν' ανοίξεις έσύ. Έγώ δεν είμαι και τόσο καλά.

Και καθώς βγήκε από το υπόγειο στο πεζοδρόμιο, έριξε μια ματιά γύρω του και ψιθύρισε με άφωνο:

— Και τώρα, που να πάω;

Κι' όμως, είχε σπίτι, διώροφο στην Κολοναίου ο Τέλης μ' όλες τις ανέσεις, και μια γυναίκα καμιά είκοσι χρόνια, που μόλις την είχε παντρευτεί πριν από έξη μήνες.

Μά, εκείνο το απόδορο ένοιωσε τον έαυτό του μόνο κι' έρημο. Το σπίτι του δεν τον τραβούσε, ούτε η γυναίκα του, ούτε η ζεστασία.

— Και τώρα, που να πάω;

Έκωσε τα χέρια του σ'α φαρδείς τσέπες του παλτού του και με τη ρεμπουπλικά βαθεία στο μέτωπο και το γιακά αναστακμένο, προχώρησε δίχως να δερη ούτ' αυτός που πήγαινε.

Δεν ήταν άνθρωπος της ταβέρνας ο Τέλης, μα κείνο το βράδυ κάτι τον τραβούσε να πη κρασί, να ξεχάσει τις σκέψεις που τον τυραννούσαν.

Μίνα, τη λέγαν τη γυναίκα του κι' ήταν μια όμορφη, φρόνιμη κοπέλλα, από νοικοκυράπιτο.

Ο πατέρας της είχε πάρει πολλές πληροφορίες για τον Τέλη, που τον γνώρισε σε κάποια πολιτική συγκέντρωση και του άρεσαν οι τρόποι του. Τον κάλεσαν οί τρεις μέρες, στο μαγαζί του, ένα μεγάλο χατάπιτο και δίχως περιστροφές του μίλησε για την κόρη του.

— Ήταν απόγευμα, λίγο πριν ανοίξουν τα μαγαζιά κι' έτσι μπόρσαν να κουβεντιάσουν.

Τού υποσχέθηκε, λοιπόν, δικό του μαγαζί, γιατί ως την ημέρα εκείνη ο Τέλης δούλευε σ' ένα μεγάλο μαγαζί ως μισθωτός.

Επίσης, τού υποσχέθηκε ένα

— Είσαι ευτυχισμένος, αγάπη μου; τού ψιθύρισε η Μίνα.

«Η μεγάλη είδησι»

σπίτι, διώροφο, με όλες τις ανέσεις και ένα καλό, στρογγυλό ποσόν σε μετρητά για ν' αγοράσει βυλεια και να βάλει μπρος τον τόρνο.

Τέτοια τύχη δεν την περίμενε ο Τέλης, που ήταν φτωχό παιδί, και που δεν συλλογίστηκε ποτέ να παντρευτεί, γιατί σκεπτόταν το μικρό μισθό του. Χάρηκε, λοιπόν, απ' αυτή την πρόταση και ζήτησε να δει και την κοπέλλα.

Την άλλη μέρα, που ήταν Κυριακή, έφαγε σπίτι τους κι' έτσι γνώρισε την κοπέλλα: Ήταν όμορφη και μελαχροινή κι' αυτή. Μικρότερη του πολύ, μα δεν τόδεχνε γιατί είχε αρκετό αναστήμα κι' εμφάνισι μεγάλης.

Δέχτηκε ο Τέλης, άρραβωνιάστηκε επίσημα τη Μίνα σε τρεις μήνες, και στο τέλος του χρόνου την παντρεύτηκε.

— Οτι τούταξε ο πεθερός του τού τδωσε και κάτι παραπάνω.

— Μοναχοκόρη έχω τη Μίνα, τού είπε κι' έλπιζω να την κάνης ευτυχισμένη!

Ο Τέλης τούσφιξε το χέρι κι' έδωσε το λόγο του.

Δεν την είχε παντρευτεί, βέβαια, από έρωτα, άλλ' ούτε κάτι παραφέρθηκε, όταν τη γνώρισε. Είχε νοιάσει μια μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν και την αγαπούσε τώρα σάν γυναίκα του.

— Έτσι, η ζωή τους συνεχίζονταν κανονικά, με πολλές υποσχέσεις για ένα ευτυχισμένο μέλλον. Έξη μήνες είχαν περάσει από το γάμο τους και ήταν γεμάτοι με τους ενθουσιασμούς του νεόπαντρου ζευγαριού, όταν μια μέρα ο Τέλης, εκεί που βγήκε ένα ποινίδι από το εργαστήριό του για να ψωνίση κάτι υλικά, άκουσε μια γυναίκα να φωνάζει:

— Τέλη! Τέλη!

Γύρισε να δει ποιά τον φώναζε και κοντοστάθηκε διστακτικός.

— Μά, τόσο άλλαξα και δε με γνωρίζεις; Βέβαια, πάνε τώρα όχτω χρόνια...

— Μαίρη έσύ; Άλλες, μεγάλες, όμορφες, έγινες σωστή γυναίκα! Τί θες στην Αθήνα; Πάμε κάπου να τ'α πούμε...

— Έχω το αυτοκινητάκι μου.

— Μπράβο! Βλέπω, προάδευσες. Στην επιμονή της, ο Τέλης μπήκε στο αυτοκίνητό της και σε λίγο, τον πήγε στο σπίτι της, σε μια παροδο της οδού Άχαρων.

Στην πόρτα της υπήρχε δύο τρεις φορές γραμμένος ο αριθμός 5 και σε μια μεγάλη κάρτα, χτυπητά, ήταν τ' όνομά της «ΜΑΙΡΗ».

— Ένα περίφημο σαλονάκι με πολλά φώτα και, πάρα μέσα, δυο κρεβατοκάμαρες, με χωστές πλαφονιέρες. Μια μεσηλική υπηρέτρια ήρθε να τους υποδεχθή με πολλές υποκλίσεις και να τους φέρη γλυκά, καφέ, και λικέρ.

Αμύλητος ο Τέλης κύτταζε γύρω του, μα και συγχρόνως την άκουγε, που τού μιλούσε μ' ένθουσιασμό, καθισμένη σ'α γόνατά του.

Είχε όλο το θάρος να κάθεται έτσι η Μαίρη, γιατί την είχε συνήθεισι από εδώ και όχτω χρόνια, όταν την πρωτογνώρισε, κοριτσόπουλο ακόμη στην Πάτρα. Ήταν τρελά ερωτευμένοι, μα ήταν και οι δυο φτωχοί. Ο Τέλης μάλιστα ήταν και άνεργος. Δεν έφτανε λοιπόν ο έρωτάς τους για τ'ό γάμο τους. Άφου, λοιπόν, χάρηκαν έξη μήνες την αγάπη τους, μια μέρα η Μαίρη χάθηκε! Ο Τέλης, απελπισμένος, έφυγε για την Αθήνα κι' έμαθε τότε

την τέχνη του τορναδόρου.

Όχτω χρόνια είχαν περάσει από τότε και τώρα μάθαινε από την ίδια, ότι είχε φύγει για να παντρευτεί ένα πλούσιο. Μά δεν έζησε μ' αυτόν παρά μόνο δυο χρόνια, όταν ξελογιάστηκε και με κάποιον άλλον. Έτσι, είχε πάρει δυο φορές, διαζύγιο. Μά τώρα ήταν ελεύθερη κι' ευχαριστημένη από τη ζωή της...

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κουδούνι. Η υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα κι' η Μαίρη έφυγε από τα γόνατά του για να υποδεχθή τον επίσκεπτή της.

— Μιά στιγμή, αγάπη μου... τού είπε. Θέλω να μείνης απόψε κοντά μου. Καλλίτερα νάρθης τ'ό βράδυ στις δέκα, να πάμε να φάμε μαζί στη Γλυφάδα.

Ο Τέλης κούνησε το κεφάλι του κι' εκείνη τον αγκάλιασε σφιχτά, τον φίλησε με πάθος...

★

Όταν βρέθηκε έξω, ο Τέλης συλλογίζονταν το δρόμο, που είχε ακολουθήσει η παλιά του αγάπη, γύρισε στο εργαστήριό του, μα το μυαλό του δεν λειτουργούσε για δουλειά. Το μεσημέρι τηλεφώνησε στη γυναίκα του, να μην τον περιμένει και έφαγε σ' ένα γειτονικό εστιατόριο της οδού Αθηνάς και ξαναγύρισε στη δουλειά του.

Μά η σκέψη του περιτριγύριζε στη Μαίρη. Όλες οι παλιές αναμνήσεις τού έρωτά τους ξαναζωντανεύαν με τον πιο τρελό τρόπο.

Παρ' όλο που καταλάβαινε την καινούργια ζωή της ήθελε όπως ποτέ να την δανασθ.

Κι' η ώρα δεν πενούσε! «Όλο κύτταζε το ρολόι του! Τέλος, αποφάσισε να παρατήσει τη δουλειά. Έδωσε παραγγελίες σ'τον υπάλληλό του και βγήκε έξω. Κύτταζε το ρολόακι του χεριού του και ψιθύρισε:

— Και τώρα που να πάω;

— Άρχισε να βρέχει. Σήκωσε το γιακά της γκαμπαντίνιας του κι' άρχισε να περπατά βιαστικά. Μά η βροχή δυνάμωνε και γι' αυτό μπήκε τυχαία στην ταβέρνα.

— Ένα ποτήρι, δεύτερο ποτήρι, τρίτο, τίποτα! Το κορμί του έτρεμε ολόκληρο...

— Από τη μία μεριά ο παλιός έρωτάς του γεμάτος πάθος κι' από την άλλη το ζεστό στίτι του και μια φρόνιμη κι' άραία γυναίκα...

Τί έπρεπε να κάνει; Θά της τηλεφωνούσε ότι είχε πολλή δουλειά, ότι είχε νυχτερί, ότι θα γύριζε τα δημερώματα.

— Όσο όμως τα συλλογίζονταν δ'αυτά, ντρεπόταν τον έαυτό του...

Και σε μια στιγμή πλήρωσε το λογαριασμό και σηκώθηκε. Πώς θα της έλεγε τόσα ψέματα; Πώς θα ξεγελούσε τη γυναίκα του; Έξη μήνες μόλις είχαν περάσει από το γάμο τους!

— Δεν μπαίνετε μέσα; τού είπε ο κύρ' Σταμάτης. Γινήκατε μούσκεμα από τη βροχή.

— Έχετε τηλεφωνο; ρώτησε.

— Βέβαια, στο δάθος...

Ξαναγύρισε στην ταβέρνα και σήκωσε τ' ακουστικό. Άκουσε τη φωνή της γυναίκας του.

— Πρόσεχε μη βραχίς. Θά κρυάσες! Έχω ανάψει από κωρίς τη σόμπα. Το στίτι είναι ζεστό. Έχω να σου πω κι' ένα ευχάριστο νέο...

Είχα πάει το απόγευμα στο γιατρό και μου είπε...

— Άφησε το ακουστικό να τού ξεφύγη από τα χέρια. Δεν είχε πη τίποτα, μα άκουσε τόσα πολλά! Έμπαθε επίσης πώς η γυναίκα του θα γινόταν μητέρα!...

— Ένα ταξί περνούσε. Μπήκε μέσα και σε είκοσι λεπτά βρισκόταν σ'α σπίτι του.

— Τί πήγαινα να κάνω; μουρούριζε καθώς ανέβαινε τις σκάλες.

Κι' όταν αντίκρυσε τη γυναίκα του, ξέσπασε σε κλάμα.

— Είσαι ευτυχισμένος, αγάπη μου; τού ψιθύρισε η Μίνα.

— Πάρα πολύ, Μίνα! Είσαι η γυναίκα μου και η μητέρα του παιδιού μου. Μπορεί να μην είμαι ευτυχισμένος;

Και την εσφίξε δυνατά στην αγκαλιά του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

ΑΛΛΟΤΕ μακρεια, και άλλοτε κοντή ή βραδυνη τουαλέττα, διατηρεί πάντα μια εξαιρετική χάρι. Άλλοτε πολύ συντελεί στην ωραία εμφάνισι και το ύλικο, που χρησιμοποιούμε.

Το δελούδο, το λαμέ, τα σαπέν, οι μουσελίνες και τα τούλια, το καθένα με τη σειρά του, προσφέρουν τη συμβολή τους στη βραδυνη εμφάνισι.

Ιδιαίτερα τα φτερινά λαμέ με την κάπως διαφορετική επεξεργασία τους, που τα παρουσιάζει λίγο πιο απαλά, χρησιμοποιούνται ποικιλοτρόπως. Άλλοτε τα λαμέ χρησιμοποιούνται μόνο για φουρώ. Ή απαλότητα τους όμως συνετέλεσε στο να μπορούμε να τα χρησιμοποιήσωμε, όπως κάθε άλλο λουστό υφασμα: Για τουαλέττες έβαζε, για φούστες με πτυχές κ.ά.

Σε μια μακρεια τουαλέττα, που είδαμε, όλη από λαμέ ασπιομπλέ, το κορσάκι ήταν κάπως έφαρμωστό, με μυτερό βαθύ ντεκολτέ μπροστά, ενώ στην πλάτη το ντεκολτέ ήταν στρογγυλό και το σκέπαζε μια μικρή υπέρτα. Η φούστα ήταν καμωμένη σε κόψι κλός με άνετη γραμμή προς τα κάτω. Ένα, όμως, έπι πλέον φύλλο έμπρος και στο πλάι, έπεφτε σε άνισο μάκρος, προσδίδοντας κάτι το μεταλλοπρεπές στο σύνολο. Μιά στενή ζώνη στη μέση από το ίδιο το λαμέ έδινε μπροστά ένα φιόγκο.

Κοντά στο λαμέ, και η νταντέλλα διατηρεί μια από τις πρώτες θέσεις στις βραδυνες εμφάνισεις. Τη βλέπουμε σε διάφορα γρώματα και έπι πλέον φτιαγμένη και από μεταλλική κλωστή, άλλοτε χρυσαφένια, άλλοτε ασπινέα.

Ένα ωραίοτατο μοντέλο τού Ντιόδο χρησιμοποιεί μια τέτοια πλισσεδωτή μεταλλική νταντέλλα και στο κορσάκι και στη φούστα μιας τουαλέττας. Το πλισσεδωτό κορσάκι πέφτει με άνεσι στο σώμα, σχηματίζοντας πάνω από τη μέση ένα ελαφρό υποφάν. Επίσης σχηματίζει ένα μεγάλο ντεκολτέ σε γραμμή οριζόντια και συγκρατείται με δυο μπρετέλλες από τούς ώμους. Η φούστα, καθώς είπαμε, είναι όλη πλισσεδωτή κι' αυτή και στο κανονικό σημεινίο μάκρος. Το σύνολο παρουσιάζει μια πλούσια γραμμή, που προσδίδει μεγάλη χάρι στη σιλουέττα.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟΥ

Είναι μια μόδα, που συνεχίζεται με μεγάλη ένταση κι' έφέτος, θεωρείται δε από τις μεγαλύτερες επινεύσεις της μόδας.

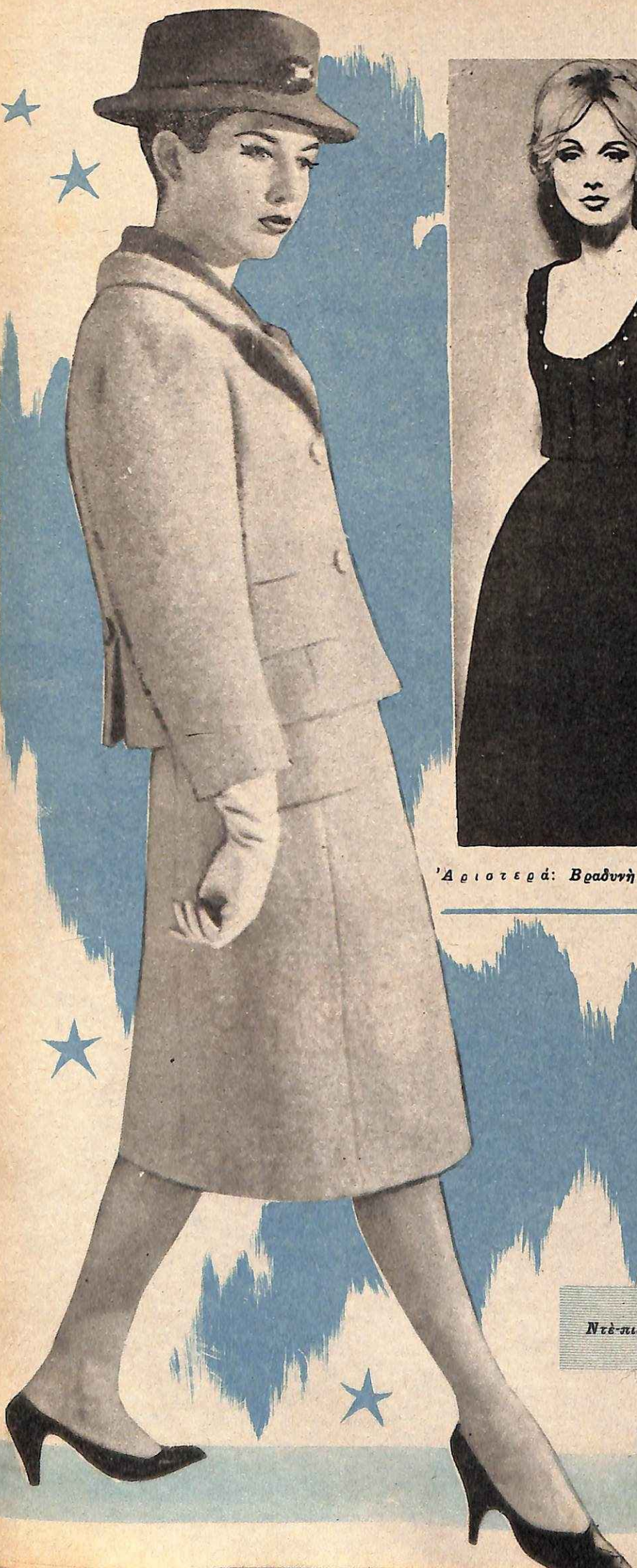
Τον συνδυασμό αυτόν τού ασπρου και τού μαυρου τον συναντούμε άλλοτε σε λευκά γραμνίσματα, που στολίζουν το μαύρο φόρεμα ή το ντε-πιές και άλλοτε στα λευκά έξαρτήματα, που συνδυάζονται μ' ένα μαύρο σύνολο.

Για να σας δώσωμε ένα παραδείγμα, φαντασθήτε ένα ντε-πιές φούστα και καζάκας από μαύρο λαϊνά.

Το σύνολο ακολουθεί την ίδια γραμμή. Ή φούστα είναι μάλλον στενή και η καζάκα έχει μάκρος, που καλύπτει τούς γοφους και έφαρμύζει πάνω σ' αυτός.

Συνδυασμός βαθύχρωμου ντε-πιές με άνοιχτόχρωμα γάντια.

Αριστερά: Βραδινή τουαλέτα με γαλόνη παγέτε. Δεξιά: Ήριχη βέστα, που την απλουστεύει.

Τα μανίκια σχηματίζονται σε κόψι κιμωνό και σταματούν λίγο πάνω από τους αγκώνες. Τό ανοίγμα του λαιμού έχει σχήμα μπουφάν. Ο συνδυασμός του λευκού και του μαύρου εμφανίζεται επίσης σε λευκά νάντια μουσκεταίρ ή σε λευκή τόκα από γούνα ή άκομη και σ' ένα στόλισμα στο κορσάκι: άνθος ή καρφίτσα ή κλίπς.

Η τσάντα, με μαύρο φόρεμα, προτιμώτερο να είναι μαύρη.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΑΜΠΙΓΙΕ ΚΑΙ ΑΠΛΟΥ

Είναι πολύ της μόδας φέτος ο συνδυασμός αμπιγιέ φορέματος με απλή βέστα, που σας επιτρέπει από την μία στιγμή στην άλλη να αλλάξετε μορφή στην εμφάνισή σας.

Ας δούμε πώς θα το πετύχετε αυτό:

Ας πούμε ότι το φόρεμά σας είναι καμωμένο από μαύρο λαινάκι και αποτελείται από μια απλή φούστα, ελαφρά κλός κι' ένα κορσάκι μπροστά πολύ ντεκολτέ και χωρίς μανίκια.

Είναι δε γανιρισμένο με γαλόνη παγέτε, γύρω στο ντεκολτέ και γύρω στις μασγάλες, αλλά και με κάθετες σειρές σε αποστάσεις και στο υπόλοιπο κορσάκι.

Το σύνολο του φορέματος σας προσφέρει μια χαριτωμένη αμπιγιέ τουαλετίτσα, για μια άπονευματική συγκέντρωσι ή και για ένα γεύμα όχι πολύ επίσημο.

Αν όμως δεν θέλετε να έχετε τόσο λουστάτη εμφάνισι, έχετε στη διάθεσή σας μια απλή ήριχη βέστα από το ίδιο λαινάκι του φορέματος με στρουγγυλό ανοίγμα λαιμού και μ' ένα μόνο κουμπωμα ψηλά, σε τρόπο, που η βέστα να πέφτει ελεύθερη. Τα μανίκια της έχουν περιορισμένο φάρος, μακρός δε τρουά-κάμ.

Η βέστα αυτή δε θάκη κανένα γανιρίσισμα, πράγμα που καθιστά το σύνολο πολύ απλό.

Έτσι έχετε δυο διαφορετικές εμφανίσεις.

Ντε-νιές με βέστα ήριχη.

Πουλόμερ σε πλέξι ζακάρ.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η φετινή μόδα παρουσιάζει χαρακτηριστικές ιδιοτροπίες στο συνδυασμό των χρωμάτων. Απογοώσεις, που δύσκολα συνδυάζονται μεταξύ τους και όμως η μόδα τις κάνει να ταιριάζουν και μάλιστα με λαμπρά αποτελέσματα. Βλέπουμε π.χ. ένα άγνό πράσινο να συνδυάζεται μ' ένα ζωφόρο κόκκινο. Ένα άγνό κίτρινο με το γκρι. Ένα πορτοκαλί με το βιολε. Αυτό τον τελευταίο συνδυασμό τον βλέπουμε σε πολλά μοντέλα του παρισινού οίκου Μπαλεντινιόγκα.

Μ' ένα ντε-νιές, από χοντρό λαινάκι πορτοκαλί, συνδυάζεται μια μεταξωτή μπλούζα σε χρώμα χτυπητό βιολε. Έπί πλέον, ένα κανοντιέ στο κεφάλι, σε σχήμα μάλλον μικρό, είχε χρώμα βιολε.

Θα θέλατε όμως να μάθετε και την κόψι, που παρουσιάζει το ντε-νιές φούσας και βέστας. Η φούστα είναι φαρδιά, καμωμένη με φύλλα έβαζέ και στολίζεται με κοφτές οριζόντιες τσέπες, τοποθετημένες αρκετά χαμηλά και στολισμένες με καρφάκια. Η βέστα είναι κοντή, ώστε να φαίνονται κάτω, απ' αυτήν οι τσέπες της φούσας και έχει κλείσιμο εύθυγραμμο με δυο κουμπιά. Στην πλάτη έχει μια κουφόπια, που της προσδίδει ελευθερία και μπροστά δυο τσέπες διμοιές με της φούσας.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Σας παρουσιάσαμε όλη αυτή την περίοδο διάφορα επανωφόρια καθημερινής χρήσεως, όπου τα λαινάκι, μονόχρωμα ή φανταζιά, είχαν το λόγο.

Ας δούμε όμως τώρα τί συμβουλεύει η μόδα και για τα επανωφόρια, που θα συνοδεύουν μια αμπιγιέ τουαλετίτσα.

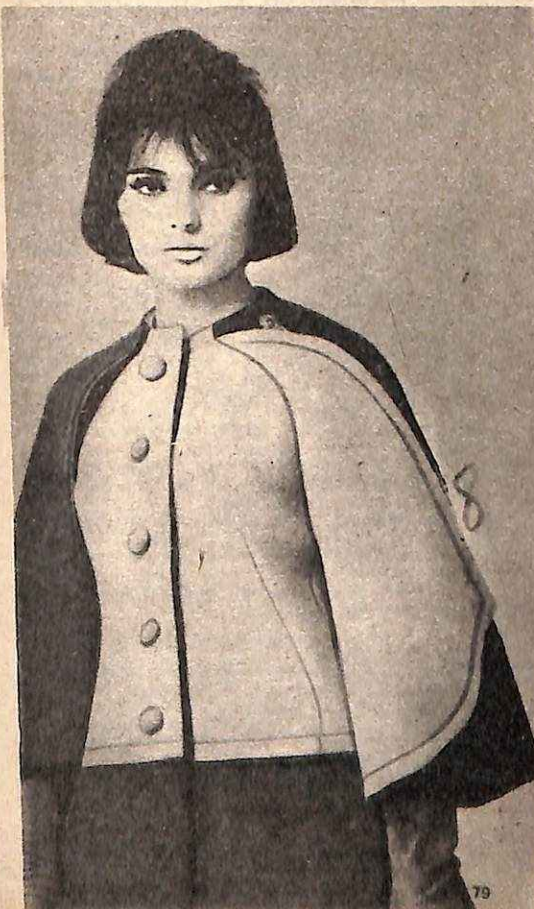
Για ύφασμα, πολύ τς μόδας είναι μεταξύ άλλων το «κλόνε», ένα νέο είδος.

Σε κόψι, το επανωφόρι θα έχει μια γραμμική έβαζέ, προς τα κάτω, σχηματίζοντας ωστόσο ελαφρά μέση και μάλιστα κοντόταλη με κλείσιμο σταυρωτό. Δυο κουμπιά είναι τοποθετημένα πάνω από τη γραμμή της μέσης. Η τελευταία αυτή τονίζει ακόμη περισσότερο το κοντόταλλο σχήμα με μια ντεκούπ τριγύρω.

Ο γιακάς μικρός ή μεγαλύτερος μπορεί να είναι από βελούδο ή αν θέλετε να κάνετε το επανωφόρι σας πιο λουσατό βάζετε γούνα.

Η ΚΑΠΑ ΣΕ ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Η μεγάλη μόδα της κάπας αποτελεί κι' αυτή χαρακτηριστικό της εποχής. Τη βλέπουμε

ΣΠΟΡΤΙΦ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

σε διάφορες εμφανίσεις. Άλλοτε μακρεια, άλλοτε κοντή, άλλοτε από λαινάκι φανταζιά και άλλοτε γούνη ή βελουδινη, ανάλογα με το φόρεμα, που συνοδεύει.

Οι παραλλαγές της είναι άπειρες και δ-λες κομψές. Ένα σπορτίφ μοντέλο, έξ άλλου, μας παρουσιάζει μια άκομη ιδιοτροπία: της κάπας, που συνδυάζεται με το επανωφόρι. Για το μοντέλο αυτό θα διαλέξετε να λαινάκι ντουμπλάς, σε βαθειά απόχρωση από τη μία πλευρά και πιο ανοιχτή από την άλλη.

Η δάσι θα είναι το επανωφόρι, που όμως θα γίνει από τα δυο διάφορα χρώματα.

Το επάνω μέρος του επανωφοριού, ως αρκετά κάτω από τη μέση, θα γίνει ανοιχτόχρωμο και η συνέχεια του γίνεται από την σκούρα όψη του ύφασματος.

Το άνω μέρος του επανωφοριού, είναι έ-φασμο στο σώμα και πιο κάτω συνεχίζε-ται έβαζέ. Κουμπώνει εύθυγραμμο, ως τη ρί-ζα του λαιμού, με κουμπιά όμως μόνο ως το σημείο, που αλλάζει το χρώμα. Συμπληρωμά του είναι μια κοντή κάπα, που σκεπάζει το άνοιχτόχρωμο επάνω μέρος του επανωφοριού. Η κάπα είναι σκούρα απ' έξω και από μέσα ανοιχτόχρωμη και καθώς μένει ανοιχτή μπρο-στά, το πάνω μέρος του επανωφοριού μοιά-ζει μακρύ σαν ζιλέ.

Δίχρωμο επανωφόρι με μπέρτα.

Η γυναικεία γκαρνταρόμπα, από πολύ καιρό, δεν περιλαμβάνει μόνο λουσατά εξαρτήματα της γυναικείας εμφάνισης, τουαλε-τες εξελιγμένες, επανωφόρια αμπιγιέ ή και απλά φορέματα της καθημερινής ζωής. Έ-να όλόκληρο μέρος της γυναικείας ζωής εί-ναι αφιερωμένο σε σπορτίβ εκδηλώσεις πολυ-ποίκιλες.

Έτσι, η γυναικεία γκαρνταρόμπα φιλοξε-νεί σωρεία εξαρτημάτων ενός ώριμμένου τύ-που, που σκοπό έχουν να την εμφανίζουν πάν-τα κομψή άκομη. Ας μη ξεχνάμε δε ότι όσοι επιδιίδονται στα σπόρ, άσπασον τις καιοικές συνθήκες.

Τα διάφορα παντελόνια, λοιπόν, και όλό-κληρες σειρές από πλεγκτά είναι απαραίτητα, καθώς επίσης δερμάτινες βέστες, χοντρά πα-πούτσια και πλεγκτά γάντια.

Στην εκλογή των πουλόβερ δείχνει προδ πάν-των η γυναίκα ένα ιδιαίτερο γούστο. Γι' αυτό και η μόδα όλο κι' επινοεί νέα πρωτότυπα σχέδια, νέους αρμονικούς συνδυασμούς χρωμά-των, που δίνουν στα σπορτίφ πουλόβερ μια ιδιαίτερη χάρη.

Η ζακάρ πλέξι, που με τόση επιτυχία συν-δυάζει χρώματα και σχέδια, είναι πολύ της μόδας φέτος και έπειδή είναι διοροφη, τη βλέ-πουμε όχι μόνο στα σπόρ, αλλά και στην κα-θημερινή ζωή.

Κοριτσίστικο φορεματάκι από χαντριγιέ λαινάζ.

μο, που ν' ανταποκρίνεται στην κάθε περίστασι.

Νά, λοιπόν, που η μόδα παρουσιάζει μια θέαση, που μπορεί να φοριέται όταν κάνει κούρο ή όταν είναι υγρασία και πρέπει το παιδί να βυθίξω.

Η θέαση αυτή είναι αρκετά μακριά και έχει επί πλέον ένα σούρωμα προς τα κάτω, μ' ένα κορόνι, που δένεται μπροστά και ένα έλαστο την κλείνει από τη ρίζα του λαιμού ως κάτω. Ένα γιακαδάκι περιβάλλει το λαιμό και μια κουκούλα είναι έτοιμη να προφυλάξει το κεφάλι.

Αυτό, όμως, που καθιστά τη θέαση χοήσιμη, είναι ότι γίνεται από ύφασμα αδιάβροχο και φεδραρισμένο με μαπλάσε. Έτσι είναι συγχρόνως ζεστή και αδιαπέραστη στην υγρασία.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τα φασονέ πλεξιμάτα στα πουλόβερ και στα σουέτερ για τ' αγοράκια, είναι πολύ πρακτικά και ευνοήσιμα. Για ένα σουέτερ π.χ. ενός μικρού αγοριού, που θα το φοράει πάνω από τη μπλούζα του με τον κατεβαστό γιακά και ίσως και με μια γραβάτα, μπορείτε να διαλέξετε την πλέξι, που σχηματίζει μια κοτίδα, κατά άποστασεις άκετα κοντινές ή μια από την άλλη.

Θα κάμετε μπροστά ένα μυτερό άνοιγμα, με μια φάσα για τελείωμα, σε πλέξι λάστιχο.

Μία όμοια φάσα, αλλά πιο φαρδιά, τελειώνει το κάτω μέρος του σουέτερ, καθώς και τα μανίκια. Διαλέγετε πάντα νεώτερα ζωηρά, που ταιριάζουν στην παιδική ηλικία. Άλλα μην παραλείπετε και το συνδυασμό με το παντελονάκι, που φορεί ο μικρός.

ΚΑΡΡΩ ΚΑΙ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Για τα κοριτσάκια, μην ξεχνάτε πόσο ευνοήσιμα είναι τα καρότα και τα σκωτσέζικα.

Γίνονται με αυτά χαριτωμένα φορεματάκια ή ντε-πιές ή και είδος ταγιεράκια ή και φουστίτσες πουλόβερ μονόχρωμες και πτι-παλτό.

Μη διατάχετε να τους φοράτε κοντά μανικάκια, που είναι πάντα τόσο της μόδας και μην ξεχνάτε πως οι πλισσεδάτες φουστίτσες είναι ένδεδινμένες γι' αυτή την ηλικία.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Για τα τσίνορα

Τα τσίνορα είναι το φυσικό στόλισμα των ματιών. Όλες οι γυναίκες προσπαθούν να τα κάνουν να φαίνονται πυκνά και μεγάλα, έχον όμως πως πρέπει κάθε βράδυ να τα καθαρίζουν καλά, όπως και τα βλέφαρα. Για το καθαρισμό αυτό χρησιμοποιήστε την εξής πο- μάδα:

Άσιντ γκαλίκ	1 γραμ.
Βαζελίνη	10 "
Ρεσπινλάσο	4 "
Εσάντ λεβάντας	8 "

Το πρωί, πλένετε τα μάτια σας με τσάι ή βρασμένη μολόχα, μέσα σ' ένα ειδικό γυαλάκι.

Κάτι που ξεκουράζει πολύ τα μάτια, είναι να ξεπλυνθείτε ανάσκελα επί 10 λεπτά και να βάλετε πάνω στα κλειστά βλέφαρά σας κομπρέσες με άραια και χλιαρά τριανταφυλλόνη.

Τα ξανθά μαλλιά

Είναι ένα απ' τα σπουδαιότερα ζητήματα για μ' όσον αφορά γυναίκα το πως θα διατηρη- ση ώραιο και αμπετάλητο το χρώμα των μαλ- λιών της. Μπορεί ωστόσο να το πετύχει εύκο- λα και απλά: Παίρνει ξερὰ κλωνοράκια από έλαστο και τα βάζει καλά. Τα κοπιδάει σ' στερὰ απ' τη φωτιά, τα σουρώνει και προσθέ- τει στο υγρό ένα ποτηράκι οινόπνευμα. Μ' αυτό το μίγμα πλένει τα μαλλιά της 2-3 φο- ρές τη βδομάδα.

Γυμναστική για την κοιλιά

Οι μύς της κοιλιάς πρέπει να είναι γυμνα- σμένοι, τόσο για λόγους υγείας όσο και σ' α- σθητική. Ένα καλό γυμναστικό γι' αυτούς ε- ναι να γονατίσετε και να καθίσετε πάνω στα πόδια σας, έτσι όπως είπατε γονατιστή. Τεντώνετε το δεξιό σας χέρι οριζόντια στο πλάι και λυγίζετε το άριστερο, έτσι ώστε ο δικό σας να βρίσκεται στο ύψος του στήθους και το γονό σας δόντιλο να άκουμπάει πά- να σ' αυτό. Σπικνώνετε άριστερα, βάζοντας δ' να μισό μπρούκι και ξανακάθεστε λοξά, δι- πλά απ' τα πόδια σας, στο πάτωμα, μια απ' τη δεξιά μεριά και μια απ' την άριστερη. Ε- ναλλάσσοντας συγχρόνως και τα πόδια. Η ά- σκησι αυτή πρέπει να επαναλαμβάνεται 10 φο- ρές κάθε πρωί.

Μικρές συμβουλές

Αν σπάσουν τα νύχια σας, θα διαπιστώ- σετε πως το ωφέλει πολύ η λανολίνη. Τ' α- λείφετε μ' αυτή, αφού πρώτα αφαιρέσετε το βερνίκι τους.

Για τα μπιμπίκια, συνιστάται το εξής μίγ- μα: Οινόπνευμα 90ο, 30 γραμ. Μαντόλ, 1 γραμμάριο.

Αν θέλετε να μαυρίσετε, σαν από ήλιόκα- μα, βρέχετε το πρόσωπό σας πρωί και βράδυ με βαρύ τσάι.

Οι καλοί τρόποι στο τραπέζι

Σ' ένα κάπως επίσημο γεύμα, όταν η όπη- ρέτρια σερβίρει τους καλεσμένους, κόβει μπρο- στά σε καθένα τους μια μερίδα φαγητού απ' την πιστέλα που κρατεί, για να τον ευνοή- λυν. Στέκεται δε άριστερά του, κρατώντας την πιστέλα άριστερά χαμηλά, ώστε να σερβί- ριστή μ' ευκολία.

Δεν επιτρέπεται να κόψετε τα μακαρόνια στο πιάτο σας με το μαχαίρι, αλλά μόνο με το πιρούνι, μια-μια μπουκιά που τρώμε.

Τα χόρτα, αν συνοδεύουν κρέας, τρώγονται με πιρουνομάχαρο, αλλά αν είναι μόνα τους, μονάχα με πιρούνι και με τη βοήθεια λίγου ψαμιού. Το ίδιο κι' η σαλάτα.

Τα αργά μάτια δεν τρώγονται με μαχαίρι. Για το κόψιμό τους χρησιμοποιείται μόνο το πιρούνι.

Τα γλυκά τρώγονται με ειδικά πιρούνια, που μπορεί συγχρόνως να κόβουν από μια πλευρά τους.

Μη μαζεύετε ποτέ τη σάλτσα απ' το πιάτο σας με ψαμί αλλά με το μαχαίρι. Τη βάζετε δε πάνω στη μπουκιά του κρέατος ή του ψα- ριού.

Το τυρί, το κόβετε με το μαχαίρι και τ' α- κουμπάτε στο ψαμί σας.

Πρόσκλησι σε δεξίωσι

Σας κάλεσαν σε μια δεξίωσι; Όφειλετε να περάσετε προηγουμένως ν' αφίσετε το μπλιέ- το σας, για να ευχαριστήσετε για την τιμή που σας έκαναν. Αν όμως δεν προλάβετε, γιατί είναι μικρό το χρονικό διάστημα που με- σολάβει, μπορείτε τότε να κάμετε αυτή την έπισκεψι μετά τη δεξίωσι.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρέννερ μεταμφιέζει την Ταμά- ρα σε μικρούλα 14 χρονών και την άφηνε να τον περιμένει σ' ένα λούνα- παρκ, βέβαιος πως δε μπορεί έτσι να την άναγνωρίσει η άστυνομία. Κι' α- ρέος πάει και έρρισκε τη Τζίνα Γκο- μέζ και την πείσει για να άπολογηθή πως σκότωσε τον Κέλσευ και του πήρε τα λεφτά. Άλλα εκείνη τον κυ- τάζει κατάπληκτη και του άρκεται πως δεν έχει ιδέα. Κι' απ' το ύψος της, ο Ρέννερ πείθεται πως του λέει την άλήθεια. Τού εξηγεί ύστερα πως είχε πάει στο περίπτερο της Ταμά- ρας, για να της συστήσει να φυλάγε- ται απ' τον Κέλσευ, αλλά ότι εκείνη δεν της έδωσε προσοχή, γιατί έια- ζόταν να φύγει. Από μια φράσι που της ξεφύγει, ο Ρέννερ πιστεύει πως άνακάλυψε έπιτέλους τον πραγματι- κό ένοχο: Είναι ο Μπίλ Πρίσσαντ, ο σερβίς! Σκότωσε τον Κέλσευ, για να τον τιμωρήσει για το κακό που είχε κάνει άλλοτε στην άναπημένη του Τζίνα, κι' άκόμα γιατί τώρα που την ξαναείδε της πέταξε μια άσπρια προσόλητική φράσι. Η Τζίνα όμο- λογεί κλαίνοντας στο Ρέννερ πως κι' αυτή άπεφάσισθε για το πόνο τον Πρίσσαντ, αλλά είχε προσάσθσει με κάθε τρόπο να τον σκεπάσει. Τά- ρα ο Ρέννερ πρέπει να πάει να έρη τον Πρίσσαντ και να τον κάνει να άπολογηθή το έγκλημά του. Δεν είν' εύκολο, βέβαια, αλλά είναι η μόνη έλπίδα σωτηρίας για τον Κούρτ και την Ταμάρα. Δεν έξερει όστόσο ο Ρέννερ πως θα μπόρουν να πάνε ως το Μίσσιον Μπέι, γιατί η άστυ- νομία έχει άνακαλύψει στο μεταξύ τ' αυτοκινήτου του, τα δε λεωφορεία και τα τραίνα θα έπιλέωνται. Έ- να προσπαθεί να λύσει αυτό το πρό- βλημα, παρουσιάζεται έσφονικά μπρο- στά του ο Μέγιερς, ο ιδιωτικός ντέ- τεκτιβ. Είχε άναγνωρίσει την Τα- μάρα, στο λούνα-παρκ, αλλά δεν εί- χε είδοποιήσει την άστυνομία, γιατί είχε προφανώς τους λόγους του.

7ον

Φαντάζομαι, του είπε ο Ρέννερ, πως δε θα ώ- φελήσει σε τίποτα, αν σας θεωρώ ότι κανείς από τους δυό μας δε σκότωσε τον Κέλ- σευ, ούτε κι' έλεγχε τα λεφτά.

Σε τίποτα άπολύτως!... Σας σιγαλάω, Ρέννερ. Η ιδέα σας να κρύψετε το πτώμα του γιουό μου στο πόρτ-παγαζάκι του αυτο- κινήτου του πατέρα, θα μείνει στα χρονιά του έγκληματος! Κοίμα- του σας είδε εκείνος ο νεαρός Τα- μάρο, να τριγυρνάτε κοντά στην παλιά Παζάρω... Άλλωώς, η μίς Νταράν και σεις θα ταξιδεύατε τώρα για το Μεξικό!

Μά με τί λεφτά!... Με τις 40 χιλιάδες δολάρια.

Άλλά σας είπα...

Ναι, ξέρω, διέκρινε ψυχρά ο Μέγιερς. Δε σκοτώσατε το νέο Άν- τερος, δεν του αλέφατε τα λεφτά του!... Για το Θεό, μην προσπα- θίτε να γίνω κι' εγώ το παραμύ- θι σας! Θα σας πω πως έγιναν τα πράγματα, κατά τη γνώμη μου.

Αν κάνω κανένα λάθος, σταματή- στε με.

Δεν είχα γελαστή, όταν πίστευα πως η μίς Νταράν είναι έλαφρόν ήθελ. Τη σιγαλίζατε τον χαϊρό που δουλεύατε άκόμα στα Ξενοδο- χεία.

Η ύποθεσι Μπάρον ήταν ένα άπλο άτύχημα. Πραγματικά, η μίς Νταράν είχε χάσει το λεωφορείο κι' ήθελε να πάει άποσώδηπτε στο Μίσσιον Μπέι. Τραγουδώντας στίς όδηγίες σας, ερχόταν στον «Πα- ράδεισο», με το σκοπό να ξεκο- λήστε απ' τον Κέλσευ Άντερος άκούετα λεφτά για να διατηρήσει την έπιχείρησι σας ώσπου να φτα- χτή ο καινούργιος δρόμος.

Δεν είχατε ιδέα ποιά μέθοδο θα χρησιμοποιούσατε. Ξερόνατε όμως τον Κέλσευ Άντερος, προβλέπατε πως δε θα ήσυχάζε αν δεν κατά- φερε τη μηχανή... Δυστυχώς, τα πράγματα ήσαν άλλιώς. Ίσως ν' άνακάλυψε ο Κέλσευ το κόλπο

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ.

ας και να σας φοβόσε πως θα άνημονόγησε σκάνδαλο. Αυτό σας άνάγκασε να τον ξεκάνετε, για την άσφαλεία σας.

Τώρα, το μόνο πράγμα, στο ό- ποιο μπόρουν να σας χρησιμέ- ψουν τα κλεμμένα λεφτά, ήταν ν' άπομακρυνθήτε όσο το δυνατόν περισσότερο από το θάλαμο άε- ρίων!...

Για πρώτη φορά, έπειτα απ' τη συνουμία του με τη Τζίνα, ο Ρέν- νερ άρχισε να διακρίνει κάποιο φως έλπίδας. Ήταν βέβαιος πως μάντεψε που ήθελε να καταλήξει ο ντέτεκτιβ: Ο σκοπός του ήταν να πατή το διπλό παζυγίδι και να δάλη στο χέρι το μεγαλύτερο μέρος απ' τις 40 χιλιάδες δολάρια του Κέλ- σευ.

Έγώ δίκιο, ναι ή όχι; επέ- μινε ο Μέγιερς.

Ο Ρέννερ του χούσωσε κάτως το χάπι.

Για νάμαι είλικρινής, άπάν- τησε, έχω την έντύπωσι πως μάς κρατάτε! Θέλετε ένα μέρος από τα χρήματα, αν δεν κάνω λάθος.

Τώρα μιλάτε σαν έξυπνος άν- θρωπος, Ρέννερ.

Ο Κούρτ άναψε ένα τσιγάρο.

Πόσα ζητάτε δηλαδή; ρώτη- σε.

Τοίαντα χιλιάδες, άς πούμε.

Μά αυτό είναι ληστεία! δια- μαρτυρήθηκε ο Ρέννερ.

Ο Μέγιερς άνασκήωσε τους ώ- μους του.

Μπορείτε να δεχθήτε ή όχι, είπε. Έσείς είσαστε ύποπτος για το θάλαμο άερίων, κι' όχι ε- γώ!... Σας άφνω άλλοστε 10 χι- λιάδες δολάρια, για να μπόρε- σίτε να το σκάσετε.

Που νά πάμε; παρατήρησε ο Ρέννερ με μικρία. Δε μπόρουμε να κάνουμε δίημα από δώ!

Σταμάτησε λίγο, σαν να σκε- πτότανε, κι' ύστερα κούνησε το κεφάλι του και δήλωσε:

Όχι, Μέγιερς, δε γίνεται!

Γιατί;

Ο Ρέννερ τσάβηξε μια ρουφη- ξιά απ' το τσιγάρο του, φύσησε τον καπνό κι' έξηγησε έπειτα:

Πρώτον, γιατί δεν έχω πάνω μου τα λεφτά και δεν πιστεύω πως

Χάνουμε όμως τον καιρό μας, νομίζω, δήλωσε. Καλύτερα να εί- δοποιήσετε την άστυνομία... Άμα σας πω που έχω κρυμμένα τα λε- φτά, θα δίτε πως θ' άπογοητευ- θίτε...

Ας άκούσουμε. Που τάχετε;

Στον Παράδεισο... Βλέ- πετε, όταν έφγνα σήμερα το πρωί με τ' αυτοκίνητο για το Λος Άν- τέρες, σκόπευα να βρω την Τα- μάρα κι' ύστερα να ξαναγυρίσω στο Ξενοδοχείο μου, άπόψε, όταν θάβαν κοιμηθ' όλοι. Θα το σκα- ζάμε έπειτα για το Σήλ, κι' από κει θα παίρναμε ένα φορτηγό.

Καλή ή ιδέα σας, παραδέ- χθηκε ο Μέγιερς, κι' ένα χαμόγε- λο. Γυρίζοντας πίσω, θα ξεγελώ- σατε τελείως την άστυνομία... Βέ- βαια, το γεγονός, πως τα λεφτά βρίσκονται στο «Παράδεισο» μπλέ- κει κάτως τα πράγματα. Μά ίσως να τα καταφέρουμε... Λοιπόν, για ν' άνακεφαλαιώσουμε! Άν σας βοηθήσω να φύγετε από δω και να εγκαταλείψετε ύστερα την Ά- μερική με κάθε άσφάλεια, θα μου δώσετε 30 χιλιάδες δολάρια, ά- πο κείνα που πήρατε απ' τον Κέλ- σευ Άντερος.

Είμαστε σύμφωνοι.

Προσμένετε με εδώ, διάταξε ο Μέγιερς.

Στάθηκε κι' άπομακρύνθηκε μέσα στην ομίχλη.

Όταν έβρινε μόνος με την Τα- μάρα, ο Ρέννερ πρόσθεσε πως η Ταμάρα έστρεψε. Έβγαλε το πα- νοφόρι του και την τήλξε.

Δεν τρώω απ' το κρέας, του είπε εκείνη σοβαρά. Γιατί άρρεσε αυτό τον άπαίσιο τύπο να πιστέψη πως σκότωσε εσύ τον Κέλσευ και πως τα λεφτά είνε κρυμμένα στον «Παράδεισο»!

Για να δοούμε ένα μεταφορι- κό μέσον; Πρέπει άποσώδηπτε να γυρίσουμε στο Μίσσιον Μπέι και να έξηγηθούμε με τον Πρίσσαντ.

Αν δε ο Μέγιερς ενδιαφέρεται τόσο γι' αυτά τα λεφτά, όσο δεί- χνει, μπορεί να δοη τον τρόπο να μάς πει εκεί που θέλουμε να πά- με...

Ναι.

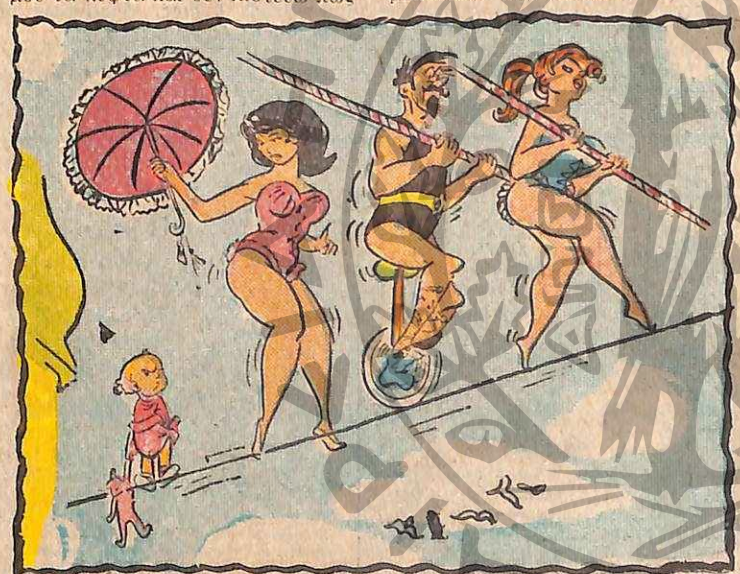
Ο Ρέννερ προσποθήθηκε πως μελετούσε την πρότασι.

Το άεροπλάνο ήταν ένα τετρα- θέσιο «Κρένα 55». Απ' την όμη κι' απ' τη μηχανή που είχε το έ- σωτεριό του, θάβανε κανείς πως είχε χρησιμοποιήσει για τη μεταφορά των Μεξικανών ένοχών που πε- ρόνανε κοντά τα σύνορα. Μα κι' ο πιλότος ήταν απ' τους τύπους έ- κεινους που κάνουν ταχύτατα λα- θροεμπόριο άνθρώπων, ναρκωτικών ή κάθε άλλου άπαγορευμένου εί- δους...

Λεγότανε Μισούρι και φανόταν Λεβαντίνος. Ο Ρέννερ νενοίσε, βλέποντας τον να κατέβη λαι- μάρα κι' άναδέσπατα την Ταμά- ρα. Μά έκρινε την άντιπαθείά του, γιατί τον είχε άπόλυτη άνα- γκη...

Ο Μέγιερς έξ άλλου άποδεί- χθηκε διάβολος σωστός. Κατάφε- ρε ν' άπομακρύνει με τη μεγαλύ- τερη έξοχία το Ρέννερ και την Ταμάρα απ' την περιοχή εκείνη που επέδλεπε άγρυπνα η άστυνο- μία.

Τον ήξεραν οι άστυνομικοί. Τους είχε βοηθήσει προηγουμένως στην έρευνά τους. Όταν τον εί- δαν λοιπόν να περνά με τ' αυ- τοκίνητό του, δε φαντάσθηκαν όθ-

ΠΑΙΔΙΑ ΘΑΥΜΑΤΑ Πόσες φορές θα στο πω να μη μάς παίρνουν από πίσω!

Α ρ ι ο τ ε ρ ά: Πλεχτό σουέτερ σε φανταζή πλέξι. Δ ε ξ ί α: Σουέτερ με έκλαιρ στο κλει- σίμο.

τε στιγμή πώς ήταν κοιμημένοι μέσα ο Ρέννερ κι η Ταμάρρα.

Η συνέχεια ήταν εύκολη. Είδοποιμήνος τηλεφωνικός απ' το Μέγισος, ο Μιούρατ τους περιέμενε σ' ένα ιδιωτικό αεροδρόμιο. Ήταν έτοιμος, και ξεκίνησε αμέσως μόλις φτάσανε.

Αφού πέταξαν λίγη ώρα, ο Ρέννερ έδειξε τα φώτα του Μισσιον Μπέυ, που πλησιάζανε γοργά.

— Έκει είνε, ξέξηγσε στο Μισούρατ. Το ξενοδοχείο βρίσκεται στα όρια, 8 χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη. Έχει κοντά υπάχει ένα πλατάωμα, όπου θα υποδέσσετε να προσγειωθείτε.

— Ελπίζω πως μπορώ να τον εμπιστευθώ... είπε ο Μιούρατ στο Μέγισο. — Αν δε με ώδηγησε καλά και τσακίσει τ' αεροπλάνο μου σε κάποια κατσάρα, θα πρέπει να μωθώ το πληρώσιό κάποιος! — Γιατί δεν προσγειώνεστε πάνω στον αυτοκινητόδρομο; πρότεινε ο Ρέννερ. Δεν έχει ακόμα παραδοθεί στην κυκλοφορία, κι είνε τελείως άπιαστο να τον χρησιμοποιήσουν κανείς ντόπιος τέτοια ώρα.

— Καλή ιδέα, συμφώνησε ο πιλότος.

Ο Ρέννερ οδήγησε την Ταμάρρα πως αισθανότανε.

— Φοβάμαι! απάντησε εκείνη. — Τότερα, πιστή στο παραμύθι που είχε διηγήσει ο Ρέννερ στο Μέγισο, πρόσθεσε:

— Ποιός σου λέει πως μπορείς να εμπιστευθείς αυτούς τους δύο; Ποιός σε διαβεβαιώνει πως δε θα ξαναφύγουν μόλις τους δώσουμε το μεριτζό τους, αντί να μας πάνε στο Μεξικό, όπως μας υποσχέθηκε ο κ. Μέγισος;

— Ο Μιούρατ γύρισε το κεφάλι του και της χαμογέλασε.

— Βέβαια, υπάχει αυτός ο κίνδυνος, παραδέχθηκε. Μά, αν δε θέλετε να χέσετε να κάνετε με υποπτικούς ανθρώπους, δεν πρέπει να μαζαρώσετε τους θαυμαστές σας και να τους δώσετε τα λεφτά!.. Δε μου λέτε, τον άφισσε να γλεντήση λιγάκι μαζί σας, πριν τον ξεκινήσει;

— Ο Ρέννερ αντίσταθηκε με πολλή κόπο στον πειρασμό να του καταφέρει μια γροθιά στα μούτρα. Μά δεν έπρεπε να δημοσιολογήση ιστορίες πριν προσγειωθεί τ' αεροπλάνο.

— Όταν ο Μέγισος κι ο Μιούρατ θ' ανακάλυπταν πως δεν υπήρχαν λεφτά, μπορεί τα πράγματα να παίρνανε τραγικό όνομα. Γιατί ήταν κι οι δύο τους πτωχευμένοι.

— Ο Μιούρατ άρχισε να χάνει ύψος. Πέταξε 100 μέτρα ψηλότερα απ' τον «Παράδεισο». Ο Ρέννερ έβγαλε έξω το κεφάλι του και κίτταξε κάτω. Οι δημοσιογράφοι βρίσκονταν εκεί πάντα. Τίληχαν αυτοκίνητα σταματημένα έξω απ' την πόρτα των περισσότερων πε-

ριπτέρων, καθώς κι άλλα μπροστά στο μάτο. Τα φώτα ήταν άναμμένα, όπως κι η μεγάλη φωτεινή επιγραφή.

— Τι όμορφο που είνε! είπε ο Μέγισος με θαυμασμό. Κοίμα που δε μπορούσατε να το κρατήσετε, χωρίς να καταφύγετε στα άκρα... Αν άντεχάτε όσπου ν' ανοίξει ο αυτοκινητόδρομος, θα κάνατε την τύχη σας!

— Το ξέρω, αυτό, απάντησε ο Ρέννερ.

— Ένάμισυ χιλιόμετρο πιο πέρα απ' το ξενοδοχείο, ο Μιούρατ άρχισε να γράφει κύκλους στον αέρα, για να βοηθού το καταληλότερο σημείο προσγειώσεως, κι ύστερα κατέβηκε με βόλ-πλανέ πάνω στο φαρόν και έστησε αυτοκινητόδρομο. Δεν έσβυσε ωστόσο η μηχανή.

— Άφησε να κυλήσει το αεροπλάνο μέχρι 300 μέτρα απ' τον «Παράδεισο».

— Για να κερδίσουμε καιρό, ξέξηγσε στους άλλους.

— Τότερα έστησε άριστερά και έκοψε το αεροπλάνο ανάμεσα σε κάτι πυκνά δέντρα, για να μη το δει κανείς παραξενευτή κανείς τυχαίος περαστικός.

— Ο Μέγισος άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω. Ο Ρέννερ τον μιμήθηκε και βούτηξε την Ταμάρρα να κάνει το ίδιο. Τελευταίος κατέβηκε ο πιλότος.

— Προμένετε! μας έδω, είπε ο Ρέννερ στους άλλους δύο. Πάμε να παραμαρτυρήσουμε, με τη μίς Νταράν. Σ' ένα τέταρτο, θα έχουμε γυρίσει.

— Άλλ' ο Μιούρατ τόν άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Ε, μη διάτρεσαι, αγόρι μου! τού φώναξε. Ποιός μας διαβεβαιώνει πως θα ξαναγυρίσεις;

— Ο Ρέννερ έδειξε υπομονή.

— Δεν πιστεύω να φαντάζεστε πως έχω όρεξη να μείνω εδώ, για να με στείλουνε γοαμιά στο θάλαμο άερίων! παρατήρησε. Μη λέτε βλακείες!

— Ωστόσο, ο Μιούρατ δεν τόν άφνε.

— Δε μου τη φέροντε, έμένα, με τα παχιά λόγια, επέμεινε. Πουλιά κι άγοράκι δέκα σάν και σας! Που άκριβώς κρύψατε τα λεφτά;

— Ο Ρέννερ άναφερε την πρώτη πιθανή κρύπτη που τού ήρθε στο μυαλό:

— Στο μεγάλο ψυγείο, κοντά στην κουζίνα του ρεστοράν.

— Η δυσπιστία του Μιούρατ φάνηκε να μεγαλώνει ακόμα πιο πολύ.

— Θέλετε να σας πω κάτι, Μέγισος;

— Σας άκούω.

— Έχω την έντύπωση πως έχει κάποιο λάκκο ή γάβα! Όλη η άστυνομία της Καλιφορνίας κυνηγά το φιλαράκο μας από δω. Το ξενοδοχείο του είνε ξεχειλό. Και

θέλει τώρα να μās κάνει να πιστέψουμε πως, αν τον άφισουμε να φύγει, μαζί με το κορίτσι του, είνε ικανός να διασχίσει ένα μαύρο γεμάτο κόσμο, να μη σε μια φωτισμένη κουζίνα και να πάει απ' το ψυγείο 40 χιλιάδες δολάρια, χωρίς να τον προσέξει κανείς!

— Κι ο Μιούρατ κουνήσε το κεφάλι του και δήλωσε:

— Όχι, θα κρατήσουμε την κοπέλλα εδώ, μαζί μας, όσπου να φέρονε τα λεφτά, Ρέννερ.

— Ο Κούρτ δεν είχε ιδέα που βρίσκονταν τα λεφτά. Δεν είχε να κερδίσει τίποτα, με καινούργιες συνθήσεις.

— Ελευθέρωσε λοιπόν το χέρι του και κατέφερε μια γροθιά στο στόμα του πιλότου, τόσο δυνατή, ώστε τούσπασε δυό δόντια.

— Ο Μιούρατ έλασε την ισοροπία του... Έπεσε ανάσκελα. Ο Κάλ Μέγισος τράβηξε το πιστόλι του.

— Μας γέλασε, κάθαμα! ούρλιασε. Μά θα μου το πληρώσει!

Τη στιγμή όμως που θα πατούσε τ' ακανθάλι, τού φώναξε ο Μιούρατ:

— Όχι, μην πυροβολήτε. Μπορεί ν' άκουστή η πιστολιά... Κι' αν μās τσακώσουν εδώ, θα ισομή το μετλά μας. Φέρονοντας αυτό το βομбомσκιλο απ' το Δόσ

— Άντζελες, γίναμε συνένοχοί του. Ο Μέγισος έπιασε τότε το όπλο του απ' την κνήμη και χτύπησε μ' αυτό στο κεφάλι το Ρέννερ.

— Έκείνος θέλησε ν' άποφύγει το χτύπημα, αλλά ή λαβή του όπλου τού έσπασε το μανίκι.

— Τότερα οι δυό άντρες πέσανε πάνω του.

— Ο Ρέννερ είχε την έντύπωση πως έτρεπε ένα εφιάλτη... Ο Μέγισος τού σφυροκοπούσε το κεφάλι με το ρεβόλβερ του, ενώ ο Μιούρατ τόν χτυπούσε με μανία με τις γροθιές του. Καθώς σαραιάζονταν κάτω, κατάλαβε πως δεν είχε φανή καθόλου έξυπνος...

— Άν τόν σκότωναν τώρα ο Μιούρατ κι ο Μέγισος, δε θα είχε πιά καμμία δυνατότητα ν' άποδείξει ότι η Ταμάρρα κι αυτός δεν είχαν δολοφονήσει τον Κέλσεϊ Άντερος. Και γι' αυτόν τόν ίδιο μόν δε θα είχε πιά καμμία σημασία, αλλά για την Ταμάρρα...

— Η σκέψη του κινδύνου που άπειλούσε την αγαπημένη του, τού ξανάδωσε τις δυνάμεις του. Άρχισε να χτυπάει κι αυτός τους αντιπάλους του, με γροθιές και κλωτσιές.

— Ένοιωσε ξαφνικά το κορμί του Μέγισος να παραλύει. Απαλλάχτηκε τότε απ' αυτόν και πετάχτηκε όρθιος, συγχρόνως με το Μιούρατ.

— Ο πιλότος χαμογέλασε άγρια, δείχνοντας τα δόντια του. Τράβηξε απ' το μαντίλι του πέτσινο σακχακιού του ένα μαχαίρι με

μακριά λεπίδα και, σφίγγοντάς την στο χέρι, άρχισε να στρίβον-οιεί άπειλήματα γύρω απ' το Ρέννερ.

— Θα σε ξεκοιλιάσω τώρα! μούγκρισε. Κι' ύστερα θα υποχρεώσω τη μίς Νταράν να μου φανερώσει που είνε κοιμημένα τα λεφτά. Ξέρω μερικούς τρόπους για να λύνω τη γλώσσα των πεισματάρηδων... προαίρετων όταν πρόκειται για γυναίκες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

— Ο Ρέννερ συμμεριζότανε την άποστροφή που αισθάνονταν οι περισσότεροι άνθρωποι για τα μαχαίρια. Ένοιωθε τώρα ένα σφίξιμο στο στομάχι, που τού δυσκόλευε την άνασα.

— Θάβηκε να φύγει, να το βάλλει στα πόδια. — Ωστόσο, ή επιθυμία του αυτή δεν τόν εμπόδιζε ν' άντιμετωπία σταθερά κι' άποφασιστικά το Μιούρατ.

— Ο Λεβαντίνος έλασε πως θα έπιπτε, τραβώντας πίσω, εξακολουθώντας να στριφογυρίζη. Συγχρόνως πρόφερε ένα σωρό αλογίες και περιέγραφε λεπτομερώς τις μεθόδους που σκόπευε να χρησιμοποιήσει, για ν' άναγκάσει την Ταμάρρα να τού φανερώσει που ήταν κοιμημένα τα λεφτά.

— Ο Ρέννερ τού επανέλαβε αυτό που είχε πη ήδη και στο Μέγισο: — Κάνεις λάθος, Μιούρατ...

— Να, σε ξεγέλασε, για να σε πείσω να μās φέρεις εδώ. Μά δεν ήρθαμε για τα λεφτά. Κι' ή Ταμάρρα δε μπορεί να σου πη που βρίσκονται, γιατί κανείς απ' τους δυό μας δε σκότωσε τον Κέλσεϊ. Κατάλαβε;

— Μά ο Λεβαντίνος γέλασε σαρκαστικά κι' εξακολούθησε τα «κόλλα» του.

— Καί, ξαφνικά, έντελώς άπροβλεπτα, προχώρησε και χτύπησε. Ο Ρέννερ δεν είχε κανένα τρόπο ν' άποφύγει τη μαχαίρα. Περιορίστηκε μόνο να προφυλάξει την κοιλιά του με το ένα του μπράτσο και το μαχαίρι τόν χτύπησε σ' αυτό.

— Ο σουβλερός πόνο που ένοιωσε, μαζί με το φόβο που αισθανόταν για την τύχη της Ταμάρρας, τόν έκανε να σηκωθεί απότομα το τραυματισμένο χέρι του. Κι' ή κλειστή γροθιά του βούτηξε το Μιούρατ στο πηγούνι, με τέτοια δύναμη ώστε το κεφάλι του τινάχτηκε προς τα πίσω.

— Πριν μωρσώσει ο πιλότος να ξαναβροή την ισοροπία του, ο Ρέννερ έκοψε ήλκωθηκε απ' την προσωο-οινή ύπεροχί του, για να τόν χτύπησε στο «καρδί» του λαμύ με την κόψη του άριστερου χεριού του.

— Πηγυμένος, λαχανιασμένος, ο Μιούρατ έλασε δυό δήματα πίσω, τρεκλίζοντας. Ο Ρέννερ τόν ξα-

ναγτύπησε, αυτή τη φορά στην άκρη του πηγουνιού. Τώρα ο πιλότος έλασε τις αισθήσεις του και σωαίστηκε χαίμο. Καθώς έπεφτε, το κεφάλι του συγκρούσθηκε με τόν ένα τορξό του αεροπλάνου.

— Το μαχαίρι του ήταν πεσμένο κατωγής. Ο Ρέννερ το πέταξε μακριά, με μια κλωτσιά. Έσφιξε ύστερα με το δεξί του χέρι το άριστο μπράτσο του, για να σταματήσει την αίμορραγία. Κίτταξε την Ταμάρρα... και κατάλαβε για ποιο λόγο τόν είχε άφισει ήσυχος ο Μέγισος.

— Αντί να φύγει ή κοπέλλα, όπως την είχε διατάξει, είχε μείνει εκεί για να τόν βοηθήσει. Άρπάζοντας λοιπόν από γύρω ένα σπασμένο κλαδί, είχε χτυπήσει στο κεφάλι το Μέγισο κι' έτοιμαζότανε να κάνει το ίδιο και για το Μιούρατ.

— Ρώτησε με τρεμουλιάστη φωνή το Ρέννερ αν είχε τραυματισθή σοβαρά. Έκείνος της είπε την αλήθεια:

— Έχω την έντύπωση πως χάνω πολλό αίμα. Μά δεν πιστεύω να κόπηκε καμμία μεγάλη άρτηρία.

— Η Ταμάρρα πέταξε το κλαδί κι' άνασάχησε το μαντίλι του σακχακιού και τού πονακίμου του Ρέννερ. Έξέτασε πρόχειρα την πληγή του και τού είπε:

— Το μαχαίρι σου τούπησε το μπράτσο, πέρα ως πέρα. Είνε ένα τραύμα που χρειάζεται περιποίηση.

— Προσπάθησε να ενώσει τα χείλη της πληγής, προσθέτοντας συγχρόνως:

— Που μένει ο γιατρός;... Έκείνος ο καλός δόκτωρ Φάντερος, που με είχε ξετάσει;

— Στο Μισσιον Μπέυ, άπάντησε ο Ρέννερ. Μά δεν έχω άλλον σκοπό να τόν έπισκεφθώ, ούτε και κανένα άλλον, πριν κουβεντιάσω με το Μπίλ Πόισαντ.

— Άν δεν καταφέρω να κάνω το Μπίλ να ήμολογήσει την αλήθεια, καλλίτερα να πεθάνω απ' την αίμορραγία!

— Τότε λοιπόν, είπε ή πρακτική πάντα Ταμάρρα, πρέπει να δοούμε ένα τρόπο να σταματήσουμε το αίμα, προσωρινά τουλάχιστον.

— Έσκυψε πάνω απ' τόν άναίσθητο Μέγισο, πήρε απ' την τσέπη του μια μπουτίλα με ούισκι, απ' όπου κουτσούπιε ο ντετεκτιβ σ' όλο το ταξίδι, και την έδωσε στο Ρέννερ. — Τότερα γύρισε απ' το άλλο μέρος κι' έβγαλε το άσπρο λινό μεσφοριό της. Έκοψε με το μαχαίρι μια μακριά λουρίδα θράσματος.

— Έπλυνε την πληγή με ούισκι, τη σκούπισε μαλακά με το υπόλοιπο του μεσφοριού και την έδεσε σφιχτά.

— Αφού τελείωσε αυτή ή επίδεση, ο Ρέννερ ήπιε το ούισκι που περιείχε. Έπειτα έβαλε στη τσέπη του το ρεβόλβερ του Μέγισος, που τού είχε ξαναδοθή.

— Σ' όλο αυτό το διάστημα, κανείς απ' τους δυό άντρες δεν είχε κινήση. Η κοπέλλα τούς κίτταξε με συλλογισμένο ύψος.

— Λές νάναι πεθαμένοι; ρώτησε.

— Έλπιζω όχι, άπάντησε ο Ρέννερ.

— Κίτταξε το πρόσωπο της Ταμάρρας, στο χαμό σφς του φεγγαριού. Άρχισε ή αντίδραση. Τό κάτω γέυλι της τρεμουλιάζε, όπως κι' όλόκληρο το λεπτοκαμωμένο κορμί της.

— Την άγκάλιασε με το γερό μπράτσο του και την τράβηξε πάνω του.

— Τώρα πάνε όλα καλά, χονσή μου, της είπε ένθουρανα. Μην άνησυχής. Ταχτοποιήσαν όλα.

— Έλεγε ψέματα όμως... και τó ήξεραν κι' οι δυό τους. Τίποτα δε μπορούσε να ταχτοποιηθή

γι' αυτούς, όσο δεν είχε άποδειχθή ή άβωότης τους.

— Τα φώτα ενός αυτοκινήτου φώτισαν ξαφνικά το όρσο. Άλλ' ο όδηγός του πέρασε από κοντά τους, χωρίς να τούς αντίληψη.

— Θέλεις να δέσω με το υπόλοιπο του μεσφοριού μου αυτούς τους δυό; πρότεινε ή Ταμάρρα, δείχνοντας το Μέγισο και τόν πιλότο.

— Ο Ρέννερ ψαχούλεψε το ματωμένο ύψασμα.

— Φοβάμαι πως δεν είνε άρκετά γερά, είπε. Άλλωστε, όταν συνέλθουνε, πιστεύω πως δε θα χουν καμμία διάθεση να πάνε να πούνε τί τους συνέβη!

— Η Ταμάρρα πήγε κοντά του.

— Τι θα κάνουμε τώρα, Κούρτ; τόν ρώτησε.

— Θα πάμε στην πόλη.

— Με τα πόδια;

— Δεν υπάχει άλλος τρόπος.

— Γιατί δεν πας στον «Παράδεισο»; να ζητήσης από ένα απ' τους ανθρώπους σου να σου δανείση τ' αυτοκίνητό του; Δεν τους έχεις εμπιστοσύνη;

— Δεν είνε ζήτημα εμπιστοσύνης, της ξέξηγσε ο Ρέννερ. Άν μάθουν πως γύρισε και δεν είδοποιήσουν το σερίφη, μπορεί να βοηθούν έκτεθειμένοι. Δε θέλω, λοιπόν, να τούς φέρω σε δύσκολη θέση.

— Είνε καλιόμωτρο, αυτός ο Μπίλ Πόισαντ;

— Όχι, άπάντησε ο Ρέννερ. Άναστενάχοντας, Κι' αυτό άκριβώς είνε το τρουερό! Ός τώρα, θεωρούσα το Μπίλ περίφημο τύπο. Άλλ' όταν ξαναείδε τη Τίνα κι' έμαθε απ' αυτήν πως την είχε

προσβάλει ο Κέλσεϊ με μια κουβέντα του, φαίνεται πως δε μπορούσε πιά να κρατηθή...

— Μά, αν ή μίς Γκομεξ τόν άγαπούσε τόσο, ώστε να προτιμήσει να διαλύσει τούς άρραβώνες τους και να φύγει, παρά να μείνει εδώ και να τόν υποχρεώσει να συμμεριστή την ντροπή της, γιατί τόν κατάγγειλε τώρα; Γιατί σου είχε πως σκότωσε αυτός τόν Κέλσεϊ;

— Δε μου το είπε. Έγώ μόνος μου το μάντευα.

— Ά, καλά!

— Είχε μήνες να βρέξη και το έδαφος ήταν σκληρό σαν πέτρα. Στά λειβάδια, δίπλα στο όρσο, το χορτάρι είχε ξεραθή κι' έσπαζε κάτω απ' τα πόδια τους. Τό τριξίμο του αυτό, μαζί με τó τραγούδι των τριονιών και τη γοήγηση ανάσα του Ρέννερ, ήταν οι μόνιμο θορύβοι, που διακόπτανε τη σιωπή της νύχτας.

— Ο Ρέννερ πονούσε στο μπράτσο του, περισσότερο απ' όσο ήθελε να ήμολογήσει, και στόν έαυτο τόν άκόμα. Σε κάθε βήμα του, ένοιωθε άφρόντες σουβλιές στην πληγή του.

— Η Ταμάρρα ήταν ή πρώτη, που δέκονε ξαφνικά μια μεταλλική λάμψη... Σταμάτησε άμέσως, την έδειξε στο Ρέννερ και τού είπε:

— Κίτταξε εκεί, πίσω απ' τα δέντρα, μέσα σε κείνο το σπιτάκι!...

— Ο Ρέννερ κίτταξε προς τó μέρος, που τούδειχνε. Η καλύβα εκείνη ήταν μια παλιά άποθήκη έγκαλειών... ύπολεμμα της φέροντας του πατέρα του Κούρτ. Ο γιος δεν τó είχε γκορεμίσει κι'

αυτό, σάν όλα τ' άλλα κτίρια, γιατί σκόπευε να τó μεταχειριστή για μικρό γκαράζ.

— Άπ' τó μέρος, που βρίσκονταν τώρα, μπορούσε να διακρίνει καθαρά μια μεταλλική γυαλάδα, άναμια στις άραιές σανίδες των τοίχων.

— Θάλεγε κανείς πως είνε άναγανάλασι του φεγγαριού πάνω σε μια κνήμη ρεβόλβερ! μουμούρισε ή Ταμάρρα.

— Όχι, άπάντησε ο Ρέννερ, κουνώντας το κεφάλι του. Δε φαίνεται για ρεβόλβερ. Είνε πολύ μεγάλο.

— Προχώρησε προς την παράγκα, πατώντας στα νύχια, άνοιξε την πόρτα... και βούτηξε με μιάς τη λύση ενός άλλου στοιχείου του αινίγματος!

— Τό μετάλλιο άντικείμενο, που γυαλίζει στίς άκτίδες του φεγγαριού, ήταν τó ένα απ' τα σανάρια της μαύρης «Τζάγκουαρ» τού Κέλσεϊ Άντερος!

— Ο Ρέννερ μάζησε μια βλαστήμα... Τί ποινός, αυτός ο Πόισαντ! Τίποτα δεν είχε ξεχάσει...

— Αφού σκότωσε τόν Κέλσεϊ, για να μην άνακαλύψή τον πολύ νωρίς τó πτώμα του και για να δημοσιογηθή ή έντύπωση πως είχε φύγει απ' τόν «Παράδεισο», πήρε ο ίδιος τ' αυτοκίνητό του και τούχρυψε μέσα σε κείνη την άποθήκη.

— Έπειτα προσποιήθηκε τόν άνηξερο και έζητησε απ' τó νεαρό Τάμπορ, μπροστά σ' ένα σωρό μαρτυρίες, να πάη να δει αν ή «Τζάγκουαρ» βρισκόταν άκόμα παρκαρισμένη έξω απ' τó μπάρ.

— Οι πόνοι άπλώνονταν σ' όλο τó μπράτσο του Ρέννερ. Ένοιωθε όλο τó κορμί του και τó πρόσωπό του να φλέγεται. Δεν κατάφερε πιά να σκεφθή με συνοχή, να ξαναδοθή τη χρονολογική σειρά των γεγονότων.

— Αυτό δεν είχε, άλλωστε, σημασία... Έλεγε με τó νου του. Άν τόν διχάσανε μια μέρα για τó φόνο τού Κέλσεϊ, ο εισαγγελέας κι' οι ένοχοι θα πείθονταν πως ο ίδιος είχε κοίψει και τ' αυτοκίνητο. Κι' ή λεπτομέρεια αυτή, μαζί με τη μετακίνηση και τó κρύψιμο τού πτώματος, θα έξασφάλιζαν την καταδίκη του!

— Έπρεπε άπαραιτήτως να ξεννηθή με τόν Πόισαντ, άμέσως, δίχως καθυστέρηση...

— Κίτταξε μέσα σ' τ' αυτοκίνητο. Ο διακάπτης τ' άμνηστος βρισκόταν στη θέση του, πάνω στο ταμπλό.

— Άνέβα! διάταξε την Ταμάρρα.

— Μά θα μās δοήνε! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Κάποιος θ' άναγνωρίσει τ' αυτοκίνητο...

— Μπορεί, παραδέχτηκε ο Ρέννερ. Μά πρέπει ν' άντιμετωπίσουμε αυτόν τόν κίνδυνο.

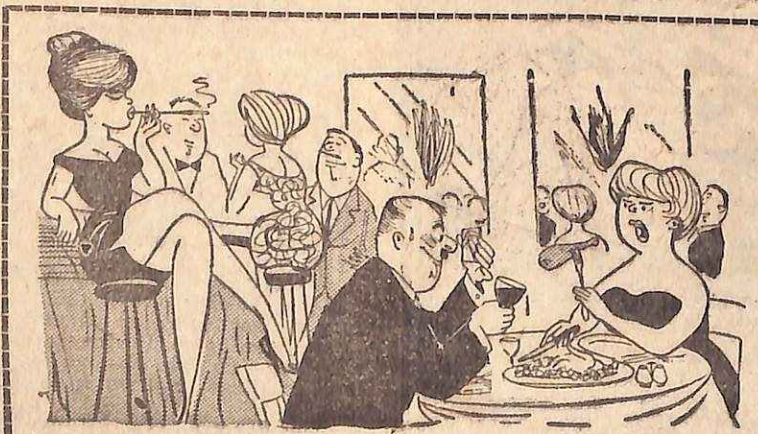
— Τό αυτοκίνητο είχε λεβιές ταχυτήτων. Κι' ο Ρέννερ διακρινόταν να τόν χρησιμοποιήσει, με τó πληγωμένο χέρι του. Καθώς προσπαθούσε να κάνει άπασθεν, τó αίμα ξαναγόρισε να τρέχει απ' τó τραύμα του.

— Άκούμπησε τότε τó μπράτσο του πάνω στα γόνατά του, για να δει ή Ταμάρρα τó νοσηρό αίμα στον έπίδεσμο, και γοάτησε τó λεβις με τ' άριστερό χέρι. Άσχολεύτηκε άοκατά. Άλλά τά κατάφερε.

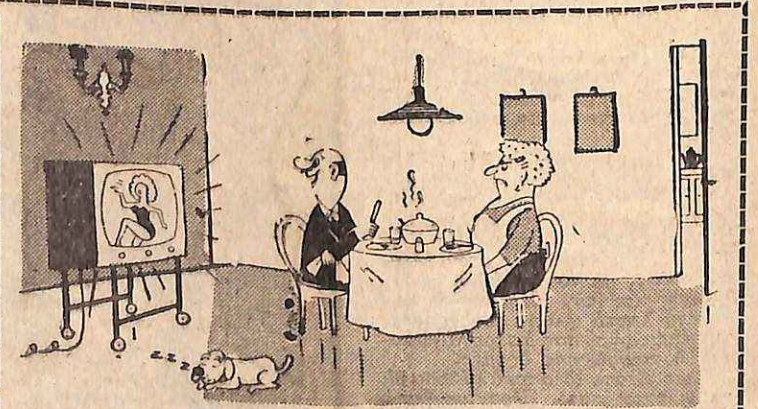
— Έβγαλε τ' αυτοκίνητο με την άπασθεν κι' έκανε μια μεγάλη στορφή, για να τó άπομακρύνει απ' τα δέντρα. — Τότερα, με τα φώτα σβυσμένα, βγήκε στον αυτοκινητόδρομο και πάτησε γαλά.

— Έτοξε με 130 την ώρα, όταν πέρασε μπροστά απ' τόν «Παράδεισο». Η τσιμεντένια πλατφόρμα ήταν φωτισμένη άκόμα. Άλλ' ο νεο-Μάννερς μετρούσε τις εισπράξεις μέσα στο γοαρείο.

— Ο Ρέννερ έλασε πως ούτε αυτό

— Όταν σε ρώτησα αν σ' άρέσει το μπουτί, Πελοπίδα, έννοούσα, τó μπουτί από τó μουπόπουλο...

— Για πές μου, ξέρεις τί φάγαμε;

Είναι άδύγκριστο
ΣΕ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΗΤΙΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ 3.600

Το ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΛΥΝΗΤΡΙΟ **UNIVERSAL**
 Πλένει, θερμαίνει, στέβει 20 κιλό ρούχα, σε 1 ώρα με 1 δροχλή ηλεκτρικού.
 ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ ΟΥΝΙΒΕΡΣΑΛ Ο.Ε.
 ΚΑΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 17 • ΤΗΛ. 523-093

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ
 Απαλλαγείτε οριστικώς εντός 8 εβδομάδων χρόνου. Τηλεφωνήσατε 833.830.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LOULLY'S
 Γ. Σεπτεμβρίου 167.

Εχετε πληροφορηθεί ότι λειτουργεί επί της οδού Ασκληπιού 39 FUSSPFLEGE (ειδικό θεραπευτήριο παθόντων). Έκεί η δασποινα ΤΟΥΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ διπλωματούχος της σχολής VON LETTOW Βερολίνου, θεραπεύει ριζικά και ανώδυνα με ειδικά μηχανήματα ΝΥΧΙΑ που ελκίζονται στην ΣΚΛΗΡΥΝ. ΞΕΙΣ πελμάτων, ΠΤΕΡΝΕΣ σκαμμένες, ΚΑΛΟΥΣ ονυχών και μαλακούς ΜΥΚΟΣΕ (ασθένεια ολικής καταστροφής ονυχών) και όλες τις ασθένειες ονυχών. Το θεραπευτήριο Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ μετετέθη ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 39 και διέδωτο, τηλέφωνο 616.642. Ώρες επίσκεψης από 8½ — 1 και 4½ — 8.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
 της Εταιρείας ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΘΝΑΠΕΑΘΕΙ. ΔΕ Σ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ). Δέχεται 8—1 π.μ. και 4—6 μ.μ. δόξ. Φωτορίνης 8 (πάρδος Αχαρνών) ΣΤΑΣΙΣ ΙΘΑΚΗΣ.
 Τηλέφωνον 872.624

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ
 ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
 Μικροκλίσκος 66ος Χαρ. Τρικοπής 50. Τηλ. 612-515. Ώρες επίσκεψης 11—1 και 5—8.

τός, ούτε κανείς άλλος, απ' το προσωπικό είχε δη τη «Γά-γλουα».

Η μόνη έλπίδα επιτυχίας του, κατά τη γνώμη του, ήταν να κολήσει το ρεβόλβερ του στο στήθος του Πρίσαντ, πονέει τον άγλυφωθό και μεταχειριστή το δικό του. «Αν τον σκοτώσω, ο σερίφης, δε θα με δώσει λογαριασμό σε κανένα. Στο κάτω-κάτω, ήταν ένας «φονιάς», που τον κυνηγούσε η αστυνομία!»

Δε μπορούσε να μην τρέχει τόσο πολύ, Κούρτ; του είπε η Ταμάρα, άκουμπώντας το χέρι της στο βολάν.

Δίχως να πη τίποτα, ο Ρέννερ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του. Θάπρεξε ακόμα πιο πολύ, αν μπορούσε... «Η ώρα περνάει! Κι' αν ήθελε να σωθώ και να σώσω την Ταμάρα, έπρεπε να δράσω άμεσα, πριν ξεμυρσώσω».

«Αν έβγαίνε ο ήλιος, προτού τελειώσει το έργο, που είχε αναλάβει, θάταν καλύτερα να πήγαινε μονάχος του να χτυπήσει την πόρτα της φυλακής...»

Μία πινακίδα, στο δρόμο, ξεγύρασε:

«Μίσσιον Μπέυ — 3.800 κάτοικοι. Υψόμετρον 450 μέτρα».

Ο Ρέννερ έκοψε ταχύτητα μόνον όταν έφτασε κοντά στο μικρό τουβλοχτισμένο κτίριο, που στέγαζε τη φυλακή και το γραφείο του σερίφη. Ήταν καλίο, το σπίτι αυτό, αλλά φαινόταν σχεδόν καινούργιο, δίπλα στην ετοιμόροπη έκκλησία, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του.

Δε μπορούσε να ξεφύγει ο Ρέννερ αν το αστυνομικό αυτοκίνητο, που στάθμευε έξω απ' το γραφείο του σερίφη, άνηκε στον Πρίσαντ... Προσπέρασε την πόρτα της φυλακής, προχώρησε άλλα 100 μέτρα και σταμάτησε.

Περιμένε με εδώ, διάταξε την Ταμάρα.

«Τότερα ξαναγύρισε πίσω και κτύπησε μέσα στο κτίριο, από ένα φωτισμένο παράθυρο».

Ο βοηθός του σερίφη Τόμ Χίλντ καθόταν, με τα πόδια πάνω στο γραφείο, με το δλοστορόγγυλο πρόσωπό του τυλιγμένο απ' τους καπνούς ενός φτηνού πούρου, και καταβρόχθιζε ένα βιβλίο «καουμπόυζ», για να σκοτώσει τις ώρες της νυχτερινής βάρδιας του.

Δεν είναι μέσα; ψιθύρισε η Ταμάρα.

«Όχι, απάντησε ο Ρέννερ. Κάι ξανακάρθηκε στο βολάν. Οι πόνοι της πληγής του καταγυρόσαν άσφορτο. Ωστόσο ξεκίνησε πάλι και ακολουθώντας τον ένοχο έμπορικό δρόμο, που οδηγούσε προς το σπίτι του σερίφη».

Το σπίτι αυτό ήταν ένα ξύλινο προκίτερο, δοκετά παλιό. Είχε άπολυτη ανάγκη από μογιότιση, για να φορεσκαριστή κάπως.

Δε φαινόταν κανένα φως στην πρόσοψη. «Αλλ' αφού προσπέρασε λίγο το σπίτι, ο Ρέννερ παρατήρησε πως τα παράθυρα της κουζίνας ήταν φωτισμένα».

Σταμάτησε τ' αυτοκίνητο 50 μέτρα μακρύτερα. Απ' τη φορά, η Ταμάρα επέμεινε να τον συνοδεύει.

Έκανε ζέστη, και τα παράθυρα της κουζίνας ήταν ανοιχτά. Καθώς διέσχισε τον κήπο, ο Ρέννερ ένοιωθε στην τσέπη του το βάρος του πιστολιού του Μέγιερς, κι' αυτό τον καθιστούσε.

Πλησίασε σ' ένα παράθυρο και κτύπησε μέσα.

Η Μπέτ Πρίσαντ, η γυναίκα του σερίφη, στεκόταν μπροστά στο φουρνέλο του γκαλιού, κοπώντας στο ένα της χέρι ένα κομμάτι μορό. Ζέστανε γάλα για το μικρότερο από απ' τα πέντε παιδιά της. Μ' όλα τα μηχανοκίνητα, που φορούσε στα μαλλιά της και την ξεθωριασμένη ούμπα της, διατη-

ρούσε όλη τη γοητεία της. Φαινόταν ν' ακτινοβολή από μία έσωτερική φωτιά.

Ο Πρίσαντ δε βρισκόταν στην κουζίνα. Και τίποτα δεν αποδείκνυε, ότι ήταν μέσα στο σπίτι.

Ο Ρέννερ γύρισε πίσω, πατώντας στα νύχια, και πήγε να ρίξει μία ματιά, στο γκαράζ. Ήταν άδειανό. «Ωστε, λοιπόν, παρ' όλη την προχωρημένη ώρα, ο σερίφης δεν είχε γυρίσει ακόμα στο σπίτι του».

Ο Ρέννερ σκέφθηκε πως δεν του έμενε άλλη λύση, παρά να μπη χουφά στο σπίτι και να περιμένει τον Πρίσαντ. «Έτσι, θα τον αιφνιδιαζε, στο γυρισμό του».

Πήγε να πάρη την Ταμάρα, απ' το παράθυρο της κουζίνας, και μ' αυτή την ευκαιρία ξανακτύπησε μέσα. «Εκείνο που είδε τότε, τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη: Η Μπέτ Πρίσαντ είχε ανασηκωθεί στην άγκυλιά της το παχούλο μορφο της και το φιλούσε, περιμένοντας να ξεσταθθ το γάλα του».

Δε μπορού να το κάνει, αυτό, μοιρομύρισε ο Ρέννερ κουνώντας το κεφάλι του.

Ποιό; ρώτησε σιγά η Ταμάρα.

Να περιμένω εδώ τον Πρίσαντ... «Ισο βρεθώ στην ανάγκη να τον χτυπήσω, για να τον υποχρεώσω να μιλήσει. Και δε θέλω να το κάνω, αυτό, μπροστά στη γυναίκα του. Δε φταίει αυτή σε τίποτα. Δεν έχει καμμία ανάμειξη».

Η Ταμάρα τον κτύπησε, άμυλητη. Ο Ρέννερ προχώρησε πρώτος, ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο και κάρθηκε στο βολάν.

Πού θα πάμε τώρα; τον ρώτησε η Ταμάρα.

Θα γυρίσουμε στην πόλη. Θα περιμένουμε μέσα σ' αυτοκίνητο, κοντά στην έκκλησία, όπου να φτάσει ο Πρίσαντ. Και τότε θα πάμε να «κουβεντιάσουμε» στο γραφείο του.

Η Ταμάρα άνοιχσε για το Ρέννερ:

«Είσαι σίγουρος πως νοιώθεις καλά τις δυνάμεις σου»;

Ναι, πολύ καλά, τη βεβαίωσε.

«Όσο παράξενο κι' αν φαινόταν, αυτό, ήταν ωστόσο αληθινό. Το τραυματισμένο χέρι του είχε πάρει να του πονάει. Έκτος από μία ελαφροιά ζάλη, ποτέ δεν είχε αισθανθθ καλύτερα τον έαυτό του. Η αγωνία των δυο τελευταίων ημερών είχε διαλυθθ. Ήταν ήρεμος, φρεσκός, ξεκούραστος».

Ξαναγύρισε στο κέντρο της πόλεως. Σταμάτησε στα σκοτεινά, μπροστά στην πλαγιή πόρτα της έκκλησίας, κι' έμεινε εκεί, θαυμάζοντας την άρχιτεκτονική του παλιού κτιρίου.

Το συναίσθημα της ευδιαθεσίας του μεγάλωσε. Χώθηκε στο κάθισμά του κι' έστρεψε την προσοχή του στο γραφείο του σερίφη. Παρατήρησε τότε με έκπληξη πως ο Τόμ Χίλντ είχε σβύσει σχεδόν όλα τα φώτα.

«Παράξενο!», σκέφθηκε. Κι' έπυχελοσε ν' ανασηκωθθ, αλλά δεν τα κατάφερε. Τό κομμάτι του δεν υπάκουε στη θέλησή του.

Δοκίμασε την άδοστη ένταξη πώς κάποιος τον κοιτούσε. «Ακουσε, σαν από πολύ μακριά, τη φωνή της Ταμάρας να του λέν:

— Μίλησέ μου, Κούρτ, σε παρακαλώ!»

«Τότερα έβδυσαν όλα τα φώτα του γραφείου...»

★

«Όταν ο Ρέννερ ξανάνοιξε τα μάτια του, ήταν ξεπλωμένος σ' ένα σκληρό κρεβάτι, μέσα σ' ένα κελλί με καγκελλόφραχτο παράθυρο. Έμεινε ακίνητος μία στιγμή, προσπαθώντας να προσανατο-

«Τά έορταστικά κιλά»
ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΚΑΙ ΣΙΔΟΥΕΤΤΑ
 Αί έορταί αίτια αύξησης του βάρους του σώματος

Τώρα που πέρασαν οι λαμπρές έορταστικές ημέρες, άς κάνουμε ένα μικρό άπολογισμό: Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Φώτα, Γιάννηδες, Λιχουδιές, γαλοπούλα, χιονομάνοι, κουραμπιέδες, γούσιμα μελομακάρονα, Ατιμόσφαιρα έορτασμού, χαράς που σε παρσάρει. Ποτήρια που τσουγκρίζουν. Εύχες έγκάρδιες...

Αποτέλεσμα: Έντός ολίγων ημερών 2 κιλά παραπάνω. Η φύση δεν κοιμώκεται. Το φέρεμα διαγράφει περισσότερο την κοιλιά και την περιφέρεια.

Δυστυχώς, ο έγχρος που ένεδρείει πάντα, έπωφελεται κι' από την παρμικρή εύκαιρία άδουρδα, χωρίς να το καταλάβουμε. Τη περίφημη «έορταστικά κιλά» προσέθεται μία χαρά επάνω μας και άνοίγουν το δρόμο σ' άλλα κιλά που θα προστεθούν άσφαλώς σ'όν τώ χρόνο άν δέ λάβου. με έγκαιρώς τα μέτρα μας.

Οι γιορτές υπήρξαν πάντα ένας κίνδυνος για την κομψότητα. Είναι τόσο εύκολο και βολικό να παρσάρθης όταν γίνη η άρχη. Το στομάχι διαστέλλεται. Η όρεξη άνοίγει κάθε μέρα και περισσάει. Κι' από κεί μέσα και έορταστικές εύχες για «Χρόνια πολλά», δεν πίνουν τόπο. Διότι σήμερα είναι βέβαια έκασφαλών να πολλώ (και κακά) έκασφαλών να πολλώ, όσο διατηρούν σε μία λογική, κανονική, φυσιολογική λεπτή φόρμα το σώμα τους. Τά «έορταστικά κιλά» έτοιμός πρέπει να φύγουν το ταχύ. Εύτυχώς, υπάρχει τώρα το Metacel.

Το Metacel δεν είναι μόνο ένας έδεσμός πρόσας για την άποβολή του πέρων του φυσιολογικού βάρους, αλλά και ένας παράγων ρυθμιστός του. Κάθε φορά που θα καταλάβετε ότι προσετέθεις το βάρος σας και το παραμικρό άνεπιθύμητο πλεόνασμα, άλγουν ημερών διάτα με Metacel θά τακτοποιήσεις ταχύως και άσφαλώς το ζήτημα. Το Metacel είναι άς γνωστό τροφή και όχι φάρμακο. Τροφή ή άποία άνταποκρίνεται πλήρως εις τας άπαιτήσεις της καλής ύγείας, ένώ άπαιτήσεις των ημερησίων παρήχει το έλάχιστο των ημερησίων άναγκών εις θερμίδας ένω ίκανο. Άλλα λόγια το Metacel έκασφαλίζει καποιή την πέψη και έκασφαλίζει καποιή διατήρηση της ύγείας, παρήχει πόνον θερμίδων μικρότερον του κανονικού, άσκαμένον ύπο του οργανισμού. Μπορεί να χρησιμοποιήσεις εις άντικατάσταση όλων των γευμάτων, δι' ένα ταχύ αποτέλεσμα, ή και άντι άριμέτων μόνο γευμάτων της ημέρας. Το αποτέλεσμα είναι πάντοτε βέβαιον.

Αποτελεί ύποχρέωση εις όν έαυτός μας για λόγους ύγείας άλλά και καλής εμφάνισης ή διατήρηση μιας νεανικής κομψότητας. Και σ' αυτό, μόνο το Metacel μπορεί να μας βοηθήσει. Διότι, διά πρώτη φορά ή επίσημη μας παρέχει ένα μέσο το όποιο έκασφαλίζει πλήρη διατροφή και συγχρόνως πλήρη άποτέλεσμα.

Το Metacel πωλείται σήμερα κατά «κατομιρία» κούτα στα Φαρμακεία όλου του κόσμου και της χώρας μας.

ΤΗΛ. 612-610

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές γρίχες πρσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΟΡΙΣ ΙΚΗΝ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΤΡΕΦΟΥΝΑ ΕΙΡΑΝΑ ΔΟΝΑΝΤΙΝΟΙ

Η υπερτρίχωση θραπέεται ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΟΛΛΑΚΗΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΕΡΑΤΟΛΗΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΡΩΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΘΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΡΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τά άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικοπής 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ. ΚΙΛ. 70.752.

λισθθ. «Τότερα νόμισε πως κατάλαβε που βρισκόταν... Δεν τάχε καταφέρει καλά, όπως λογάριζε. Τόν είχε νικήσει μία μαγισσα στο μπράτσο! Είχε χάσει τις αισθήσεις του μέσα σ' αυτοκίνητο. Κι' ο Πρίσαντ, γυρίζοντας στο γραφείο του, είχε δη τη «Γάγγουα», είχε πιάσει τον άναίσθητο Ρέννερ και τον είχε κλείσει στη φυλακή».

Η Ταμάρα βρισκόταν στο γειτονικό κελλί. Την άκουγε ο Κούρτ να κλαίη, και σφιγγόταν ή καρδιά του... Πήρε γρήγορα την άποφασί του. Ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει ακόμα, για να προστατέψη την κοπέλλα! Θά όμολογούσε πως σκότωσε αυτός τον Κέλσει. Θά όριζόταν πως η Ταμάρα δεν είχε άνακατευθθ καθόλου. Κι' έτσι θά την άφηναν έλεύθερη.

Προσπάθησε πάλι ν' ανασηκωθθ. Αλλά δυο χέρια τον έμποδίσαν, τον κρατήσανε ξεπλωμένο. Και παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του το πρόσωπο του πάτερ-Σεμπάστιαν, του έφημέριου της έκκλησίας.

— «Νουγάστε, παιδί μου, του είπε μαλακά ο γέρο-παπάς. Όλα πάνε καλά, πολύ καλά. Χάσατε πολύ αίμα και λιποθυμήσατε απ' την έξάντληση. Αλλ' η δασποινα θα κατόρθωσε να με ξεπνήση, κι' έστειλα άμέσως να με έλτησω βοηθεία».

— Βοήθεια;... είπε άνήσυχος ο Ρέννερ.

— Μα ναι, βέβαια, πρόσθεσε ο παπάς χαμογελώντας. Είδοποίησα το γιαιτό Φλάντερος και τον Μπίλ Πρίσαντ».

Ο Ρέννερ προσπάθησε να γελάσει, αλλά δε μπόρεσε... Τώρα ήξερε που βρισκόταν. Δεν ήταν στη φυλακή, αλλά σ' ένα απ' τα κελιά του παλιού μοναστηριού, δίπλα στην έκκλησία. Κι' ο πάτερ-Σεμπάστιαν, ο άγιος έκείνος άνθρωπος, είχε προσκαλέσει εκεί το δόκτορα Φλάντερος και το σερίφη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Με τη ματιά του χαρρομένη στη στάχτη του πούρου του γιαιτού, ο Ρέννερ προσπαθούσε να λογαριάσει σε πόση ώρα θάπρεπε... «Έτσι καθότανε να ξεγύσει λιγάκι τον πόνο, που ένοιώθε στο χέρι του. Κάθε φορά, που χαμύλωνε τα μάτια του, έβλεπε το δόκτορα Φλάντερος να ράβη με προσοχή την πληγή του».

Τότερα άφησε το πούρο του Φλάντερος και κτύπησε το σερίφη. Το πρόσωπο του Πρίσαντ είχε ρυτιδωθθ απ' τις φροντίδες. Πηγαίνονεγόταν συνεχώς μέσα στο μικρό κελλί. Οι κινήσεις του ήταν άποτόμες, νευρικές. Παρ' όλη τη φανερή κόπασί του, ο εκνευρισμός του δεν του επέτρεπε να μείνη ακίνητος.

Η Ταμάρα έξακολουθούσε να στέκεται στο κατόφλι της πόρτας, με σταυρωμένα τα χέρια. Διακρίνονταν ακόμα στα μάγουλά της τα σημάδια απ' τα δάκρυα. Φαινόταν έτοιμη να πηδήσει... «Ο Ρέννερ έλειπε πως δε θα προσ-

ΕΝΑΣ ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΓΚΡΕΥ-ΝΤΖΕΡ

Ο Στιούαρτ Γκρεβντντνερ δεν φαίνεται καθόλου εύχαριστημένος που ό φωτογραφικός φακός τον συνέλαβε μέσα στο αυτοκίνητό του με την δούκισσα Μία Άκουαρόνε στο πλάι του. Ο Στιούαρτ και η δούκισσα βγαίνουν συχνά μαζί τον τελευταίο καιρό κι' έγιναν άφορμή να κυκλοφορήσουν φήμες ότι τους συνδέει κάποιο αίσθημα. Τόσο ο πρώην σύζυγος της Τζην Σίμμονς όσο και η δούκισσα διέφευσαν τις φήμες αυτές, αλλά δεν έπαυαν να είναι άχώριστοι. Οι δυο έρωτεςμένοι γνωρίστηκαν πρό μηνών στη Ρώμη κατά το γύρισμα του φιλμ «Σδόμα και Γόμορρα», το όποιο ο Στιούαρτ είναι πρωταγωνιστής με παρτενέρ τη Ροσάνα Ποντεστά.

παθούσε να φύγη... Στην πνευματική κατάσταση που βρισκόταν ο Πρίσαντ, δε μπορούσε κανείς να προβλέψη τί θα γινότανε σε τέτοια περίπτωση...

Ο ήλεκτρισμός, ο συγκνετρωμένος στην ατιόσφαιρα, μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν ο Φλάντερος μάζεψε τα εργαλεία του κι' έβγαλε απ' την τσάντα του γάτες και επιδέσμους.

Ο Πρίσαντ σταμάτησε τότε τους γύρους του και πλησίασε στο κρεβάτι.

— Είναι σοβαρή ή κατάσταση σου, γιαιτός; ρώτησε.

Ο Φλάντερος τινάζει τη στάχτη του πούρου του κι' απάντησε ξερά: — Κόπνηκαν όρισμένα νεύρα και μικρές άρτηριές. Μα θά τη γλυτώσει.

Μπορώ να δώσω αίμα για

μια μεταγγισι, αν το θεωρήτε άναγκαίο.

Ο γιαιτός κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Δε χρειάζεται. Δεν έχασε πολύ αίμα. Φτάνουν δυο-τρεις γουλιές κονιάκ και κάμποσο νερό, για ν' αναπληρώσει την άπωλεια ύγρον του οργανισμού. Γρήγορα θάταν πάλι στο πόδι.

«Για να πάω φυλακή!», συμπλήρωσε με το νου του ο Ρέννερ. Δίχως να το θέλη, θαμάζε τον Πρίσαντ. Ο σερίφης έπαιε το ρόλο του στην έντέλεια.

Σε λίγο, όλη ή πόλη θά μάθαινε πως είχε προσφέρει το αίμα του για το Ρέννερ... Ήξερε καλά να ύπερασπίζεται τον έαυτό του ο Πρίσαντ! Παρίστανε το δραστήριο αλλ' άμερόληπτο σερίφη...

Ο Φλάντερος τελείωσε την έπίσκεψή της πληγής. «Τότερα έπλυνε τα χέρια του μέσα στί λεκάνη, που τούφερε ο παπάς. Ο πατέρας Σεμπάστιαν πήρε έπειτα τη λεκάνη εκείνη και τις ματωμένες πετσέτες».

Ο Πρίσαντ πλησίασε πάλι στο κρεβάτι.

— Πώς αισθάνεσαι, Ρέννερ; ρώτησε.

— Καλά. Πολύ καλά... απάντησε ξερά ο Κούρτ.

Τί δε θάδινε, για να πάρη ο Πρίσαντ να κινή πως έδιαφεύρεται για την ύγεια του!

— Έχεις τώρα το κουράγιο να μάς διηγήθης πως έφαγες αυτή τη μαγισσα;

— Όχι.

— Μήπως τυχόν έχει κάποια σγέσι με το Χάλ Μέγιερς και το Μιούρατ; επέμεινε ο σερίφης.

Περίμενε μία στιγμή την απάντησι, που δεν έρχότανε. «Τότερα πρόσθεσε:

— Μου γεννήθηκε ή περιέργεια γιατί να προσγειωθθ ένα ιδιωτικό αεροπλάνο στον αερομνηστήρομο, αφού υπάρχει ένα θαμνίσιο αεροδρόμιο, στο Μίσσιον Μπέυ... Ένω, λοιπόν, φλιναρούσα με τον πιλότο και με το Χάλ, ήθε να με φωνάξη ο Χίλντ, σταλμένος απ' τον πάτερ-Σεμπάστιαν. Ή αλήθεια είναι πως κι' οι δυο τους δε φάνηκαν πολύ δηλητηριοί... Έσύ όμως έλλειψα να με διαφωτίσεις! Μήπως σάς έφεραν αυτοί απ' το Λος Άντζελες, έσένα και τη μίς Νταράν;

Ο Ρέννερ ανασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι του κι' άκούμπησε στον τοίχο. Ένοιωθε τέτοια άδυναμία, ώστε ή προσπάθεια για να μιλήσει έκανε ν' αναβλύσουν μικρές στάλες ιδρώτα στο πρόσωπό του.

— Άκουσε! είπε στο σερίφη. Φτάνει πιά αυτή ή κομωδία!... Κρόδισε, έγασα. Με κρατάς. Τί άλλο θέλεις;

Ο παπάς ξαναγύρισε, φέροντας μία μοπιλία κονιάκ, μία στάμνα νερό και ποτήρια. Γέμισε ένα ποτήρι για το Ρέννερ και μάλασε ύστερα το σερίφη!

— Μη τόν βαρύνετε τώρα. Άφήστε πρώτα να δυναμώση. Κτύπησε το Ρέννερ να πίνη το κονιάκ και το νερό του. Έπειτα γέμισε και τ' άλλα ποτήρια, που βρισκόνταν στο δίσκο, για να τά προσφέρει στους ύπολοιπους.

Bella

Με την Bella Ρεύχα έχεις πάντα αιδέρια Δίχως νά δουλέψουν χέρια

Δέν φθείρει το ρούχα Βγάζει δλους τούς λεκέδες

Χωρίς Χιώριον

ΠΡΟΣΟΧΗ

Η Bella χρησιμοποιείται πάντα μαζί με άπορρυπαντικό

ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ

ΑΔΕΛΦΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΛΑΣ Bella

Μονάχα η Ταμάρα άρνήθηκε να πάει. Άπομακρύνθηκε απ' τον τοίχο και πήγε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού. Δε φωνάζανε πια ούσα μικρή κοπελίτσα. Στο ταξίδι με τ' αεροπλάνο, είχε βγάλει την πετσέτα που της έβαγγε το θώρακα, και τώρα το στήθος της τέντωνε το μπλουζάκι της κι' άνεδοκατέβαινε με το γούγορο ουθύμ της άνατοής της.

— Με συγχωρήσε, Κούρετ, είπε. Νομίζα πως θα πέθανες... Δεν ήξερα τί να κάνω, πάνω στην άπελπίσά μου!

Ο Ρέννερ άκούμπησε στον τοίχο, στα πόδια του κρεβατιού. Έχω την εντύπωσι πως συμβαίνει εδώ κάτι που δεν το καταλαβαίνω ακόμα, είπε μαλακά. Μίλησε, λοιπόν, Κούρετ! Μου είπες: «Κέρδισε, έχασα. Με κρατάς»... Τί θα πη «σε κρατάς»; Έξηγήσου, σε παρακαλώ!

Ο Ρέννερ τόν κτύπησε. Καταριότανε με το νου του τον άνθρωπο αυτό, που ύπηξε παιδικός του φίλος...

— Ξέρεις καλά τί έννοώ, του είπε ψυχρά.

— Μά όχι, δεν έχω ιδέα, σε βεβαιώ.

— Άκουσε. Έχω να σου προτείνω κάτι... δήλωσε ο Ρέννερ.

— Τί δηλαδή;

— Θ' αναγνωρίσω πως σκότωσα εγώ τον Κέλσευ, με τον όρο ν' απάλλξης τελείως την Ταμάρα και να την άφισες να ξαναγνωρίσει στο Λος Άντζελες.

— Είσαι έτοιμος να το παρα-

— Και τώρα, η δεύτερη συμφωνία του Μπετόβεν!

δενθής, αυτό, με την ύπογραφή σου;

— Ναι.

— Ότι σκότωσες τον Κέλσευ;

— Ναι, σου λέω.

Ποίν προλάβη να την έμποδισή, ο Ρέννερ, η Ταμάρα φώναξε:

— Όχι, κούρετ σεορίφη! Σας παρακαλώ, μη τόν πιστεύετε! Τό λέει μόνο και μόνο για να με άπερασπιστή! Βέβαια, είμαι εύθυ-

παίει ο Κούρετ... μ'ά δεν πρέπει να τόν πιστεύετε, όταν σ'ας λή πως σκότωσε τον Κέλσευ.

— Ξερετε, λοιπόν, έσεις ποιός είναι ο δολοφόνος;

Η Ταμάρα κτύπησε κατά πρόσωπο το σεορίφη. Άστερα χαμήλωσε τα μάτια της κι' άπάντησε σιγά:

— Ναι, βρήκαμε το κλειδί του αινίγματος, ο Κούρετ κι' εγώ, έπειτα απ' την έπισκεψή του στη

μς Γιομέτ.
Ο Ρέννερ στράφηκε πάλι στο Ρέννερ.
— Μίλησες με τη Τζίνα; τόν ρώτησε.
— Ναι.
— Δεν πιστεύω να μου πής πως αυτή σκότωσε τον Κέλσευ...
— Όχι, δεν τόν σκότωσε η Τζίνα... Άκουσε, Μπίλ! Γιατί να τ'αβάνε τα πράγματα τόσο σεμάζος; Όμολόγησα πως εγώ έκανα το φόνο. Είμαι έτοιμος να ύπογραψώ την όμολογία μου. Τί άλλο θέλεις;
— Τό κάνεις για να προστατέψης τή μίς Νταράν;
— Ναι.
Ο Ρέννερ κτύπησε την Ταμάρα.
— Έσεις σχοτώσατε τον Κέλσευ, μίς Νταράν; τή ρώτησε.
— Όχι. Τό ξέρετε καλά, αυτό! Άπάντησε έντονα η κοπέλλα.
— Πραγματικά, τό ξέρω... άπάντησε ο Ρέννερ.
— Έβγαλε τό καπέλλο του και σκούπισε με τό άκτυλό του τό έσωτερικό πεσί. Έπειτα συνέχισε, κτυπώντας την Ταμάρα:
— Άπ' τις πληροφορίες που μπόρεσα να συγκεντρώσω έπ' τόπου, κι' από κεινες που μούδωσε ο ρεπόρτερ, που σ'ας πήγε στο Λος Άντζελες, είσαστε σχεδόν τό μόνο πρόσωπο του «Παράδεισου», που δεν ήταν δυνατό να δολοφόνησε τον Κέλσευ. Γιατί σ'ας είδαν μπροστά στο μπαρ, έτοιμη να φύγετε, τή στιγμή που ο Κέλσευ πήγανε στο προίπτερο σας. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ χωριό άναπαύταν, σκεπασμένο απ' τα χιόνια και σχεδόν άόρατο μέσα στην όμίχλη. Η τελευταία καλύβα, στην άκρη του, ήταν του Άμος Στόουν.

Τήν ώρα που τό ρολόι της εκκλησίας χτυπούσε μεσάνυχτα, άνοιξε με προφύλαξη τό παράθυρο της μικρής καλύβας, κι' ένας άντρας πήδησε έξω. Κρατούσε στο χέρι του ένα κνηγετικό μαχαίρι.

Στάθηκε μία στιγμή άκίνητος κι' άφουγκράστηκε. Άστερα πήδησε τό χαμηλό φράχτη και προχώρησε προς τό δάσος. Χανόταν στο χιόνι ως τα γόνατα. Έορξζε μία ματιά πίσω του. Η χιονοθύελλα σκέπαζε άμέσως τις πατημασιές του.

Καθουχασμένος, συνέχισε τό δρόμο του.

Είχε φυλάξει στην τσέπη του τό μαχαίρι του. Ένα μάτσο χαρτονομίσματα, που άποτελούσαν ένα όγχο πάνω στο στήθος του, τούφεραν κάτι σαν ευχάριστη ξεστασιά.

Απ' τό δάσος, προχώρησε προς την παγωμένη λίμνη. Ηθέλε να έξαφανισή τό μαχαίρι. Τό είχε φτιάσει τό φθινόπωρο, απ' τή λεπίδα μιας παλιάς έφολόγης. Μά την ήξεραν πολλοί χωρικοί, αυτή την έφολόγην, κι' ύπηχε κίνδυνος να την άναγνωρίσουν...

Ο πάγος της λίμνης ήταν σκληρός, σαν σίδερο. Έ άνοιγε μία τρύπα σ' αυτόν και θάριχνε την έφολόγην μέσα στη λίμνη. Τί κοπιαστική δουλειά όμως!

Θυμήθηκε εύτυχώς ότι, την περασμένη μέρα, είχε δη δύο άτομα να ψαρεύουν στον πάγο.

Κατάφερε ν' ανακαλύψη την τρύπα που είχαν άνοίξει αυτοί. Έβλε κοντά ύπηχε και μία άλλη, μεγαλύτερη. Θάπερτε ίσως μέσα, αν δεν έβλεπε τό στίβιγμένο πάγο που είχαν σπάσει οι ψαράδες.

Ο Τζόςε κατάρθωσε με μεγάλη δυσκολία να καταστρέψη μια - δυο πατημασιές με την τσάπα...

Πατημασιές στο χιόνι

Τώρα είχε σχηματισθή μοχάχα μία λεπτή κουστάλινη κρούστα, που την έσπασε εύκολα με τό μαχαίρι. Άστερα πέταξε τό όπλο μέσα στο νερό. Κάι χαμογέλασε θριαμβευτικά. Ποιός θα μπόρουσε να τό ανακαλύψη, σε βάθος 20 μέτρων;

Ένώ άπομακρυνότανε, συλλογίζοταν όσα είχαν συμβή, απ' τή στιγμή που έφυγε κρυφά απ' τό παράθυρο της κάμαράς του, χωρίς να τόν άντιληφθή η γονά άδελφή του που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο... Κανείς δεν τόν είχε δη! Και τό χιόνι είχε σήσει όλότελα τά ίχνη του...

Τί ήλιος που ήταν! Πώς δεν

και σταμάτησε άπότομα, σαν άπολαθμένος. Τά έορξαίε που κρατούσε, του πέσανε απ' τα χέρια.

Έβλεπε μία διπλή σειρά από πατημασιές, άνάγλυρες, σαν σκαλισμένες στην παγωμένη λάσπη! Ξεκινούσαν απ' τό παράθυρο της κάμαράς του. Η μία σειρά πήγανε από κει ως τις άκρες της λίμνης κι' η άλλη ξαναγύριζε προς τό σπίτι του.

Τί ήλιος που ήταν! Πώς δεν

Και πού να δής, χρυσέ μου, τί έπαθε τό άλλο άμάξι!...

λυώνανε όλοι οι πάγοι...
Φρόντισε για τα ζώα του, χωρίς διάθεση όμως. Μετά τό φαγητό, προσπάθησε να διαδόση ένα διόβιο, μ'ά δε μπόρεσε.
Στις 9, η άδελφή του πήγε να κοιμηθή.
Ο δολοφόνος έροχνε κάπου - κάπου μία ματιά στο δαρόμετρο. Η σωτηρία του, η τύχη του, κρεμόταν απ' τόν καιρό, απ' τή θερμοκρασία!
Σέφθηκε να φύγη. Μά έτσι θα χειροτέρευε τή θέση του. Ένώ αν έμενε, περιμένοντας τά γεγονότα, ίσως να μη τόν ένοχλούσε κανείς. Κι' όμως τά ίχνη που ύπηχαν μπροστά στο παράθυρο του σκοτωμένου, στην άλλη άκρη της λίμνης, ήταν ακριβώς όμοια μ' αυτά που βρίσκονταν μπροστά στο δικό του παράθυρο. Έκείνα όα τά βλέπανε, σίγουρα, γιατί περνούσε τόσος κόσμος μπροστά από την άτόμερη καλύβα του Άμος Στόουν...

Κατά τις 3 τή νύχτα, ο Τζόςε βγήκε έξω. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρό του, εκεί που ήταν οι πατημασιές. Κατάρθωσε με μεγάλη δυσκολία να καταστρέψη μία ούο με την τσάπα. Μά ήταν τόσο πολλές, τόσο πολλές!...

Δε μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη τή νύχτα. Τό πρωί, άφου τελείωσε τις σνηθισμένες δουλειές του, βγήκε και προχώρησε προς τή λίμνη, ακολουθώντας τις πατημασιές.

Πάνω στην άκρη της λίμνης διακοπτόταν τά ίχνη, σε μικρή άπόστασι όμως. Γιατί ο άνεμος τά έημερώματα είχε σαρώσει τό έδαφος σε πολλά μέρη και τό χιόνι που είχε λιώσει στην άκρη ξαναπάγωσε και σκέπασε πάλι τις πατημασιές.

Αυτό άνακούφισε κάπως τό Τζόςε. Μά, ένδ προχωρούσε πάνω στη λίμνη, με την έλαπίδα να βρή ένα μέρος όπου γάγαν καταστράφη ο λωοδόλιος τά ίχνη, βρέθηκε ξαφνικά άντιμέτωπος με τή μοίρα του! Είδε μπροστά στα πόδια του ...τό μαχαίρι που είχε χορησιμοποιήσει για τό έγγλημα του!

Η λεπίδα του φανόταν ακόμα ματωμένη! Έσκαψε να τό πάρη... αλλά τά γόνατα του πιάσανε τόν πάγο. Τό διάφαγο κουστάλλινο στούμα του άποκάλυπτε και φύλαγε συγχρόνως τό φονικό όπλο, που κοιμόταν στο βάθος του!

Τί είχε συμβή... Ο Τζόςε δεν είχε ρίξει τό μαχαίρι μέσα στο νερό, όπως νόμισε, αλλά σε μία λακκούβα που είχαν σκάψει στον πάγο οι ψαράδες για να διατηρούν φρέσκα τά ψάρια που πιάνανε. Η γοντή κρούστα του πάγου, που είχε σχηματισθή άνωτέρα από πάγο, έδειχνε τό όπλο, σαν διάφανο γυαλί!

Έπερτε τώρα να σπάση ο Τζόςε τόν πάγο, για να πάση τό μαχαίρι, πού τό άνακαλύψουν οι άλλοι! Έκείνη τή στιγμή, άκουσε άνθοφινες φωνές και γαυγίσματα σκυλιών. Στράφηκε κι' είδε μία ομάδα χωρικών, που έβγαναν απ' τό δάσος. Ήταν άκτισμένοι με ντυφέμια. Είχαν άνακαλύψη λοιπόν τή πατημασιές!

Γονάτισε και προσπάθησε να έση με τά γόνατα του την κουστάλινη κουστά, για ν' άσπάζη τό μοιοστό μαχαίρι! Έπαγείωσε να σηκωθεί, να φύγη. Μά τό μαχαίρι τόν μαγνητίζε, τόν τραβούσε στην άδυσση, στην καταστροφή!...

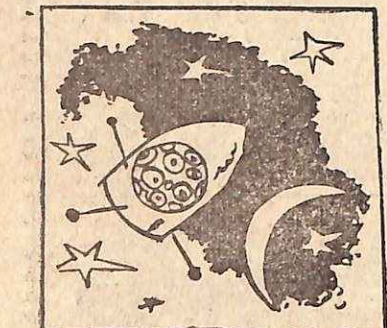
Όταν φτάσανε κοντά οι όπλισμένοι χωρικοί, είδαν έναν άνθρωπο άκίνητο, που στεκόταν πάνω στην άκρη της παγωμένης λίμνης και κτύπησε ήλθια ένα μαχαίρι, χαμνέ μέσα σε μία λακκούβα του πάγου...

Τ. ΣΤΗΓΟΤΑΡΤ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τά μικρόβια ξεκινούν για τό διάστημα

Η ύπηρεσία Ιατρικών έρευνών το άμερικανικού στρατού υπέβαλε μερικά μικρόβια σε «σκληρές» συνθήκες διαβίωσης. Βάκιλλοι και μικροσκοπικοί

μύκητες περέμειναν επί 5 ήμέρες μέσα στο άπόλυτο άερόν κενό, χωρίς να ύποφέρουν καθόλου. Κατόπιν αυτού άποφασίστηκε να έκασποσταλουν με ειδικό πόρταλο σε ύψος 800 χιλιομέτρων έξη κατηγορίες μικροβίων. Εξ άνδρόνων άραγε σ' αυτό τό ταξίδι; Σε καταρατική περίπτωση, αυτό θα σημαίνει πρδών ότι τό διάστημα δεν είναι άπληγμένο από μικρόβια και δεύτερον ότι τά μικρόβια είναι δυνατό να μ'ας έρχονται από τό διάστημα.

Θά καταργηθούν τά σελλίνια και οι πέννες

Ο Άγγλος ύπουργός του Θησού, ροφυλακείου άνεκρίνωσε ότι πιθανότατα η Μεγάλη Βρετανία θα υιοθετήση από τό έρχόμενο έτος τό δεκάδικό σύστημα για τό νόμισμά της. Ως γνωστόν, η Άγγλία είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που τό νόμισμά της δεν άκολουθεί τό δεκάδικό σύστημα. Η λίρα ύποδιαιρείται σε 20 σελλίνια, τό σελλίνιο σε 12 πέννες και κάθε πένα σε 2 μίσε πέννες. Είναι εύκολο, λοιπόν, να καταλάβη κανείς πόσο κουράζονται οι έμποροι, οι λογιστές κλπ. που πρέπει να κάνουν πράξεις σε 3 ή 4 στήλες. Τά πράγματα περιπλέκονται περισσότερο, γιατί οι τιμές όρισμένων ειδών (όπως π.χ. τών ένδυμάτων) καθορίζονται σε γκίνες. Η γκίνη είναι ένα

νόμισμα άνύπαρκτο. Περιέχει, όμως, θεωρητικά 21 σελλίνια. Έτσι, δύο είδη που προσφέρονται τό ένα για μία λίρα και τό άλλο για μία γκίνη δεν έχουν την ίδια τιμή. Γιατί τό πρώτο τιμάται 20 και τό δεύτερο 21 σελλίνια. Η νομισματική αλλαγή θα συνδυασθή με την έισοδο της Άγγλίας στην Κοινή Ευρωπαϊκή Άγορά. Τό πιθανότερο είναι ότι η λίρα θα ύποδιαιρείται σε 100 έκατοστά και ότι θα καταργηθούν τά σελλίνια και οι πέννες.

Ο γιατρός άσκει κοινωνικά λειτουργήμα

Στό Παρίσι, ένας γιατρός που προσεκληθή να δη ένα άρρωστο παιδάκι, περιωρίσθηκε να ύποδείξη μερικά φάρμακα από τό τηλέφωνο. Τό παιδάκι πέθανε μέσα στη νύχτα. Τό κακούργικο του Σηκουάνα τόν καταδίκασε σε τριετή φυλάκιση ως ύπαίτιο «θανάτου εξ άμελείας» και ο Ιατρικός σύλλογος τόν διέγραψε από τά μέλη του.

Έφαγε 12 κιλά όμά φάρια!

Σε μία ταβέρνα του Λονδίνου, 8 κολοσσός Μπίλ Χόδσντ, βάρους 138 κιλών, κέρδισε ένα στοίχημα 20 λιρών, καταβροχθίζοντας μία κόφα με όμά φάρια, που ζύγιζαν 12 κιλά! Για να τή χωνέψη, ήπιε 5½ κιλά μπόρφο. Ο άταγώνιστής που δε μπόρεσε να βερεπάση τό 3 κιλά όμων φαρμάκων...

Η «Μίς Όνειρε» έγινε δικαστής

Η Άμερικανίδα Άνν Βάρμπεργκ, που είχε έκλεγη πρίν από μερικά χρόνια «Μίς Όνειρε» χρησιμοποίησε τά χρήματα που κέρδισε από τό διαγωνισμό για να τελειοποιήση στα νομικά κι' άφου πήρε τό δίπλωμά της, έδωσε έξέτασες και διαρίστηκε πρίν από λίγο καιρό δικαστής.

Ο άνθρωπος που είχε δυό συνκώτια

Στό Παρίσι, ένας νέος 18 χρόνων ύπεβλήθη σε έγχέριση, γιατί παρουσίαζε έναν ύποπτο όγκο στο κατώτερο δεξιό μέρος του θώρακος. Ο όγκος αυτός άφαιρέθηκε, αλλά ο γιατρός παρατήρησαν έκπληκτοι ότι έπρόκειτο για δεύτερο σκώτιο, με άδύνατες φλέβες και χοληφόρους άγωγούς. Τά τρία άγγελα διατρυπούσαν τό διά-

Τά όνειρα έχουν σχέση με τό μαγνητισμό;

Ένας Ρώσος έπιστήμων παρετήρησε ότι, βάζοντας ένα μαγνήτη πάνω από τό κεφάλι ενός κοιμωμένου, μπορούμε να τροποποιήσουμε τελείως τά φράγμα και κατέληξαν στο κανονικό σκώτιο. Είναι η δεύτερη περίπτωση ανθρώπου με δυό σκώτια που άναφέρουν τά Ιατρικά χρονικά.

Πώς προήλθε τό φιλι στο στόμα

Ποιά είναι η προέλευσι του φιλιού στο στόμα; Στην άρχαία Έλλάδα, τό φιλι αυτό δε φαίνεται ότι ήταν γνωστό, γιατί κανείς από τους συγγραφείς ή τους ποιητές δεν τό άναφέρει. Κατά τόν Πλούταρχο, που έζησε από τά 45 ως τό 125 μ.Χ., τό φιλι στο στόμα προήλθε από ένα ρωμαϊκό νόμο, που άπαγόρευσε στις γυναίκες να πίνουν κρασί. Οι άντρες τους ύποχρεώνονταν να έλέγχουν την έρμηνειή του. Άρχισαν, λοιπόν, να τις μωρίζουν στο στόμα και σιγά - σιγά, άνακάλυψαν μία καινούργια άπολαύση, που διαδόθηκε με καταπληκτική ταχύτητα. Άπα τότε, τό φιλι στο στόμα έγινε τό σύμβολο της άγάπης, αλλά και του έρωτικού πόθου.

Ένα σχολείο για... άγγέλους!

Ένα καθολικό σεμινάριο στις Η. νομένες Πολιτείες άποφάσισε να γτίσει ένα καινούργιο κτίριο και υπέβαλε για τά σχετικά σχέδια στο Βατικανό για να εγκριθούν. Η άπάντη περιλάμβανε πρδώς μόνο λέξεις: «Προορίζεται για άγγέλους». Οι διευθύνοντες για να βρουν τί έσημαινε αυτή η λακωνική και αινιγματική άπάντη. Και στο τέλος άνακάλυψαν ότι οι μηχανικοί που έφτιαξαν τά σχέδια είχαν παραλείψει να βάλουν άποχωρητήρια!

Καινούργια μόδα έκείσιαμοδ

Μία καινούργια μόδα έκείσιαμοδ έχει έμφανιστή στην Άμερική. Πολλές καλλιτέχνιδες (ήθοποιοι, χορεύτριες κλπ.) άφίνουν να φωτογραφίζονται σε άερόν γυμνές και σε στάσεις έξαιρετικά προκλητικές και κατόπιν ζητάνε άποζημιώσεις από τά περιοδικά και πού δημοσιεύουν τις φωτογραφίες. Αυτό συνέβη τελευταία με μία μικρή στράλετ, τή Νάνα Μπαϊκερ. Ζήτησε άποζημίωση 1 έκατομμύριο δολάρια από ένα περιοδικό, που είχε δημοσιεύσει μία φωτογραφία της με μπικίνι!

Τό παιδάκι που καπνίζει 3 — 4 πούρα την ήμέρα

Ο Χάρολντ Μπαλντ είναι έως παιδάκι 2½ χρόνων, που μένει στο Σάιτ του Μίτσιγκαν, μαζί με τους γονείς του. Ο πατέρας του είναι άστυνομικός. Παρά τή μικρή ηλικία του, λοιπόν, ο Χάρολντ καπνίζει 3 — 4 πούρα την ήμέρα. Τήν έποχή που ήταν 9 μηνών, ο πατέρας του άφισε μία μέρα τό άναμμένο πούρο του κοντά του. Τό βρόρος τό πήρε άμέσως κι' άρχισε να ρουφά τόν καπνό, χωρίς να ένοχληται καθόλου. Άπό τότε τό κάπνισμα του έγινε συνήθεια. Οι γιατροί που έχουν έξετάσει πολλές φορές τό μικρό Χάρολντ βεβαιώνουν ότι τό κάπνισμα όχι μόνο δεν τόν βλάπτει, αλλά ότι τόν γαντιον, έχει γίνει άνάγκη για τόν οργανισμό του.

Τά όνειρα έχουν σχέση με τό μαγνητισμό;

Ένας Ρώσος έπιστήμων παρετήρησε ότι, βάζοντας ένα μαγνήτη πάνω από τό κεφάλι ενός κοιμωμένου, μπορούμε να τροποποιήσουμε τελείως τά

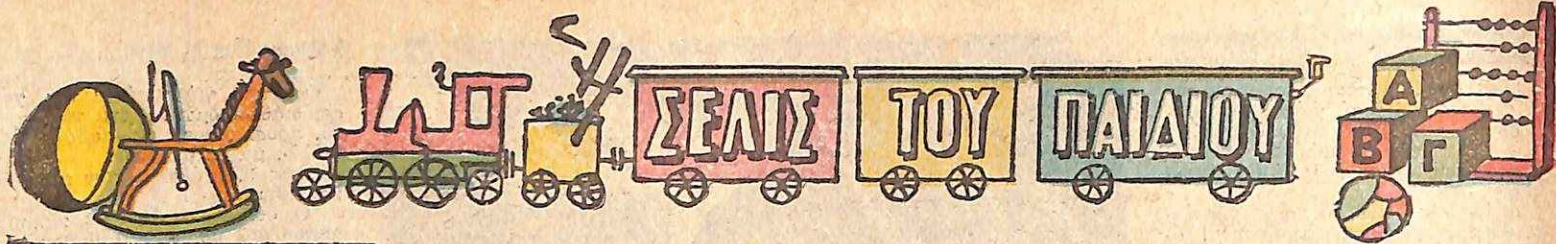
δνερά του. Τό άξιοσημείωτο είναι ότι ο κοιμισμένος, μετά την άφύπνισή του, άναφέρει τά όνειρα που είδε κάτω από τήν έπίδρασι του μαγνήτου, όπως και τά κανονικά. Πρέπει να συμπέρανουμε απ' αυτό ότι τά όνειρα έχουν σχέση με τό μαγνητισμό της γης και ότι μπορούμε να τά τροποποιήσουμε, παίρνοντας διαφορετική θέση πάνω στο κρεβάτι. Τό πράγμα φαίνεται πολύ πιθανόν.

Τό παιδάκι που καπνίζει 3 — 4 πούρα την ήμέρα

Ο Χάρολντ Μπαλντ είναι έως παιδάκι 2½ χρόνων, που μένει στο Σάιτ του Μίτσιγκαν, μαζί με τους γονείς του. Ο πατέρας του είναι άστυνομικός. Παρά τή μικρή ηλικία του, λοιπόν, ο Χάρολντ καπνίζει 3 — 4 πούρα την ήμέρα. Τήν έποχή που ήταν 9 μηνών, ο πατέρας του άφισε μία μέρα τό άναμμένο πούρο του κοντά του. Τό βρόρος τό πήρε άμέσως κι' άρχισε να ρουφά τόν καπνό, χωρίς να ένοχληται καθόλου. Άπό τότε τό κάπνισμα του έγινε συνήθεια. Οι γιατροί που έχουν έξετάσει πολλές φορές τό μικρό Χάρολντ βεβαιώνουν ότι τό κάπνισμα όχι μόνο δεν τόν βλάπτει, αλλά ότι τόν γαντιον, έχει γίνει άνάγκη για τόν οργανισμό του.

Καινούργια μόδα έκείσιαμοδ

Μία καινούργια μόδα έκείσιαμοδ έχει έμφανιστή στην Άμερική. Πολλές καλλιτέχνιδες (ήθοποιοι, χορεύτριες κλπ.) άφίνουν να φωτογραφίζονται σε άερόν γυμνές και σε στάσεις έξαιρετικά προκλητικές και κατόπιν ζητάνε άποζημιώσεις από τά περιοδικά και πού δημοσιεύουν τις φωτογραφίες. Αυτό συνέβη τελευταία με μία μικρή στράλετ, τή Νάνα Μπαϊκερ. Ζήτησε άποζημίωση 1 έκατομμύριο δολάρια από ένα περιοδικό, που είχε δημοσιεύσει μία φωτογραφία της με μπικίνι!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα, που τὸ μόνο τους παράπονο ἦταν πὺν δὲν εἶχαν παιδί. Κι' ἀρχίσαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ αὐτὴ τὴ χαρά. Γιατί, ὅσο καὶ νάτανε βασιλίδες καὶ νάχανε ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, χωρὶς παιδί ἐνοιώσαν ἀδεια τὴ ζωὴ τους.

Ὁ βασιλιάς, λοιπόν, ἀπὸ τόσες παρακλήσεις, ᾤθη στὸν κόσμο ἓνα παιδί, πὺν ἦταν κορίτσι. Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα δὲν μπόρσαν νὰ συγκρατήσουν τὴ χαρὰ τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκπληξί τους. Τὴ χαρὰ τους, γιατί ἡ βασίλισσα ἦταν τὸ πῖδ χαριτωμένο ἀγγελοῦδι, πὺν μπορεῖ νὰ φανταστῇ τὸ μωαὶ τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ καὶ τὴν ἐκπληξί τους, γιατί ἦταν μικροσκοπικὴ, σὰν γροθιά μικροῦ παιδιοῦ.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα ἐνοιώσαν μεγάλη εὐχαρίστησι, βλέποντας τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι τῆς κορούλας τους. Ἐνοιώσαν ὅμως καὶ μεγάλη λύπη κι' ἀνησυχία, σὰν τὴν ἐβλεπαν τὸσο μικροσκοπικὴ. Ἡ καρδιά τους ράγιζε πὺν εἶχαν μπροστὰ τους μὴ νάνο.

Ἀλλὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο καὶ πῖδ πολὺ ὁμορφαινε ἡ βασίλοπούλα. Τὸ μπόι τῆς ὁμως ἐμενε τὸ ἴδιο. Ἦτανε κοντὰ πέντε χρόνων κι' ὅταν κατέβαινε στὸ βασιλικὸ περιβόλι γιὰ νὰ παίξῃ, χανότανε μέσα στὰ χορτάρια. Κι' ὅταν ἔκανε νὰ μωρῇ κανένα λουλούδι, ἔπρεπε ν' ἀνασηκωθῇ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα κάλεσαν τοὺς καλύτερους γιάτροους, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ μεγαλώσουν λίγους πόντους τὸ μπόι τῆς θυγατέρας τους. Μὰ οἱ σοφοὶ γιάτροι δὲν καταφέραν τίποτα.

Ὁ βασιλιάς τότε ἀναγκάστηκε νὰ καλέσῃ στὸ παλάτι τὶς πῖδ ζακουμένες μάγισσες. Ἦσαν αὐτές, ἡ μὴ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη κι' ἀγγίζαν μὲ τὸ θαυματουργὸ ραβδί τους τὴ βασίλοπούλα, μουμουρίζοντας τὰ μαγικά τους λόγια. Μὰ κι' αὐτές δὲν μπόρσαν νὰ κάνουν τίποτα.

Ἡ μικροσκοπικὴ βασίλοπούλα ἐμενε πάντα μὲ τὸ ἴδιο μπόι, ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν τὰ χρόνια, τόσο καὶ πῖδ ὠραία καὶ καλὸκαρῆ γινότανε. Οἱ αὐλικοὶ, πὺν τὸ συμφέρον τους ἦταν νὰ κολακεύουν τοὺς βασιλίδες, τοὺς ἔλεγον ὅτι τὸ ψηλὸ ἀνάστημα ἦταν ἀστείο κι' ὅτι τὸ μπόι τῆς βασίλοπούλας ἦταν σπάνιο χόσισμα. Κι' ὅταν ἔδλεπαν κανέναν ψηλὸσώμο χωριάτη ζεκαρβίζονταν στὰ γέλια, κρατώντας τὴν κοιλιά τους, γιατί τοὺς φαινόταν τάχα ἀστεῖοι!

Οἱ κυρίες πάλι τὶς τιμῆς, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται μικρὸ μπροστὰ τους ἡ χαϊδεμένη βασίλοπούλα, συμφώνησαν νὰ μὴ φορῶνε παπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια. Οἱ ὑπηρετές κι' οἱ ὑπηρετρίες, ὅταν τύχαινε ἡ βασίλοπούλα νὰ τοὺς καλέσῃ γιὰ δουλεῖα, ζάρωναν ὅσο μποροῦσαν τὸ κομὶ τους.

Πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνάσματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ παλατιοῦ, ἡ βασίλισσα δὲν ἐμενε ἱκανοποιημένη. Γιατί, ὅταν πῆγαινε νὰ φιλήσῃ τὴν κορούλα τῆς, ἔσφιγγε τὴν καρδιά τῆς γιὰ νὰ μὴ βουκοῦσαν τὸ μάτι της ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἡ βασίλοπούλα ὅμως δὲν πολυσκοτιζότανε γιὰ τὸ μπόι τῆς. Εἶχε ἓνα καθρεφτάκι ἀπὸ διαμυντόπετρα κι' ὅσο κῦτταζε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο τῆς προσωπάκι, ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη. Ἡ λύπη τοῦ βασιλιά καὶ τῆς βασίλισσας, μὲ ὅλο πὺν ἦταν βαθεῖα, ἀρχίσε σιγά-σιγά νὰ μα-

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

"Ἐνα ἔξυπνο παιδί"

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, φημίζεται γιὰ τὶς πρωτοδοῦ. Λίε, πὺν παίρνει κι' ἄς εἶναι 12 χρόνων παιδί.

Οἱ περισσότερες ὁμως ἀπ' αὐτές τὶς πρωτοδοῦ, λίε εἶναι γκάφες ἀδιόρθωτες.

Προχτές ἀκόμη ἡ μητέρα του τὸν ἔστειλε στὸ ταχυδρομεῖο νὰ ριπῇ δύο γράμματα. Κι' ὅταν γύρισε, τὸν ρώτησε:

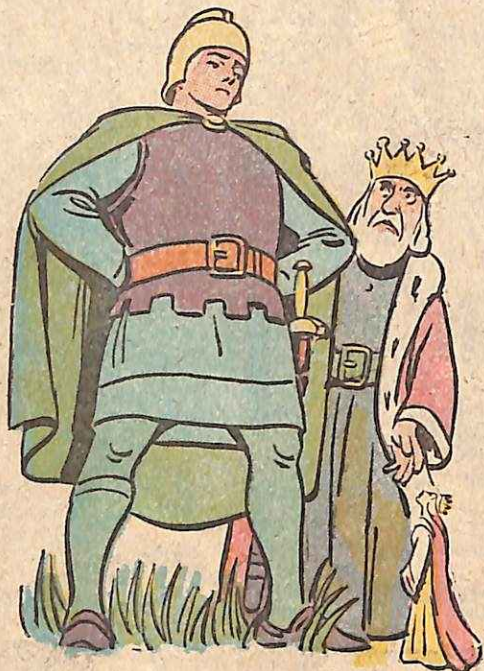
— Γιαννάκη, ταχυδρομήσε τὰ γράμματα:

— Μαί, μαμά, ἄλλὰ προτὸ τὰ ριζώ, παρατήρησα ὅτι εἶχες θάλει ἀνάποδα τὰ γραμματόσημα. Στὸ γράμμα τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶχες θάλει τὸ γραμματόσημο τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὰ κανόνια ὁμως μὴ χαρά.

Δηλαδή, ξεκόλλησε τὰ γραμματόσημα:

— Ὁχι, καλὲ μαμά! Ἀλλὰ αὐτὸς διευθύνεις τοὺς φακέλους!

ΜΙΚΥ — ΜΑΘΗΣ

— Κῦτταζε, δηηλότε, στὰ πόδια σας, εἶπε στὸ γίγαντα ὁ βασιλιάς.

λακώνη ἀπὸ τὴ συνήθεια. Καὶ πῆσαν πῖδ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ στενοχωριοῦνται γιὰ τὸ ἀνάστημα τῆς μονακριβῆς τους θυγατέρας.

Δὲν πέρασαν ὅμως λίγες μέρες, ὅταν ἐφανικὰ ἔξυπνησε μέσα στὴν καρδιά τους ζανὰ ἡ λύπη κι' ἡ στενοχώρια.

Ἐνας νέος καὶ ὠραῖος πρίγκηπας, ἀκούγοντας γιὰ τὴν ὁμορφί τῆς βασίλοπούλας, τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ μακριά. Ἔστειλε, λοιπόν, τοὺς ἀνθρώπους του στὸν πατέρα τῆς γιὰ νὰ τὴ ζητήσουν γιὰ γυναῖκα του.

Ὁ βασιλιάς κι' ἡ βασίλισσα τάχασαν μολὶς ἀκούσαν τὴν πρότασι τοῦ πρίγκηπα. Πῶς μποροῦσαν νὰ παντρεύουν τὴ μικρὴ τους κόρη, πὺν δὲν ἦταν πῖδ μεγάλη ἀπὸ ἓνα γυτάκι; Ποῖος ἀνθρώπος θὰ τὴν ἐπαίρνε γιὰ γυναῖκα του;

Οἱ γονεῖς τῆς βασίλοπούλας παρανευτήκαν ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἐμαθῶν ὅτι ὁ πρίγκηπας αὐτὸς εἶχε τέτοιο μπόι, πὺν ἐμοιάζε μὲ γίγαντα! Οἱ ἀνθρώποι του μάλιστα ἔλεγον ὅτι ὅταν γεννιόταν δὲν βρέθηκε κοῦνια τόσο μεγάλη γιὰ νὰ τὸν χωρέσῃ κι' ἀναγκάστηκε νὰ παραγ-

— Ἡ μαμά μοῦ εἶπε, κυρία Ἀμαλία, πὺν μπορὼ νὰ μείνω νὰ φάω μαζί σας, ἀν μοῦ πῆτε νὰ μείνω!

γέλουν μὴ κοῦνια ἐπίτηδες γι' αὐτόν. Κι' ὡς ὅτου ἐτοιμαστῇ αὐτὴ ἡ κοῦνια, τὸν ἐσπλώσανε ἀπάνω στὰ παχειὰ χαλιά, στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Ὅταν ἦτανε τριῶν χρόνων, ὁ πρίγκηπας εἶχε τόσο ψηλώσει, πὺν ἀναγκαζόταν νὰ σκυῖ καθε φορά πὺν ἤθελε νὰ κόψῃ πορτοκάλια καὶ μῆλα μέσα στὰ βασιλικά περιβόλι. Οἱ γονεῖς του εἶχαν ζητήσει κι' αὐτοὶ τὴ συμβουλή τῶν σοφῶν γιάτρων γιὰ νὰ περιορίσουν τὸ μπόι του, μὰ τοῦ κάκον. Ὁ λαὸς ὅμως ἦταν ἐνδοξισμμένος, πὺν μὴ μὲρα θὰ εἶχε βασιλιά ἓναν γίγαντα. Κι' ὅταν γινότανε στὴ χώρα καμμία μεγάλη τελετή, ἔτρεχαν ὅλοι νὰ κομωρῶσουν τὸν ψηλὸ κορμὲ πρίγκηπα.

Ἔτσι οἱ γονεῖς τῆς μικροσκοπικῆς βασίλοπούλας εἶδαν ὅτι ἐ γάμος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ποτέ. Ἐδῶσαν, λοιπόν, στοὺς ἀνθρώπους τοῦ πρίγκηπα ἀνηθική ἀπάντησι.

Ὁ πρίγκηπας, ὁμως, πὺν ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ βασίλοπούλα μὲρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε ὅπως τὸ μπόι του, θύμωσε σὰν ἀκούσε τὴν ἀπόκρισι τους. Ἡ δικαιολογία πῶς ἡ βασίλοπούλα εἶχε μικρὸ μπόι, τοῦ φάνηκε ἀστεία πρόφασι, πὺν τὸ σκέφτηκαν οἱ γονεῖς τῆς γιὰ νὰ τὸν γελῶσαν. Καὶ δγάζοντας τὴν ἀσημένια περικεφαλαία του, σήκωσε τὴ γροθιά του καὶ φώναξε:

Δὲν θ' ἀφήσω πέτρα γιὰ πέτρα πάνω στὴ γῇ! Θὰ καταστρέψω ὅλο τὸ βασιλεῖο τους, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν προσβολή πὺν μοῖκαναν! Κήρυξε ἀμέσως τὸν πόλεμο κι' ἔφερε τὴν καταστροφή ἀπ' ὅπου περνοῦσε.

Οἱ γονεῖς τῆς βασίλοπούλας ἔτρεξαν νὰ τοῦ ζητήσουν εἰρήνη, πρῶτοι νὰ μὴν τοῦ ἀνηθοῦν τὸ χερί τῆς θυγατέρας τους. Εἶχαν ὁμως μέσα τους τὴν ἐλπίδα, πῶς, ὅταν ὁ πρίγκηπας θὰ ἐβλεπε τὴ μικροσκοπικὴ βασίλοπούλα, θὰ ματαίωνε ὁ ἴδιος τὸ σχέδιο τοῦ γάμου καὶ θὰ γύριζε γρήγορα στὸν τόπο του μὲ τὸ στρατό του.

Ἦσαν, λοιπόν, τὴν ὥρα πὺν ὁ πρίγκηπας θὰ ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά τὴν ὁμορφὴ βασίλοπούλα στὸ πάρκο. Γιατί ὁ πρίγκηπας, πανῦψηλος ὅπως ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῇ ὀρθος στὴ ψηλὴ αἴθουσα τοῦ θρόνου.

Ὅταν ὁ πρίγκηπας ἔφτασε στὸ πάρκο, ὅπου βρίσκονταν οἱ βασιλίδες κι' ὅλοι οἱ παλατιανοί, περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ παρουσιαστῇ κι' ἡ βασίλοπούλα, ὥσπου ὅταν εἶδε νὰ περνῇ ἀρκετὴ ὥρα, γύρισε στὸ βασιλεῖο καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν βλεπῶ πουθενὰ τὴ θυγατέρα σας. Δὲν ἦρθε ἀκόμη; Γιατί ἀργεῖ τόσο πολὺ;

— Κῦτταζε, ὦψηλότε, στὰ πόδια σας, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς.

Ἡ βασίλοπούλα θροισκόταν ἐκεῖ! Ἀλλὰ δὲν φαινόταν καθόλου, γιατί τὸ μπόι τῆς μολὶς ἐπερνοῦσε τὸ χορτάρι τοῦ πάρκου. Μὲ τὸ ὀλὸχρυσο φόρεμά της καὶ τὸ μῆτωπό της πὺν ἄστραφε ἀπὸ τὰ διαμάντια, φαινόταν πῖδ μικρὴ ἀκόμη μπροστὰ στὸν ὠψηλὸσώμο πρίγκηπα.

Ἀλλοῖμονο! μουρμούρισε ὁ πρίγκηπας πικραμένος, μολὶς τὴν εἶδε στὰ πόδια του τόσο μικροκαμωμένη.

Ἀλλοῖμονο! ψιθύρισε κι' ἡ βασίλοπούλα, βλέποντας ἓνα τόσο ὁμορφο νέο, μὰ καὶ τόσο πανῦψηλο.

Σὲ μὴ στιγμή, τὰ μάτια καὶ τὰν δύο νέων γέμισαν δάκρυα. Ὁ βασιλιάς τότε, εἶπε:

— Πρίγκηπά μου, ὅπως βλέπετε, εἶνε ἀδύνατο νὰ παντρευτῇ τὴ θυγατέρα μου. Πῶς μποροῦμε νὰ σὰς δώσουμε μὴ τόσο μικροσκοπικὴ βασίλοπούλα; Σὰς ἀνυθώκαμε τὸ χερί της, ὅχι γιὰτί δὲν καταδεχτήκαμε, ἀλλὰ γιὰτί ἐσεῖς εἶστε ἓνας ἀετὸς κι' ἐκεῖνη ἓνα μυρμηγκί.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κι' αἰέτως παραεμεμένος εἶδε καὶ τὰ δύο ἀναστῆατα ν' ἀλλάζουν. Μὴ ἀόρατη δύναμι ἔκανε τὴ βασίλοπούλα ψηλότερη καὶ τὸν πρίγκηπα κοντύτερο...

Ἦταν ἡ δύναμι τῆς ἀγάπης, πὺν εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς σοφίε τοῦ κόσμου.

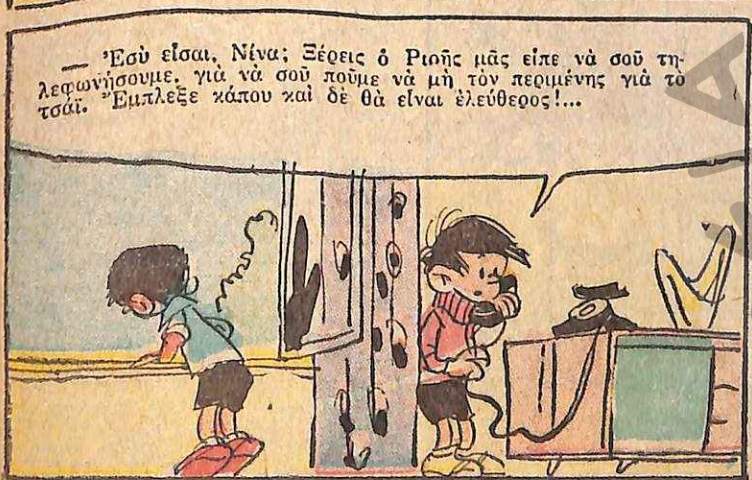
Ἡ βασίλοπούλα, μολὶς ἀντίκρουσε τὸν πρίγκηπα, τὸν ἀνάτησε. Μὰ κι' ἡ ἀγάπη τοῦ πρίγκηπα φαινότανε γιὰ τὴν ὁμορφὴ καὶ καλὸκαρῆ βασίλοπούλα.

Δὲν πέρασε λίγη ὥρα κι' οἱ δύο εἶχαν φτάσει ἄνουν τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὸ κανονικὸ καὶ φυσικό.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα ἔγινον οἱ γάμοι τους. Κι' ἀπὸ τότε ἔζησαν μαζί εὐτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΪΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

58

— Ποιά είσαι εσύ, πού είσαι πιά όμορφη από τὰ λουλούδια του λωτού; την ρώτησε ό
'Ασμή.

ΠΑΜΠΤΩΧΟΣ, μη έχοντας στον ήλιο μοίρα, ό
'Αλή 'Αζάς, ένας Τάταρος μαραγκός του
Τουρκεστάν, άφησε την πατρίδα του και ξεκίνησε
για την 'Ινδία, για καλύτερη τύχη. Μαζί του πή-
ρε και τη γυναίκα του, μία Κούρδισσα, που κου-
βαλούσε στους ώμους της τό κοριτσάκι τους, τυ-
λιγμένο μέσα σε κουρελόπανα. 'Ο δρόμος ήταν
μακρύς και κουραστικός. Για να φτάσουν στον
προορισμό τους, έπρεπε να διαβούν πρώτα την Ξ-
ρημο. Σε μία όασι κύτταξαν τὰ τρόφιμα που τους
έμειναν κι' απέλπιστηκαν. Δεν τους έφταναν ού-
τε για πέντε μέρες. "Αν δεν άπαντούσαν στο δρό-
μο κανένα καρσάκι, ήταν χαμένοι. Τό θρέφος θά
πέθαινε από την πείνα, γιατί ή μάνα του δεν είχε
πιά γάλα να του δώσει.

— Νά τ' αφήσουμε κάτω από αυτή τη χουρμα-
διά, είπε συντρίμενος ό 'Αλής. "Ίσως ό 'Αλλάχ να
στείλ η κανένα καλό άνθρωπο να τό πάρη.
'Η μπερσα δόγνηξε, έκλαψε, αλλά άναγκά-
στηκε να υποταχτεί. Άφησαν το μωρό και προχώ-
ρησαν λίγα βήματα, μα άμέσως σταμάτησαν. Τό
μικρό έξωγαε σπαρταχτικέ φωνές.

— Πήγαμε να τό φέρης, αδελφάκι ή Κούρδια-
σα. Καλύτερα να πεθάνη στην άγκαλιά μου!...

— 'Ο φτωχός Τάταρος γύρισε πίσω, μα άπόμεινε
σάν κεραυνωμένος. "Ενα μεγάλο φίδι είχε τυλι-
χτεί στο σωματάκι του μωρού και πήγαμε να τό
πνίξη. 'Ο 'Αζάς τράβηξε τό μαχαίρι του, έκοψε,
τό κεφάλι του φίδιού και λευτέρωσε τό μωρό.

— Βλέπεις; φώναξε τρελλή από τη χαρά της ή
γυναίκα του. Είναι σημάδι θεϊκό! Θά γλυτώσου-
με και ή μικρή θά ζήσει εύτυχισμένη.

Και πραγματικά ή προφητεία της μάνας δεν
άργησε να βγη άληθινή. Τό ίδιο έρωδ συνάν-
τησαν ένα καρσάκι, που τους πήρε μαζί του στην
'Ινδία.

— 'Ο 'Αλής πρόκοψε στην καινούργια του πατρί-
δα. Απόκτησε σπίτι, μαγαζί και μεγάλη πελα-
τεία. Τό εύτυχισμένο ζευγάρι λάτρευε τη μικρή.
Την άνάρτεφε όπως ταίριαζε, σε μία κόρη, που
την περίμενε μεγάλη τύχη. "Ύστερα από μερικά
χρόνια, ή Μεχέρ Μέγια, έγινε μια παιδούλα ό-
μορφη, λυγρή, ψηλή, με πρόσωπο στρογγυλό,
σταρτό και με μάτια μεγάλα, γεμάτα έξυ-
πνάδα.

Μία μέρα, τό θασιλόπουλο του 'Ασάμο, δια-
θαίνοντας τό Γάγγη, είδε άνάμεσα στ' άδη των
λωτών μία κόρη που λουζόταν στα νερά του ιερού
ποταμού. "Ήταν τόσο γοητευτική, τόσο όμορφη,
που ό νεαρός πρίγκιπας έμεινε μαγεμένος. "Η
κοπέλλα, που ένοιωσε τό έλέμμα του, έφυγε φο-
βισμένη κι' έτρεξε μισόγυμνη να κρυφτεί στις κα-
λαμιές του ποταμού. Μά ό 'Ασμή την κινήθηκε
και την έπιασε.

— Ποι είσαι εσύ που είσαι πιά όμορφη από τὰ
λουλούδια του λωτού; την ρώτησε ό 'Ασμή.

— 'Ω! μη με κυττάς, Ξένοι! τόν έκτευσε. Τὰ
μάτια σου με ζαλίζουν. Άφησέ με να φύγω...

— 'Οχι, δεν θά σ' αφήσω άν δεν μου πης...

— Είμαι ή Μεχέρ Μέγια, ή κόρη ενός φτωχού
μαραγκού!

— 'Ο, τι κι' άν είσαι, έγώ σ' αγαπώ!
Την πήρε γυναίκα του. Τη στόλισε με διαμάν-
τια και μεταξωτά. 'Η προφητεία της μάνας της
έγινε σωστή. 'Η κόρη του φτωχού μαραγκού έγι-
νε πρίγκηπισσα. 'Ο 'Ασμή λάτρευε τη μικρή γυ-
ναίκούλα του. Μά κι' αδη τον άγαπούσε, σαν μία
άγρια και περήφανη Τάτσα, που ένοιωσε για
πρώτη φορά να την και ή φλόγα του έρωτα. Για
ένα χρόνο ήταν τρισεύχιστοι. "Ύστερα κα-

Η ΕΚΔΙΚΗ ΔΙ ΤΗΣ ΜΕΧΕΡ ΜΕΓΙΑ

ποιος κακός δαίμονας φθόνησε την αγάπη τους.
'Ο έακουσμένος στρατηγός Μποσίτ, που δυό
φορές έώωσε τό 'Ινδοστάν από τα άσκήρια του
Σουλτάνου της "Αβας, κυριζώντας νικήτης στην
πατρίδα του, πήγε να έπισκεφθή και τόν πρίγκη-
πα 'Ασμή, τόν παιδικό φίλο του. Καθώς του διη-
γόταν τὰ πολεμικά του κατορθώματα, ό Μποσίτ
σταμάτησε μαγεμένος.

— Είναι καρδερinia αυτή που κελαιάει; ρώτησε.

— 'Οχι! Είναι μία μικρή, που την έκανα γυ-
ναίκα μου. "Ελα να τη δες.

Τόν ώδηγησε σε μία ώραία παγίδα, που είχε
χτίσει γι' αυτήν στην άγρη του Γάγγη. "Όταν ό
Μποσίτ είδε μέσα στ' άδη του λωτού τό πεντά-
μορφο έκείνο πλάσμα, έμεινε θαμπωμένος.

— Είσαι ό εύτυχέστερος των θνητών! είπε στο
φίλο του με θαυμασμό.

Χωρίς κακό σκοπό ό Μποσίτ, μίλησε την άλλη
μέρα στο Σελίμ, τό σουλτάνο του 'Ινδοστάν για
την σπάνια όμορφία της Μεχέρ Μέγια. 'Ο Σελίμ,
που ήταν τρομερός γυναικάς, κρύφτηκε την άλλη
μέρα πίσω από τις καλαμιές του ποταμού και εί-
δε τη μικρή πρίγκηπισσα.

— Μα τόν 'Αλλάχ, μουρμούρισε τρελλός από
τόν πόθο του, τό παραδείσιο αυτό ούρι θά γίνει
δικό μου...

Την ίδια νύχτα δυό έμπιστοι άντρες του Σουλ-
τάνου, έστησαν καρτέρι στον φτωχό πρίγκηπα και
τόν σκότωσαν.

'Η Μεχέρ Μέγια πήγε να τρελλαθή από τόν πό-
θο της. Θρήνησε με ποταμούς δακρύων τόν άγα-
πημένο της. Την ώρα που τόν έπαιρναν για να τόν
θαφούν, πήρε ένα μαχαίρι να σκοτωθή. Μά οι
φρουροί του Σουλτάνου δεν την άφησαν. Την άρ-
πάξαν από τό πριγκηπικό μεγάρο και την έφε-
ραν στο βασιλικό παλάτι. Τότε ή δυστυχισμένη
χίρα κατάλαβε ποιός σκότωσε τόν 'Ασμή και τό
μίσος σκέπασε τη λήθη της. "Θά ζήσω μονάχα
για να έκδικηθώ", όρκίστηκε.

Δέχτηκε με προσποίηση τὰ χάδια του Σελίμ.
'Ο Σουλτάνος ήταν τόσο τρελλός έρωτευμένος μα-
ζί της, που δεν ένοιωσε τό κρυφό μίσος της. Για
να την κάνει να τόν άγαπήση, χάρισε τη γυναι-
κα του και την παντρεύτηκε. "Έτσι ή κόρη της
φτωχής Κούρδισσας έγινε σουλτάνα του 'Ινδο-
στάν. 'Η Μέγια έξο-σίαζε τώρα τόν πανίσχυρο
Σελίμ. Μία νύχτα, πάνω στο έρωτικό μεθόδι του,
ό Σουλτάνος της εξομολογήθηκε:

— Αν δεν μου μιλούσε για σένα ό Μποσίτ, δεν
θασουν τώρα στην άγκαλιά μου...

Την καρδιά της άγριας Τάτσας φλογίστηκε.
Μισούσε τώρα λιγώτερο τό Σουλτάνο και περισ-
σότερο έκείνον που της κατάρτενε την εύτυχία
της. "Ενα αστανικό σέβδιο πλέχτηκε μέσα στο
μαυλό της: Νά τους έκδικήθη και τους δυό!

Από τη μέρα αυτή, ή κόρη της Κούρδισσας, έ-
φαινε όποιοιδήποτε τόν ιστό της και περίμενε σαν
άραχνη να πέσουν πάνω του οι άντρες που μισού-

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

σε. 'Η εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιαστή. "Ύ-
στερα από δυό χρόνια έξοπασε επανάστασι στο
Δεκκάν. 'Ο Σουλτάνος διώρισε πάλι άρχηγό του
στρατού του τόν Μποσίτ, που έφυγε για τόν πό-
λεμο. Τότε ή σουλτάνα είπε στο Σελίμ:

— 'Ο ήρωας που σου έξασφαλίζει τό στέμμα,
θά σου τό πάρη πίσω μία μέρα.

— Πώς τό ξέρεις;

— Τό ξέρω από σίγουρη πηγή. Αυτός ξεσήλω-
σε τους επαναστάτες. Θα δής όμως ότι τη φορά
αυτή θά νικήθ. Θα νικήθ για να συνθηκολογη-
ση με τους όρεινούς του Δεκκάν, για να τόν βοή-
θήσουν να σου πάρη τό θρόνο.

'Ο Σουλτάνος χαμοέλασε. Είχε τόσο έμπιστο.

— Ούνη στον άρχιστρατηγό του! Δεν ήξερε πως ή
γυναίκα του είχε δουλέψει με αστανική μαεστρία.

Πώς είχε πείσει τους αξιωματικούς του σουλτανί-
κού στρατού, πως ό Μποσίτ είναι προδότης, κι'
ότι τό καλύτερο που είχαν να κάνουν, ήταν να μην
τόν άφήσουν να νικήση. "Έτσι κι' έγινε. 'Ο θρυλι-
κός ήρωας έγκαταλειμμένος από τους αξιωματο-
ύς του, νικήθηκε από τους όρεινούς του Δεκκάν.

Και ή Μεχέρ Μέγια μίλησε πάλι με πανουργία
στο Σουλτάνο:

— Σελίμ, άρμάτωσε όλο τό λαό σου. Δός του
άρχηγό ένα, που να μη μπορή να σε προδώση, και
στείλε τον να χτυπήση τόν Μποσίτ.

— 'Ο Σελίμ ρώτησε αστασίμενος τη γυναίκα του:

— Πούός, λοιπόν, μπορεί να μη με προδώση;

— 'Εγώ και ό έαυτός σου, του άπάντησε με
θάρρος ή Μέγια.

— 'Ο λαός του 'Ινδοστάν είδε μ' έκπληξι να ξα-
γαυριζή ή εποχή της πρώτης άφαντικής δύνα-
στείας, όταν οι γυναίκες πολεμούσαν στο πλευρό
των άντρών. 'Η σουλτάνα Μεχέρ Μέγια άνέθηκε
στ' άλογο ώπλισμένη με φαρέτρες και με κοντά-
ρι. Περήφανη σαν 'Αθηνά προχωρούσε μαζί με τόν
Σελίμ. Οι σάλπιγγες και τὰ τύμπανα έπαίζαν πο-
λεμικά έμβατήρια.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

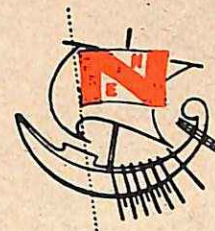
★

★

★

★

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΑΕ.

★ Ναυπηγήσεις παντός είδους πλοίων μέχρι 32.000
τόνων.

★ Έπισκευαί και μετατροπαί πλοίων - Έπιθεωρήσεις.

★ Δύο πλωταί δεξαμεναί:

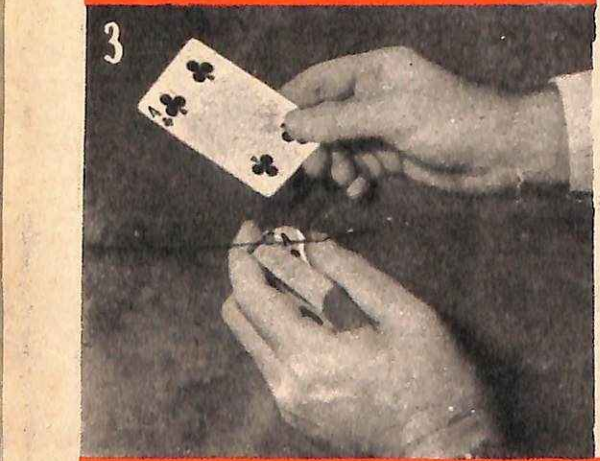
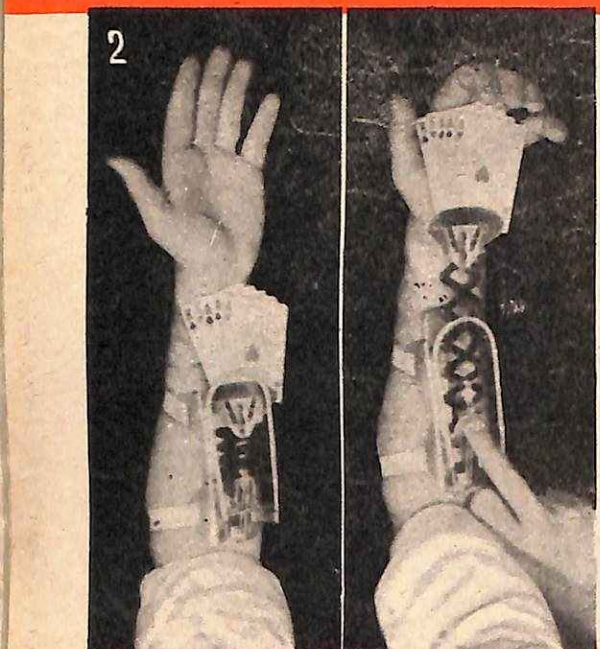
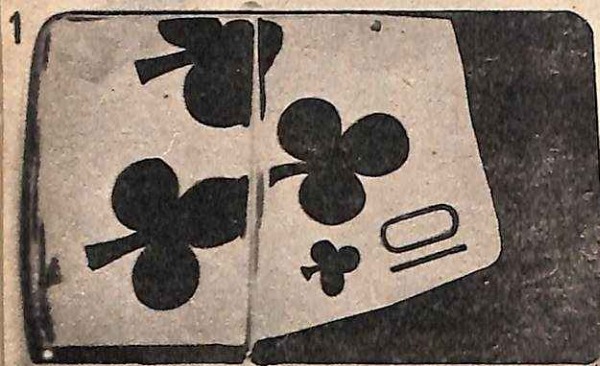
Νο 1. "ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ". Μήκος 217 μ., πλά-
τος 45μ. Άνωψωτική ικανότης 26.000 τόνοι. Δε-
ξαμενίζει πλοία μέχρι 50.000 τόννων.

Νο 2. "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ". Μήκος 205 μ.,
πλάτος 39 μ. Άνωψωτική ικανότης 22.000 τόνοι.
Δεξαμενίζει πλοία μέχρι 40.000 τόννων.

★ Βιομηχανικά κατασκευαί.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΤΡΙΤΩΝ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ότι, στην 'Αμερική, οι χαρτοκλέφτες δίνουν και παίρνουν! Τόσο που κυκλοφόρησε τελευταία — και σημείωσε μεγάλη εκδοτική επιτυχία — ένα βιβλίο που συμβουλεύει τους αναγνώστες του πώς να φυλάσσονται από αυτούς τους άπονηδες!

Στόν πρόλογο, ο συγγραφέας του Σίντνεϋ Ράντνερ συνιστά: «Μην παίζετε ποτέ χαρτιά, ούτε καν ένα εσθώον πινακλάκι, σε φιλικό κύκλο. Γιατί υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να σας κλέψουν!» Και εξηγεί πού σπηρεύει αυτό το συμπέρασμά του:

Μολοντί η χαρτοπαιξία απαγορεύεται από το νόμο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες — εκτός από ωρισμένα μέρη, όπως τη Νεβάδα — επιτρέπεται ελεύθερα σε διάφορα καταστήματα να πουλάνε μαρκαρισμένα τραπουλόχαρτα, «φτιαγμένα» ζάρια, κι άλλα παρόμοια χαρτοκλεπτικά σύμμετρα. Υποτίθεται πως όλα αυτά προσορίζονται για έρασιτέχνες ταχυδακτυλουργούς και θαυματοποιούς. Πωλούνται όμως σε τόσο μεγάλο αριθμό, ώστε δε χωρεί αμφιβολία πως τ' αγοράζουν πάρα πολλοί για να κλέβουν στα χαρτιά τους φίλους τους!

Πραγματικά, ο έρασιτέχνης χαρτοκλέφτης κάνει πιο εύκολα τη δουλειά του από τον «επαγγελματία», πρώτα γιατί ξέρει τις συνήθειες και τις αντιδράσεις των φίλων του, και δεύτερον γιατί είναι σίγουρος πως δεν πρόκειται να τον υποψιαστούν. Φυσικά, πρέπει να έχει και μία κάποια επιδεξιότητα, φυσικό ύψος κι ευκινησία

κάτι ειδικούς, «φρακούς επαφής», που εφαρμόζονται πάνω στο βολβό του ματιού και δε διακρίνονται καθόλου. Κρατίζουν αρκετά ακριβά, 160 δολάρια, φαίνεται όμως ότι κάνουν περίφημα τη δουλειά τους!

ΤΑ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΣΥΝΕΡΓΑ

Άλλοι χαρτοκλέφτες προτιμούν να σημαδεύουν μόνοι τους τα χαρτιά, πάνω στο παιχνίδι. Τους κάνουν π.χ. μικρές τρυπούλες, με μία βελόνα, κρυμμένη κάτω από ένα επίδεσμο που φοράνε στο χοντρό δάχτυλό τους. 'Η τρίβουν την άκρη τους με ένα κομματάκι γυαλόχαρτο, που κρατάνε κρυμμένο στο χέρι τους, κι αφαιρούν έτσι τη γυαλάδα τους σ' ένα σημείο.

Ένας καθρέφτης μπορεί να βοηθήσει μία χαρά το χαρτοκλέφτη, για να βλέπει τα χαρτιά που μοιράζει στους συμπαίκτες του. Όταν λέμε δε «καθρέφτης», εννοούμε ένα οποιοδήποτε λείο και γυαλιστερό αντικείμενο. Ένας μεταλλικός αναπητής, π.χ., ακουμπισμένος πάνω στο τραπέζι, σε κατάλληλη θέση, είναι ότι χρειάζεται γι' αυτή τη δουλειά. Το ίδιο και μία πουντρίτσα, ή ένα δαχτυλίδι με μεγάλη φαίνεται ζι πέτρα, ή ένα φαρδύ βραχιόλι...

Κάποιος διαβόλεμένος χαρτοκλέφτης χρησιμοποίησε για καθρέφτη... μία σταγόνα νερού, που φρόντιζε να στάζει από το ποτήρι του πάνω στο γυαλιστερό τραπέζι! Κι' οι συμπαίκτες του ήταν άδυνατο να φανταστούν το κόλπο του!

Υπάρχουν ύστερα διάφορα μηχανικά σύμμετρα

ΟΙ ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΕΣ

Πώς κλέβουν οι «έρασιτέχνες»

στα δάχτυλα. Αυτά όμως όλα τ' αποκτά με την εξάσκηση.

ΤΟ ΜΑΡΚΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Ας δούμε τώρα μερικά από τα κόλπα που περιγράφει ο Ράντνερ. Το κοινότερο και παλαιότερο από αυτά είναι το μαρκάρισμα των χαρτιών. Διευκολύνεται δε από τα περίπλοκα σχέδια, που έχουν όλες οι τραπουλές στο πίσω μέρος τους. Ανάμεσα στις αμέτρητες λεπτομέρειές τους, ένα μικρό σημάδι είναι εύκολο να ξεφύγει την προσοχή εκείνου που δεν το ξέρει. 'Ανάλογα δε από τη θέση που έχει αυτό το σημάδι, ο ιδιοκτήτης της τραπουλές — που ξέρει το μυστικό — μπορεί ν' αναγνωρίσει από πίσω το κάθε χαρτί.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι σημαδεμένες αυτές τραπουλές συσκευάζονται σε κουτιά και σφραγίζονται, έτσι ώστε να φαίνονται σαν άμεταχειρίστες και γυμνές γνήσιες.

Για να διακρίνεται αυτά τα σημάδια — συνιστά ο Ράντνερ — πάρτε την τραπουλά, κρατήστε την από κάτω με το ένα χέρι, λυγίστε την με το άλλο κι' αφήστε ύστερα τα χαρτιά να ξεφυλλιστούν γρήγορα, έτσι ώστε να περνάνε ολόταχως το ένα μετά το άλλο μπροστά απ' τα μάτια σας. Δώστε προσοχή προπάντων στην άριστη άκρη τους. Αν, μ' αυτό το ξεφυλλισμό, δέτε κάτι σαν κουκίδες να μετακινούνται εδώ κι' εκεί, σημαίνει πως τα χαρτιά παρουσιάζουν μικροδιαφορές μεταξύ τους, πως είναι δηλαδή σημαδεμένα.

Κάποτε όμως, το σημάδι, σε τραπουλόχαρτα με κόκκινη ράχη, γίνεται με μελάνι πράσινο. Έτσι που δε διακρίνεται με το μάτι, αλλά μόνο με κόκκινα γυαλιά. Στην περίπτωση αυτή, ο χαρτοκλέφτης φοράει ματογυάλια με κόκκινους φακούς, κι' έτσι βλέπει τα σημάδια, ενώ οι άλλοι δε μπορούν να διακρίνουν απολύτως τίποτα. 'Αν φοβάται ωστόσο μήπως τον υποψιαστούν επειδή φοράει χρωματιστά ματογυάλια στο παιχνίδι, μπορεί να μεταχειριστή

γα, όπως π.χ. ένα «ψαλιδωτό τσιμπιδάκι», που στερεώνεται στο εσωτερικό μέρος του υπέρτατου, κάτω από το μανίκι. Ο χαρτοκλέφτης έχει φροντίσει να τοποθετήσει σ' αυτό τα χαρτιά που υπολογίζει πως θα του χρειαστούν. Στην κατάλληλη λοιπόν στιγμή, δεν έχει παρά να πατήσει ένα ελατήριο, για να ανοίξει το «ψαλιδάκι» και να φέρει τα χαρτιά μέσα στη φούχτα του. 'Η εικόνα που δημιουργούμε πιο κάτω, τα σας εξηγεί καλλίτερα αυτό το κόλπο. Το «ψαλιδωτό τσιμπιδάκι» κοστίζει 75 δολάρια.

Άλλοι προτιμούν μία απλούστερη μεταλλική «πένσα» εφαρμοσμένη στο μπρο τους, πάνω από το παντελόνι, είτε κάτω από την άκρη του τραπεζιού. Έχουν τοποθετήσει σ' αυτήν διάφορα «καλά» χαρτιά: άσους, φιγούρες, κλπ. Έτσι, την ώρα που παίζουν, μπορούν ν' ανταλλάξουν τα χαρτιά που κρατάνε με άλλα, χωρίς να τους υποψιαστεί κανείς.

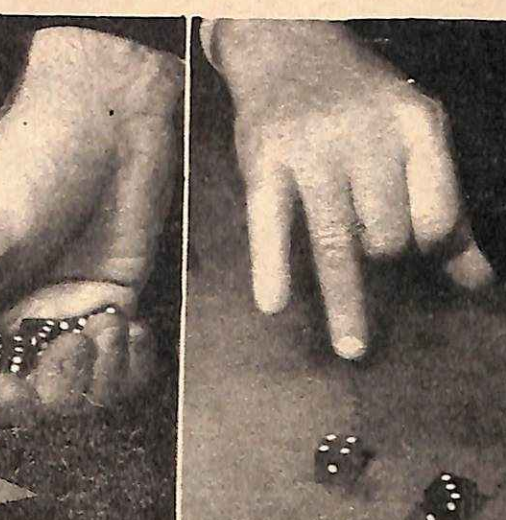
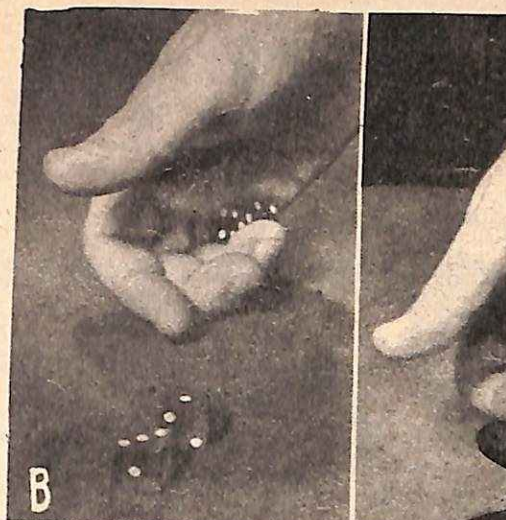
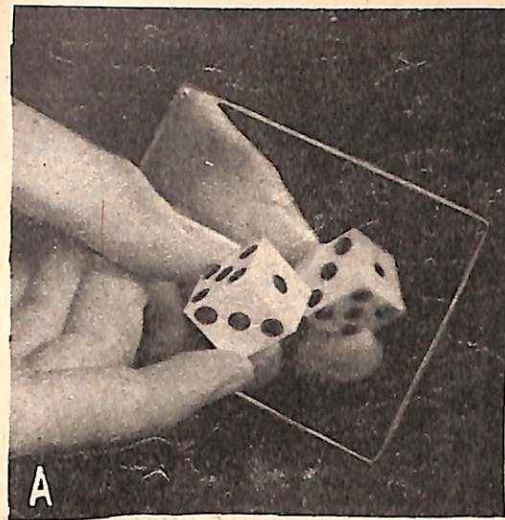
Τελευταία λέξι... της επιστήμης, στη χαρτοκλεπτική, είναι μία μικρή συσκευή ασυρμάτου, που κοστίζει 350 δολάρια. Ένας συνένοχος του χαρτοκλέφτη κρυβόταν σ' ένα ντουλάπι, εφοδιασμένο με ειδικό «καθρέφτη», που του επιτρέπει να διακρίνει από μέσα προς τα έξω, χωρίς να φαίνεται. 'Απ' την κρύπτη του αυτή, παρακολουθεί το παιχνίδι, βλέπει τα χαρτιά που κρατάνε οι άλλοι παίκτες και τα φανερώνει στο χαρτοκλέφτη, με σήματα κώδικος που του στέλνει μ' ένα μικρό πομπό ασυρμάτου.

Ο δέκτης που παίρνει αυτά τα σήματα, είναι μικρός σαν ένα πακέτο τσιγάρα, και τον έχει στερεωμένο ο χαρτοκλέφτης πάνω στη γάμπά του. Νοιάζει δε τα σήματα σαν ελαφρούς κλονισμούς, που τους «μεταφράζει» με τον ειδικό κρυπτογραφικό κώδικα.

Στη συνέχεια του πρωτότυπου βιβλίου του, ο Σίντνεϋ Ράντνερ περιγράφει κι' άλλα κόλπα των χαρτοκλεφτών, στριβόμενα μόνο στην ευκινησία και την πονηρία τους.

Ενώ μοιράζει χαρτιά ένας από αυτούς, με

1. Ένας μεταλλικός αναπητής, τοποθετημένος πάνω στο τραπέζι, είναι ποιότης τα ξεχωριστά, για να βλέπει κανείς μέσα από το μανίκι, αναλαμβάνει να εφοδιάσει το χαρτοκλέφτη με τα χαρτιά που του χρειάζονται, με την απλή πίεση ενός κουμπιού. 2. Προσέχτε μήπως αυτός που μοιράζει χαρτιά πιέζει την άκρη τους, ώστε ν' ανασηκωνούνται λίγο κι' έτσι να τα βλέπει. 3. Μία «πένσα», εφαρμοσμένη στο μπρο, συγκαταεί διάφορα τραπουλόχαρτα, απ' τα οποία μπορεί κανείς, με μία επιδεξιότητα, να πάρει όποιο θέλει ή ν' αφήσει ένα άλλο.

A. Υπάρχουν ζάρια με τρεις μονάχα αριθμούς, που επαναλαμβάνονται από δύο φορές ο καθένας, όπως π.χ. αυτό, που έχει μόνο 1, 3 και 5. B. Ο χαρτοκλέφτης έχει κρυμμένα στο χέρι του τα «φτιαγμένα» ζάρια (αριστερά). Παίρνει λοιπόν τα κανονικά (μέσον), τα κουνάει μέσα στη φούχτα του, αλλά ρίχνει τα «φτιαγμένα» (δεξιά).

και τα κόλπα τους

στα χαρτιά και στα ζάρια

το δεξί του χέρι, με τον άριστερο αντίχειρα σπράχνει προς τα πάνω την άκρη του κάθε χαρτιού, ώστε ν' ανασηκωθεί λίγο και να το δει. Φυσικά, χρειάζεται να έχει γρήγορη και διαπεραστική ματιά, ευκινησία και φυσικότητα, για να μη τον πάρουν είδησι οι άλλοι.

Ξέροντας έτσι ποιά χαρτιά ακολουθεί έπειτα από κείνο που έδωσε ήδη, μπορεί ν' αποφύγει να τον δώσουν αντίπαλό του, αν κρίνει πως δεν τον συμφέρει. Γι' αυτό, χρειάζεται να εφαρμόσει ένα άλλο κόλπο: 'Αντι για το δεύτερο χαρτί, θα τραβήξει και θα δώσει το άμεσως έπόμενο, το τρίτο. Μπορεί επίσης να δώσει το κάτω χαρτί της τραπουλές, το τελευταίο, αντί για το άνω.

Προσέχετε εξ' άλλου — συμβουλεύει ο Ράντνερ — πόσα χαρτιά κρατάει στα χέρια του ο συμπαίκτης σας. Γιατί μπορεί, αντί για τον κανονικό αριθμό, να πάρει πολύ περισσότερα, ώστε να διαλέξει ανάμεσά τους αυτά που του χρειάζονται και να πετάξει με τρόπο τα υπόλοιπα.

Προσέχετε επίσης μήπως, αφού του «κόψουν», ξαναβάλει με τέχνη τα δύο τμήματα της τραπουλές στην αρχική σειρά τους.

ΤΑ «ΦΤΙΑΓΜΕΝΑ» ΖΑΡΙΑ

Και τώρα ας δούμε με ποιους τρόπους μπορεί να κλέβει κανείς στα ζάρια.

Υπάρχουν ζάρια «φτιαγμένα», ώστε να πέφτουν τις περισσότερες φορές κατά τον ίδιο τρόπο. 'Αντι να έχουν δηλαδή παντού το ίδιο βάρος, ή μία πλευρά τους είναι κούφια και ελαφρότερη, ή αντίθετος είναι τρυπημένη και πα-

ραγεμισμένη μ' ένα βαρύτερο υλικό — τέτοιο που να μη διακρίνεται καθόλου.

Για να βεβαιωθείτε πως δεν έχουν τίποτα το ύποπτο τα ζάρια με τα οποία παίζετε, συμβουλεύει ο Ράντνερ να τα ρίξετε μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Καθώς πνέει τότε στον πάτο, γυρίζει ή βαρύτερη πλευρά τους προς τα κάτω. 'Αν επαναλάβετε λοιπόν δυο — τρεις φορές τη δοκιμή και δέτε να έρχεται προς τα κάτω πάντα η ίδια πλευρά των ζαριών, θα πη πως είναι «φτιαγμένα».

Μία άλλη μέθοδος «φτιαγμένου» είναι η έξης: 'Ανοίγουν μικροσκοπικές τρύπες στα ζάρια και τις γεμίζουν με μία μεταλλική σκόνη. 'Η ειδική αυτή «εκατεργασία» δε διακρίνεται καθόλου με το μάτι. Κι' όμως, με τα ζάρια αυτά, ο χαρτοκλέφτης μπορεί εύκολα να πετύχει τον αριθμό που θέλει. Δεν έχει παρά να τα ρίξει προς το μέρος ενός συνεχούς του, που κάθεται κι' αυτός μπροστά στο τραπέζι, έχοντας κρυμμένο κάτω από το μανίκι του ένα μαγνήτη. 'Ο μαγνήτης τραβάει τη μεταλλική σκόνη, κι' έτσι το ζάρι σταματάει στην επιθυμητή θέση.

Το ίδιο κόλπο εφαρμόζεται, πιο τελειοποιημένο, σε συστηματικά χαρτοπαίγνια, όπου υπάρχει εγκατεστημένος κάτω από το τραπέζι ένας δυνατός ηλεκτρομαγνήτης. Έτσι, ο χαρτοκλέφτης βάσει σε λειτουργία το μαγνήτη μόνον όταν ρίχνει αυτός τα ζάρια, πατώντας κρυφά ένα ηλεκτρικό κουμπί.

ΜΕ ΤΡΙΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Άλλα «φτιαγμένα» ζάρια έχουν σχήμα όχι έντελώς κυβικό. 'Ορισμένες δηλαδή πλευρές

τους είναι ελάχιστα μεγαλύτερες από τις άλλες, έχουν πιο μεγάλη επιφάνεια, κι' έτσι αλάνονται πολύ οι πιθανότητες ναρθούν αυτές προς το κάτω, με το ρίξιμο.

Υπάρχουν έπειτα ζάρια, που δεν έχουν εξη διαφόρους αριθμούς, αλλά τρεις μονάχα, επαναλαμβανόμενος από δυο φορές τόν καθένα. Συνηθέστε, έχουν μόνο το 1, το 3 και το 5. Έτσι, ο παίκτης είναι βέβαιος πως δεν πρόκειται ποτέ να σχηματίσουν τα δυο ζάρια ωρισμένους συνδυασμούς, ανεπιθύμητους στο παιχνίδι που παίζει.

Πως όμως ο κάτοχος των «φτιαγμένων» ζαριών εξασφαλίζεται ότι δε θα τα μεταχειρισθώ κι' ο συμπαίκτης του, ώστε να έπωφεληθώ κι' εκείνος από το «φτιαγμένο», δίχως βέβαια, να τα ξέρει;

Απλούστατα, εκτός από αυτά τα ζάρια, έχει κι' άλλα, κανονικά. Κρατάει τα «φτιαγμένα» κρυμμένα ανάμεσα στο μικρό δάχτυλό του και τη φούχτα του. Παίρνει φανερά τα κανονικά. Τα κουνάει μέσα στη φούχτα του... και ρίχνει, αντί γι' αυτά, τα «φτιαγμένα», ενώ ο αντίπαλός του παίζει μόνο με τα κανονικά.

Υπάρχουν διαβόλεμένοι χαρτοκλέφτες, που χρησιμοποιούν, όχι μόνο ένα ζευγάρι «φτιαγμένα» ζάρια, αλλά έφτα ή οχτώ! Τέχουν όλα πάνω τους και μεταχειρίζονται κάθε φορά έκείνο που τους συμφέρει.

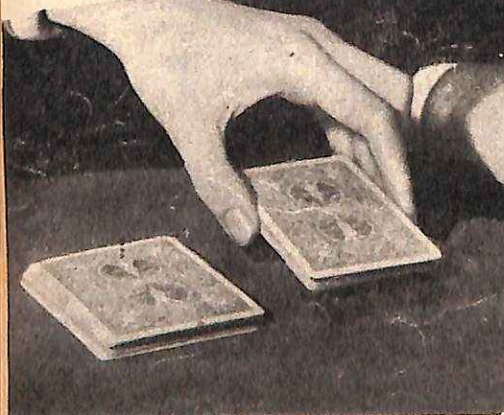
Τα κόλπα των χαρτοκλεφτών είναι αμέτρητα — καταλήγει ο Ράντνερ. Για να είσαστε απόλυτα βέβαιοι πως δε θα πέσετε θύμα, ο μόνος τρόπος είναι... να μην παίζετε!»

Ο ΚΑΡΔΙΑΚΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Ένας κάποιος Τζόζεφ Ούιλσον, 55 χρονών, στη Βοστώνη, είχε κάνει μέσα σε 3 χρόνια πέντε κλοπές, όλες εις βάρος της ίδιας επιχείρησης. Όλες αυτές του έδωσαν απόδοσει συνολικά 56.000 δολάρια. Στην έκτη όμως έσκεψί το στο ίδιο γραφείο, τον έπιασε επίλους ή αστυνομία.

Στη δίκη του, ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον ρώτησε μ' άπορία γιατί έκανε τις κλοπές του στο ίδιο μέρος. Κι' εκείνος εξήγησε:

— Είμαι καρδιακός και δε μπορώ να τρέξω πολύ μακριά. Αυτό λοιπόν το γραφείο βρίσκεται κοντά σ' ένα σταθμό του μετρό!...

«Όταν την είδα για πρώτη φορά, έμεινα θαυμασμένος!» γράφει ο Χάινε σ' ένα φίλο του.

γυναίκα του Χάινε

Μια βοσκοπούλα ήταν ο μεγάλος έρως του Γερμανού ποιητού

χωριό, για να βοηθήσει τη θεία της, που είχε αρρωστήσει. Εκεί την είδε ο Χάινε κι άρχισε να την κυνηγά. Στην αρχή, η Ματθίλδη άρριψε. Σήκωσε απειλητικά τη γκλίτσα της για να τον χτυπήσει. Μά ο ποιητής έμεινε στη θέση του άταρχος και της είπε:

— Χτύπη με όσο θέλεις, αλλά άφισέ με να σε κυτάξω!

Η Ματθίλδη χαμογέλασε, κατέβασε τη γκλίτσα, μα εξακολούθησε για πολύ καιρό να του αντιπτεκεται. Τέλος, ύστερα από πολλά βάσανα, κατάφερε να αυγουστιατίκα δειλινό, να την τραβήξει μέσα σ' ένα πυκνό θάμνο, ενώ εκείνη αντίστατο με μια πρωτόγονη όρμη. Κι' όμως ο θηριώδης αυτός έρωτας ένθουσιασε τον ποιητή.

— Από σήμερα είσαι δική μου! της είπε. Και το ίδιο βράδυ την πήρε, χωρίς να ειδοποιήσει τους δικούς της και την πήγε στο Παρίσι.

Η Ματθίλδη, που ήταν μαθημένη να ζή στην έσοχή, δεν εύρισκε κανένα σπιτί του γούστου της. Έτσι συνεχώς μετακόμιζαν από τη μία συνοικία στην άλλη. Κατά τις μελοδραματικές αυτές μετακομίσεις, η Ματθίλδη τραβούσε πάντα μαζί της τον «Νονό», τον αγαπημένο παπαγάλο της, καμιά εξητάρια καναρινία, κι' ένα δολοφόρο κοπάδι από σκύλους, γάτες και κουνέλια. Μόλις πήγαιναν στο καινούργιο σπιτί, η Ματθίλδη άρχιζε άμέσως τους καυγάδες:

— Τί μ' έφερες σ' αυτό το παλαιοσπίτι; Θα σκάσω!...

Το περίεργο είναι, πώς, όταν η Ματθίλδη βρισκόταν στα καλά της, ο Χάινε την πείραζε για να θυμώσει και να απολαμβάνει τις εκρήξεις της. να βλέπει τις φωτιές που πετούσαν τα μάτια της. Όταν ξεσπούσε ή θύελλα, το σπιτί αναστατώνονταν από ένα πανδαλαμένο. Ο παπαγάλος ξεφάνιζε και χτυπούσε τὰ φτερά του, τὰ καναρινία φτερούγιζαν φοβισμένα στα κλουδιά τους και τὰ σκυλιά χαλούσαν τον κόσμο με τὰ γαυγίσματά.

Κι' όμως η φασαρία αυτή ήταν μία απόλαυση. Μια ψυχολογία για το Χάινε. Σε λίγο η θύελλα περνούσε με μια παθητική συμφιλία. Ο ποιητής αγαπούσε τρελλά τη γυναίκα του. Σε κάποιο φίλο του έμπιστευτηκε το μυστικό της ευτυχίας του:

«Η Ματθίλδη, με τον έκρηκτικό χαρακτήρα της, με τις αιώνιες αλλαγές της, δεν αφήνει τὰ νερά του κάμου να λιμνάζουν. Δεν κινδυνεύω να πεθάνω από πλῆξη!»

Θάμναζε ακόμη και την αγραμματοσύνη της: «Είναι σοφή μέσα στην άμβλυσία της! Είναι «γυναίκα», όπως την έπαισε ο Θεός».

Και όμως η Ματθίλδη, ζούσε χρόνια μαζί του, χωρίς να φαντάζεται την άξία του. Τον αγαπούσε σαν ένα φλογερό άντρα. Ως ποιητή τον άγνοούσε ολότετα. Ούτε λέξη, δεν είχε διαβάσει από τὰ ποιήματά του.

Η οικογένεια του Χάινε δεν ήταν καθόλου ένθουσιασμένη από αυτό το γάμο. Ωστόσο, το καλοκαίρι του 1844, η μητέρα του ποιητού κάλεσε το παράδειο αυτό ζευγάρι στο Άμβουργο. Στη προκυμιά, η κυρία Χάινε είδε για πρώτη φορά τη νύφη της. Ήταν τόσο όμορφη, που τη συμπάθησε. Ξαφνικά, όμως, συνέβη ένα έπεισόδιο, που την έκανε άμέσως ν' αλλάξει γνώμη. Ο Έμνεντ, ο αδελφός του Έρρίκου, καθώς σήκανε ένα καλάθι της κουινιάδας του, ένοιωσε ένα τρομερό τσίμπημα στο χέρι του. Τρομαγμένος άφισε το καλάθι να πέσει χάμω. Η Ματθίλδη, βλέποντας με φρίκη αναποδογυρισμένο το καλάθι, έμπηξε γοερές κραυγές:

— Θα μού τον σκοτώσετε το «Νονό» μου! Δέ φτάνει που τον έπαισε η θάλασσα, αλλά τον πετάτε τώρα και χάμω!...

Ήταν ο αγαπημένος παπαγάλος της, που ούρλιαζε μαζί της. Ο Χάινε, που παρακολουθούσε τη σκηνή, ήταν λιγωμένος από τὰ γέλια. Οι δικοί του όμως θύμωσαν και δεν ήθελαν να φιλοξενήσουν τη γυναίκα του. Τότε ο ποιητής αναγκάστηκε να τη στείλει πίσω στο Παρίσι. Εκείνος άωστόσο ήταν υποχρεωμένος να μείνει λίγες μέρες στο Άμβουργο για να κανονιστεί μερικές υποθέσεις.

Ο χωρισμός της Ματθίλδης του ήταν αβάσταχτος: «Είμαι λυπημένος μέχρι θανάτου από τον καιρό που έφυγες—της γράφει. Τρεις μέρες πέρασαν και μού φαίνονται σαν τρεις αιώνες. Δεν κάνω τίποτα, δε μπορώ να σκεφτώ τίποτα. Θα τρελλαθώ...».

Σ' ένα άλλο γράμμα της γράφει: «Χορεύω και τραγουδώ, όταν παίρνω το γράμμα σου. Μη ξεχνάς πως δε ζω, παρά μονάχα για σένα, γυ-

ναϊκούλα μου, χρυσή μου αγάπη, φτωχό μου προβατάκι, μοναδική χαρά μου πάνω στη γή...». Η λατρεία του για τη Ματθίλδη κράτησε ως το τέλος της ζωής του. Ωστόσο υπήρχε και μία άλλη γυναίκα στη ζωή του ποιητή, χωρίς κανείς να ξέρη το βαθύτερο περιεχόμενο των σχέσεών τους.

Ήταν η Καμίλλη Σέλντεν, μία νεαρή Γερμανίδα, που του ήταν απόλυτα άφρασημένη. Η λαίδη αυτή κόρη κρατούσε την άλληλογραφία του, διαβάζονε τὰ τυπογραφικά του δοκίμια κι' έμεινε δίπλα του ως την τελευταία του πνοή.

Πώς τὰ κατάφερε ο Χάινε να συμβιβάσει τις δυο αυτές γυναίκες είναι ανείδητο. Οι φίλοι του διηγούνται κωμικοτραγικές σκηνές, όταν η Ματθίλδη ζήλευε την Καμίλλη, που υπέμενε σιωπηλά τους θυμούς της.

— Σιωπή, έλεγε ο Χάινε στους φίλους του, να μη χάσουμε τη συναυλία. Θέλω να ρουφήξω τους αγαπημένους αυτούς ήχους!...

Τὰ γράμματα στη μητέρα του εινε γεμάτα αγάπη για τη γυναίκα του. Της περιγράφει μ' ένθουσιασμό τὰ καπρίτσια της, τους θυμούς της, τις ζήλειες της, αλλά και τη συγκινητική της άφοβισή:

«Πολλές φορές, που ήμουν βαρειά άρρωστος, με κρατούσε σφιχταγκιστρωμένο σαν νάθελε να μού μεταδώσει ζωή από το γαρύ κορμί της. Και μία νύχτα, που αγωνιούσα, την άκουσα να έπαναλαμβάνει στ' αναφυλλήτά της:

— Όχι, Έρρίκο, όχι! Δεν θα πεθάνω! Θα με λυπηθείς! Έχασα σήμερα τον παπαγάλο μου. Αν πεθάνω κι' εσύ, θαμια πολύ δυστυχισμένη! Ήταν μία διαταγή για μένα. Γι' αυτό δεν πεθάνω!».

Ωστόσο, η υγεία του είχε κλονιστεί άνεπανόρθωτα. Από το 1848 μία ύπουλη άρρώστια τον καθήλωσε παράλυτο στο κρεβάτι. Η ζωή του ήταν μαρτυρική. Και όμως παρά την κατάσταση του, είχε τον ήρωισμό να γράφει άριστουργήματα. Πέθανε το 1856. Η Ματθίλδη έζησε τριάντα δολοφονικά χρόνια, ύστερα από το θάνατο του ποιητή. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έξεχασε ποτέ τον άντρα της.

— Έρρίκο, έλα να φάμε, φάναζε έξω από τη πόρτα του γραφείου του, σαν νάταν ακόμα ζωντανός. Μη καθυστερήσεις, γιατί θα θυμώσω!...

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και τ'ό μέλλον σας

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 1—7 Φεβρουαρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ

ΚΡΙΟΣ
22 Μαρτίου
20 Απριλίου

★ Ενόχκοι άστροικοί συνδυασμοί σας επιτρέπουν να σημειώσετε επιτυχίες, που κι' έσεις ακόμα τις βρίσκετε άπιστευτες. ★ Ένα ταξίδι σας δίνει την ευκαιρία να κάμνε νέες γνωριμιές. ★ Άλλωγές στο επαγγελματικό περιβάλλον.

★ Η ενοχική επίδραση των άστρων επεκτείνεται και στον ασθηματικό τομέα. Ευκαιρία να προκαλέσετε το ένδιαφέρον έτεροφύλου προσώπου. ★ Οι γυναίκες όμως άς μη ριχτούν άπερίσκεπτα σε μία νέα περιπέτεια.

★ Προσέξτε την καρδιά σας και άποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις. Παρακολούθηστε την πείσι και στην παρωικρότερη άνωμαλία συμβουλευτήτε ένα καλό γιατρό. ★ Πρέπει ν' άποφύγετε κάθε κατάχρησι. ★ Τυχερό το 3.

ΤΑΥΡΟΣ
21 Απριλίου
21 Μαΐου

★ Η νέα Σελήνη δημιουργεί ευνοϊκές για την εργασία συνθήκες. ★ Νέες ιδέες σας επιτρέπουν να οργανώσετε καλύτερα τη δουλειά σας. ★ Περιττά έθωδα κινδυνεύετε ν' αναστατάσουν τον προϋπολογισμό σας.

★ Τὰ άσπρα αδέωνον χωρίς καμιά θετική άφορμή, τη ζήλεια και προκαλούν έκρήξεις θυμού, που θα έχουν δυσμενή αντίκτυπο στις σχέσεις με αγαπημένο πρόσωπο, αλλά και με τους φίλους. ★ Μειώσετε τὰ έθωδα.

★ Οι έργατες άς προσέξουν τὰ χέρια τους, που άπειλούνται από τραυματισμό κατά την ώρα της έργασίας. ★ Όλοι πρέπει να προσέξουν τὰ φαγητά τους, για ν' άποφύγουν δυσάρεστες έννοιήσεις στο πεπτικό σύστημα.

ΔΙΔΥΜΟΙ
22 Μαΐου
22 Ιουνίου

★ Ο Φεβρουάριος άρχίζει κάτω από πολύ ευνοϊκές συνθήκες. Σας δίνονται ευκαιρίες να βελτισώτε τις σχέσεις σας, τόσο με τους συναδέλφους άσο και με τους προϊσταμένους. ★ Ο Άρης άς κάνει τη δραστηριότητά σας.

★ Για τους συζύγους άρχίζει μία περίοδος ήρεμης και ευτυχισμένης. ★ Άντίθετα οι φιλικές σχέσεις δεν ευνοούνται από τὰ άσπρα. Μη άποκαλύπτετε τὰ μυστικά σας και μη λείπε στον πρώτο τυχόντα τη γνώμη σας για άλλους.

★ Ο κίνδυνος να προσβληθήτε από γοήτση γίνεται μεγαλύτερος από κάθε άλλη φορά. Αδύνατοι γι' αυτό τις προφύλαξεις και άποφύγετε τις άπότομες ένάλωγες θερμολασιές. ★ Οι πογκέφαλοι και οι ζαλάδες, είναι παροδοικοί.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
23 Ιουνίου
23 Ιουλίου

★ Η νέα Σελήνη σας δίνει την ευκαιρία να διαλύσετε τις παρεξηγήσεις, που προκάλεσαν τον τελευταίο καιρό σοβαρές επαγγελματικές άνωμαλίες. ★ Αδύνατοι τὰ έθωδα, χωρίς να χρειαστεί να καταβάλετε προσπάθειες.

★ Έργοντες αλσθηματικής φύσεως, οι όποιες όφειλόνται σε κακή τακτική, που ακολουθήσατε κατά το πρόσφατο παρελθόν. ★ Διατηρήστε την ψυχραιμία σας και φροντίστε να διορθώσετε την κατάσταση άσο είναι ακόμα καιρός.

★ Προσέξτε και τὰ πιο άσήμαντα τραύματα. Υπάρχει κίνδυνος, από παραμέλησι, να δηλητηριασθή το αίμα. ★ Περίοδος ιδιαίτερα επικίνδυνη για όσους έχουν ευαίσθητο στομάχι και εύπαθη έντερα. ★ Χρώμα σας το μαύρο.

ΛΕΩΝ
24 Ιουλίου
23 Αύγουστου

★ Περίοδος ιδιαίτερα ευχάριστη από οικονομικής πλευράς. ★ Μία επιτυχία θα ίκανοποιήσει τον έγωισμό σας. ★ Δεχτήτε μία πρότασι, που σας κάνουν, αν προέχεται από γνωστό πρόσωπο, άλλως δείξτε επιφυλακτικότητα.

★ Σε μία έπίσκεψι θα σας δοθή η ευκαιρία να συναντήσετε φίλους, που είχανε καιρό να όητε. ★ Άποφύγετε τις ημέρες αυτές να μιλάτε πολύ. Κινδυνεύετε να πητε άνοησίες και να κάμνετε φοβερές γκαφες.

★ Έργολήσεις των ματιών, που πρέπει ν' άποδοθούν, σε νευρικά αίτια. Φροντίστε πάντως να τὰ ξεκουράσετε και συμβουλευτήτε ένα όφθαλμίατρο, αν οι έννοιήσεις συνεχιστούν. ★ Άνώμαλίες του θυρεοειδούς, στις γυναίκες.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
24 Αύγουστου
23 Σεπτεμβρίου

★ Τὰ άσπρα και ιδιαίτερα η νέα Σελήνη βοηθούν τις διάφορες υποθέσεις σας να μπουν στο όρομο της επιτυχούς έκείσεως. ★ Μη ζητήσετε να έπισπεύσετε την έκείσε αυτή. Ο χρόνος έργαζεται για σας.

★ Οι γυναίκες άς προσέξουν πολύ τη στάσι, που θα κρατήσουν σε συνάντησι με πρόσωπο, που γνώρισαν πρόσφατα. ★ Άς φανούν επιφυλακτικές, χωρίς όμως να τὰ δείχνουν και να τὰ προσβάλουν. ★ Ευχάριστα νέα.

★ Η νέα Σελήνη καθιστά έξαιρετικά εύπαθες τὰ κρατημένα φίλους, που πέπει ν' άποδοθούν, σε νευρικά αίτια. Φροντίστε πάντως να τὰ ξεκουράσετε και συμβουλευτήτε ένα όφθαλμίατρο, αν οι έννοιήσεις συνεχιστούν. ★ Άνώμαλίες του θυρεοειδούς, στις γυναίκες.

ΖΥΓΟΣ
24 Σεπτεμβρίου
23 Οκτωβρίου

★ Με τη νέα Σελήνη άπρόδλεπτες δυσχέρειες παρουσιάζονται στον επαγγελματικό τομέα. Παρ' όλα αυτά όμως έθωδο στο όποιο δεν ύπολογίζατε, θα βελτισώσει τὰ οικονομικά σας. ★ Χρειάζεται διπλωματία και ευγένεια.

★ Μη ζητάτε διαρκώς από αγαπημένο πρόσωπο περισσότερα άπ' όσα σας δίνει και άπ' όσα μπορεί να σας δώσει. ★ Τὰ άσπρα κάνουν τις γυναίκες ιδιαίτερα περισσότερο άναποφύστες από συνήθος. ★ Αδύνατοι του έρωτισμού.

★ Καμιά προφύλαξι δε θα είναι πεπιτη ν' άποδοθούν, σε νευρικά αίτια. Φροντίστε πάντως να τὰ ξεκουράσετε και συμβουλευτήτε ένα όφθαλμίατρο, αν οι έννοιήσεις συνεχιστούν. ★ Άνώμαλίες του θυρεοειδούς, στις γυναίκες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
24 Οκτωβρίου
22 Νευεμβρίου

★ Έχετε συμφέρον να συνεργαστήτε με πρόσωπο, το όποιο κατέχει καλλιτερά άπ' όσα τήν ύπόθεσι, που σκοπεύετε ν' άναλάβετε. Θα φτάσετε τότε πολύ πιο γρήγορα και πιο εύκολα στο ποθητό τέρας. ★ Κάμνετε οικονομίες.

★ Οι γυναίκες θα δεχτούν μία έρωτική έξομολόγησι, την όποια όμως δε θα βρουν πολύ ευχάριστη. ★ Για τους άντρες άς παρουσιαστούν νέοι πειρασμοί, στους όποιους δύσκολα θα κατορθώσουν ν' άντισταθούν.

★ Άποφύγετε την υπερίσχυσι και έκαπολάστε στον οργανισμό την άνάπαυσι και ίδιως τον ύπνο από τον όποιο έχει μεγάλη άνάγκη. ★ Το νευρικό σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς και παρουσιάζονται διάφορες άνωμαλίες.

ΤΟΞΟΤΗΣ
23 Νοεμβρίου
22 Δεκεμβρίου

★ Η άταξία θα γίνη άφορμή να κάμνε πολύτιμο χαρτί. Κινδυνεύετε έπίσης να κάμνε κακή έντύπωση σε πρόσωπο, που ήταν έτοιμο να σας προτείνη ένδιαφέρουσά συνεργασία. ★ Ο Ήλιος δημιουργεί άρισμένες άνωμαλίες.

★ Φίλοι και γνωστοί προσπαθούν να σας παραπλανήσουν σε άσχετες διασκέδασεις, που θα σας άναγκάσουν συνεχώς να παραμελήσετε την έργασία. Άρνηθήτε, έστω και αν αυτό πρόκειται να τους δυσχεράτησι.

★ Οι προφύλαξεις, όσον άφορά την εύασθητή καρδιά σας, πρέπει να συνεχιστούν. ★ Ένα κρουλόνημα θα πλήξη ιδιαίτερα το καιμό και τις φωνητικές χορδές, άφινόντας σας προσωρινά άφωνο. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.

ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ
23 Δεκεμβρίου
20 Ιανουαρίου

★ Η νέα Σελήνη σας δίνει την ευκαιρία να εύρυνετε το κύκλο των γνωριμιών. Φροντίστε να έκωφεληθή χωρίς όμως να άναλάβετε νέες εύθύσεις και ύποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Ευχάριστη άλλαγή.

★ Τὰ άσπρα επηρεάζουν δυσμενώς τον αλσθηματικό τομέα και πεμπλύνουν τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Προσέξτε πολύ προκειμένου να κάμνε σοβαρή άπόφασι και να δώσετε νέα κατεύθυνσι στη ζωή σας.

★ Το σκατί παρουσιάζει τις ημέρες αυτές μεγάλη εύασθησι και πρέπει ν' αδύνατοι τις προφύλαξεις. ★ Διαγράψτε τὰ όποια διατολογία σας τη σχολάσει και τήν γνηνά. ★ Άγορήστε λαχείο την Τρίτη 6.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ
21 Ιανουαρίου
19 Φεβρουαρίου

★ Έγκαταλείψτε σχέδιο, που σας κάνει να χάνετε χρόνος και πολύτιμο χρόνο και το όποιο τελικά δε θ' άποδώσει αυτό που περιμένετε. ★ Έγκαταλείψτε τὰ άνεια και άντιμετωπίστε την πραγματικότητα με ρεαλισμό.

★ Η Άφροδίτη δεν επηρεάζει εύνοϊκά τις σχέσεις με το άλλο φύλο και δημιουργεί προστριβές, τις όποιες κινδυνεύετε να χειροτερεύετε με τη συμπεριφορά σας. ★ Οι γυναίκες δεν πρέπει να φανούν άδύνατοι.

★ Στους νέους ίδιως, οι πνευμονικές είναι και τήν περίοδο αυτή έξαιρετικά εύπαθες και όσες ρευματισμούς. ★ Άς άποφύγουν τις έξωδους και τὰ όποια, που θα τους έξέθεταν στον κίνδυνο να κρουολογήσουν. ★ Το 4 φέρνει τύχη.

ΙΧΘΥΣ
20 Φεβρουαρίου
21 Μαρτίου

★ Μία νέα έργασία ή μία νέα πρότασι, θα σας φανή πολύ άλεαστική. Μελετήστε προσεκτικά την ήλι κατάσι πριν δώσετε την άπάντησι σας. Συνεπάγεται κίνδυνος και δυσχέρειες, που δύσκολα θα ύπερηθήστε.

★ Η νέα Σελήνη αδέωνε το πείσμα, ιδίως στις γυναίκες, που κινδυνεύουν έπίσης να παραστρώσουν στην καταστροφή ένα αλσθηματικό άεσμο. Άς προσέξουν, γιατί όταν θα μετανιώσουν, θα είναι πολύ άργά.

★ Άποφύγετε την ύγρασι, που κινδυνεύει να προκαλήσει πόνους στις άρθρώσεις και όσες ρευματισμούς. ★ Προσέξτε έπίσης τὰ φαγητά και βγάλτε από το διατολόγιο σας τὰ φαγητά που προκαλούν έντερικές άνωμαλίες.

Έφη Μελᾶ

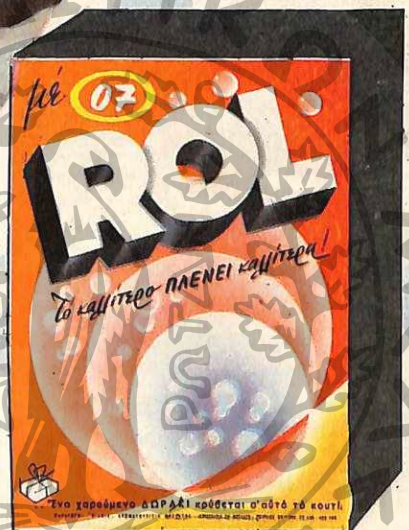

Κερδίστε
την εφελκυστική
της ομορφιά!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΧΕΡΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ

ROL μέ 07

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ - ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ